

അമ്പിൻ ആഴ്ച

തേജസ് കരൂണാകൃഷ്ണൻ

அன்பின் ஆழம்

To Dear Yoges .
Thevaki

தேவகி கருணாகரன்

20/2, ஜக்காரியா காலனி, முதல் தெரு,
கூளைமேடு, சென்னை - 94,
தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Anbin Aazham
(A collection of Stories)

By
Thevakie Karunakaran

First Edition
January : 2014

copyright © Rohan Karunakaran

Mithra : 236
ISBN : 978-93-81322-24-6

Publication Editor
Espo

Pages : 248 (XX+228)
Price :

Printed & Published by
Mithra Arts & Crations Pvt. Ltd.,
20 / 2, Zackria Colony, 1st Street,
Choolaimedu, Chennai - 600 094.
Ph : +91 44 2372 3182 / 2473 5314
Email : mithraart@gmail.com
Web : www.mithra.co.in

முன்னீடு

தமிழ்நாட்டின் முன்னணி எழுத்தாளர் சிலர், இன்னொரு ஆசிரியரின் படைப்புக்கு முன்னுரை வழங்குவதை நாகரிகமாகத் தவிர்த்து வருவதாக அறிகின்றேன். மறுத்தல் அவர்களுடைய உரிமை. தமது சொந்த எழுதுவதற்கான காலத்தை மிச்சம் பிடிப்பது மட்டுமே மறுத்தலுக்கான காரணமோ, நான் அறியேன். என்னைப் பொறுத்தவரை 'முன்னீடு' எழுதுதல், இலக்கிய நிகழ்வொன்றின் பதிவு. அத்துடன் புதிய இலக்கிய ஆர்வங்களை மனசார வரவேற்கும் பரிவும் பணியும். என் எழுத்தில் தற்செருக்கு உண்டு. ஆனால் என் தமிழ் ஊழியத்தில், அகம்பாவத்துக்கு இடமளித்ததில்லை. அதன்மூலம் புதிய வரவுகளின் ஏக்கங்களைப் புரிந்துகொள்ளவும், அவர்களை உற்சாகப்படுத்தவும் வாய்ப்புக் கிட்டுகின்றது. இந்த ஏதுக்களினால், சுமையில் ஒரு சுகம் சிந்திக்கின்றது.

புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் ஈழர், கலை-இலக்கியத் துறைகளிலே, தங்கள் முனைப்பினாலும் படைப்பாற்றலினாலும் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களுள் சாதித்துள்ள வெற்றிகள் திருப்தி தருவதே. புதுவை உட்படத் தமிழ்நாட்டிலுள்ள பல்கலைக் கழகங்கள் 'புலம்பெயர்ந்தோர்' படைப்புகளைத் தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தனிக்கூறாக அங்கீகரித்து, அவை குறித்த ஆய்வுகளை ஊக்கப்படுத்துகின்றன. தமிழ் இலக்கியப்படைப்பு எத்தனங்கள் உலகளாவியதாகச் சடைத்துள்ளமைக்கு இது சான்று. இருப்பினும், பெண் உரிமைகள் இல்லத் தர்மமாகப் பயிலப்படும் குடும்பப் பின்னணியிலிருந்து எழுத்துத்துறைக்கு வந்துள்ள பெண் எழுத்தாளர்களுடைய பங்களிப்பு, விகித அளவில் புனைகதைத் துறையில் திருப்தி தருவதாக இல்லை. தமிழ்நாட்டின் நிலையும் இதேதான். 'பெண்ணியம்' என்கிற

இடியோசைகள் கவிதையிலும், நாடகத்திலும் தொனிக்கும் அளவுக்கும் புனைகதைத் துறையில் முழங்குவதில்லை. படைப்பு வடிவத்தைத் தேர்ந்து வசப்படுத்துதல் அவரவர் சுதர்மம். அதனைக் கேட்க எந்த எழுத்தாளக் கொம்பனுக்கும் உரிமை இல்லை. வாஸ்தவம். அதேசமயம், கொம்புமீசைக் கவிஞனைத் தற்கால இலக்கியத்தின் பீஷ்மராகவும், ஆதர்ஷமாகவும் கொண்டாடும் எழுத்தாளனின், பெண் கதைஞரின் பங்களிப்பு நிறைவாக இருத்தல் வேண்டும் என்கிற ஆசை தகாததா? தகும். இந்தப் பின்புலத்திலேதான் புனைகதைத் துறையில் புதுவரவான தேவகி கருணாகரனின் 'அன்பின் ஆழம்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியைத் தமிழ் வாசிப்புக்குப் பரிந்துரை செய்வதில் மகிழ்கின்றேன்.

இதிலுள்ள கதைகளின் சுவைக்குள் நுழைவதற்கு முன்னர் ஆசிரியரின் தமிழ் நேசிப்பின் பின்னணியைச் சிறிது அறிதல், ரஸனைக்கு வசதி செய்யும். பேரப்பிள்ளைகளை உச்சிமோர்ந்து களித்து, நிறைவாக வாழும் ஒரு பெண் எழுத்தாளரின் கன்னிப்படைப்பாக இந்நூல் அமைவதினால், இத்தகைய ஒரு நுழைவாயில் அவசியமுங்கூட!

என் நீண்ட தமிழ் ஊழியத்திலே, நான்கு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர், புகழ் பூத்த கட்டடக் கலைஞராய் விளங்கிய வி.எஸ். துரைராஜாவுடனான அறிமுகம் நிகழ்ந்தது. தமிழர்கள் பேணி வளர்த்த பாரம்பரியக் கட்டடக்கலையின் அழகுகளை இணைத்து, அவருடைய ஞானத்தில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள கட்டடங்களே, யுத்த அழிவுகளின் மத்தியிலும், யாழ்ப்பாணத்தின் அழகு வாய்ந்த, அடையாளங்களாக இன்றும் நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. தமிழ்மொழி-தமிழ்க் கலாசாரம் ஆகியவற்றை முன்னெடுப்பதிலே அவர் ஊன்றிய அக்கறை அலாதியானது. தமிழ்மொழி ஆய்வினை உலகளாவியதாக முன்னெடுக்க உழைத்த தனிநாயகம் அடிகளாருடைய பணிகளிலே அவர் முதன்மைத் தொண்டனாய்ச் செயற்பட்டார். அவருடைய தமிழ்ச் சேவை பதிவுக்குரியன; உன்னி மகிழ்த்தக்கன.

அவருடைய இளவல் டாக்டர் கருணாகரன் அவுஸ்திரேலியாவிலுள்ள Oral & Maxillo Facial Surgery என்கிற பிரிவின் தலைவராகப் பணியாற்றியகாலத்திலேதான் அவரை முதன்முதலாகச் சந்தித்தேன். நைஜீரியா நாட்டின் சொக்கொட்டோ மாநிலத்தில் நான் பணிபுரிந்த காலத்தில், அதன் அயல் மாநிலமான கடுணாவில் அவர் ஐந்தாண்டு காலம் பணியாற்றியமையும் அறிந்து மகிழ்ந்தேன். அப்பொழுது அவர் மனைவி தேவகி அங்கு ஆங்கில ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். அவுஸ்திரேலியாவில் பாதுகாப்புத் திணைக்களத்தில், வேலை பார்த்து, பதினைந்து ஆண்டுகளின் பின்னர் ஓய்வு பெற்றார். பணி ஓய்வின் பின்னரே தன் கவனம் புனைகதைத் துறைக்கு நகர்ந்ததாக அவர் குறிப்பிடுவார்.

யாழ்ப்பாணம் - காரைநகரைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட தேவகி, ஆங்கிலக் கல்விக்குப் பிரபலமாக விளங்கிய சுண்டிக்குழி மகளிர் கல்லூரியிலே ஆங்கில மொழிமூலம் கல்வி பயின்றவர். கணவர் இங்கிலாந்தில் வைத்திய மேற்படிப்பினை மேற்கொண்ட பொழுது, அங்கும் வாழ்ந்தார். பின்னர் ஆங்கில மொழி கோலோச்சிய கொழும்புச் சூழலிலே வாழ்ந்து, நைஜீரியாவிலும் அவுஸ்திரேலியாவிலும் ஆங்கில மொழிச் சூழலிலே உத்தியோகம் பார்த்தார். இந்நிலையில், புனைகதைத் துறையைத் தேர்ந்து, தமிழை ஊடகமாகக் கொண்டு, இலக்கியத்தில் கால் பதித்திருத்தல், அவர் தனது தாய்மண்ணின்மீது தமிழின்மீதும் கொண்டிருக்கும் பற்றின் வெளிப்பாடு என இனங்காணுதல் வேண்டும்.

கரு - உரு - வசனநடை - சமுதாயப் பார்மை - கதை சொல்லும் பாணி என்கிற தராசிலே போட்டு நிறுத்து, பாஸ்மார்க் வழங்கும் முறைகளெல்லாம் எப்பொழுதோ, காலாவதியாகிவிட்டன. மனோரதியம் - யதார்த்தம் - நவீனத்துவம் - முற்போக்கு - பின்நவீனத்துவம் - அதிபின்நவீனத்துவம் என்கிற விமர்சனச் சொல்லாடல்கள் எல்லாம் இலக்கியச் செமியாக் குண நோயின் அறிகுறிகளே எனப் பரிசீலிக்கும் நிலையும்

விடிந்துள்ளது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து அரைநூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக தமிழ் வாசிப்புப் பழக்கத்தைப் பரவலாக்கி மேம்படுத்திய பழம்பெரும் சஞ்சிகைகளே, கோடம்பாக்கத்து சினிமாக்கிசுக்கிசுக்களே சுவையான 'இலக்கியப் பணியாரங்கள்' என்று விற்கும், விண்கூவும் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டுள்ளன. இந்நிலையில் சிறுகதைகளைச் சுவைப்பதற்காக அருங்காட்சியகங்களுக்குத்தான் செல்ல நேரிடுமோ என அஞ்சுகிறேன்.

இந்த அச்சத்தைப் போக்கும் வகையில், 'அன்பின் ஆழம்' என்கிற இச்சிறுகதைத் தொகுதி நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. தேவகியின் வயசு, வசதி, பின்னணி ஆகியவற்றிலிருந்து, நான் அறிந்த வரையில், தன் கன்னிப் படைப்புகளைத் தொகுத்து, தமிழிலே தந்த இன்னொரு இலக்கியப் படைப்பாளி இல்லை. தமிழ் ஈழர் மத்தியிலே பா. பாலேஸ்வரி, குறமகள் தொடக்கம் இன்றுவரை, எண்ணிக்கையைப் பொறுத்து, கணிசமான கதைஞர்கள் உண்டு. அந்த வரிசையிலே தேவகியும் தனக்கென ஓர் ஆசனம் பெறுகிறார். கதை எழுதும் கலையை பல தேடல்களின் மூலம் தான் வசப்படுத்தியதாகச் சொல்லுகிறார். கற்றனவற்றுக்குள் தன் படைப்புகளை அடக்க, மிகுந்த பிரயாசை எடுத்துள்ளார். ஆனால், அவருடைய கதைகளிலே ஊடுபாவாக மிளிர்வது, தாய்மண்ணிலே நிகழ்ந்துள்ள அவலங்கள். அதன் பயனாக ஏற்படும் வலிகளும் ஏக்கங்களும். அவற்றின் அடிநாதமாகத் தொனிப்பது மண்பற்று. அதன் உபவிளைவான தமிழ்மொழி வாஞ்சை. இவை அமுகுரலாக ஓங்காரம் பெறாதவாறு அவதானங் காட்டுகிறார். கதைகளின் ரிஷிமூலம் பற்றி அவர் மனத்திறந்து பேசுகிறார். அதிசயம் என்கிற கதைக்கு கனவு ஒன்று உந்து சக்தியாக அமைந்துள்ளது. இதன்மூலம் கதை சொல்லும் கலையை வசப்படுத்துவதில் அவர் கொண்டிருந்த தீவிரம் புலனாகின்றது.

இந்த நூல் தயாராகிக் கொண்டிருந்தபொழுது, அதன் அட்டை தொடக்கம், ஒவ்வொரு ஒற்றைவரை தனது எதிர்பார்ப்பு

முழுமை அடைய வேண்டும் என்பதிலே பிடிவாதம் காட்டினார். அவருடைய ஆர்வத்தின் இன்னொரு ஸ்திதியே அது என நான் சமாதானம் அடைந்தேன். என் வேண்டுகோளை ஏற்று, தமது இலக்கியப் பணிகள்-வெற்றிகள் மத்தியிலும், தமது நிதானத்தையும் சமநிலையையும் பேணி வாழும் என் நண்பன் நாஞ்சில்நாடன் அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். என் நன்றி. அவர் அணிந்துரை எழுதுவதற்கு முற்றிலும் தக்கார். அவருடைய ஆற்றுப்படுத்துதல் இத்தொகுதிக்கு மேலும் மதிப்பினைக் கூட்டுகின்றது. ஆசிரியரின் 'ரிமோட் கன்ட்ரோல்' பணிப்புரைகளைப் புரிந்து அட்டை வடிவமைத்தல் லேசப்பட்ட காரியம் அல்ல. இதனாலும் அட்டை அமைப்புக்கு என் நண்பன் சித்தனுக்கு நன்றிகள்.

எஸ்.பொ

2A, Hakea Place
Epping 2121,
Australia
612-98685090

என்னுரை

பிரபல சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் என்னுடைய கதைகள் வெளிவந்ததோடு திருப்தி அடைந்திருந்தேன். ஆனால் என் சிநேகிதர்களினதும் மற்றும் என் நலம் விரும்பிகளானதும் தூண்டுதலின் பயனாக என கதைகளைத் தொகுத்து “அன்பின் ஆழம்” என்னும் தலைப்பில் வெளியிடுகிறேன்.

நான் படிக்கும்போது, பயிற்று மொழி ஆங்கிலமாக இருந்தபோதிலும், எனக்குத் தமிழ் மொழி மேல் அளவுகடந்த ஆர்வம். எனது பதினம வயதிலே பொழுது போக்காக நாடகங்கள் எழுதி எனது சொந்தங்களுக்கும், அயல் வீட்டார் களுக்கும் முன்னால் அரங்கேற்றி மகிழ்ந்தேன். நான் எழுதிய கதைகளுக்கு என் பள்ளி சிநேகிதர்கள் மட்டுமே வாசகர்கள். பின்பு எனது ‘இசையும் கதையும்’ படைப்புகள் பல, இலங்கை ஒலிப்பரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தமிழ் வானொலியில் ஒலிப்பரப்பாயின. அவற்றிற்கு நல்ல வரவேற்புக் கிடைத்தது. ஆனால் என் எழுத்தை விருத்தி செய்ய ஆர்வம் இருந்த போதிலும், சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் தோதாக அமைய வில்லை. கல்யாணம், பிள்ளைகள், வீட்டுப் பொறுப்புகள் என அடுத்தடுத்து வந்த கடமைகளினால், என் எழுத்து ஆர்வத்தை முன்னெடுக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை.

மேற்படிப்பு, வேலை ஆகியன நிமித்தம் இங்கிலாந்து, நைஜீரியா, என வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்த என் கணவருடன் சென்று வசித்தபோது, கண்ட பல்வேறு மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், மற்றும் போர்க்கால இலங்கையில் மேற்கொண்ட ஈழப் பயண அனுபவங்கள் கதைகளுக்கான கருக்களாக

என் மனதில் பதிந்தன. எனினும் அவுஸ்திரேலியாதான் என் வாழ்விடம் என்ற நிலை ஏற்பட்டபின், தாயகத்தில் யுத்தத்தின் தாக்கத்தால் எமது சமூகத்திற்கு ஏற்பட்ட ஆழ்ந்த துயரங்களையும், போரின் அவலங்களிருந்து தப்பித்துப் புலம்பெயர்ந்து வாழும் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் கஷ்டங்களையும், சவால்களையும் உள்ளடக்கமாக வைத்துக் கதைகளாகப் புனைய முற்பட்டேன். அத்துடன் இங்கு புலம்பெயர்ந்து வாழும் மக்களின் தமிழ் ஆர்வமும் அவர்கள் அளித்த ஊக்கமும் என்னை எழுதத் தூண்டின.

எழுத வேண்டுமென்ற அவா இருந்தால் மட்டும் போதாது. தரமான கதைகள் எழுதுவதுதான் முக்கியம் என என் கணவர் எனக்கு ஊக்கமளித்தார். அவரின் அறிவுரையை ஏற்று, சிட்னியிலுள்ள ஆங்கில நூல் நிலையங்களிற்குச் சென்று, நல்ல தரமான கற்பனைக் கதைகள் எழுதுவது பற்றிய புத்தகங்களைப் படித்தறிந்து, எழுத்தாளருக்கான பயிற்சி வகுப்புகளிலும், ஒன்றுகூடல்களிலும் பங்குபற்றிக் கற்று, அதனை நான் எழுதும் தமிழ்க் கதைகளில் பின் பற்றினேன். கதை எழுதும் போது சொல்லவேண்டிய விடயங்களைக் கூடுதலாக உரையாடல் மூலம் வெளிக்கொண்டு வரலாம். மேலும் கதையில் வரும் பாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகளை சொல்லுவதோடு, அவர்களின் முகப் பாவங்களையும், மெய்பாடுகளையும் அடைமொழிகளால் வர்ணித்து எழுதலாம் என அறிந்தேன். இதன் பயன், அண்மையில் வெளிவந்த என் படைப்புகளைப் படித்தவர்களில் சிலர் 'உங்கள் கதையில் வரும் பாத்திரங்கள் உயிர் பெற்று எங்கள் கண் எதிரே நடமாடினார்கள்' என விமர்சித்தனர்.

கலை, அதிலும் எழுத்துக் கலை, மனித வாழ்வுடன் பின்னிப் பிணைந்தது. மனித நெஞ்சங்களை நெகிழ்ச்சியும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. ஆதலால் எழுத்து வாசகர்களின் பொழுது போக்கிற்காக மட்டுமன்றி மனித வாழ்வைச் செழுமைப் படுத்தும் நோக்கையும் கொண்டதாக அமையவேண்டும். மேலும் எனது படைப்புகள் இனிவரும்

சந்ததியருக்குத் தங்கள் தாய் நாட்டில் நடந்த உரிமைப் போரின் தாக்கத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் கதை வடிவில் விட்டுச் செல்லும் ஆவணமாகவும் இருக்க வேண்டும் எனவும் விரும்புகிறேன்.

பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த என் கதைகளைப் படித்தவர்கள், 'உங்கள் எல்லாக் கதைகளிலும் தாய் நாட்டின் போரின் தாக்கம் பிரதிபலிக்கிறது. அது ஏன்?' என வினாவுவார்கள். அதற்கு நான் 'எங்கள் மக்களின் அக்கால வாழ்க்கையில் நடக்கிற யதார்த்தத்தை தான் உள்ளடக்கமாக வைத்து எழுதியிருக்கிறேன்,' இவ்வாறு பதிலளிப்பேன்.

எழுத்தாளர்கள் ஒரு கதை எழுதும் போது, கண் முன்னே நடந்த ஒரு சம்பவம், சந்தித்த பாத்திரம், ஒருவரின் வாழ்க்கை அனுபவம், கருவாக அமையலாம். அதைக் கற்பனையோடு கதையாகப் படைக்கிறார்கள். உலகமெங்கும் அப்பாவி மக்களைப் பாதிக்கும் தற்கொலைப் பயங்கரவாதச் செயல்கள் என் மனதை மிகவும் பாதித்திருந்தது. அந்தக் காலக்கட்டத்தில் நான் கண்ட கனவு என் சிறுகதை 'அதிசய'த்திற்குக் கருவாக அமைந்தது.

என் முதல் கதையை கலப்பை சஞ்சிகையில் பிரசுரித்து எனக்கு ஊக்கமளித்தவர் அதன் பிரதம ஆசிரியரான டாக்டர் பொன்மயிலைநாதன் கேதீஸ்வரன். இக்கதைக்கு கிடைத்த நல்ல வரவேற்பு என்னை மேலும் மேலும் எழுதத் தூண்டியதால் இன்று இக்கதைத் தொகுப்பை வெளியிடுகிறேன். அவருக்கு எனது நன்றிகள். என் கதைகளைப் பிரசுரித்த 'கலைமகள்' பொறுப்பாசிரியர் கீழாம்பூர் அவர்களுக்கும், 'வீரகேசரி' பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கும், 'தினக்குரல்' பத்திரிகை ஆசிரியர் ஆர். பாரதி அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இக்கதைத் தொகுதிக்கு அணிந்துரை வழங்கிய பிரபல எழுத்தாளர் நாஞ்சில் நாடன் அவர்களுக்கு ஆழ்ந்த

நன்றிகளைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மதிப்புக்குரிய மூத்த எழுத்தாளர் எஸ்.பொ அவர்களின் முன்னீட்டுடன் என் கதைத்தொகுதி வெளிவருவதில் நான் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடைகிறேன். அவருக்கு எனது நன்றிகள். சிரமம் பாராது என் கதைகளை ஒப்பச்சு செய்து ஆதரவும் கொடுத்த ஈழத்து எழுத்தாளர் கோகிலா மகேந்திரனுக்கு எனது உள்ளம் கனிந்த நன்றிகள். இந்தக் கதைத் தொகுப்பின் வெளியீட்டில் மிகுந்த அக்கறை எடுத்த சென்னை மித்ர வெளியீடு நிறுவனத்து ஊழியர் சகலருக்கும் எனது நன்றிகள்.

கடைசியாக என் எழுத்துப் பணியை இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வர உறுதுணையாக நின்று, சகல வழிகளிலும் ஒத்தாசை புரிந்த என் அன்புக் கணவருக்கும், அருமை மகன் றோகனுக்கும், மகள் சுகந்திக்கும் எனது அன்பு நன்றிகள்.

தேவகி கருணாகரன்

6/11, Selwyn Street
 Wolstonecraft NSW 2065
 Australia
 E-mail : karuvs@yahoo.com.au

அணிந்துரை

சிலர் கேட்டுக் கொண்டால் மறுக்க முடிவதில்லை. ஊரில் கேட்பார்கள் 'ஆத்திலே சாடச் சொன்னா சாடுவியா?' என்று. ஆம், சாடுவோம். ஆனால் அவர்கள் அவ்விதம் காரண காரியம் இன்றி சாடச் சொல்ல மாட்டார்கள். அந்த உறுதியினால் தான் இதை எழுதத் துணிந்தேன். தமிழின் சமகாலத்தின் மூத்த படைப்பாளிகளில் ஒருவரும், சிறுகதை என்றும் நாவல் என்றும் கட்டுரை என்றும் செயற்கரிய செய்தவரும், போலி முற்போக்குச் சவடால்களுக்கு எதிராக நற்போக்கு எனும் சொல்லைத் தமிழ் இலக்கியச் சொல்லாட்சியாகத் தந்தவருமான எஸ்.பொ. கேட்டுக் கொண்டால் நான் எவ்விதம் மறுப்பது?

நான் பேசிப் பழகிய க.நா.சு, நகுலன், சி.சு. செல்லப்பா, சுந்தர ராமசாமி, வெங்கட் சாமிநாதன், அம்பை, அ. முத்துலிங்கம், ஆ. மாதவன், தி. ஜானகிராமன், எம்.வி. வெங்கட்ராமன், சிட்டி, சிவபாதசுந்தரம், சா. கந்தசாமி போல, நான் மிகவும் மதிக்கும் படைப்பாளி எஸ்.பொ. இவர்கள் காலத்தில் நானும் வாழ்ந்தேன் என்று நாளை வரலாறு பேசாமலா போய்விடும்?

அவர் கேட்டுக்கொண்டார் "தம்பி, நான் நன்கு அறிந்த, ஆஸ்திரேலியாவில் வாழும் தேவகி கருணாகரன் என்பவரின் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு நீங்கள் அணிந்துரை எழுதித் தரவேண்டும்" என்று. இது தமிழ் மரபு.

இறையனார் அகப்பொருள் அல்லது இறையனார் களவியல் எனும் நூலுக்கு உரை எழுத நேர்ந்த நக்கீரனார் கூறுவதாவது :

'எந்நூல் உரைப்பினும் அந்நூற்கு பாயிரம் உரைத்து உரைக்கற் பாற்று. என்னை,

ஆயிர முகத்தான் அகன்றது ஆயினும்
பாயிரம் இல்லது பனுவல் அன்றே
என்பது ஆதலானும்,

பருப்பொருட்டாகிய பாயிரம் கேட்டார்க்கு நுண்பொருட்டாகிய
நூல் பாயிரம் உரைத்து உரைக்க, என்பது மரபு.

என் போலவே எனின்,

கொழுச் சென்ற வழித் துன்னாசி இனிது செல்லும் அதுபோல
என்பது.

எனவே இந்த அணிந்துரை அல்லது பாயிரம்.

என் கைக்கு வந்து சேர்ந்த 'அன்பின் ஆழம்' எனும்
சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியர் திருமதி தேவகி கருணாகரன்.
அவர் பெயரை இதற்கு முன் கேள்விப்பட்டதில்லை. ஈழத்து
யாழ்ப்பாணத் தமிழர் எனவும், பணி நிறைவு பெற்றவர் எனவும்
அறிகிறேன். எஸ்.பொ.வின் சொற்களை மேற்கோள் காட்டினால்,
'பேர்ப்பிள்ளை உச்சி மோர்ந்து களித்து, நிறைவாக வாழும் ஒரு
பெண் எழுத்தாளரின் கன்னிப் படைப்பு' இது.

248 பக்கங்களில் தொகுக்கப்பெற்ற 12 சிறுகதைகளின்
கனமான நூல் இது. ஜூலை 2006 முதல் மே 2013 வரையில்,
ஏழாண்டு காலமாக எழுதப்பட்ட கதைகள் என்றறிகிறேன்.
காலவாரியாகத் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதில் ஒரு வசதி உண்டு.
படைப்பாளியின் மொழித்திறன், கூறுதிறன் வளர்ச்சியைக்
கண்டுகொள்ள இது உதவும். எனது அனைத்துக் கதைகளையுமே
நான் காலவாரியாகவே அடுக்குகிறேன். கவிதைக்கு இது
பொருந்துமா என்றெனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால்
கட்டுரைக்கு, எழுதப்பட்ட காலம் துலங்கித் தெரிவது உத்தமம்.

சற்று வெளிப்படையாகப் பேசினால், தொகுப்பின் முதல்
கதையான 'நிறைவு' 44 பக்கங்களில் வாசிக்கச் சேர்வு தந்தது.
தேவகி கருணாகரன் எப்போதிருந்து எழுதுகிறார், எத்தனை
கதைகள் எழுதியுள்ளார் எனும் தகவல்கள் இல்லாதபோது,
மேற்கொண்டு வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அவரது கதை கூறும் திறன்

பக்குவமடைந்து, மெருகேறி வருவதை என்னால் உணர முடிந்தது. உணர்தல் எனும் இந்தச் சொல்லுக்கு மாற்றாக, அனுமானித்தல் அல்லது அவதானித்தல் எனும் சொற்களைப் பெய்து என் மொழியைச் சற்று மேம்படுத்திக் கொள்ளலாம்தான்.

முன்னொரு காலத்தில், எம் முன்னோர் 'ஈழத்துத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகள்' என்று பிரித்துப் பேசினார்கள். இன்றோ, மொத்தமாகத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் என்று பேசும் விதத்தில், உலகத்துப் பல பகுதிகளில் இருந்தும் படைப்புக்குரல்கள் மொழிக்கு வளம் சேர்க்கின்றன. வசதி கருதி, ஒரு அடையாளத்துக்காகவே வாழும் பகுதியைக் குறிப்பிடுகிறோம்.

தாயகம் நீங்கி, இங்கிலாந்து, நைஜீரியா, ஆஸ்திரேலியா என நடக்கும் தேவகி கருணாகரனின் கதைகளில் தாயகத்தின் தடங்கள் வெகுவாகக் காணக் கிடைக்கின்றன.

கம்ப இராமாயணத்தில், ஆரண்ய காண்டம், சூர்ப்பணகைப் படலத்தில். சீதையின் வரவு கண்ட சூர்ப்பணகையின் உள்மன வெளிப்பாடாகக் கம்பன் கூறும் பாடல் ஒன்றுண்டு.

'அரவிந்த மலருள் நீங்கி, அடி
இணை படியில் தோய

திரு இங்கு வருவாள் கொல்லோ?

தாமரை மலரில் இருந்து இறங்கி, இணையடிகள் பூமியில் பரவ, திருமகள் இந்த ஆரண்யத்தில் வருவாளோ?

இன்று தமிழின் படைப்பு முயற்சிகள் உலகில் எந்த மூலையில் இருந்தும் புறப்பட்டு வருவதைக் காண அப்படிச் சொல்லவே நமக்குத் தோன்றுகிறது.

இந்த ஆண்டு ஜூன் மாதம், கனடா நாட்டு டொராண்டா நகரில், இளங்கோ எனும் இளைய நண்பர், 'சாம்பல் வானத்தில் மறையும் வைரவர்' எனும் அவரது கதைத்தொகுதி வாசிக்கத் தந்தார். மிக ஆற்றலுடைய படைப்பாளி என்பது புத்தகம் வாசித்த பின் தெளிவாயிற்று. எனக்கு கர்வமாக இருந்தது. மேலும்

ரவிச்சந்திரிகா எனும் படைப்பாளியின், 'தாய்விடு' இதழ்களில், நான்கு கதைகள் வாசித்துப் பார்த்தேன். ஆம், அரவிந்த மலரில் நீங்கிய தமிழ் மகள், இணையடிகள் நிலத்தில் தோய, உலகெங்கும் நடப்பாள் இனி.

ஆனால் அந்தத் தமிழுக்குள் ஆயிரம் ஆண்டு ஆனாலும் மாயாத ஒரு வலி இருக்கும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கொலையுண்ட ஆயிரம் பொற்கொல்லர்களின் வலியை, மறுக்கப்பட்ட நீதியை, இன்று, தானு பிச்சையா, 'உறை மெழுகின் மஞ்சாடிப் பொன்' எனும் கவிதைத் தொகுப்பில் வெளிப்படுத்தியதைப் போல.

முள்வாங்கியால் கிளைத்துப் பறித்து எடுத்து வீச முடியாத வலி. சிலர் எழுத்துக்களில் சொல்லொணாத தீவிரத்துடன் சோரி சொட்டச் சொட்டவும், சிலர் எழுத்துக்களில் உள் அமிழ்ந்த மௌனத் தெறிப்பாகவும், ஊமைக்காயமாகவும். தேவகி கருணாகரன் கதைகளில் இந்த வலி பல இடங்களில் தீ நாக்குப்போல் தலை நீட்டிப்பார்க்கிறது. சிங்கள ராணுவத்தின் வன்கொடுமை, அமைதி காக்கப்போன இந்திய ராணுவத்தின் புன்செயல்கள், தமிழின அழிவு, சிட்னி ஆனால் என்ன, பாரீசு ஆனால் என்ன, மார்க்கம் ஆனால் என்ன... தமிழின் நெஞ்சில் பாய்ந்த ஈட்டி.

பண்டு கோவலன் நாடகத்தில் பாடல் வரியொன்று வரும். 'கழுத்தில் விழுந்த மாலை கழற்ற முடியவில்லை' என. அதுபோல, பறித்தெடுக்க முடியாத ஈட்டி. திசை யானைகளுடன் செருச்செய்த இராவணன் மார்பில் தைத்து முறிந்த மருப்புகள் போல. பெயர்த்தெடுக்க இயலாத, மாற்றிப் பதிக்க இயலாத, தலைமுறைச் சோகம். எதனால், எவரால், எவ்விதம் என்றெல்லாம் ஆய்வார்கள், தோண்டிக்கொண்டே இருப்பார்கள், வலி நீண்டுகொண்டே இருக்கும். தேவகி கருணாகரனின் பல கதைகள் இந்த வலியை வாங்கித் ததும்புகின்றன.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ், மட்டக்களப்புத் தமிழ், கொழும்புத் தமிழ் எப்போதும் எனக்கு உவப்பானது. மு. தளையசிங்கம், எஸ்.பொ, யேசுராசா, அ. முத்துலிங்கம், வ.ஐ.செ. செயபாலன்,

பொ. கருணாகர மூர்த்தி, பிரியமான சோபா சக்தி, தமிழ் நதி, செய்ந்தன், இளங்கோ என வியந்து நிற்பவன் நான். அருமையான உரைநடைத் தமிழ். தேவகி கருணாகரன், பெரும்பாலும் தலம் சார்ந்த தனித்துவம் துறந்து, ஒரு வகைப் பொதுத் தமிழில் உரையாடுகிறார். என்றாலும் சில சொற்கள் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. அரிச்சுவடி என நாம் பொதுத்தமிழில் பேசுவதை, அவர் தமிழ் 'அரிவரி' என்கிறது. தாத்தா என்று பொதுத் தமிழ் பேசுவதை அவர் தமிழ் 'பாட்டா' என்றும்; அங்கே, இங்கே எங்கே என்பது போல, 'உங்கே' என்றொரு பிரயோகம் வருகிறது, கம்பனின் சொல்லாக.

'காடு வெந்த மணத்தோடு தடித்த மழைத்துளிகள் விழுந்து தெறித்தன' என்று வாசமும் காட்சியுமாக விரியும் மொழி இருக்கிறது. இங்கு காடு வெந்த மணம் என்பது முக்கியம். 'அன்பின் ஆழம்' என்னும் தலைப்புச் சிறுகதை மொழியும், இனமும், தலமும் மறந்து அன்பெனும் பெரும் போதை ஆட்கொண்ட ஆண்-பெண் பற்றியது. 'வெற்றிடம்' எனும் கதை சென்னையிலும் நடக்கலாம், சர்வதேசப் பெரு நகரிலும் நடக்கலாம். 'அதிசயம்', 'குடிசெய்து வாழ்வானைச் சுற்றமாய்ச் சுற்றும் உலகு' என நிதானமான, சமன்பாடுள்ள கதைகளும் உண்டு.

தீவிரமான சோதனை முயற்சிகளுக்கு முனையாமல், மொழியைக் கொண்டு பயம் காட்டாமல், படம் காட்டாமல், தெளிந்த ஒழுக்காகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் இந்தக் கதைகளை முயன்ற தேவகி கருணாகரனுக்கு வாழ்த்துக்கள். தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கு பெரும் படைப்புக்களைச் சாதிக்க வாழ்த்துக்கள்.

மிக்க அன்புடன்

நாகேசுலாட்சன்

கோவை - 641 028

23 நவம்பர் 2013

உள்ளே . . .

1. நிறைவு 01
2. விடிவு 45
3. ஒரு வினாடி 65
4. பேரழகி 77
5. நெஞ்சம் மறப்பதில்லை 91
6. அன்பின் ஆழம் 121
7. வெற்றிடம் 135
8. சொந்தம் விட்டுப் போகுமா 147
9. அதிசயம் 153
10. '.....குடிசெய்து வாழ்வானைச்
சுற்றமாய்ச் சுற்றும் உலகு' 163
11. முடிவு உண்டா? 171
12. மாதங்கி 179

1. நிறைவு

வானத்தில் 'புக்காரா' பறந்தாலும், வானின்று குண்டுகள் விழுந்தாலும், குண்டுகளுக்குப் பயந்து பங்கர்களுக்குள் ஒளிந்தாலும், இந்தப் பூமி சுழலுவதை நிறுத்தப் போவதில்லை. இரவும் பகலும் மாறி மாறிக் காலமும் ஓடிக் கொண்டேயிருக்கும். கூடவே வாழ்க்கையும் ஓடிக் கொண்டேயிருக்கும். இந்தப் பத்து வருடமாகப் போர் நடந்துகொண்டேதானிருக்கிறது. அதற்காக மக்கள் சாப்பிடாமல், உறங்காமல், படிக்காமல், கல்யாணம் கட்டாமல், பிள்ளை பெறாமல் இருக்கவில்லை. அப்படியான காலகட்டத்தில் வேலுப் பிள்ளை தனது 1975 ஹில்மன் வாகனத்தை யாழ் நகரத்தை விட்டு திருவடி நிலையக் கிராமத்தை நோக்கி ஓட்டிக்கொண்டிருந்தார். அவர் பிள்ளைகளான பாலு பக்கத்திலும், சுரேனும் நிவேதாவும் பின்னாலும் அமர்ந்திருந்தனர். பாட்டா பாட்டியுடன் டிசம்பர் பள்ளிக்கூட விடுமுறை நாள்களைக் கழிப்பதற்காக மூவரும் போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

வழி நெடுகப் பாலுவும் சுரேனும் கிராமத்தில் விடுமுறை நாள்களைத் தாங்கள் எப்படி உல்லாசமாகக் கழிப்பதென்பதைப் பற்றி ஓயாமல் பேசிக் கொண்டு வந்தனர்.

நிவேதா தன் வலது கைக்கட்டை விரல் நகத்தைக் கடித்தபடி, 'சித்தி இம்முறை மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு முறையும் பாட்டா பாட்டி வீட்டே வாங்கோன்று அழைத்தால் ஏதாவது சாக்குச் சொல்லி மறுத்து விடுவா. சித்தியும் நம்மோடு வந்திருந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷமா இருந்திருக்கும்? அம்மா உயிரோட இருந்தால் கட்டாயமா எம்மோடு வந்து இரண்டு நாள் தங்கிவிட்டுத் தான் போயிருப்பா. ஹும் ம்... ம்...' ஆழ்ந்த பெருமூச்சுடன் அந்தச் சிந்தனைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள். கண்ணில் லேசாகப் பனித்த நீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

வாகனத்தை விட்டிறங்கியதும் நிவேதா, 'பாட்டி!' என வாஞ்சையோடு பாட்டியை அணைத்துக்கொண்டாள்.

'என் செல்லங்களா,' என்றபடி பாட்டி மூன்று பேரப் பிள்ளைகளையும் அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். உள்ளே யிருந்து மெதுவாக நடந்து வந்த எண்பத்தி ஒன்பது வயதான, பாட்டா பேரப்பிள்ளைகளை 'அன்பே' என அணைத்து வரவேற்றார்.

வேலுப்பிள்ளை, பாட்டி கொடுத்த காப்பியைக் குடித்துவிட்டு, "கோமதி வீட்டிலே தனியே. நான் உடனே போக வேணும்," என்று கூறி விடை பெற்றார்.

மௌனமாகப் பாட்டிக்குப் பக்கத்தில் நின்ற நிவேதா, 'ஏன் பாட்டா, பாட்டியுடன் சிறிது நேரம் இருந்து கதைக்கலாமே? அல்லது எங்களோடு கோயிலுக்கு வரலாமே? எங்களோடு அப்பா அரசடிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு வந்து எத்தனை நாளாகிறது' என மனதுக்குள் வருந்தினாள்.

வேலுப்பிள்ளை அரசாங்க சுகாதார இலாகாவில் உயர்ந்த பதவியல் இருந்தார். நிவேதா அவருடைய மூத்த தாரத்தின் மகள். நிவேதாவிற்கு ஆறு வயது இருக்கும் போது அவளது தாய் இறந்து போனாள். தாய் தந்தை வற்புறுத்தியதால், மனைவி இறந்து இரண்டு வருடத்திற்குள் தூரத்து உறவான கோமதியை மறுமணம் செய்து கொண்டார். கோமதிக்கும் அவருக்கும் பிறந்த இரட்டைக் குழந்தைகளே பாலுவும், சுரேனும்.

கள்ளம் கபடம் அறியாத சிறுமி நிவேதா, 'அம்மாதானே சாமிட்ட போயிட்டா, எப்படி இன்னொரு அம்மா,' எனக் கேட்டாள். புதிய அம்மாவை, 'சித்தி' என்று கூப்பிடு என உறவினர்கள் கூறினார்கள். அவளும் அப்படியே அழைத்தாள். இதனால் தானோ என்னவோ சிறிய தாயான கோமதிக்கும் நிவேதாவிற்கும் இடையே இருந்த உறவு ஆரம்பத்திலிருந்து சுமுகமாக அமையவில்லை. தாயன்பிற்காக ஏங்கிய நிவேதா, சித்தியிடம் கிடையாத அன்பையும் அரவணைப்பையும் தகப்பனிடம் எதிர்பார்த்தாள். அப்படிப்பட்ட அன்பு தந்தையிடமும் கிடைக்க

வில்லை. ஆகையால் தாயின் அன்பு, கண்காணிப்பு இல்லாத வெறுமையை உணர்ந்தாள்.

பலாயிலையில் ஊற்றிக் கூழை உறிஞ்சி, ருசித்து ருசித்துக் குடித்துவிட்டு, தன் தாவணித் தலைப்பால் வாயைத் துடைத்துக் கொண்டாள், நிவேதா. பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த பாட்டியைக் கட்டிப் பிடித்துக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, “கூழ் சோக்காயிருந்தது பாட்டி?” என்றாள்.

பின்னர், தாழ்வாரத்தின் குந்திலிருந்து முற்றத்தில் குதித்தாள். “வாங்கடா பிள்ளையாரையும் தரிசிச்சிட்டு, வயலையும் சுற்றிப் பாத்திட்டு வருவோம்,” எனக் கூறிப் பாலுவையும் சுரேனையும் அழைத்துக் கொண்டு பின் தோட்டத்தின் சிறு படலையைத் திறந்தாள் நிவேதா. அவள் கண்முன் தெரிந்த இயற்கை அழகை ஒரு நிமிடம் நின்று ரசித்தாள். பச்சைப் பசேலென்று நெற்பயிர், கண்ணுக்கு எட்டியவரை பரந்து கிடந்தது. அவை காற்றின் விசையுடன் சேர்ந்து லேசாக ஆடுவது ஒரு தனி அழகாகவிருந்தது. இதன் நடுவில் அரசடிப் பிள்ளையார் கோயில் கோபுரம் கம்பீரமாக எழுந்து நின்றது. பட்டணத்துக் கட்டிடங்களை தினம் தினம் பார்த்தும், மோட்டார் வண்டிகளின் இரைச்சல்களை கேட்டும், தொழிற்சாலை களின் புகையையும், தூசியையும் நுகர்ந்தும் ‘சீ’ என்று போயிருந்த நிவேதாவிடம் இந்த இயற்கை, பறவைகளின் சத்தங்கள், தூய்மையான தென்றல் காற்று எல்லாமே மிகவும் பிடித்திருந்தன. அந்தத் தூய்மையான காற்றை இழுத்து உள் வாங்கினாள். பாலு முன்னுக்குச் செல்ல, அவன் பின்னால் நிவேதா, கடைசியாகச் சுரேன் தொடர, வயற்காட்டின் வரம்பு வழியாகத் துள்ளிக் குதித்துச் சந்தோஷமாகப் பிள்ளையார் கோவிலை நோக்கிச் சென்றனர். பிள்ளையார் சுவாமியைக் கும்பிட்டு விட்டு, கோவில் வெளிவீதியைச் சுற்றி வந்தனர். அவர்களைப் பார்த்த கோயில் பூசாரி, “யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து எப்ப வந்தியள்?” என்று விசாரித்தார்.

“நேற்றுத் தான் ஐயா!” என்று பதிலளித்தாள் நிவேதா. “நன்னாயிருக்கிறியளோ, அப்பா அம்மா வரலேயோ?”

“இல்லை, பள்ளி விடுதலைக்கு நாங்க மட்டும் வந்திருக்கிறோம் ஐயா,” மிகவும் பணிவுடன் பதிலளித்தாள் நிவேதா.

“காலைப்பூசைக்கு வந்திடுங்கோ” என்று கூறியபடி அப்பால் நகர்ந்தார்.

கிராமத்திற்கு வந்தால் தவறாமல் பாட்டியுடன், நிவேதாவும் தம்பிமாரும்கூட காலைப் பூசைக்குப் போய் வருவார்கள். பாட்டியின் பக்கத்து வீட்டில் குடியிருந்த அமுதம் மாமியின் பிள்ளைகளான விக்னேஷ்டனும் சுபத்திராவுடனும் நிவேதாவின் பாதிப் பொழுது கழியும். நிவேதாவிலும் சுபத்திராவிற்கு இரண்டு வயது தான் கூட. அவர்கள் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டும், கரம், சதுரங்கம் விளையாடியும் பொழுதைக் கழிப்பார்கள். சுபத்திராவின் அண்ணன் விக்னேஷ் ஒரு பட்டதாரி. மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் சரித்திர உபாத்தியாயாக வேலை பார்த்து வந்தான். தந்தை இறந்த பின் விக்னேஷ் குடும்பத்தைப் பொறுப்பாய்ப் பார்த்துக் கொண்டான். நிவேதா அவனைத் தன் உடன் பிறவாத சகோதரனாக நினைத்துப் பழகினாள். தினமும் மத்தியானம் இரண்டு, மூன்று மணி என்றவுடன் பக்கத்து வீட்டுக்குப் போய் விடுவாள். பின்பு விளக்கு வைத்த பின் தான் வீடு திரும்புவாள். சூரேனும் பாலுவும் பாட்டாவின் பின் தோட்டத்திலிருந்த கொட்டகையை ஒரு பக்கமாக ஒதுக்கிவிட்டு, அதைத் தங்கள் ஆராய்ச்சி நிலைய மாக்கினர். தவளைகளையும் கரப்பான்பூச்சிகளையும் பிடித்து, ஆராய்ச்சி செய்வதில் அவர்களின் விடுமுறை நாள்களின் பொழுது கழிந்தது.

சுபத்திரா வீட்டின் பின் தாழ்வாரத்துக் குந்தில் கால்களை ஆட்டியபடி அமர்ந்திருந்து, பல விடயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர் தோழியர்கள்.

“பரீட்சை எப்படி எழுதினாய் நிவேதா?”

“நல்லாத்தான் எழுதினேன்,” அவள் குரலில் உசார் இருக்க வில்லை.

அப்பா எங்களோடு இரண்டு நாள் தங்கிவிட்டுப் போயிருக்கலாம் என்ற மன வருத்தத்திலிருந்தாள் அவள். அதைப் புரிந்து கொண்டவள் போல் சுபத்திரா, “உன் சித்தி உங்களோடு வரவில்லையா?” என்று பேச்சைத் திருப்பினாள். “இல்லை. சித்தியையும் கூட வரச்சொல்லி அப்பா கூப்பிட்டார் ஆனால் அவ வேலையிருக்கு என்று வீட்டிலே தங்கிட்டா. வந்த அப்பாவும் காலிலே சுடுநீர் கொட்டின மாதிரி, பாட்டி கொடுத்த தேநீரை நின்றபடி குடித்துவிட்டு, திரும்பிப் போயிட்டார். எங்கள் தேவைகளைக் கவனிப்பதுடன் தன் கடமை முடிந்துவிட்டது என்று நினைக்கிறார். அதற்கு மேலாக அவர் வார்த்தைகளில், செய்கைகளில் அன்பையும், அரவணைப்பையும் எதிர்பார்க்கிறோம் என்று அவருக்கு விளங்கவில்லை.” என்று தன் மனதில் இருந்த வேதனைகளைச் சுபத்திராவிடம் சொன்னாள்.

அவள் குரல் கரகரத்தது, கண்கள் பனித்தன. அவளை அன்பாக அணைத்தபடி, “நிவேதா உன் அப்பாவிற்கு உன்மேல் பாசம் இருக்கிறது, ஆனால் அதை ஆசைப்படுகிற மாதிரிக் காட்டுகிற சுபாவம் அவருக்கில்லை போல,” என்று அவளைச் சமாதானப்படுத்தினாள் சுபத்திரா.

தன் கட்டை விரலைக் கடித்தபடி இருந்தவள், “சுபத்திரா இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லி என்னை இத்தனை வருடமாகச் சமாதானப்படுத்துகிறாய். பாலுவும் சுரேனும் காட்டுகிற அன்பிலேயும், இப்படி விடுதலை நாட்களில் இங்கு நீங்கள் எல்லோரும் காட்டுகிற பாசத்திலேயும்தான் என் வாழ்க்கை ஒரு மாதிரி ஓடுது,” என்று சுரத்தின்றிச் சொன்னாள்.

எப்போதும் போல் அன்று விக்னேஷ், சுபத்திரா, நிவேதா மூவரும் வீட்டின் நடு அறையில் இருந்து, பெண்களுக்கு மேற்படிப்பு அவசியமா என்று விவாதித்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்நேரம் வாசற்க்கதவைத் தட்டிவிட்டு, ‘உள்ளே வரலாமா’ என்று கேட்டபடி விக்னேஷின் நண்பன் நந்தகோபாலன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். நந்தகோபாலன் MBBS படிப்பு முடித்து விட்டு மானிப்பாய் டவுனில் புதிதாக ஒரு கிளினிக் ஆரம்பித்து, வெற்றிகரமாக நடாத்தி வருகிறான்

என்று அவனை நிவேதாவுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான் விக்னேஷ். அறிமுகத்திற்குப் பின் அவர்கள் தமது விவாதத்தை விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்தனர். விக்னேஷும் நிவேதாவும் பெண்களுக்கு மேற்படிப்பு இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலே அவசியம் என்று விவாதித்தனர். சுபத்திரா பெண்கள் மேற்படிப்புக்குப் போவதால் தமிழ்ப் பண்பாடு பாதிக்கப்படுகிறது என்று விவாதித்தாள். நந்தகோபாலன் அவள் கட்சியில் சேர்ந்து பேசினான். அவன் விவாதத்தில் கலந்து கொண்டாலும் அவனது கவனம் முழுவதும் நிவேதா மேலிருந்தது. நிவேதா பச்சை நிறத்தில் நீல நிறக் கரை போட்ட பாவாடை அணிந்து, அதே பச்சையும் நீலமும் கலந்த ரவுக்கையும், நீல நிறத்தாவணியும் அணிந்திருந்தாள். விவாதத்துக்கிடையே அவனை அறியாமல் அவன் கண்கள் நிவேதாவின் அழகை ரசித்தபடி இருந்தன. மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்களோ என்ற உணர்வு வரவும் பிரயாசைப்பட்டுக் கண்களை நிவேதா பக்கம் திருப்பாமல் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான். நந்தகோபாலன் தன்னை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்ப்பதை நிவேதா கவனிக்காமல் இல்லை. எனினும் குனிந்த தலையுடன் விவாதத்தில் கலந்து கொண்டாள்.

இது போல் பலதடவை நந்தகோபாலன் நிவேதாவைச் சுபத்திரா வீட்டில் சந்தித்தான். அவளின் அழகில் நந்தகோபாலன் தேனில் விழுந்த ஈயைப் போல் சிக்கிவிட்டான். கம்பீரத்தோற்றம் கொண்ட ஒருவன், தன்னையே பார்ப்பது நிவேதாவிற்கு ஒரு புது அனுபவமாக இருந்தது. அவளையும் அறியாமல் தினமும் ஆவலோடு சுபத்திரா வீட்டுக்கு மாலையில் போய்வந்தாள். நந்தகோபாலனும் மாலையில் தனது கிளிநிக் மூடியதும் அங்கு வந்துவிடுவான். ஒரு நாள் எதிர்காலத்தில் தாம் என்ன சாதிக்க விரும்புகிறார்கள் என்ற கருத்துக்களைப் பரிமாறினர்.

“இந்தக் கிராமத்திலே என்னத்தைச் சாதிக்கப்போறேன். ஆனால், எனக்கு ஒரு ஆசை, கல்யாணம் கட்டிக் குறைந்தது ஒரு பத்துப் பிள்ளைகளாவது பெற்று நாம் இழந்து வரும் இளம் சந்ததியை ஈடு செய்ய வேண்டும்,” என்றாள் சுபத்திரா,

குரலில் தேச பக்தி தொனிக்க. “ஓமோம் நல்ல ஆசை தானடி. ஆனால் உன்னை கட்டிக்கிறவன் அதற்கு உடன்பட வேண்டுமே?” என்றாள் நிவேதா. இதைக்கேட்டு எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

“பொருளாதாரத்தில் பட்டம் பெற்று ஒரு பெரிய பாங்கிலே வேலைசெய்வது என் விருப்பம். அநேகமாகப் பல்கலைக்கழகத்தில் இடம் கிடைக்கும் என்று நினைக்கிறேன்,” என்றாள் நிவேதா நம்பிக்கையுடன்.

“நல்ல இலட்சியந்தான்” என்றான் நந்தகோபாலன். அவன் கண்களைச் சந்தித்த நிவேதாவின் கன்னங்கள் சிவக்கச் சட்டென்று தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“நீ இதைச் சாதிப்பாய் என்று எனக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறது,” என்றான் விக்னேஷ்.

மார்கழி விடுதலை நாட்கள் மிகவும் குதூகலமாக உருண்டோடி முடிவும் பெற்றது. அவர்களை அழைத்துச் செல்ல வேலுப் பிள்ளை வந்திருந்தார். “எங்கே கோமதி வரவில்லையா?” என்று கேட்டபடி பாட்டி அவரை வரவேற்றாள்.

“இல்லை தலைவலி என்று படுக்கையில் படுத்திருக்கிறாள்,” என்றார். இதை அடுத்த அறையிலிருந்த நிவேதா கேட்டு விட்டு, ‘நான் எதிர்பார்த்ததுதான். சித்தி கல்யாணமான நாள் முதல், என் அம்மாவின் உறவினருடன் எப்ப நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறா? பாட்டா பாட்டியையும் விட்டுப் போக வேண்டிய நாள் வந்து விட்டதே!’ என்று மனதுக்குள் வருத்தப்பட்டாள். அவள் கட்டுப்பாட்டை மீறி வெளிவந்த கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டுப் பாட்டா பாட்டியைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டாள். சிறுமியாக இருந்தபோது, நிவேதா பாட்டா பாட்டியை விட்டுத் தகப்பனாருடன் வீடு திரும்பும்போது உரத்து அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்வாள். ஆனால் இப்போது அவள் பதினெட்டு வயதுக் குமரி. தனது உணர்ச்சிகளை உள்ளே அடக்கிக்கொள்ளப் பழகி இருந்தாள்.

‘ஏ லெவெல்’ பரீட்சையின் முடிவு வெளிவர இன்னும் ஒருவாரம் இருந்தது. நிவேதா எல்லோருடனும் நெருங்கிப் பழக மாட்டாள்.

கிராமத்திலே அமுதம் மாமி குடும்பத்துடனும் பள்ளிக்கூடத் தோழியான லஷ்மியுடனும் தான் நெருங்கிப் பழகினாள். லஷ்மியும் சிறுவயதில் தாயை இழந்தவள். ஆகையால் இருவருக்கும் நிறையப் பொதுவான விஷயங்கள் பேசுவதற்கு இருந்தன. நிவேதா பக்கத்துத் தெருவிலிருந்த லஷ்மியைப் பார்க்கத் தினமும் போய்வந்தாள். லஷ்மியின் சித்தி, ஒரு பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர். ஆகையால் பகல் நேரங்களில் அவர்கள் எந்தத் தொந்தரவுமின்றி தங்கள் மனதில் இருந்ததை ஒருவருடன் ஒருவர் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

“என் சித்தி எப்பவும் நான் என்ன செய்தாலும் என் செய்கைகளில் பிழை கண்டு எப்பவும் திட்டிக்கொண்டேயிருப்பாள், அது அவளுக்கு ஒரு பொழுதுபோக்கு. ஆனால் சித்தியின் கொடுமைக்கு ஈடுசெய்வதுபோல் அப்பா என் மேல் பாசமும் அக்கறையும் காட்டுகிறார்,” என்றாள் லஷ்மி.

கண்களைக் கண்ணீர் திரையிட, ‘அப்படியா?’ என்றாள் நிவேதா, சிநேகிதியின் முதுகைத் தடவியபடி. அவளால் லஷ்மியின் உணர்வுகளை நன்றாகப் புரிந்துக் கொள்ளமுடிந்தது.

“ஒருமுறை சித்தியின் விலையுயர்ந்த கண்ணாடிப் பாத்திரத்தை நான் கை தவறிக் கீழே போட்டு உடைச்சிட்டேன். சித்தி ஆத்திரத்தில் என்னை அடிச்சா. வலி தாங்காமல் அன்று முழுக்க அழுதுகொண்டிருந்தேன். வேலையால் வீடு திரும்பிய அப்பா விஷயம் அறிந்ததும், சித்தியைத் தாறுமாறாக அடித்தார். இனிமேல் லஷ்மி மேல் கையை வைத்தியோ என்ன நடக்குமோ தெரியாது, என்று எச்சரித்து வைத்தார்.” லஷ்மி பெருமையாகத் தன் தகப்பனைப் புகழ்ந்தாள்.

“உன்பாடு பரவாயில்லை போலிருக்கு. என் சித்தி என்னை திட்டுவதோ அடிப்பதோ இல்லை. நான் ஒருத்தி, ஒரு உயிருள்ள ஜீவன் அந்த வீட்டிலிருப்பதாக அவ நினைப்பதாக தெரியவில்லை. சித்தியைப் பொறுத்தவரை நான் அந்த வீட்டில் ஒரு தளபாடந்தான். என் அப்பாவைப் பற்றி உனக்குத் தெரியும் தானே?” என்றாள் குரல் கரகரக்க.

நிவேதாவின் ஆதங்கத்தை நன்றாகப் புரிந்து கொண்ட லஷ்மி அவள் கையைத் தன் கையிலெடுத்து ஆறுதலாக தடவிக் கொடுத்தாள். அந்தச் செய்கை நிவேதாவின் மனதுக்கு இதமாக விருந்தது.

விழிகள் இலக்கற்று வெளியே வெறிக்க, வலது கைக்கட்டை விரலைக் கடித்தபடித் தன் அம்மாவின் நினைவில் ஆழ்ந்திருந்த நிவேதா நெடுமூச்செறிந்தாள். “லஷ்மி, என் அம்மாவுக்கு என் மேல் கொள்ளை பாசம். எனக்கும் அம்மா என்றால் உயிர். அம்மா இறந்த பின் நான் பாட்டா பாட்டியுடன் தான் இருந்தேன். பாட்டி காட்டிய அன்பிலே நான் அம்மாவின் இழப்பை ஒருவாறு மறந்து சந்தோஷமாக இருந்தேன். ஆனால் அப்பா சித்தியை மணந்ததும், என்னைக் கதறிக் கதறி அழப் பாட்டி வீட்டிலிருந்து இங்கு அழைத்து வந்துவிட்டார். அன்றோடு என் சந்தோஷமும் போய்விட்டது,” என்றாள் நிவேதா.

“ஏன் நிவேதா இப்படிச் செய்தால் என்ன? இப்படி சந்தோஷமில்லாத ஒரு வாழ்க்கை வாழ்வதை விட்டு விடுதலை இயக்கத்திலே சேர்ந்திடலாமா?” என்று விரக்தியுடன் கேட்டாள் லஷ்மி.

“நல்ல யோசனைதான். எங்கள் மண்ணின் விடுதலைக்காக உயிரைப் பணயம் வைக்கிறதென்பது ஒரு உன்னதமான செயல். ஆனால் எமக்கு அந்தத் தைரியம், பக்குவம் இருக்கா? இல்லை இது சரிப்பட்டு வராது,” என்றாள் நிவேதா.

“சரி, அப்போ எமது நிலையை நொந்து எமக்காகப் பரிதாபப் பட்டுக்கொண்டு வாழ்நாளைக் கழிப்பதில் எந்தப் பலனுமில்லை. நாங்கள் படித்தவர்கள். ஆகையால், எமக்கு பிடித்தமான வாழ்க்கையை நாமே அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும்,” என்றாள் லஷ்மி கண்களில் துளிர்ந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு. இருவரும் மௌனமாக அவரவர் சிந்தனையில் சிறிது நேரம் ஆழ்ந்திருந்தனர்.

“சிணர்லா கதையில் நடந்தது போல் ஒரு இளவரசன் வந்து நம்மைப் பொல்லாத சித்திகளிடமிருந்து மீட்டுச் சென்றால்

தான் நமக்குப் பாசமும் அன்பும் நிறைந்த வாழ்க்கை கிட்டும் போலிருக்கு” என்றாள் லஷ்மி குறும்பாக.

“ஆமாம் கல்யாணம் கட்டியபின் தான் ஒரு பெண்ணுக்குக் கணவராலும், அவனோடு சேர்ந்த புது உறவுகளினாலும் ஒரு நிறைவான வாழ்க்கை அமைகிறது என்று படித்திருக்கிறேன்... ஏன் லஷ்மி நீ ஒரு இளவரசன் யாரையாவது பார்த்து வைத்திருக்கிறாயா?” என்று விழிகளை அகல விரித்து, தலை அசைத்து வேடிக்கையாகக் கேட்டாள் நிவேதா.

“இல்லையடி நிவேதா! அப்படி ஒருவரையும் நான் இன்னும் சந்திக்கவில்லை. இனிமேல் தான் ஒரு இளவரசனைத் தேடிப் பிடிக்க வேண்டும்,” என்றாள் குறும்பாக. இருவரும் தங்கள் சோகத்தை மறந்து கல கல வெனச் சிரித்து மகிழ்ந்தனர்.

“நிவேதா உன் விசயம் எப்படி? ஒரு டாக்டர் நந்தகோபாலனைச் சந்தித்ததைப் பற்றிச் சொன்னியே? கிராமத்திலிருந்து வந்ததும் அவரைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தியே?”

“அப்படி ஒன்றுமில்லை, விக்னேஷ் அண்ணா வீட்டில் நந்தகோபாலனைத் தினமும் சந்திக்க நேரிட்டது. ஆகையால் தான் அவரைப்பற்றிப் பேசினேன்” என்றாள் எங்கே தன் மனதில் எழுந்த படபடப்பு முகத்தில் தெரிந்துவிடுமோ என்று சட்டென்று தலையைக் குனிந்துகொண்டாள்.

லஷ்மியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வீடு திரும்பும்போது நிவேதாவின் மனதில் பல எண்ணங்கள் நிழலாடின. ‘சிணரலாவின் வாழ்க்கையை ஒரு இளவரசன் மாற்றி அமைத்தது போல், என் வாழ்க்கையில் ஒரு இளவரசன் வந்தால் எப்படியிருக்கும்? அந்த இளவரசன் எப்படியிருப்பானோ? ஒருவேளை லஷ்மி நினைப்பது போல் நந்தகோபாலன் தான் அந்த இளவரசனோ? அவர் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது என்னையே உற்றுப் பார்த்ததையும், வலிய வலிய வந்து பேசினார் என்பதையும் வைத்து நான் இப்படி நினைக்கக்கூடாது. முதலில் எனக்கு அவரைப் பிடித்திருக்க வேண்டுமே? அவருடன் கழித்த அந்த மாலைப்பொழுதுகள் பிடித்திருந்தது, அவருடைய தோற்றம் பிடித்திருந்தது, விக்னேஷ்

அண்ணனின் நெருங்கின நண்பன். இதற்குமேல்-----' என்ன நினைப்பதென்றே அவளுக்குப் புரியவில்லை.

வேலுப்பிள்ளையின் தங்கை கமலம், கொழும்பில் வசித்து வந்தார். அவர் கணவர் இறந்ததும் ஒரே பிள்ளையான மயூரன், ஒரு மின்அணு பொறியியலாளர்; குடும்ப வியாபாரத்தைப் பொறுப்பேற்று வெற்றியுடன் நடாத்தி வந்தான். நாட்டின் நிலைமையால் கொழும்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் இடையே போக்குவரத்துத் தடைப்பட்டிருந்தது. இதனால் கமலத்திற்கு முன்னர் போல் தமையனையும் குடும்பத்தையும் அடிக்கடி வந்து பார்க்க முடிய வில்லை. இப்போ, இந்திய சமாதானப் படை வெளியேறியபின் வடக்கில் சமாதானமும் உறுதியும் நிலவியது. இரத்மலானாவி லிருந்து பலாலிக்கு விமானம் மூலம் பயணம் செய்யக் கூடியதாயிருந்தது. உடனே கமலம் யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டு விட்டாள். கூடவே மயூரனும் வருவதாகவிருந்தது. இதை அறிந்ததும் பாலுவும் சுரேனும் மிகவும் சந்தோசப் பட்டனர். “டேய் பாலு! மயூரன் மச்சான் வந்ததும் எங்களைக் கீரிமலைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகச்சொல்ல வேண்டும்” என்றான் சுரேன். “ஓமோம் கட்டாயமாக,” என்றான் பாலு சோபா மேல் சப்பாணி கொட்டி அமர்ந்தபடி. இவர்களுடைய எதிபார்ப்பும் உற்சாகம் நிறைந்த பேச்சும் சோர்ந்து போயிருந்த நிவேதாவின் மனதுக்குச் சற்று உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. பாட்டா பாட்டிக்கு அடுத்தாற் போல நிவேதாவிற்குக் கமலம் மாமியை மிகவும் பிடித்திருந்தது.

சனிக்கிழமை மாலை கமலம் மாமியும், மயூரனும் வந்திறங்கினர். பயண அலுப்புப் போகக் குளித்து இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு மற்றவர்களோடு நடு அறையில் வந்தமர்ந்து கொண்டனர். மயூரன் தன் பெட்டியைத் திறந்து, “இந்தாங்கடா நீங்கள் கேட்ட விளையாட்டு வானலைக் காரர்கள். நீலம் பாலுவுக்கு, இந்தச் சிவப்பு சுரேனுக்கு.” என்று இரண்டு சிறுபெட்டிகளை நீட்டினான்.

“தாங் யூ வெரி மச் அண்ணா,” என்று கூறியபடி பெட்டிகளை வாங்கிக் கொண்டனர்.

“அத்தை இது உங்களுக்கு,” என்று ஒரு பட்டுப் புடவையைக் கோமதியிடம் நீட்டினான் மயூரன். புடவையைப் பிரித்துப் பார்த்தாள் கோமதி, குருத்துப் பச்சை நிறக் காஞ்சிபுரப் பட்டில், குங்கும நிற ஜரிகை போட்ட கரை. “எனக்குப் பிடித்த நிறம். தாங் யூ மயூரா!” என்றாள்.

தரையில் அமர்ந்தபடி பாலுவும் சுரேயும் தங்களுக்குக் கிடைத்த வானலை கார்களுடன் விளையாடுவதைப் பார்த்துக்கொண்டு பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தாள் நிவேதா.

எதிர் சோபாவில் அமர்ந்திருந்த கமலம் மாமி, “இங்கே வாம்மா நிவேதா, இப்படி வந்திரு,” என்று அன்போடு அழைத்தாள். எழுந்துபோய் மாமிக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்த நிவேதாவின் தலையை வருடியபடி, “பரீட்சை நல்லா எழுதினாயாம்மா? எப்போ முடிவுகள் வரும்?” “இரண்டு மாதத்திற்குள் வந்துவிடும்,” என்று பதிலளித்தாள் நிவேதா.

“மேலே படிக்கிற எண்ணமுண்டோ?”

“முடிவுகளைப் பொறுத்து எக்கனொமிக்ஸ் செய்ய விருப்பம்,” என்று கூறியபடி நிவேதா தகப்பனைப் பார்த்தாள். வேலுப்பிள்ளையின் முகத்தில் எந்தவிதமான மாற்றமும் தெரியவில்லை. புன்னகையுடன் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“மயூரா எங்கே நீ நிவேதாவுக்கென்று சிங்கப்பூரில் வாங்கிய பரிசு,” என்று கேட்டாள் கமலம். மயூரன் தன் சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு பச்சை நிற வெல்வெட் பெட்டியை எடுத்து, அதிலிருந்து ஒரு ‘சூஜி’ கைக்கடிகாரத்தை எடுத்தான். நிவேதாவை அணுகி, அவளது இடது கையில் கட்டிவிட்டான். கைக்கடிகாரத்தின் இலக்கம் பன்னிரண்டிலும், ஆறிலும் சிறு வைரக்கற்கள் பதித்திருந்தது. கடிகாரத்தின் மெல்லிய தங்கப்பட்டி அவளது சிறிய மணிக்கட்டை இறுக்கமாகச் சுற்றி நின்றது.

அதன் அழகிலே லயித்திருந்த நிவேதா தனது நன்றியைத் தெரிவிக்கமுன், “என்ன நிவேதா மயூரனைப் பார்க்க வெட்கப் படுறியா? இப்பதானே நான் மயூரனுக்கு உன்னைக் கல்யாணம்

பண்ணிக் குடுக்கும்படி கேட்டிருக்கிறேன்,” என்றாள் கமலம் புன்னகையுடன்.

நிவேதா அதிர்ந்துபோனாள். உடனே வேலுப்பிள்ளையும், “ஆமாம் நிவேதா. உன்னிடம் இதைப்பற்றி நேற்றே சொல்லலாமென்று இருந்தேன், ஆனால் நான் வீட்டே வந்தபோது நீ தூங்கிட்டாய். அதனால் என்ன? இப்ப மாமியே சொல்லிட்டா, எங்களுக்குப் பூரண சம்மதம்தான். நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

நிவேதாவிற்குப் பேச்சே வரவில்லை. அந்த அறையில் ஒரே நிசப்தம் நிலவியது. எல்லோரும் 'நிவேதாவின் பதிலை எதிர்பார்த்திருந்தனர். ஆத்திரமும் வெட்கமும் சேர்ந்து முகம் சிவந்து போய் நின்றாள். பிரயாசைப்பட்டுக் கண்ணில் நீர் ததும்பாமல் சமாளித்துக் கொண்டாள். கமலம் மாமிக்கு இப்படி ஒரு எண்ணமா? இதைப்பற்றி மயூரனின் அபிப்பிராயம் என்னவோ? தலையை நிமிர்த்தி மயூரனைப் பார்த்தாள். அவன் ஆவலுடன் அவள் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் தடுமாறினாள். மனதில் எழுந்த முதல் எண்ணத்தைச் சொன்னாள்.

“எனக்கு மேலே படிக்க வேணும் என்று ஆசை.”

“கலியாணத்துக்கப்பறம் நீ கொழும்பில தானே இருப்பாய்? கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு இடம் கிடைத்தா நீ விரும்பிய படி மேலே படிக்கலாம்” என்று மயூரனிடமிருந்து சட்டென்று பதில் வந்தது.

மயூரனும் இந்தக் கலியாணத்தை விரும்புகிறானா? இல்லையேல் இப்படிப் பதிலளித்திருப்பானா? நிவேதாவுக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல், ‘நான் இப்ப---இப்ப...’ என்று தடுமாறினாள். “பரவாயில்லை நிவேதா, நீ நிதானமாக யோசித்துப் பதில் சொல்,” என்றான் மயூரன்.

இக்கட்டான நிலையிலிருந்து தன்னை காப்பாற்றிய மயூரனைப் பார்த்து, ‘சரி’ என்று தலையை அசைத்தாள். “பதினொரு மணிக்கு மேலாகி விட்டது, படுக்கப்போங்கோ,” என்று வேலுப்பிள்ளை கூறவும் எல்லோரும் முணுமுணுத்தபடி எழுந்து சென்றனர்.

நிவேதா தன் அறைக்குப் போய்ப் படுக்கையில் குப்புற விழுந்தாள். மற்றவர்கள் முன் தன் உணர்ச்சிகளை மனதுக்குள் அடக்கி வைத்தவள், இப்போது விம்மி விம்மி அழுதாள். கல்யாணம் என்பது ஒரு பெண்ணின் வாழ்விலே ஒரு முக்கிய திருப்பம். அப்பா என்னைத் தனியே அழைத்துப் பக்குவமாகச் சொல்லி என் விருப்பத்தைக் கேட்டிருக்க வேண்டும். நான், என் கல்யாணத்தைப் பற்றி எண்ணியதே இல்லை. சிணர்லா கதையில் வந்ததுபோல் நமது வாழ்க்கையிலும் ஒரு இளவரசன் வந்து எம்மை மணந்தால் என்று நேற்றுத்தானே லஷ்மியும் நானும் பேசினோம். அந்தச் சிந்தனையின் தொடரில் அவள் மனம் மயூரனையும் நந்தகோபாலனையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது. இரண்டு பேரும் ஆணழகர்தான். நந்தகோபாலன் மாநிறமும், சுருட்டை கிராப்பும் ஆறடி உயரத்தோற்றமுமாக நின்றான். மயூரனோ சுண்டினால் சிவக்கும் சிவந்த நிறமும், நடு வகிட்டுத்து வாரிவிட்ட நேர் கிராப்பும், கூர் நாசியும், சுமாரான உயரமுமாகத் தோன்றினான். ஓர் ஆணுக்கு அழகு இருந்தால் மட்டும் போதுமா! என்னை விரும்பி, என் உணர்வுகளைப் புரிந்து நடந்துகொள்பவராக இருக்க வேண்டுமே. எல்லாத்துக்கும் மேலாக எனக்கும் அவரைப் பிடித்திருக்க வேண்டுமே? மயூரனை எனக்கு நினைவு வந்த நாளிலிருந்து தெரியும். அவர் எப்படிப்பட்டவர் என்றும் தெரியும். மயூரனின் தோற்றமோ, பேச்சோ என் மனதில் எந்தவித உணர்ச்சியையோ சபலத்தையோ ஏற்படுத்தியதில்லை. ஆனால் நந்தகோபாலனைப் பார்க்கும்போது என் மனதில் ஒரு சிலு சிலுப்பு. இதன் அர்த்தம் எனக்குப் புரியவில்லையே? தன் வலது கைக்கட்டை விரலைக் கடித்தபடி பலதும் நினைத்துக் குழம்பினாள் நிவேதா. திடீரென எனது எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கிற ஒரு முடிவை எடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள் தள்ளப்பட்டிருக்கிறேனே. அப்பாவை எதிர்த்துப் பேசப் பயந்து, அவர் விருப்பப்படி மயூரனை கட்டிக் கொள்ள என்னால் முடியாது. அம்மா உயிரோடிருந்தால் எனக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்குமா? நெஞ்சுக்குள் புதைந்திருந்த அம்மாவின் ஞாபகம் வரவே, மீண்டும் அவள் கண்களினின்று கண்ணீர் அருவியாக பெருகியது. என்னை மிகவும் நேசிக்கிற, என் நலத்தில் அக்கறை உள்ள, பாட்டா பாட்டியுடன்கலந்து பேசி முடிவெடுத்தால் என்ன? என்னுடைய இந்த விருப்பத்தை அப்பா

விடம் சொல்லுவோம். குழம்பியிருந்த அவள் மனதில் ஒரு தெளிவு ஏற்பட்டது. நித்திரையில்லாமல் படுக்கையில் புரண்ட நிவேதா சிறிது நேரத்தில் தூங்கிவிட்டாள்.

நந்தகோபாலன் குடும்பத்தினர் நிவேதாவைப் பெண் கேட்டு வந்தார்கள். நிவேதாவும் விரும்பியதால், வேலுப்பிள்ளை இருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைத்தார். தம்பதிகள் சந்தோசமாகக் கிராமத்திலே குடும்பம் நடத்தி வந்தனர். ஒரு நாள் இருவரும் கடற்கரைக்குச் சென்றபோது சுண்டல் வாங்கப்போன நந்தகோபாலன் திரும்பி வரவேயில்லை. அவனைக் காணாது துடித்துப் போய் நிவேதா, “ஐயோ பாட்டி, பாட்டி,” என்று கதறிக்கொண்டு திடுகிட்டெழுந்து கட்டிலிலே அமர்ந்தாள். கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்த்தாள். ‘ஓ! கனவா.’

கனவென்று உணர்ந்ததும் நிம்மதியடைந்தாள். விடியற்காலையிலே காண்கிற கனவு பலிக்கும் என்று பாட்டி சொல்லுவாவே என்று எண்ணியபடி படுக்கையை விட்டெழுந்தாள்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. படுக்கையை விட்டு எழுந்த நிவேதா தன் படுக்கையை உதறிச் சீர்ப்படுத்தினாள். குளித்த பின்னர், பாவாடை தாவணி அணிந்து கொண்டாள். ஈரமான தன் கூந்தலை வாரி நுனியில் முடிச்சுப் போட்டு நிலக்கண்ணாடி முன்வந்து நின்றாள். அலை அலையாகப் பிறை நெற்றியில் புரண்ட கரும் கூந்தலை ஒதுக்கி விட்டு, சிறிய கறுப்பும் சிவப்பும் கலந்த பொட்டை வைத்துக் கொண்டாள். சாமி கும்பிட்டு நெற்றியில் திருநீறும் இட்டுக் கொண்டாள். எங்கே கமலம் மாமி அல்லது மயூரனைச் சந்திக்க நேரிடுமோ என்று பயந்து தன் அறைக்குள்ளே தங்கிவிட்டாள். அவளால் எதிலும் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. உணர்ச்சிகள் கொந்தளிக்க யன்னலிலே சாய்ந்தபடி வலது கைக்கட்டை விரலை கடித்தபடி வெளியே பார்த்தாள். காற்றிலே ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்த தென்னம்பிள்ளையின் ஓலையில் அமர்ந்திருந்த ஒரு ஜோடி மைனாக்கள் அவள் கவனத்தைக் கவர்ந்தன. அதில் ஒன்று, ஆணாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அனுமானித்தாள். ஆண் மைனா தன் துணைவியின் தலையை ஆதரவுடன் கோதிவிட்டது. இந்த மைனா ஜோடி

எப்படி ஒன்று சேர்ந்தன? இதுகள் தாமே ஒருத்தரை ஒருத்தர் தேர்ந்தெடுத்திருக்க வேண்டும். இப்படியே எல்லா மனிதரும் தமக்கு விரும்பிய ஜோடியைத் தேடிக் கொண்டால்? அவள் இதயத்திலிருந்து ஆழமான பெருமூச்சொன்று வெளிவந்தது. அப்பா தேர்ந்தெடுக்கிற துணைவனைத்தானே நான் மணக்க வேண்டும். அப்படித் தேர்ந்தெடுக்கிறவருடன், இந்த மைனா ஜோடிகளைப் போல ஒருவருக்கு ஒருவர் ஆதரவாக இருப்போமா? அந்நேரம், “என்னம்மா நிவேதா எழும்பிவிட்டியா?” என்று கேட்டபடி அறைக்குள் வந்த வேலுப்பிள்ளை அவள் சிந்தனைக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார்.

நிவேதாவின் படுக்கை மேல் வந்தமர்ந்த வேலுப்பிள்ளை, “இங்கே வந்து இரேன்” என்று கூறியபடி தன் பக்கத்தில் இருக்குமாறு சைகை காட்டினார். நிவேதாவும் தகப்பனுக்குப் பக்கத்தில் போய் அமர்ந்துகொண்டாள்.

“மயூரனுக்கு உன்னை மிகவும் பிடித்திருக்கிறதாம். கமலத் திற்கும் உன்னைத் தனது மருமகனாக்கிக் கொள்ள நல்ல விருப்பம். மயூரனுக்கு என்ன குறை? வியாபாரத்திலே நல்லாச் சம்பாதிக்கிறான், நல்ல குணசாலி,” என்று கூறியவர், குனிந்த தலையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நிவேதாவின் நாடியை மெல்லப் பிடித்து முகத்தை நிமிர்த்தினார். தொடர்ந்து, “உனக்கு இப்போது பதினெட்டு வயதாகிறது. இன்னும் உன் கல்யாணத்தைத் தள்ளிப் போட நான் விரும்பவில்லை. கலியாணத்திற்குப் பின் நீ மேலே படிக்கலாம் என்கிறான் மயூரன். அவன்தான் உனக்கு சரியான மாப்பிள்ளை, என்ன சொல்லறாய்?” என்று கேட்டார் வேலுப்பிள்ளை.

நிவேதாவின் மனதிலே பெரிய போராட்டமே நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு நாளும் தந்தையின் சொல்லுக்கு மறு பேச்சு பேசாதவள், தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு, “அப்பா! இந்த விஷயத்தைப் பற்றி பாட்டா பாட்டியுடன் கலந்து பேசிய பின் என் முடிவைச் சொல்லலாமா?” என்று குரலில் நடுக்கம் இழையோடக் கேட்டாள்.

வேலுப்பிள்ளை ஒரு கணம் சிந்தித்தார். பின்பு, “இப்பவே கார் அனுப்பிப் பாட்டா பாட்டியை வரவழைக்கிறேன்,” என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் நிவேதாவிடமிருந்து சற்று ஆறுதலாகவிருந்தது. “சித்தி அப்பம் சுருதா வா வந்து சாப்பிடன்! என்று கூறி அவளை அழைத்துச் சென்றார்.

பகல் ஒரு மணியளவில் பாட்டாவும் பாட்டியும் வந்திறங்கினார்கள். அவர்களைக் கண்ட நிவேதாவுக்கு ஒரே சந்தோஷம். அப்பா சொன்னபடி அவர்களை அழைத்து வந்துவிட்டார் என்று தகப்பன் மேல் ஒரு நல்ல அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டது.

எல்லோரும் அமர்ந்து கலகலப்பாகப் பேசியபடி மதிய உணவைச் சாப்பிட்டார்கள். நிவேதா மட்டும் மௌனமாக இருந்தாள். யாராவது கேள்வி கேட்டால் அதற்கு மட்டும் பதிலளித்தாள். சாப்பிட்டு எழுந்ததும் நிவேதா பாட்டா பாட்டியை அழைத்துக் கொண்டு தன் அறைக்குச் சென்றாள். பாட்டா கதிரையிலும் பாட்டி படுக்கையிலும் அமர், நிவேதா ஓடிச்சென்று பாட்டியின் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்துக்கொண்டு தன் மனதிலிருந்ததை வெளியே கொட்டினாள்.

“பாட்டி.....! அப்பா திடீரென்று வீட்டில் எல்லோர் முன்னிலும் மயூரனை மணக்க எனக்குச் சம்மதமா என்று கேட்கிறார். ஏன் பாட்டி அப்பா இப்படியிருக்கிறார்? எனக்கும் மனம் என்று ஒன்றிருக்கிறது; அதில் ஆசைகள் வெறுப்புகள் என்ற உணர்வுகள் இருக்கிறது; அதை மதிக்க வேண்டும் என்று அவருக்கு ஏன் தெரியவில்லை? எனக்கு என்ன பதில் சொல்லவதென்றே தெரியவில்லை. ஏதோ மேற்படிப்பு என்று சொல்லி சமாளித்துக் கொண்டேன். எனக்கு ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறது,” என்று குரல் கரகரக்கத்தன் இயலாமையைச் சொன்னாள். அவள் கண்களினின்று கண்ணீர் பொலபொலவென வழிந்து பாட்டியின் புடவையை நனைத்தது.

தன் மடிமேல் படுத்திருந்த நிவேதாவின் தலையை வருடியபடி, “நிவேதா! செல்லம், உன்னுடைய அப்பாவின் போக்கு உனக்குத் தெரியும்தானே? அவர் இதைப் பற்றி முதலில் உன்னிடம் பேசியிருக்க வேண்டும்தான். இதை எங்களிடம் சொல்லி வருத்தப்பட்டார். உன் கல்யாணப் பேச்சு, நீ குழம்பிப் போயிருப்பது, எல்லாத்தையும் எங்களை வரவழைக்க எழுதிய கடிதத்திலும், பின்பு இங்கு

வந்திறங்கிய பின்னும் விளக்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இப்போ நாங்க வந்திட்டோம். நீ கவலைப்பட வேண்டாம். பேசி நல்ல முடிவாக எடுப்போம் என்றாள் பாட்டி.

“தொடர்ந்து எனக்கு மயூரனைச் சிறுவனாக இருந்த நாளிலிருந்து தெரியும். குணமானவன். பணக்காரனாக இருந்தாலும் அவனிடம் கர்வமில்லை. கொழும்பிலே பல பணக்காரக் குடும்பங்கள் தங்கள் பெண்களை மயூரனுக்குக் கட்டிக் கொடுக்க நான் நீ என்று போட்டியிட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், உன்னுடைய கமலம் மாமிக்கும் மயூரனுக்கும் அவர்களைப் பிடிக் காமல் உன்னை விரும்பிப்பெண் கேட்டு வந்திருக்கிறார்கள். மயூரனைப் போன்ற கணவன் அமைவதற்கு நீ கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். எல்லாம் உன்னுடைய அம்மாவின் ஆசீர்வாதம்,” என்று பாட்டி குழம்பியிருந்த நிவேதாவினன் மனதில் நம்பிக்கை உண்டாகிற விதமாகக் கூறினாள்.

தங்களை அழைத்து வர மயூரன் வந்தபோது தான் நிவேதாவை மிகவும் விரும்புவதாகவும், நிவேதா ஏ லெவல் பரீட்சை எழுதி முடிக்கும் மட்டும் காத்திருந்ததாகவும் கூறியதைப் பாட்டி நிவேதாவிற்குச் சொல்லவில்லை.

எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பாட்டாவும், “ஆமாம் நிவேதா செல்லம். உன் பாட்டி சொல்லுறது எல்லாம் சரி. நீ மனம் குழம்பாமல் மயூரனைக் கல்யாணம் பண்ணலாம். திருமணத்திற்குப் பின் நீ மேற்படிப்புக்குப் போகலாம்,” என்று அவர் தன் கருத்தைச் சொன்னார்.

பாட்டியின் மடியினின்று தலையை நிமிர்த்திய நிவேதாவைப் பாட்டி ஒரு கையால் அணைத்துக்கொண்டு, “செல்லம் இப்போது யாழ்ப்பாணம் இருக்கிற நிலைமையிலே வயது வந்த பெண்களை வீட்டிலே வைத்துக்கொண்டிருப்பது வயிற்றிலே நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டிருப்பது போல்தான். உன்னைக் கொழும்பில அல்லது வெளிநாட்டிலே ஒரு நல்ல பையனுக்குக் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று உன் பாட்டாவும் நானும் பேசிக் கொள்வோம். இதை நாங்கள் உன் அப்பாவிடமும் சொன்னோம். இப்ப கடவுள் அருளால்

இப்படி ஒரு நல்ல சம்பந்தம் எங்கள் வீடுதேடி வந்திருக்கிறது. இந்தக் கல்யாணத்திற்கு நீ மறுப்புச் சொல்வதற்கு ஒரு காரணமும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. என்ன சொல்லுறாய் செல்லம்?" என்றாள்.

"இல்லை தான் பாட்டி! எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து மயூரனைத் தெரியும். ஆனால் அவரை என் வருங்கால கணவனாகக் கணவிலும் நினைத்ததில்லையே! இப்படித் திடீரென்று கேட்டால்?"

"அதற்கென்ன? உன் வருங்காலக் கணவனாக நீ நினைக்கா விட்டால் என்ன? நாங்கள் பல பேருடன் பழகுறோம். அவர்கள் நாளை எமது சொந்தங்கள் ஆகப்போயினம் என்று எப்பாவது நினைத்திருக்கிறோமா? இல்லையே! ஆனால் சந்தர்ப்பங்கள் அவர்களை எங்கள் சொந்தங்கள் ஆக்கிவிடுது. அப்படித்தான் இதுவும். மயூரன் தான் உனக்குச் சரியான சோடி. கவலைப்படாமல் அவனை மணக்கச் சம்மதித்து விடு," என்று பாட்டி தெளிவாக எடுத்துச்சொன்னார்.

"பாட்டி! உங்கள் அறிவுரையிலும் அபிப்பிராயத்திலும் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. மயூரன் தான் எனக்கு ஏற்ற கணவர் என்று நீங்களும் பாட்டாவும் நம்பினால், நான் இந்த கல்யாணத்திற்குச் சம்மதிக்கிறேன்," என்று குழப்பமெல்லாம் நீங்கித் தெளிவோடு பதிலளித்தாள் நிவேதா.

"கெட்டிக்காரி. நல்ல முடிவுதான் எடுத்திருக்கிறாய். மயூரன் உன்னை உள்ளங்கையிலே வைத்துக் காப்பாற்றுவான். நான் போய் உன் சித்திக்கு இரவுச் சமையலுக்கு உதவி செய்கிறேன்," என்று சொல்லிக்கொண்டு மாடிப்படியிறங்கிக் கீழே சென்றாள் பாட்டி.

"பாட்டா நீங்க களைப்புத் தீர்ப்படுக்கையிலே படுங்க" என்று கூறி, முகத்தைக் கழுவிப் பொட்டு இட்டுக்கொண்டு மாடிப்படி இறங்கிப் பின்தோட்டத்தின் பக்கம் சென்றாள் நிவேதா. அங்கே அவள் ஆசையாக வளர்த்து வந்த தக்காளிக் கன்றுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றினாள். வழக்கம் போல் அவற்றுடன் அன்பாகப் பேசினாள். "என்ன குட்டிகளே! எப்ப பூத்துக் காய்க்கப் போறீர்கள்?" பின்னால் வந்து நின்ற மயூரன் இதைக்கேட்டு விட்டு, "என்ன பேச்சுத்துணைக்கு

ஒருவருமில்லை என்று இந்த தக்காளிக் கன்றுடனா பேசுகிறாய்,” என்று சிரித்தபடி கேட்டான். திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய நிவேதா தன் மாநிறக் கன்னங்களில் குழி விழத் தன் அழகிய விழிகளால் அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள்.

“நிவேதா நீ கல்யாணத்திற்குச் சம்மதித்து விட்டாயாப் பாட்டி சொல்றா. உன்னைப் பெரியவர்கள் வற்புறுத்தினார்களா?”

“இல்லை. திடீரென எல்லோர் முன் மாமி கேட்டதும் எனக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. அதனால்தான் அப்பத் தடுமாறினேன். ஒருவரும் என்னை வற்புறுத்தவில்லை. இது நான் எடுத்த முடிவு,” அவள் மனத் தெளிவோடு பதிலளித்தாள்.

“சந்தோஷம். நான் உன்னை மிகவும் சந்தோஷமாக வாழவைப்பேன்,” என்றான், நாணத்துடன் நோக்கிய நிவேதாவின் கண்களைச் சந்தித்தபடி.

“தவறாமல் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்திற்கு உனது விண்ணப்பப்படிவத்தை அனுப்பி வை. நீ கட்டாயம் மேற்படிப்புக்குப் போக வேண்டும். படிப்பு முடிந்ததும் எங்க குடும்ப வியாபாரத் திலே எனக்கு உதவியாக வேலை பார்க்கலாம். என் அம்மாவும் உன் சித்தியும் போல், சமையலும் வீடும் என்று இருக்கக்கூடாது. அதைப் பார்க்க வேலையாட்கள் போடலாம். சரியா?”

நிவேதா தக்காளிக் கன்றுகளுக்கு தண்ணீர் விட்டபடி, “பார்க்கலாம். ஆனால் எக்கநொமிக்ஸ் (economics) செய்ய அட்மிஷன் கிடைக்க வேண்டுமே!”

“கட்டாயம் கிடைக்கும்! நீ செய்த மதிப்பீடு சோதனை போல் இறுதிச் சோதனையும் எழுதியிருந்தால் உனக்கு நிச்சயம் பொருளாதாரம் செய்ய இடம் கிடைக்கும்,” என்று நிவேதாவுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டினான்.

தான் ஆங்கிலத்தில் எக்கநொமிக்ஸ் என்று சொன்னதை அதற்கு மயூரன் பொருளாதாரம் என்று சுத்தத் தமிழில் பதிலளிக்கிறாரே என எண்ணிய நிவேதாத ‘நன்றி!’ என்று அழுத்த மாகச் சொல்லிக் கல கலவெனச் சிரித்தாள். அவளது கள்ளங்கபட

மற்ற சிரிப்பு, மயூரனின் காதில் சலங்கை ஒலியாக ஒலித்தது. அவனும் கூடவே சிரித்தான். சிறிது நேரம் நிவேதாவின் தக்காளிக் கன்றுகளைப் பற்றியும் பொது விஷயங்களைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு, “நான் ஒரு நண்பனைக் காண வேண்டும். இரவு சந்திப்போம்,” எனக் கூறி வெளியே புறப்பட்டுப் போனான்.

பங்குனி மாதத்தில் மயூரன் நிவேதா திருமணத்தை வைப்ப தென்று பெரியோர்கள் முடிவெடுத்தனர். நாடு இருக்கிற நிலைமை யிலே இப்போது கொழும்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் இடையில் இருக்கிற விமானப் போக்குவரத்தும் துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டால் என்ன செய்வது? அதற்கு முன் கல்யாணத்தைக் கட்டிப் பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் கொழும்புக்கு அனுப்பிவைக்க வேண்டும். வீடே கல்யாணக் களை கட்டி நின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் பல பொருள்கள் தட்டுப்பாடாகவிருந்தும், கிடைத்ததைக் கொண்டு கல்யாண அலுவல்களில் ஈடுபட்டார் வேலுப்பிள்ளை. நிவேதாவின் சித்தியும் அவர்கள் வசதிக்கு ஏற்பப் புடைவை, நகை எல்லாம் நிவேதாவின் விருப்பத்தைக் கேட்டே வாங்கினாள். தன்னைச் சுற்றி ஒரு சந்தேக வட்டத்தைப் போட்டுக் கொண்டு அந்த வட்டத்திற்குள் வளைய வந்த நிவேதாவிற்குச் சித்தியின் செய்கையில் அன்பும் பாசமும் தெரியவில்லை. சித்தியின் நடவடிக்கைகள் ஒரு காரியாலய உத்தியோகத்தர் தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்வதுபோல் அவளுக்குப் பட்டது.

திருமணத்திற்கு இன்னும் மூன்று நாட்கள் தானிருந்தன. அன்று விக்னேஷம், சுபாவும் அவர்களைப் பார்ப்பதற்குக்கும் திருமணத்திற்கு வேண்டிய உதவிகள் செய்வதற்க்காகவும் வந்திருந்தனர். நெருங்கிய சிநேகிதியான சுபத்திரா நிவேதாவின் வருங்காலக் கணவரைப் பற்றித் துருவித் துருவிக் கேள்விகள் கேட்டாள். “மயூரனைச் சிறுவயதில் பார்த்திருக்கிறேன். எங்கே சம்பத்திலே எடுத்த படமிருந்தால் காட்டன்,” என்று கேட்டாள்.

நிவேதா காட்டிய படத்தைப் பார்த்த சுபத்திரா, “வாட்ட சாட்டமும் கம்பீரமும் நிறைந்த மாப்பிள்ளை உனக்கு அமைந்திருக்கிறான். உன் அழகுக்கு ஏற்ற ஜோடி. தோற்றத்திலே இவர் நந்தகோபாலனைவிட ஒரு படிக் மேல்.”

“ஏன்டி சுபத்திரா! இப்போ நந்தகோபாலனை இதுக்குள்ளே இழுக்கிறாய்?” என்று சாடினாள் நிவேதா.

“உனக்கு விஷயம் தெரியாதா? உனக்குத் திருமணம் நிச்சயமானது எங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியவர முன், நந்தகோபாலன் என் அண்ணனிடம் வந்து உன்னை மிகவும் பிடித் திருந்ததாகவும் கல்யாணம் பண்ண விரும்புவதாகவும் சொன்னார். தன் பொருட்டு வேலுப்பிள்ளை மாமாவிடம் பேசச் சொல்லி அண்ணனை அனுப்பியிருந்தார். ஆனால் என்ன செய்வது, உனக்கும் மயூரனுக்கும் திருமணம் நிச்சயமான செய்தியுடன் அண்ணன் வீடு திரும்பினார். பாவம் நந்தகோபாலனுக்குப் பெரிய ஏமாற்றமாகி விட்டது,” என்று நிவேதாவின் வீட்டில் உள்ளவர்கள் சொல்லாத விசயத்தைத் தாழ்ந்த குரலில் அவள் காதில் போட்டு வைத்தாள்.

“எனக்கு இதைப் பற்றி ஒருவருமே சொல்லவில்லையே!” என்றவளின் மனதில் ஒரு சிறு நெருடல். தெளிவாக இருந்த அவள் மனதில் ஒரு கணம் பலவித சந்தேகங்கள் எழுந்தன. ‘நந்தகோபாலனின் உருவமும் நினைவும் என் மனதில் சிலுசிலுப்பை ஏற்படுத்தியது போல் அவனையும் ஏதோ ஒன்று என் பால் ஈர்த்திருக்க வேண்டும். அவசரப்பட்டு மயூரனை மணக்க சம்மதித்துவிட்டோமோ? ஆனால் அந்தக் கனவு, நந்தகோபாலன் அவளை கடற்கரையில் விட்டுப் போன கனவு.....’ அவள் உடம்பு லேசாக நடுங்கியது. மனதில் ஏற்பட்ட சிறு குழப்பமும் சபலமும், அதே வேகத்தில் மறைந்தும் போயிற்று.

மயூரன் நிவேதா திருமணம், இனிதே நடந்துமுடிந்தது. கல்யாணம் முடிந்த கையோடு பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் அழைத்துக்கொண்டு மாப்பிள்ளை வீட்டார் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டு விட்டனர். பாலுவும், சுரேனும் நிவேதாவைக் கட்டிப் பிடித்து அழுது பிரியா விடை கொடுத்தனர். நிவேதா பாட்டா பாட்டியைக் கட்டிப்பிடித்து அழுதாள். “சந்தோஷமாகப் போயிட்டு வாம்மா?” என்று வழியனுப்பிய வேலுப்பிள்ளையின் கண்கள் இரண்டும் சிவந்து கலங்கின.

பெண் வீட்டிலிருந்து தம்பதிகளுடன் கொழும்புக்கு ஒருவரும் போகவில்லை. கொழும்பு போய்ப் பின்பு, திரும்பி வர முடியாமல்

நாட்டின் நிலைமை மாறிவிட்டால் என்ன செய்வது? ஆனால் அன்புக்காக ஏங்குகிற நிவேதா அதைப்பற்றி எல்லாம் நினைக்கவில்லை. விட்டது தொல்லை என்று தன்னை அனுப்பிவிட்டார்கள், என்று மனதுக்குள் வேதனைப்பட்டாள். நிவேதாவின் மனநிலையை நன்றாகப் புரிந்துகொண்ட மயூரன் அவள் கையை ஆதரவுடன் பிடித்து அழைத்துச் சென்றான். அவர்களுக்காக ஒழுங்குசெய்யப் பட்டிருந்த மினி கோச் வண்டியில் பலாலி போய், அங்கிருந்து விமானம் மூலம் பகல் இரண்டு மணியளவில் கொழும்பு போய்ச் சேர்ந்தனர்.

நிவேதா தனது புகுந்த வீட்டுக்குள் வலது கால் எடுத்து வைத்து உள்ளே சென்றாள். கொழும்பின் கறுவாக்காட்டில் அமைந்திருந்த பெரிய வீட்டின் அழகும், பளபளக்கும் கருங்கல் பதித்ததரையும், விலையுயர்ந்த தளபாடங்களும் கண்டு பிரமித்துப் போனாள் நிவேதா. இந்த வீட்டிலா நான் வாழப்போகிறேன்? மனதில் பயமும் ஒரு விதத் தாழ்வு உணர்ச்சியும் ஏற்பட்டது.

“நிவேதா வரவேற்பு விருந்து ஏழு மணிக்குத்தான். நீ கொஞ்ச நேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொள். தலை அலங்காரம், மேக்கப் செய்ய அழகு சாதனக் கூடத்திலிருந்து ஒரு பெண் வருவாள். ஆறே முக்கால் மணிக்கெல்லாம் தயாராகிவிடு. மயூரா! நிவேதாவை அவளுடைய அறைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போ,” என்று கூறியபடி மற்ற விஷயங்களைக் கவனிக்கப்போனாள் கமலம்.

நிவேதாவை அவளின் அறைக்கு அழைத்துச் சென்று, அவளுக்கு வேண்டிய வசதிகளைக் காட்டிவிட்டு, “உனக்கு ஏதேனும் வேணுமென்றால் என்னைக் கூப்பிடு. நான் பக்கத்து அறையில் தானிருப்பேன்,” என்று கூறிவிட்டுத் தன் அறைக்கதவைத் திறந்து கொண்டு சென்றான் மயூரன். அறையின் நடுவில் போடப் பட்டிருந்த இரட்டைக் கட்டிலின் மேல் அமர்ந்து, அந்த அறையின் அழகை ரசித்தாள் நிவேதா. அந்தச் சொகுசான மெத்தைமேல் போடப்பட்டிருந்த தளிர் பச்சையும், ரோஜா நிறமும் கலந்த மெதுவான பட்டுவிரிப்பைத் தன்விரல்களால் வருடியபடி சிந்தித்தாள். சிண்டரலா வாழ்க்கையிலே நடந்த மாதிரியல்லவா என் வாழ்க்கையிலும் நடக்கிறது! மயூரன் பெண் கேட்டு வந்ததே ஒரு அதிசயம். பின்பு

இரண்டு மாதத்திற்குள் திருமணம். அந்த இரண்டு மாதத்தில் மயூரனை ஒருதடவைதான் சந்தித்தேன். அப்போதெல்லாம் அவன் மிகவும் அன்புடன் பழகினான். இப்போ இந்த அரண்மனை போன்ற வீட்டிலே வாழ வந்திருக்கிறேன். யோசிக்கக்கூட நேரமில்லாமல் எல்லாம் ஒரு கனவு போல் நடந்து முடிந்துவிட்டது. ஊம்!!..... எனக்கு இந்த அழகான பெரிய வீடு, சௌகரியங்கள் பெரிதில்லை. எனக்கு இந்த வீட்டில் உள்ளவர்களின் அன்பும் பாசமும் தான் வேண்டும். அது கிடைக்குமா? என் பிறந்த வீட்டில் கிடையாத அன்பு இங்கே கிடைக்குமா?

கமலம் மாமி ஒழுங்குபடுத்தியிருந்த அழகு கூடத்துப் பெண் நிவேதாவிற்கு தலை அலங்காரம் செய்து, முகத்திற்கு மெல்லிய மேக்கப்பும் செய்துவிட்டாள். நிவேதாவின் இயற்கை அழகுடன் இந்த அலங்காரமும் சேர்ந்து அவளுடைய அழகுக்கு மெருகூட்டியது. விருந்தினர்கள் எல்லோரும் வந்திறங்கிவிட்டனர். நிவேதாவை அழைத்துச் செல்ல மாடிக்கு வந்த மயூரன் அவள் அருகே வந்து, “நான் அதிர்ஷ்டக்காரன். இப்படி அழகான ஒரு தேவதையை மனைவியாக அடைவதற்கு,” என்று அன்போடு கூறினான். நிவேதா தன் பட்டுக் கன்னங்களில் குழி விழ நாணத்துடன் புன்னகைத்தாள்.

“வா எல்லோரும் இந்த வீட்டின் இளவரசியைச் சந்திக்கக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்,” என்றபடி அவள் கையைப்பிடித்து அழைத்துச் சென்றான். மாடிப்படியிறங்கிப் போகவும், முன் பின் அறிமுகமில்லாதவர்கள் தன்னைத் தலை முதல் கால் வரை பார்க்கவும் நிவேதாவுக்கு கூச்சமாகவும் பயமாகவும் இருந்தது. மயூரனின் கையை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டாள். “இத்தனை பேரையும் பார்க்க எனக்கு ஒரு மாதிரியிருக்கிறது. என்னைத் தனியே விட்டிட்டுப் போகாதேங்கோ!” என்று மெதுவாக மயூரனுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி கூறினாள்.

மயூரனும், “பயப்படாதே,” என்று கூறி மறு கையால் அவளுடைய கையை அழுத்திப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றான்.

மயூரன் சொன்னபடி அவள் பக்கத்திலேயே இருந்தான். நிவேதாவிற்கு மயூரனின் சிநேகிதர்களின் மனைவிகளைப் பிடித்

திருந்தது. அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கவும் அவள் இழந்திருந்த தன்னம்பிக்கை மெல்லத் திரும்பியது.

இதோ இப்ப வந்திடுறேன், என்று பேசிக்கொண்டிருந்த பெண்களிடம் சொல்லி விட்டுத் தன் அறையில் மறந்து வைத்து விட்டு வந்த கைக்குட்டையை எடுக்க மாடிக்குப் போனாள். கைக்குட்டையை எடுத்துக்கொண்டு அவள் வெளியே வரவும் பக்கத்திலிருந்த சிறு வரவேற்பு அறையில் சில பெண்களின் பேச்சுக்குரல் கேட்டது. அதில் அவளதும் மயூரனதும் பெயர் அடிபடுவதைக் கேட்டு, அறை வாசலிலே நின்றுவிட்டாள், “மயூரன் ஒரு பியூடியைக் கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்றார்கள். அவள் அப்படி ஒரு அழகியாக எனக்குத் தெரியவில்லை! மயூரனுக்கு வெள்ளைத்தோல் பெண் தேடித்திரிந்த கமலம் ஆன்ரி எப்படி இந்த மாநிறத்திற்கு உடன்பட்டா? அதோடே இந்த நிவேதா வெறும் பட்டிக்காடா இருக்கிறாள்! ஆங்கிலத்தில் ஏதாவது கேட்டால் அசல் யாழ்ப்பாணத் தமிழிலே பதில் சொல்கிறாள்!” என்று ஒருத்தி சொல்லி முடிக்கவும் மற்றொருத்தி கீச்சுக் குரலில், “மயூரன் அடிக்கடி அந்த விமலாவோடு வெளியூர் சுற்றுவதைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்காமல் விட்டுக் கொடுக்கிற பெண்ணாகப் பார்த்து கட்டியிருக்கிறான். அம்மா வற்புறுத்தியதால் தான் வசதிகள் குறைந்த ஒரு அப்பாவிப் பெண்ணாகப் பார்த்து முடித்திருக்கிறான். இந்தக் கறுவாக்காட்டிலே எத்தனை பேர் இவனுக்குப் பெண் கொடுக்கக் காத்திருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் மயூரனை இந்த விமலா பெண்ணோட உறவு வைத்திருக்க விடமாட்டார்களே!”

“ஏன்டீ ஷீலா! நீ ஆசைப்பட்டதுபோல் மயூரன் உனக்குக் கிடைக்கவில்லையென்று தானே இப்படி அவன் தலையை உருட்டுகிறாய்?” என்று இடையிலே குறுக்கிட்டது ஒரு புதுக்குரல்.

உடனே அந்தக் கீச்சுக்குரலுக்கு சொந்தமான ஷீலா, “மயூரன் வேணுமென்று யார் அழுதார்களாம்! மயூரன் விமலாவுடன் திரிவதைப் பற்றிக் கொழும்பு முழுவதும் அடிபடுகிற கதையை நிறுத்துவதற்குத் தான் இந்தக் கல்யாணம். பாவம் இந்த நிவேதாப் பெண், நிறைய

காசு இருக்கிற மாப்பிள்ளையென்று கட்டிக்கொண்டு வந்திட்டா. என்ன கஷ்டப்படப் போகுதோ,”

நிவேதாவுக்கு தலையிலே இடிவிழுந்தது போலிருந்தது. தன் கால்களின் கீழ் நிலம் நழுவுவது போல் உணர்ந்தாள். சட்டென்று பக்கத்தில் இருந்த கதவின் நிலையைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

அந்நேரம் மயூரன், ‘நிவேதா!’ என்று அழைத்தபடி அங்கு வந்து சேர்ந்தான். நிவேதாவிற்கு நெஞ்சுக்குள் என்னமோ உருட்டிக் கொண்டு தொண்டையை அடைக்க விழுங்கிக்கொண்டாள். சிரமப்பட்டுத் தன் உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாது நீர் கோர்த்த கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டு எதுவுமே பேசாது மயூரனுடன் சென்றாள். சிறு வயது முதல் தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கி வைத்தே பழக்கப்பட்டவளுக்கு இது கஷ்டமாக இருக்கவில்லை. அவள் கை மேல் மயூரனின் கரம் படவும் நெருப்புச் சுட்டதுபோல் சட்டென்று விலகிக் கொண்டாள். மயூரன் இதைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. அந்தப் பெண்கள் பேசின பேச்சு நிவேதாவுக்கு மண்டைக்குள் புழு குடைவதைப் போல் இருந்தது. எனினும் மிகுதி ரிஷப்சன் நேரத்தை ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டாள்.

வரவேற்பு வைபவம் முடிந்து தன் அறைக்குள் நுழைந்தான் மயூரன். அறையை அலங்கரித்திருந்த ஜாதி மல்லிகையின் நறுமணமும், சிட்டிபாபுவின் மோகன ராக வீணை இசையின் இனிமையும், அறையிலிருந்த ஊதுபத்தியின் சுகந்த வாசனையும் சேர்ந்து அவனைப் பரவசப்படுத்தியது. அந்த இனிமையான சூழல் அவன் மனதில் இனிய எண்ணங்களை எழுப்பியது. ‘இது எனக்கு ஒரு முக்கியமான நாள். என் கல்யாண நாள் மட்டுமல்ல, இத்தனை வருடமாக என் மனதுக்குள் புதைத்து வைத்திருந்த ஆழ்ந்த காதலை அவளிடம் வெளிப்படுத்துகிற நாள்’ சொந்த மாமன் மகளான அவளுடன் சிறு பிள்ளைகளாக இருந்தபோது நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறான். நாலு வருடங்களுக்கு முன் அவன் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது பார்த்த நிவேதா, அவனை மிகவும் கவர்ந்துவிட்டாள். அப்போது அவளுக்கு வயது பதினைந்து. இருபத்து மூன்று வயது வாலிபனான

மயூரன் அன்றே முடிவெடுத்துவிட்டான், தனக்குத் திருமணம் என்று ஒன்று நடந்தால் அது நிவேதாவுடன் தான், இல்லையேயல் பிரமச்சாரியாகவே இருப்பதென்று. ஆனால் மயூரன் தன் காதலை நிவேதாவிடம் வெளிப்படுத்த எத்தனிக்கவில்லை. அவளுக்கும் கல்யாண வயது வரட்டும் என்று பொறுமையாகக் காத்திருந்தான்.

வந்த விருந்தினர்கள் போய், வீடே நிசப்தத்தில் அடங்கிவிட்டது. நிவேதா தன் அலங்காரங்களைக் களைந்து விட்டு இரவு படுக்கைக் குரிய உடைகளை அணிந்துகொண்டு படுக்கையில் விழுந்தாள். ஏமாற்றம் அவள் இதயத்தைப் பிசைந்தது. 'எத்தனை ஆசையுடன் எதிர்பார்ப்புடன், பிறந்த வீட்டில் கிடைக்காத அன்பும் பாசமும் புகுந்த வீட்டில் கிடைக்கும் என்று நினைத்து இந்த வீட்டுக்குள் கால் எடுத்து வைத்தேன்; ஆனால் மயூரன் இப்படி மோசம் பண்ணிட்டாரே! எண்ணைச் சட்டியிலிருந்து நெருப்பில் விழுந்த கதையாகிவிட்டதே என் வாழ்க்கை!' நிவேதா நெஞ்சே வெடித்து விடும் போல் அழுதாள்.

“டக் டக்” என்று கதவைத் தட்டிவிட்டு இருவருடைய அறைகளுக்கு இடையிலிருந்த கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தான் மயூரன். அவன் லுங்கியும், குருத்தா மேற்சட்டையும் அணிந்திருந்தான். மயூரனைக் கண்டதும் கண்களினின்று பெருகி வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு சட்டென்று படுக்கையை விட்டெழுந்து, வலது கைக்கட்டை விரலைக் கடித்தபடி நின்றாள் நிவேதா. அழுது சிவந்திருந்த நிவேதாவின் முகத்தைப் பார்த்த மயூரன் திகைத்துப்போனான்.

“நிவேதா! என்னம்மா?, என்ன நடந்தது? ஏன் இப்படி, உன் கண் சிவந்திருக்கிறது? நீ அழுதியா?” கவலையுடனும் பதற்றத் துடனும் கேட்டான். அந்தக் கேள்வியில் தொனித்த கரிசனையையும் பாசத்தையும் நிவேதா எங்கே கவனித்தாள்? ஏமாற்றம் ஆத்திரம் என்று கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த நிவேதாவின் செவியில் இவை வெறும் பாசாங்கு வார்த்தைகளாக ஒலித்தன. சாதாரணமாக நிவேதா தன் குரலை உயர்த்திப் பேசமாட்டாள். ஆனால் இப்போது வழக்கமான அவளது மனக்கட்டுப்பாட்டையும் மீறி வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

“நான் உங்களை மணக்கச் சம்மதித்தது பெரிய பிழை! அப்பாவும், பாட்டா, பாட்டியும் நீங்க உத்தமர் என்று புகழ்ந்து பேசி இந்தக் கல்யாணத்திற்குச் சம்மதிக்க வைத்துவிட்டார்கள். பலிக்கு ஆடு கழுத்தை நீட்டுவதுபோல் நானும் கல்யாணத்திற்குக் கழுத்தை நீட்டிவிட்டேன். எல்லோரையும் ஏமாத்திட்டீர்கள்! துரோகம் இழைத்துவிட்டீர்கள்.”

உணர்ச்சியுடன் வெளிவந்த வார்த்தைகள் தொண்டையை அடைக்கத் திணறினாள். “ஏன் நிவேதா இப்படிப் பேசுகிறாய்? நான் என்ன செய்திட்டன்?” என மிருதுவான குரலிலே கேட்டான்.

“உங்களுக்கும் அந்த விமலா பெண்ணுக்கும் இருக்கிற உறவைப் பற்றிக் கொடும்பு முழுக்கத் தெரியுமாமே? நல்லவேளை எனக்கு இப்பவாவது தெரியவந்ததே!”

அவளுடைய கொடூரமான குற்றச் சாட்டுகளைக் கேட்டு வாயடைத்துப் போய் நின்ற மயூரன், “விமலாவுக்கும் எனக்கும் எந்தவித தப்பான உறவுமில்லை,” குரலை உயர்த்திச் சொன்னான். “இதை நம்பச் சொல்லுகிறீர்களா?” தலையை நிமிர்த்தி அவனைக் கண்களால் சுட்டு விடுவதைப் போல் பார்த்தாள் நிவேதா.

“நிவேதா! விமலாவுக்கும் எனக்கும் மற்றவர்கள் பேசுவது போல, அல்லது நீ நினைக்கிற மாதிரி தப்பான உறவு ஏதும் இல்லை. நாங்கள் இருவரும் வேலை விஷயமாகச் சில சமயங்களில் வெளியூர் போகவேண்டி வரும்; அவ்வளவுதான். ஒன்று மட்டும் சொல்லுகிறேன். உன்னை நான் மனப்பூர்வமாக விரும்பித்தான் மணந்தேன். உன்னைத் தவிர நான் எந்தப் பெண்ணையும் மனதில் நினைத்ததுமில்லை.”

“அப்படி நீங்கள் இருவரும் மட்டும் சேர்ந்து போகிற வேலை என்ன?”

மயூரன் பதில் சொல்லச் சற்றுத் தயங்கிவிட்டு,

“அதை என்னால் இப்ப சொல்ல முடியாது. ஆனால்...” மேலும் ஏதோ சொல்லப்போன மயூரனை, “உங்கள் விளக்கம் எல்லாம் வேண்டாம்” என்று நிவேதா தனது வலதுகையை

உயர்த்தித் தடுத்தாள். கண்ணீருக்கிடையே கோபத்துடன் அவள் சிவந்த கண்கள் பளபளக்க, “நீங்கள் என்னை ஏமாற்றிவிட்டீர்கள்! பாட்டா பாட்டி எல்லோரையும் ஏமாற்றிவிட்டீர்கள்! இத்தனையும் தெரிந்தபின் என்னால் முழுமையாக உங்கள் மனைவியாக வாழ முடியாது. அப்படி வாழவும் பிடிக்கவில்லை. பெயரளவில் தான் நான் உங்கள் மனைவி. தயவு செய்து என்னைத் தனியே இருக்க விடுங்கள்.” நிவேதா வார்த்தைகளை நெருப்பாகக் கொட்டினாள். நிவேதாவின் முகத்தில் தெரிந்த கோபமும் வெறுப்பும், வார்த்தைகள் வந்த வேகமும் கண்டு மயூரன் மனம் உடைந்து போனான். அவனைத் துரோகியென்று அழைத்து அவன் உணர்வுகளைக் காயப்படுத்திவிட்டாள். நிவேதா மேல் நான் வைத்திருக்கும் காதல் அவளுக்கு எங்கே தெரியப்போகிறது. அவளிடம் இத்தருணத்தில் அதைச் சொல்லிப் பயனில்லை. இதைப்பற்றி அவளுடன் மேலும் விவாதித்தும் பயனில்லை என எண்ணியவன், “சரி நிவேதா உன் விருப்பப்படியே செய். இது உன் வீடு. உன் விருப்பப்படி இங்கே வாழலாம். உனக்கு என்ன தேவையோ என்னிடம் தயங்காமல் கேள். நீ மேலே படிக்க வேணும் என்று ஆசைப்பட்டாயல்லவா? அப்படியே செய். ஆனால் தயவுசெய்து அம்மாவுக்கு நாங்கள் சந்தோஷமாகக் குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபடவில்லை என்கிற விஷயம் தெரியாமல் பார்த்துக்கொள்,” என்று கரகரத்த தாழ்ந்த குரலில் கூறிவிட்டு நிவேதாவின் பதிலுக்குக் காத்திராமல் சட்டென்று இடைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு தன் அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்தினான்.

தன் உணர்ச்சிகளையும் வேதனைகளையும் மனதிற்குள் அடக்கி வைத்தே பழக்கப்பட்ட நிவேதா, ஓர் ஆத்திரத்தில் வார்த்தைகளை நெருப்பாகக் கொட்டிவிட்டாள். மயூரன் அறையை விட்டு வெளியேறவும், உடலில் உள்ள சக்தியெல்லாம் போய் தக்கையாகி விட்டது போன்ற தேய்ந்த உணர்வில் தொப்பென்று படுக்கையில் விழுந்தாள். தன் வாழ்க்கையே முடிந்துவிட்டது போல் அழுதாள்.

நிவேதாவும் மயூரனும் பேசிக்கொண்டது போல், வெளியுலகத்திற்குத் தாங்கள் மிகவும் ஒற்றுமையாகக் குடும்பம் நடத்துவதாகக் காட்டிக் கொண்டனர். ‘ஏ லெவல்’ பரீட்சையில்

உயர்புள்ளியுடன் தேறியதால், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளாதாரம் படிக்க நிவேதாவிற்கு இடம் கிடைத்தது. மயூரனும் நிவேதா கேட்காமலே எல்லா வசதிகளும் செய்து கொடுத்தான். அவள் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் விரும்பிய இடத்திற்கும் போய் வர ஒரு சிறிய மோட்டார் வண்டியும் ஒரு சாரதியையும் நியமித்தான். நிவேதாவும் மயூரன் கேட்டுக் கொண்டபடி, கமலம் மாமி முன் தாங்கள் சந்தோஷமாகக் குடும்பம் நடத்துவதாகக் காட்டிக் கொண்டாள். கமலம் மாமியும் நிவேதாவை அன்போடு கவனித்துக் கொண்டாள். மயூரன் தன்னை ஏமாற்றிவிட்டான் என்று மனமுடைந்து போயிருந்த நிவேதாவிற்கு கமலம் மாமியின் அன்பும் ஆதரவும் மனதுக்கு ஆறுதலாகவிருந்தது. இல்லையேல், நிவேதா நாட்டின் நிலைமை, போக்குவரத்து நிலைமை எதையுமே பொருட்படுத்தாமல் பாட்டா வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுப் போயிருப்பாள்.

நிவேதா மயூரன் திருமணம் முடிந்து ஆறு மாதங்கள் உருண்டோடியது. திருமண வரவேற்பன்று அந்தப் பெண்கள் பேசியதை உண்மையாக்குவது போல் மயூரன் வேலை விஷயமாக நான் வெளியூர் போகிறேன், என்று சாதாரணமாகக் கூறிவிட்டுப் பெட்டியுடன் வெளியூர் போய், ஒரு வாரத்திற்குப் பின் திரும்புவான். இடையிடையே இது நடந்துகொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் மயூரன் தொலைபேசியில், 'சரி விமலா நாளைக்கே புறப்படுவோம்,' என்று கூறுவது அவள் காதில் விழுந்தது. சந்தேகத்தீயால் எரிந்து கொண்டிருந்த அவள் மனம் இரண்டையும் முடிச்சுப் போடக் கற்பனை தேவைப்படவில்லை. மயூரன் விமலாவோடு அடிக்கிற கூத்தை வெளியுலகத்தின் கண்களினின்று மறைப்பதற்காக ஒரு வாயில்லாத பூச்சியான என்னை மணந்தாரா? ஒரே பிடிவாதமாக மயூரனை மணக்க மறுத்திருந்தால் எனக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்குமா? இப்படிப் பலவாறாக அவள் சிந்தனை ஓடியது. கணவனின் அன்புதான் கிடைக்கவில்லை. அவன் கொடுக்கிற பணம், வசதியையாவது அனுபவிப்போம் என்று நினைத்தாலோ என்னவோ பகட்டான கொழும்புப் பட்டண வாழ்க்கையை நிவேதா அனுபவிக்க முற்பட்டாள். கறுவாக்காட்டுப் பெண்களின் சிநேகத்தைப் பிடித்துக் கொண்டாள். முன்னம் உடைகளில்

ஆர்வம் காட்டாத நிவேதா, இப்போது விதவிதமான உடை அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டாள். முழங்கால் வரை நீண்டிருந்த கூந்தலை தோல் பட்டை அளவிற்குக் கத்தரித்துக் கொண்டாள். பல்கலைக்கழகத்திற்குப் போகிற நேரங்களைத் தவிர மற்ற நேரங்களில் புதுச் சிநேகிதிகளுடன் சினிமா, தேநீர் விருந்து, இரவு விருந்து என்று சுற்றித் திரிந்தாள். இதை எல்லாம் பார்த்த கமலம் மாமி, “நிவேதா காலம் கெட்டுக் கிடக்குது இரவிலே வெளியே திரிவதைக் கொஞ்சம் குறைத்துக் கொள்ளுமா!” என்று சொன்னார்.

ஆனால் மயூரன், “அம்மா அவளைத் தடுக்காதேங்கோ. அவள் ஆசைப்படிப்போய் வரட்டும்,” என்று தலையிட்டாள். இதைக் கேட்ட நிவேதா, ஆமாம் நான் எக்கேடாவது கெட்டுப்போனால் அவருக்கென்னவாம், விமலாவும் அவரும் சந்திப்பதைத் தடுக்காமல் இருந்தால் போதுமாக்கும் என்று மனதிர்க்குள் குமுறினாள்.

வெளியிலே தான் சந்தோஷமாக இருப்பதாக எண்ணிச் சிநேகிதிகளுடன் சிரித்துப் பேசிப் பல இடங்களுக்குப் போய் வந்தாலும் நிவேதாவின் மனதிலே ஒரு தனிமை இருந்து கொண்டு தானிருந்தது. இப்போது வாழும் பகட்டான வாழ்க்கை நிவேதாவின் சுபாவத்திற்கு முற்றும் மாறானது. மனதுக்குள் அவள் கணவனின் அன்புக்கும், அந்நியோந்நியமான எளிமையான வாழ்க்கைக்கும் ஏங்கினாள்.

மேலும் ஆறு மாதங்கள் உருண்டோடியது. நிவேதாவின் சிநேகிதி சுபத்திரா திருமணம் செய்து கொழும்பிலேயே குடியேறியிருந்தாள். இதை அறிந்தவுடனே நிவேதா மிகவும் சந்தோஷப்பட்டாள். ஒரு விலையுயர்ந்த திருமணப் பரிசையும் வாங்கிக் கொண்டு அவளைப் பார்க்கப் போனாள். வாசற்கதவைத் திறந்ததும் சுபத்திரா நிவேதாவைக் கட்டி அணைத்து வரவேற்றாள். மிகவும் நாகரீகமாக ஜீன்ஸும் உடலோடு ஒட்டிய டீ சேர்ட்டுமாக நின்ற நிவேதாவைக் கண்டு அதிசயித்தாள் சுபத்திரா. இந்தக் கொழும்பு நகரம் இப்படி அவளை மாற்றிவிட்டதா? ஒற்றைப் பின்னலும், தலை நிறையப் பூவும், நெற்றியிலே பொட்டும், கணுக்கால் மறைய பாவாடைத் தாவணியும் அணிந்த நிவேதாவுக்கும், இந்த நிவேதாவுக்கும் எத்தனை

வித்தியாசம்? சுபத்திரா யாழ்மண்ணின் வாசனை மாறாது விளங்கு வதை நிவேதா அவதானித்தாள்.

நிவேதாவைத் தன் கணவர் குமாருக்கு அறிமுகப்படுத்திய சுபத்திரா, “ஏன்டி! உன்னுடைய கணவர் மயூரன் வரவில்லையா?” எனக் கேட்டாள். அவர் வேலை விஷயமா வெளியூர் போயிருப்பதாகத் தாழ்ந்த குரலில் பதிலளித்தாள்.

“ஊரிலே உங்க அம்மா, விக்னேஷ் அண்ணன் சுகம் எப்படி? பாட்டா பாட்டி எப்படி இருக்கிறார்கள்?” என்று ஆவலோடு விசாரித்தாள் நிவேதா.

“அம்மாவும் அண்ணனும் சுகமாகயிருக்கிறார்கள். பாட்டா பாட்டடிக்குத்தான் தடிமல் இருமல்மாறி மாறி வந்து கஷ்டப்பட்டு விட்டார்கள். நிவேதா, நந்தகோபாலன் தான் பாவம். மூளையிலே கட்டி என்றார்கள், சிகிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே இறந்திட்டார்.” இதைச் சொல்லும் போது சுபத்திராவின் கண்கள் கலங்கின. நிவேதா அழுதேவிட்டாள். இப்போ தான் அவளுக்குத் தான் கண்ட கனவின் அர்த்தம் புரிந்தது. பின்பு யாழ்ப்பாணத்தின் நிலவரத்தைப் பற்றியும், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பு வர மூன்று நாள் எடுத்ததாகவும் சுபத்திராவும் அவள் கணவரும் விவரித்துக் கூறினார்கள். ‘சினேகிதிகள் உங்களுக்குப் பேசிக் கொள்ள நிறைய விசயம் இருக்கும். நான் வெளியே போட்டு வாரேன்’ என்று சொல்லி வெளியே சென்றான் குமார்.

“எப்படி உன் திருமண வாழ்க்கை,” என்று நிவேதா ஆவலுடன் தன் சினேகிதியிடம் கேட்டாள்.

“அவர் என்னை அன்பாகப் பார்த்துக்கொள்கிறார். நான் மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கிறேன்,” என்றாள் சுபத்திரா மலர்ந்த முகத்துடன்.

“ஆமாம் உன் மண வாழ்க்கை எப்படி? திருமணமாகி ஒரு வருடமாகிறதே. உங்க வீட்டிலே ‘சுவா சுவா’ சத்தம் கேட்கிறதற்கு ஏதாவது அறிகுறி?” என்று கேட்டபடி தன் கண்களால் நிவேதாவை அளந்தாள்.

“அப்படி ஒன்றுமில்லை சுபத்திரா நான் ஏமாந்திட்டேன்,” என்றாள் கண்களில் கண்ணீர் சுரந்து நின்றது.

சுபத்திரா எழுந்தோடிப் போய் நிவேதாவை அணைத்துக் கொண்டாள். நிவேதா திருமணத்தன்று முதல் நடந்த எல்லா விஷயங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் சொன்னாள். எல்லாவற்றையும் கேட்ட சுபத்திரா, “அந்தப் பெண்கள் தமக்குள் பேசியதை அப்படியே நம்பிட்டியா நிவேதா?” என்றாள்.

“ஆமாம். மயூரனும் அதை மறுக்கவில்லையே. நீ நினைக்கிற மாதிரி எங்களுக்கிடையே தப்பான உறவு இல்லை என்று சொன்னார். இந்த ஆண்கள் ஒரு பக்கத்தையும் மட்டுமே காட்டும் கண்ணாடி மாதிரி என்று புத்தகங்களில் வாசித்ததை நிரூபித்துவிட்டார். இவ்வளவும் நடந்த பின்னும் மயூரன் அந்த ஷீலா சொன்ன மாதிரி விமலாவோடு வெளியூர் போய் ஒரு வாரம் தங்கிவிட்டு வருகிறார். விமலா அடிக்கடி மயூரனுக்கு டெலிபோன் பண்ணுவா. பலமுறை நான் டெலிபோனை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்திருக்கிறேன்.” நிவேதா மனதிலிருந்த தன் சந்தேகங்களை, உள்ளக்குமுறல் களைத் தன் உயிர்த்தோழியான சுபத்திராவிடம் சொன்னாள். நிவேதா சொன்னதை எல்லாம் கேட்டுவிட்டு, “இந்தப் பெண்கள் பேசியதை அப்படியே நம்பிவிட முடியாது நிவேதா. பாட்டி சொன்னதை வைத்தும் நான் அவதானித்த மட்டிலும் மயூரன் அப்படிப்பட்டவனல்ல எனத் தெரிகிறது. இந்த விமலா பெண்ணைப் பற்றி யாரிடமாவது விசாரித்துப் பார்த்தியா நிவேதா?”

“எப்படி நான் விமலாவைப் பற்றி விசாரிப்பது? மயூரனுக்கும் அவளுக்கும் இடையே உள்ள உறவைப் பற்றி என்னிடம் சொல்வார்களா? கமலம் மாமியிடம் கேட்டால், மயூரனுக்கும் எனக்கும் உள்ள உறவைப் பற்றிச் சந்தேகம் வந்துவிடும்.”

“இத்தனை வருடப் பழக்கத்திலே உன்னை நல்லா அறிந்து வைத்திருக்கிறேன். நீ ஒரு சந்தேகப் பிராணி. தீர் விசாரிக்காமல் நீ எந்த முடிவுக்கும் வரக்கூடாது,” என்று அவளைக் கடிந்துகொண்டாள் சுபத்திரா.

“இல்லை சுபத்திரா அவருக்கும் விமலாவுக்கும் உள்ள உறவு என்ன? எங்கே போகிறார்கள் என்பதை மனைவியான என்னிடம் சொல்லலாமே?” என்று நிவேதா தன்னை நியாயப் படுத்தப் பார்த்தாள்.

“நிவேதா நீ கொஞ்சம் பொறுமையாக இரு. வீணா மயூரனைச் சந்தேகித்து உன் வாழ்வைப் பாழாக்கிடாதே. நான் விமலாவைப் பற்றி விசாரிக்கிறேன்,” என்று சமாதானப்படுத்தினாள்.

இதற்குப் பின் சிநேகிதிகள் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொண்டனர். நிவேதா சுபத்திராவிடம் தன் மனதில் இருந்த வேதனைகளைச் சொல்லிச் சற்று ஆறுதல் அடைந்தாள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தால் எந்நேரம் என்ன நடக்குமோ என்று பயந்து சுபத்திரா, தன் தாயையும் தமையன் விக்னேஷையும் கொழும்புக்கு வரவழைத்துக் கொண்டாள். சுபத்திரா தமையனிடம் நிவேதா, மயூரன் விஷயத்தைச் சொன்னாள். அவர்கள் இருவரும் விசாரித்துப் பார்த்ததில் மயூரனும் விமலாவும் நிச்சயமாக வேலை விஷயமாகத் தான் வெளியூர் போய் வந்தார்கள் என்று அறிந்தனர். அத்துடன் அவர்கள் உறவைப் பற்றி ஷீலா போன்ற விஷமக் காரர்கள் கதை கட்டித் திரிகிறார்கள் என்ற விவரமும் கிடைத்தது. இதை எல்லாம் நிவேதாவிடம் சொன்னார்கள். எல்லாவற்றையும் கேட்ட நிவேதா தான் அவசரப்பட்டு மயூரனைச் சந்தேகப்பட்டு விட்டோமோ என்று வருந்தினாள்.

ஊரிலே பாட்டா-பாட்டிக்கும், தன் தந்தை, தம்பிமாருக்கும் என்ன நடக்குமோ என்ற கவலையில் சரியாகச் சாப்பிடாமல், நித்திரையில்லாமல் நிவேதா உடல் நலிந்து போயிருந்தாள். மயூரன் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறிச் சாப்பிட வைப்பான். ஒரு முறை வேலுப் பிள்ளை எழுதிய கடிதத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அதில் எல்லோரும் சுகமாக இருப்பதாகவும், தான் மட்டும் வேலைக்குப் போய் வருவதாகவும், சாப்பாட்டுப் பொருள்களுக்குத் தட்டுப்பாடு என்றும், மயூரன் அனுப்பிய அரிசி பருப்பு மிகவும் உதவியாக இருந்தது என்றும் எழுதியிருந்தார். நிவேதா மயூரனின் இந்தச் செய்கையால் மனம் நெகிழ்ந்து, அவன் கண்களை நேருக்கு நேர்

சந்தித்துத் 'தாங் யு,' என்றாள். கோபம் தெறிக்க அவளை நோக்கிய அதே கண்கள் இன்று கனிவோடு நோக்கின.

மாதங்கள் உருண்டோடின. கமலம் சிங்கப்பூரில் தன் சொந்தக்காரர்களைப் பார்க்கப் போயிருந்தாள். உடல் நலிந்து போயிருந்த நிவேதாவுக்கு உடம்பு பூராவும் சின்னம்மை போட்டது. காய்ச்சலும் நூற்றிநாலு, ஐந்து என்று காய்ந்தது. நினைவு மறந்து அரட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது பக்கத்திலே இருந்து இரவு பகல் என்று பார்க்காமல் அவளைக் கவனித்துக் கொண்டான் மயூரன். நிவேதா உடல் வருத்தத்தின் வேதனையால் துடிப்பதைக் கண்டு அவன் நெஞ்சம் உருகினான். இதைப் பார்த்த வேலைக்காரர்கள், "சின்னம்மாவின் நிலை கண்டு ஐயா அழுகிறார். எவ்வளவு பாசமான சோடி" என்று தமக்குள் பேசிக் கொண்டனர். அரை நினைவோடிருந்த நிவேதாவிற்குப் பரிவோடு மருந்து பருக்கியும், காய்ச்சலின் வெப்பத்தை குறைக்க குளிர்ந்த நீரால் முகம், கை, காலை மெதுவாகத் துடைத்தும் தன்னை யாரோ மிகவும் அன்போடு கவனிக்கிறார்கள் என்றுப் புரிந்தது. அந்தக் கரங்களில் வெளியான அன்பு அவளை நெகிழ வைத்தது. 'என்னம்மா இந்தக் கொஞ்சத்தையும், குடித்திடும்மா,' என்று சொன்ன அந்தக் குரலில் தொனித்த பாசம் அவள் நெஞ்சை வருடியது. இத்தனைக்கும் சொந்தக்காரன் மயூரன் தான் என்று அறிந்ததும் நிவேதா பூரித்துப் போனாள். அவன் காட்டிய அன்பு, பரிவு, கரிசனை அவள் நெஞ்சில் ஆனந்தத்தையும் அழுகையையும் உண்டாக்கியது. உடல் பலவீனத்துடன் மனதுக்குள் எழுந்த உணர்ச்சிகளும் சேரப் பேச்சு வராமல் தொண்டையை அடைத்தது. கண்களில் கண்ணீர் பனித்தது. இதைக் கண்ட மயூரன், "என்னம்மா உடம்பு வலிக்கிறதா? இன்னும் இரண்டு நாளில் எல்லாம் சரியாகிவிடும்," என்று அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டான். அவள் நெற்றியில் புரண்ட சுருண்ட கேசத்தைக் கோதி விட்டு, முகத்தில் போட்டிருந்த சின்னம்மைப் பருக்களுக்கு மெல்லிய களிம்பு பூசிவிட்டான். நிவேதா பூரித்துப் போனாள். 'என் மேல் இவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கும் மயூரனையா

சந்தேகித்தேன்? நானும் அவனை எவ்வளவு ஆழமாகக் காதலிக்கிறேன் என்று இப்போது தான் உணர்கிறேன்,' என நினைத்தாள்.

நிவேதாவுக்கு உடம்பு குணமாகிக்கொண்டு வரவும் கமலம் மாமி ஊரிலிருந்து திரும்பி வரவும் சரியாகவிருந்தது. நிவேதாவைப் பராமரிக்கிற பொறுப்பைக் கமலம் மாமி ஏற்றுக்கொண்டார். இத்தனை நாளும் வியாபாரத்தில் கவனம் செலுத்த முடியாமல் இருந்த மயூரன் இப்போது முழுக்கவனத்தையும் அதில் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. இதனால் நிவேதாவின் அறைக் கதவண்டை வந்து சுகம் விசாரித்துவிட்டுப் போய்விடுவான். அவன் அறைக்குள் வருவான் என்று ஆவலோடு எதிர்ப்பார்த்து ஏமாந்தாள் நிவேதா. உடம்பு முடியாமல் படுக்கையில் இருந்தபோது மயூரன் பக்கத்தில் இருந்த நாட்களுக்காக ஏங்கினாள்.

உடம்பு நன்றாகக் குணமானபின் நிவேதாவைப் பார்க்கச் சபத்திரா.வந்திருந்தாள். அவளிடம் தன் மனதில் எழுந்த ஆசைகள் ஏக்கங்களை இறக்கி வைத்தாள் நிவேதா.

“நான் மயூரனைத் திருமணத்திற்கு முன்பே காதலித்திருக்க வேண்டும். ஆகையால் தான் மற்றவர்கள் விமலாவுடன் அவரை இணைத்துப் பேசியதும் பொறாமைப்பட்டு அவருடைய உணர்வுகளையும், உள்ளத்தையும் வார்த்தைகளால் காயப்படுத்தி விட்டேன். அவர் என் மேல் வைத்திருக்கும் அன்பைப் புரியாத குருடியாக இருந்திருக்கிறேன். மாமி சிங்கப்பூரிலிருந்து திரும்பியபின் அவர் என் அறைக்குள் வருவதில்லை. வாசலில் நின்று சுகம் விசாரித்துவிட்டுப் போய்விடுகிறார்.”

“நிவேதா மனம் என்பது விநோதமானது. எங்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாத விஷயங்களையும் மனம் அறிந்துகொள்ளும். ஆனால் எமக்குப் புரியத்தான் காலதாமதமாகிறது. அதிருக்கட்டும் நிவேதா, மயூரனுக்கும் விமலாவுக்கும் தப்பான உறவில்லை என்று நீ இப்ப நம்புகிறாய் தானே?”

“ஆமாம் நிச்சயமாக நம்புகிறேன்” என்று பளிச்சென்று பதில் அளித்தாள்.

“அப்போ இதை நீ மயூரனுக்குச் சொல்ல வேணும். நீ அவனை மனதார நேசிக்கிறதையும் சொல்ல வேணும். உனக்குத் திருமணமாகி ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகிறது. இனியும் கடத்தாதே.”

‘நான் எப்படி?’ கையைப் பிசைந்துக் கொண்டு தடுமாறினாள் நிவேதா.

“நீ தான் அவரிடம் இதைச் சொல்ல வேண்டும். வேறு ஒருத்தராலும் முடியாது,” என்று நிவேதாவுக்குத் தெரியமுட்டினாள்.

மயூரன் மேல் தனக்குள்ள காதலை. உணர்ந்தபின் நிவேதா சந்தோஷத்தில் மிதந்தாள். சிட்டுக்குருவி போல் வானத்திற்கும் பூமிக்கும் பறந்து திரிந்தாள். கற்பனையில் மயூரனுடன் குடும்பம் நடத்தினாள். முன்னம் போல நிவேதா நேரம் கெட்ட நேரங்களில் வெளியே திரியாது படிப்பும் வீடும் என்று இருந்தாள். மயூரனிடம் தன் காதலை வெளிப்படுத்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

இப்படியே இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் உருண்டோடியது. இந்தியாவில் வசித்த சொந்தக்காரர் ஒருவருக்குச் சுகமில்லை என்று செய்தி வரவும் கமலம் மாமி இந்தியாவுக்குப் பயணமானார். மயூரன் வியாபாரத்தில் பல சிக்கல்கள் என்று காலையில் வேலைக்குப் போனால் இரவு படுக்கைக்குப் போகிற நேரந்தான் வீடு திரும்பினான். ‘சாப்பாடு எடுத்து வைத்திருக்கிறேன் சாப்பிடுங்கோ,’ என்று அவனுக்காக முழித்திருந்து நிவேதா கேட்பாள்.

“நான் சாப்பிட்டிடேன்,” என்று இரண்டு வார்த்தையிலே பதிலளித்துவிட்டுத் தன் அறைக்குள் போய்விடுவான்.

அவன் விலகிவிலகிப் போக, நிவேதா அவன் அன்புக்கும் அரவணைப்புக்கும் ஏங்கினாள். நான் தான் மயூரனைத் தனிமையில் அணுகித் திருமணத்தன்று அவரிடம் அப்படி நடந்து கொண்டதற்கு மன்னிப்புக் கேட்டு, நான் அவரை நேசிப்பதையும் தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

அன்று மயூரன் வீடு திரும்ப இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகி விட்டது. நிவேதாவால் இனியும் பொறுத்திருக்க முடியவில்லை. மயூரன் மேல் வைத்திருந்த காதல் அவள் கூச்ச சுபாவத்தையும் மீறி

ஒரு முடிவெடுக்க வைத்தது. தன் அறைக்கும் மயூரன் அறைக்கும் இடையே இருந்த கதவைத் தட்டினாள். பின்பு மெதுவாகத் திறந்து கொண்டு அவன் அறைக்குள் சென்றாள். கதிரையில் இருந்த படி பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தான் மயூரன். மனம் நிறைய வெட்கமுமாக முகம் சிவக்க நின்ற நிவேதாவை கண்டதும் என்ன விசயம் என்ற கேள்வி முகத்தில் தெரியக் கதிரையை விட்டு எழப்போனாள். “வேண்டாம் அப்படியே இருங்கள்,” என்று கூறிவிட்டு வெகுசகஜமாக அவன் தனி படுக்கையில் அமர்ந்தான் நிவேதா.

அறையில் மௌனம் நிலவியது. தன் மனதில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை, அவன் மேல் உள்ள காதலைக் கூற நாணினாள் நிவேதா. சொற்கள் நெஞ்சில் இருந்தன. அவற்றை வெளியே சொல்ல வெட்கம் தடுத்தது. முகத்தில் வியர்வைப் பூத்தது, நெஞ்சு வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. தன் வலது கைக்கட்டை விரலைக் கடித்துக் கொண்டு குனிந்த தலையோடு அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, ‘என்னம்மா நிவேதா?’ என்று கேட்டான் மயூரன். அவன் குரலில் தொனித்த பரிவு நிவேதாவுக்குத் தைரியத்தைக் கொடுத்தது.

“யாரோ உங்களையும் விமலாவையும் இணைத்துப் பேசியதை நம்பித் திருமணத்தன்று இரவு அப்படி நடந்துகொண்டேன். உங்களை வேறு ஒரு பெண்ணோடு இணைத்துப் பேசியதை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. அன்று ஏதோ ஒரு உணர்வு என்னையும் மீறி ஆட்டிப் படைத்தது. அதனாலேதான் அப்படி வார்த்தைகளைக் கொட்டினேன். தயவு செய்து என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்.”

நிவேதா குரல் கரகரக்கப் பேசினாள். அவள் கண்களை நீர் திரையிட்டது.

மயூரனிடமிருந்து எந்தப் பதிலும் வரவில்லை. ஆனால் பத்திரிகையின் மேல் இருந்த பிடி மட்டும் இறுகியதை தோலுக்குள்ளால் புட்டுக்கொண்டு நின்ற அவன் விரல்கணுக்கள் காட்டியது. நேரே சுவர் மேல் இருந்த அவன் பார்வையை நகர்த்தவும் இல்லை. தன் மனதில் இருந்ததைக் கூறிய பின் நிவேதாவிற்குத் துணிவு வந்துவிட்டது. மெல்ல எழுந்து தன் கணவன் அமர்ந்திருந்த கதிரையின் கை மேல் உட்கார்ந்தாள்.

சட்டென்று உடல் விறைப்புற்ற மயூரன் கதிரையில் நிமிர்ந்து அமர்ந்தான். நான் தானே அவரை முதல் இரவு அன்று என் அறையை விட்டு வெளியேறச் சொன்னேன், ஆகையால் நான் தானே என் மனதில் உள்ள ஆசையைச் சொல்ல வேண்டும், என்று எண்ணிய நிவேதா, “நான் உங்களை நேசிக்கிறேன். இப்போ உங்கள் அன்பையும் தாம்பத்திய உறவையும் எதிர்பார்த்து நிற்கிறேன்.”

நிவேதா மெதுவாகக் கணவனின் தோள்மேல் சாய்ந்து கலைந்து கிடந்த அவனது முடியைக் கோதிவிட்டாள். தேள் கொட்டியவன் போல் துள்ளி எழுந்து நின்றான் மயூரன். “நிவேதா அம்மா! என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நான் உங்கள் கணவர் மயூரன் இல்லை. உருவத்தில் உங்கள் கணவரும் நானும் ஒரே மாதிரி, ஆகையால் தான் மயூரனாகச் சில நாள்களாக நடித்து வருகிறேன்” என்றான் அவன்.

நிவேதா மின்சாரத்தால் தாக்குண்டவள் போல் துள்ளி எழுந்தாள்.

“என்ன விளையாடுகிறீர்களா? நீங்கள் என்னை விரும்பவில்லை என்றால் அதை நேரடியாகவே சொல்லுங்கள். ஏன் இப்படி நம்ப முடியாத கதைகளைச் சொல்லுகிறீர்கள்.” என்றாள்.

“தயவுசெய்து என்னை நம்புங்கள். நான் விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்த ஒரு கர்ணல். இந்த உண்மையைச் சொன்னதால் இயக்கத்திற்கு நான் செய்துகொடுத்த சத்தியத்தை மீறி விட்டேன். இதோ பாருங்கள் என் கையில் இருக்கும் குண்டுக் காயங்கள்,” என கூறித் தனது இடது மேற்சட்டையின் கையைச் சுருட்டிக் காட்டினான். முழங்கையில் எலும்பு இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வெறும் தோல் தொங்கியது. “இதோ எனது இடது கையில் மோதிர விரலும் இல்லை.” அவனுக்கு இடதுகையில் நாலு விரல்கள்தான் இருந்தன.

“உங்கள் கணவர் பொறியியல் ரீதியில் இயக்கத்திற்கு அவ்வப்போது உதவி செய்வார். இப்போது அவரும் விமலா அம்மாவும் பல இன்னல்களுக்கிடையே பிரயாணம் செய்து அங்கு முக்கியமான வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். சமீபத்திலே

இராணுவத்திற்கு மயூரன் மேல் சந்தேகம் வந்து விட்டது. மயூரன் கொழும்பிலே தான் இருக்கிறார் வெளியூர் எங்கும் போகவில்லை என்று இராணுவத்திற்குக் காட்டத்தான் இந்த வேஷம். தலைவரின் கட்டளைப்படி நான் இங்கே மயூரனாக நடிக்கிறேன். மயூரனுடைய வியாபாரத்தையும் கவனித்து வாரன். தயவுசெய்து இந்த விஷயம் வெளியே தெரிய வேண்டாம். உங்களுக்கும் மயூரனின் குடும்பத்திற்கும் ஆபத்தாகிவிடும். இன்னும் பத்தே நாள்களில் மயூரன் கொழும்பு திரும்பி விடுவார்” என்று வியர்த்து விறுவிறுக்கப் பேசினான் கர்ணல். துப்பாக்கி ஏந்திக் காட்டில் புகுந்து ஏதிரிகளைத் துணிவோடு மூர்க்கமாகத் தாக்கிய போதுகூட இப்படி வியர்த்துக் கொட்டியதில்லை என்று நினைத்தபடி, கைக் குட்டையை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

தன்முன்னால் நிற்பது மயூரனில்லை என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்ததும் நிவேதா அதிர்ந்துபோனாள். பூமி பிளந்துகொண்டு தன்னை விழுங்கி விடாதா என்று வெட்கத்தில் துடித்துப்போனாள். ‘ஐயோ! என் கணவரென்று நம்பி ஏதோ எல்லாம் சொல்லி விட்டேனே’ அவள் வெட்கத்தால் உடல் கூனிக் குறுகிப் போனாள். அவளுக்கு பேச்சே வரவில்லை. சட்டென்று திரும்பித் தன் அறைக்குள் சென்றாள். இடைக்கதவைச் சாத்தினாள். மனம் கொந்தளிக்க வலது கைக்கட்டை விரலைக் கடித்தபடி அறைக்குள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தாள்.

‘என் கணவரிடம் சொல்ல வேண்டிய அந்தரங்கமான விஷயங்களை வேற்று மனிதரிடம் கொட்டி விட்டேனே! போதாதற்கு அவர் தோள் மேல் சாய்ந்து... சீ, வெட்கக்கேடு!’ அவமான உணர்வில் நிவேதாவின் மனம் நெருப்பாகக் காய்ந்தது. இந்த இக்கட்டான நிலையை உண்டாக்கிய மயூரன் மேலும் ஆத்திரம் வந்தது. அந்த வீட்டில் இருக்கவோ, வீட்டில் உள்ளவர்களைச் சந்திக்கவோ அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஒரு பயணப்பெட்டியில் இரண்டு மூன்று துணிமணியை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு சுபத்திரா வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுப் போனாள்.

வாசற்கதவைத் திறந்த சுபத்திராவைக் கண்டதும் இதுவரை அடங்கிக் கிடந்த கண்ணீர் வெள்ளமாக வெளிவந்தது. இரவு

பதினொரு மணிக்கு மேல் என்றபடியால் வீட்டில் உள்ள மற்றவர்கள் நல்ல உறக்கத்திலிருந்தனர். சுபத்திரா நிவேதாவை விருந்தினருக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்கு அழைத்துச் சென்று படுக்கையில் அமரச் செய்து தானும் அமர்ந்தாள். நிவேதா சுபத்திராவின் தோள் மேல் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு அழுதாள். நிவேதாவின் அழுகை ஓயவும், “நிவேதா, என்ன நடந்தது? சொன்னால்தானே விளங்கும்” என்று ஆதரவுடன் கேட்டாள்.

நிவேதா மயூரனின் அறைக்குள் தான் போனதும், அங்கு நடந்தவற்றை ஒன்றும் விடாமல் சொன்னாள். சுபத்திராவிற்குத் திகைப்பில் உடனே பேச்சு வரவில்லை. பின்பு, “மயூரனைப் போல் இன்னொருவரா? உனக்கு அவன் மயூரன் இல்லை என்ற சந்தேசம் ஒருக்கா கூட வரவில்லையா?”

“இல்லையே! உருவத்திலே இருவருக்கும் எந்தவித வித்தியாயசமும் எனக்குத் தெரியவில்லை. அவன் குரல் மட்டும் சற்று வேறு மாதிரியாக ஒலித்தது. ஆனால் நான் இருந்த நிலையிலே அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. மாமி இந்தியாவிற்குப் போய் ஒரு மாதமாகிறது. கடந்த இரண்டு வாரமாக மயூரன் வேலை வேலை என்று சொல்லி இரவு பத்து மணிக்கு மேல் தான் வீட்டுக்கு வருவார். வீட்டிலே சாப்பிடுவதே இல்லை. இப்ப விளங்குகிறது. நிச்சயமாக இந்த இரண்டு வாரமாக வீட்டில் இருந்தவர் மயூரனில்லை,” என்று அழுகையை மறந்து பதிலளித்தாள் நிவேதா.

“நிவேதா நீ வீட்டை விட்டு வந்தது யாருக்காவது தெரியுமா?”

“என் கார் வெளியே புறப்பட்டது அந்தக் கர்ணலுக்கும் வேலையாட்களுக்கும் கட்டாயம் கேட்டிருக்கும். இனிமேல் நான் என்ன செய்யப் போறேன்? என்னை வேற்று மனிதரோடு அந்த வீட்டிலே விட்டிட்டுப் போக அவருக்கு எப்படி மனம் வந்ததோ? என்னையும் மணவாழ்க்கையையும் வெறுத்து இயக்கத்திலே சேர்ந்திட்டாரோ?” என்று கண்ணீருடன் புலம்பினாள் நிவேதா.

“சீ...! விசரா உனக்கு, மயூரன் அப்படி ஒரு போதும் செய்ய மாட்டார். சும்மா மனதைக் குழப்பிக் கொள்ளாதே. நீ மயூரனோடு

சேர்ந்து குடும்பம் நடத்தாதபடியால் தான் இப்படித் துணிந்து வேறு ஒருவரைத் தனக்காக நடிக்கவிட்டிருக்கிறார். இராணுவத்திற்கு அவர் மேல் சந்தேகம் எழுந்தபடியால் வேறு வழியின்றி இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்திருக்கிறார்,” என்று நிவேதாவிற்கு ஆறுதல் சொன்னாள் சுபத்திரா.

அறைக்கு வெளியே சென்ற சுபத்திரா ஒரு கையில் டம்ளர் பாலுடனும், மறுகையில் நிவேதாவின் பெட்டியுடனும் திரும்பி வந்தாள்.

“நிவேதா பாலைக் குடி. மயூரன் உன்னைத் தவிர வேறு ஒரு பெண்ணையும் ஏறெடுத்தும் பார்க்கமாட்டான் என்று நம்புகிறாய் அல்லவா?” விம்மலுக்கிடையே தன் தலையை ஆட்டி ஆமோதித்தாள் நிவேதா.

“பிறகு என்ன? மயூரன் தன் தாயையும் நாட்டையும் நேசிப்பவன். அப்படிப்பட்டவன் தான் நேசித்து மணந்த மனைவியை ஒரு நாளும் கைவிடமாட்டான். தாய்மண்ணுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை முடிந்ததும் வந்துடுவான். நீயும் அவனை நேசிக்கிறாய். அவரோடு சேர்ந்து குடும்பம் நடத்த விரும்புகிறாய். பிறகென்ன எல்லாம் நல்லபடியா முடியும். இப்போ நீ உடையை மாற்றிக் கொண்டு படுத்துக்கொள். மற்றவற்றைக் காலையிலே பார்த்துக் கொள்ளலாம்,” என்று அவளைச் சமாதனப்படுத்தினாள் சுபத்திரா.

அன்று இரவு நிவேதா தூங்கவேயில்லை. இயக்கத்திற்கு உதவி செய்யப் போய் அவர் உயிருக்கு ஆபத்து ஏதேனும் வந்துவிடுமோ என்று புதுக்கவலை வந்துவிட்டது அவளுக்கு.

காலையில் அறைக்குள் வந்த சுபத்திராவிடம், “அங்கு போய் அவர் என்ன உதவி செய்கிறாரோ தெரியவில்லை ஏதாவது ஆபத்திலே சிக்கிவிடுவாரோ? ஐயோ சுபத்திரா!” என்று சொல்லிப் புலம்பி வேதனைப்பட்டாள்.

“நிவேதா, நீ மனதைப் போட்டுக் குழப்பாதே. மயூரனுக்கு ஒன்றும் ஆகாது. அவர் பத்திரமாக உன்னிடம் திரும்பி வருவார்” என்று அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினாள் சுபத்திரா. தன் வீட்டுக்குப்

போகப் பிரியப்படவில்லை என்று உணர்ந்த சுபத்திரா, நிவேதாவைத் தங்கள் வீட்டில் தங்கச் சொன்னாள்.

மயூரன் வீடு திரும்பியதும் கர்ணல் நடந்தவற்றைச் சொன்னான். உடனே மயூரன் சுபத்திரா வீட்டுக்கு விரைந்தான். அவனை வரவேற்ற விக்னேஷிடம், “என்னிடம் கேர்னல் எல்லா விசயத்தையும் சொன்னார். உங்களுக்கும் எல்லாம் தெரியும் என்று நம்புகிறேன். உங்கள் எல்லோருக்கும் தொந்தரவு கொடுத்துவிட்டேன். மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்,” என்றான்.

“என்ன மயூரன், எனக்கும் சுபத்திராவிிற்கும் நிவேதா சகோதரி மாதிரி. அவள் எங்கள் வீட்டுப் பெண். இது எங்கள் கடமை,” என்று தோள் மேல் கை போட்டு அணைத்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றான் விக்னேஷ்.

உள்ளே வந்த மயூரனின் கண்கள் நிவேதாவைத் தேடியது. “விக்னேஷ் நிவேதாவைப் பார்த்துப் பேசலாமா?” என்று கேட்டான்.

“தாராளமாக,” என்றபடி உள்ளே சென்றான் விக்னேஷ். உள்ளே சென்ற விக்னேஷுடன் சுபத்திராவும் வெளியே வந்தாள். “என்ன மயூரன்? எந்தவிதக் காயங்களும் இல்லாமல் முழுசா வந்து சேர்ந்திட்டீங்களா? அப்பப்பா! இந்தப் பத்து நாள்களும் உங்களுக்கு என்ன ஆபத்து வந்திருக்குமோ என்று கவலைப்பட்டு நிவேதா அழுததற்கு ஒரு அளவேயில்லை.”

“அப்படியா” மயூரன் முகத்தில் கவலையும் சந்தோஷமும் நிழலாடியது.

“நிவேதா இப்போ வந்திடுவா. நாங்கள் போய்க் குமாறை வேலையிலிருந்து கூட்டிக்கொண்டு இரவு சாப்பாட்டிற்கு சீன நூடுல்ஸும் வாங்கிக்கொண்டு வாறோம். நீங்க இரண்டு பேரும் எங்களுடன் இரவு சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான் போக வேண்டும்” என்று கூறி இருவரும் காரில் ஏறிப் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

அவர்கள் வெளியே போகவும் நிவேதா தன் அறையை விட்டு வரவேற்பறைக்குள் வந்தாள். அழுது அழுது சிவந்த கண்களும்

மூக்குமாக வந்து நின்ற நிவேதாவைக் கண்டதும் மயூரன், “நிவேதா என் குஞ்சு,” என்று அழைத்தபடி நீட்டிய கரங்களுடன் அவளை நோக்கி நடந்தான். நிவேதா ஆவலோடு தன் கணவன் நீட்டிய கரங்களுக்குள் சங்கமம் ஆனாள்.

“தயவுசெய்து என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். அவசரப்பட்டு உங்களை சந்தேகித்து உங்கள் உணர்வுகளை காயப்படுத்தி விட்டேன். உங்கள் மேல் உள்ள அன்பை, காதலை உணராமல் என் வாழ்வையும் உங்கள் வாழ்வையும் பாழாக்கவிருந்தேன்” என்று அவன் மேற்சட்டை தன் கண்ணீரால் நனைவது உணராமல் அழுதாள்.

“நிவேதா நீ எதுவுமே விளக்கத் தேவையில்லை. நீ என்ன சொன்னாலும் என் உணர்வுகளைக் காயப்படுத்தினாலும், எனக்கு உன் மேல் உள்ள காதல் அன்பு என்றும் மாறாது. எனக்காக இன்னொருவரை வீட்டில் நடிக்க விட்டு உன்னைச் சங்கடப் படுத்தியதற்கு நீ தான் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.”

“முதலிலே ஆத்திரமாக இருந்தது. ஆனால் உங்களைக் கண்டதும் எல்லாம் மறந்திட்டேன். நீங்க என்னை வெறுத்து இயக்கத்திலே சேர்ந்திட்டீங்களோ என்றும் பயந்திட்டேன்,” என்றாள் நிவேதா.

“சீ... விசரா. நான் அங்கு செய்ய வேண்டிய கடமை முடிந்து விட்டது. இனிப்போக வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. இப்போ எனக்கு என் அன்பு மனைவி கிடைத்து விட்டாள். எனக்குச் சந்தோஷம்,” என்று கூறியபடி தன் நெஞ்சில் புதைந்திருந்த நிவேதாவின் முகத்தை நிமிர்த்திக் கண்ணீரைத் துடைத்தான். “இனிமேல், உன் கண்களினின்று ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரும் வரக்கூடாது. எங்கே அந்தச் சிரிப்பு, என்னை மயக்கும் சிரிப்பு. அதைப் பார்த்துப் பல மாதங்கள் ஆகிறது.”

நிவேதா சந்தோஷத்துடன் தன் கன்னங்களில் குழி விழப் புன்னகைத்தாள்.

2. விழவு

சிட்னியிலுள்ள ஹெலன்ஸ்பேர்க் வெங்கடேஸ்வரர் ஆலயத்தில் விநாயகர் சதுர்த்தி விழாவை பக்தர்கள் கோலாகலமாகக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தனர். கோயில் உள் வீதியைச் சுற்றி விநாயகர், சிவன், அம்மன், முருகனையும் வணங்கிவிட்டுக் கோயில் முன் நடையைக் கடந்தான் பாஸ்கர். கூடவே அவன் சிநேகிதர்கள் மதியழகனும், திலீபனும் வந்தார்கள். அடுத்து மேற்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருந்த வெங்கடேஸ்வரரையும் தரிசித்தார்கள். என் குடும்பத்தார் சுகமாகவும் சந்தோஷமாகவும் வாழ உன் துணை வேண்டும் திருமாலே,' என்று வேண்டிக்கொண்டான் பாஸ்கர். தரிசனம் முடித்து மூவரும் வெளி வீதிக்கு வந்தனர். தொண்டர்கள் சுடும் வடை, தோசை, பலவித உணவு வகைகளின் வாசனை, நெடிதுயர்ந்திருந்த யூக்கலிப்டஸ் மரங்களுக்கூடாக ஜில்லென்று வீசிய காற்றுடன் கலந்து மூக்கைத் துளைத்து, வயிற்றிலே பசியைக் கிள்ளியது. வெளிவீதியில் போடப்பட்டிருந்த கொட்டகையின் மேடையிலே கலை நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அதைப் பார்த்ததும் அங்கேயே நின்றுவிட்டான் திலீபன். அவன் முதுகில் தட்டி, “வாடா சாப்பிடலாம். பசிக்கிறது.” என நண்பர்கள் அவனை இழுத்துக்கொண்டு உணவு விற்பனையாகும் கொட்டகைப் பக்கம் சென்றனர். ஆளுக்கு நாலு தோசைக்கும் ஒரு வடைக்கும் டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டு உணவு எடுக்கும் வரிசையில் போய் நின்றனர். வழமை போல் பராக்குக்காகத் தமக்குத் தெரிந்தவர்களுடன் உரையாடினர் திலீபனும் மதியழகனும். சிறிதே சுருட்டையான கேசத்தில் சூரியனின் கதிர் பிரகாசத்தில், அவன் வயதுக்கு மீறிய இளநரை வெள்ளிக்கம்பியாக மின்ன, அங்கே கதிரைகளில் அமர்ந்து உணவு உண்டு கொண்டிருந்தவர்களை மேலோட்டமாகப் பார்த்தான் பாஸ்கர். தாத்தா, பாட்டி, பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் என்று உற்சவத்திற்கு வந்திருந்த குடும்பங்களைப் பார்த்தான். பாட்டா

பேத்தியைத் தூக்கி மடியிலே வைப்பதும் கொஞ்சுவதும், பாட்டிக்காரி பேரனுக்கு உணவு ஊட்டுவதும், எவ்வளவு சந்தோஷமாகவும் குதூகலமாகவும் இருக்கிறார்கள். 'ஹம்ம்...' நாங்களும் அந்த நாள்களிலே இப்படித்தான் ஊரிலே கோயில் திருவிழாவிற்குப் போவோம்' என்று தனக்குள் வருத்தப்பட்டான். க்யு வரிசை முன்னோக்கிச் செல்ல பாஸ்கரனின் நினைவுகள் ரிவேஸ்கியரில் சென்றது.

* * *

அப்போது பாஸ்கருக்கு வயது பதினேழு. கொம்பனித் தெருவில் ஒரு வாடகை வீட்டில் தந்தை சிவப்பிரகாசம், தாய், தங்கைகள் லோகினி, கங்கா, தம்பி கண்ணனுடனும் வாழ்ந்து வந்தான். சிவப்பிரகாசம் புறக்கோட்டையில் உள்ள மத்திய வங்கியில் நல்ல பதவியில் வேலை பார்த்து வந்தார். அவர்கள் வீட்டிற்கு ஓட்டினாற் போல் இருந்த வீட்டில் குணவர்த்தனாவின் குடும்பம் குடியிருந்தது. அவர்களுடைய இரட்டைப் பிள்ளைகள் சுனிலுக்கும் அர்ச்சுனாவுக்கும் கிட்டத்தட்ட பாஸ்கரின் வயது. மகள் நிலாந்திக்குக் கங்காவின் வயது.

இரண்டு வீட்டாருக்கும் இடையே நெருக்கமான உறவு. அந்த வீட்டுப்பிள்ளைகள் இந்த வீட்டிற்கும், இந்த வீட்டுப்பிள்ளைகள் அந்த வீட்டிற்கும் தங்கு தடையில்லாமல் போய் வந்தனர். அவர்கள் தமிழையும் இவர்கள் சிங்களத்தையும் எளிதாகப் பேச கற்றுக் கொண்டனர். சுற்றுலா உல்லாசப் பயணம் என்று பாசத்தோடு சேர்ந்து போய்வந்தனர். பள்ளிக்கூட விடுதலைக்கு பாஸ்கரின் குடும்பத் துடன் குணவர்த்தனா குடும்பமும் யாழ்ப்பாணம் சென்று கும்மாளத் துடன் நாள்களைக் கழித்தனர். வாழ்க்கை மிகவும் குதூகலமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அந்தச் சந்தோஷமான வாழ்க்கையிலே இடிவிழுந்தது.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எண்பத்து மூன்றில் அரசாங்கம் ஊக்குவித்துத் தூண்டிய இனவெறி கொழும்பைத் தாக்கியது. இனவெறி பிடித்த கும்பல் தெருத்தெருவாகச் சென்று தமிழரின்

வீடுகளுக்குள் புகுந்து, தாக்கியும், கொன்றும் அவர்களின் உடைமைகளை அழித்தும், சூறையாடியும் அட்டுழியம் செய்தார்கள். தூரத்தில் கேட்ட அந்தக் கும்பலின் இரைச்சல் படிப்படியாகக் கூடவும், அவர்களின் வீட்டை நெருங்குகிறார்கள் என்று விளங்கியது. மீனாட்சி கடைக்குட்டி கண்ணனை இடுப்பில் தூக்கியபடி செய்வ தறியாது கண்கள் மிரள, முகம் வெளுக்க, உடல் வெடவெடக்க, 'சிவ சிவா, அவரும் இன்னும் வேலையாலே வரவில்லையே, என்ன செய்வேன்,' மனம் பதைபதைக்க குளறியபடி நின்றாள். பிள்ளைகள் நடுங்கிக் கொண்டு அம்மாவைச் சுற்றி நின்றனர்.

பாஸ்கருக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. 'அந்தக் கும்பல் எங்களைத் தாக்கும்வரை பார்த்துக்கொண்டு பேசாமலிருப்பதா? கொடுவாக்கத்தியை எடுத்து அவர்களைத் தாக்கினால் என்ன...' என அவன் மனம் கொதித்தது. இளஇரத்தம் பயமறியாதுதானே?

நல்ல வேளை அந்நேரம் அடுத்தவீட்டு குணவர்த்தன "பாஸ்கர்! இக்மன்ர இக்மன்ர!" அவசரமும் பயமும் சேர்ந்து அவர் குரல் கீச்சிட்டது. தங்கள் வீட்டுப்பக்கத்தில் ஏணி மேல் ஏறி நின்ற குணவர்த்தனா, "மீனாட்சி அம்மா, நீங்க வீட்டிலே இருக்கிற நகை, பணம், மாத்து உடையும் எடுத்துக்கொண்டு இக்மன்ர (சீக்கிரமாக) மதிலடிக்கு வாங்கோ," என்று அவசரப்படுத்தினார்.

மீனாட்சிக்கு அவள் வணங்கும் கப்பித்தாவத்தை சிவனே உதவிக்கரம் நீட்டியது போலிருந்தது. எல்லோரும் பின் மதிலடிக்கு ஓடினார்கள். அவர் குனிந்து மீனாட்சியின் கையில் இருந்த கண்ணனை வாங்கித் தன் மனைவி ரஞ்சனியிடம் கொடுத்தார். பாஸ்கரிடம்,

"ஏணியை கொண்ணு வந்து எல்லாரையும் ஏத்தி இங்காலே அனுப்பு."

தங்கைகளையும் தாயையும் ஏற்றிக் குணவர்த்தனா வீட்டுப் பக்கம் அனுப்பியபின் ஏணியைக் கொண்டோடிப் போய் முன் இருந்த இடத்தில் வைத்தான் பாஸ்கர். தாவி மதில் மேல் ஏறினான். மறுபக்கத்தில் அர்ச்சுனா கை கொடுத்து அவனை இறக்கிவிட்டான்.

பாஸ்கர் வீட்டாரைப் பழைய சாமான்கள் வைக்கும் அறையில் இருத்திக் கதவைச் சாத்தினார் குணவர்த்தனா. கதவைச் சாத்தவும் இனவெறிக்கும்பல் இரும்பு பொல்லுகளால் பாஸ்கர் வீட்டு கதவையும் ஐன்னலையும் இடிப்பதும் வீட்டுக்குள் புகுந்து பொருட்களை அடித்து உடைப்பதும் கேட்டது. ‘டெமுளோ பேருணா,’ (தமிழர் தப்பிட்டாங்க) என்று கூறுவதும் கேட்டது.

குணவர்த்தனா வீட்டுக்கதவை தட்டினார்கள். குணவர்த்தனா, “அபி சிங்கள,” என்று சொல்லவும் அவர்கள் போய்விட்டார்கள். கும்பல் அடுத்த தெருவிற்குப் போய்விட்டார்கள் என்று நிச்சயித்த பின், “பயப்படாமல் வெளிலே வாங்கோ,” என்று கதவைத் திறந்து விட்டார் குணவர்த்தனா.

வெளியே வந்த மீனாட்சி, “ஐயோ! ரஞ்சனி என்னுடைய மகாத்தையாவை இன்னும் காணோமே,” வாய்விட்டு கதறினாள்.

ரஞ்சனி மீனாட்சியை அணைத்து, “சிவா அங்கிள் இப்போ வந்திடுவார். நீங்கள் அழுவாதேங்கோ,” என்றார்.

என்ன செய்வதென்று தெரியாது பீதியுடன் முழித்த பாஸ்கரின் குடும்பத்தாருக்குக் குணவர்த்தனா குடும்பத்தார் ஒரு தூணாக நின்றனர். நடக்கிற விஷயங்கள் எதுவும் புரியாத வயது, கண்ணனுக்கு. பசியினால் அழுது கொண்டிருந்தவனுக்கு, உணவும் பாலும் கொடுத்துத் தூங்க வைத்தாள் ரஞ்சனி. பின்பு மற்றவர்களுக்கும் உணவு பரிமாறினாள். அவர்களின் நிலைமையிலே சோறு தொண்டைக்குள்ளால் இறங்குமா? ஆனால் ரஞ்சனி அன்போடு பரிமாறியதை மறுக்க முடியாமல் ஏதோ கொஞ்சம் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்தனர். அன்று இரவு குணவர்த்தனா வீட்டிலேயே தங்கினார்கள்.

இரவு முழுவதும் மீனாட்சியின் விசும்பல் கேட்டுக்கொண்டே யிருந்தது. அப்பாவிற் கு என்ன ஆகியிருக்குமோ? பாஸ்கரின் மனம் விம்மி வெதும்பியது. லோகினியும் அதே நிலையிலேதான் இருந்தாள். விடிந்தும் சிவப்பிரகாசம் வீடு வந்து சேரவில்லை.

“உங்களை எங்களோட வைத்திருக்கத்தான் விருப்பம். ஆனால் அக்கம்பக்கத்திலே இருக்கிறவங்கள் காட்டிக் குடுத்தா

எங்களால் உங்களை காப்பாத்த முடியாம போயிடும்,” என்று விளக்கிய குணவர்த்தனா அவர்களைப் பக்கத்திலே இருந்த அகதி முகாமில் சேர்த்து விட்டார்.

காவந்துறையிடம் சிவப்பிரகாசத்தின் படத்தைக் கொடுத்துத் தேடும்படி கேட்டுக் கொண்டார். தினமும் வந்து பார்த்து அவர்களுக்கு வேண்டியதைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்.

நாலு நாள் கழித்து சிவப்பிரகாசத்தின் சடலம் கிடைத்தது. குணவர்த்தனா தான் இந்தத் துக்கச்செய்தியைக் கொண்டு வந்தார்.

மீனாட்சி, “ஐயோ! ஐயோ! அநியாயமாக உங்களை கொண்டுட்டாங்களே. நான் இனி என்ன செய்யப் போகிறேன்? தட்டத் தனியே எங்கட பிள்ளைகளை எப்படி வளர்த்து ஆளாக்கப் போறேனோ?” என்று வாய்விட்டுக் கதறினாள். பாஸ்கரன் விக்கித்துப் போய் உகார்ந்துவிட்டான். அப்பாவின் அகால மரணம் அவனை நிலைகுலையச் செய்தது.

குணவர்த்தனாவும், “நீங்க தமிழ், நாங்க சிங்களம். ஆனால் எவ்வளவு அன்பாகப் பழகிறோம். இதெல்லாம் பேராசை பிடித்த அரசியல்வாதிகளின் வேலை,” என்று தன் ஆத்திரத்தைக் கொட்டினார்.

அன்று கண்ணில் நீர் பெருகத் தாய் நின்ற காட்சியை பாஸ்கரனால் இன்னும் மறக்க முடியவில்லை. அவன் குடும்பத்தின் தலை எழுத்தையே மாற்றி எழுதிய சம்பவம் அது.

அகதி முகாமில் ஒரு மாத காலம் இருந்துவிட்டு, அவர்களின் கிராமமாகிய கட்டுடைக்குப் போய் மீனாட்சியின் சீதன வீட்டில் குடியேறினர். அவளுக்குச் சொந்தமான வயற்காட்டிலிருந்து வந்த வரும்படியுடனும், அரசாங்கத்திடமிருந்து கிடைத்த விதவை ஓய்வூதியப் பணத்தையும் கொண்டு அவர்கள் வாழ்க்கை ஒருவாறு ஓடியது.

எப்போதும் கவலையின்றிக் கலகலப்பாக இருந்த மீனாட்சி இப்போது கணவர் மறைந்தபின் பேசுவதையே குறைத்துக்

கொண்டாள். தன் புன்னகையையும் தொலைத்து விட்டாள். தாயின் நிலை கண்டு பாஸ்கருக்கு நெஞ்சு வலித்தது.

தாயின் அருகே அமர்ந்தவன் அவளின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “அம்மா கவலைப்படாதேங்கோ. குடும்பப் பொறுப்பு களைச் சுமக்க நான் இருக்கிறேன்,” என்ற அவன் குரல் கரகரத்தது.

“பாஸ்கரா, உன்னாலே எவ்வளவு செய்ய முடியும்? இந்த இரண்டு பெண் பிள்ளைகளை நல்லபடியாக வளர்த்துக் கல்யாணம் கட்டிக்கொடுக்க வேணும். உன் படிப்பு இருக்கிறது. குட்டிக் கண்ணன் அவனுக்கு ஐந்து வயது தானே?” துக்கம் அவளின் நெஞ்சை அடைக்க அவள் திணறினாள். “அவன் படித்து ஆளாக மட்டும் நான் உயிரோடு இருப்பேனோ?” மீனாட்சியின் கண்கள் கலங்கின. தாயின் வார்த்தைகள் பாஸ்கரின் இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிந்தது.

“அம்மா! நீ கவலைப்படாதே. நான் ஒரு வேலையிலே சேர்ந்து உங்கள் எல்லோரையும் காப்பாத்துவேன். அப்பா இருந்தால் என்ன செய்திருப்பாரோ அதை இயன்ற அளவு செய்வேன். இது நிச்சயம்,” என்றபடி தாயின் மடியில் தலையைச் சாய்த்தான்.

பாஸ்கரின் தலைமுடியைக் கோதியபடி, “நீ பாவமடா, எப்படி இத்தனை பொறுப்பையும் தனியே?”

“என்னாலே முடியும், நம்புங்க அம்மா. நீங்கள் உங்களோட உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்,” என்றான் உறுதியான குரலில்.

சேலைத் தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்த மீனாட்சியின் முகத்தில் வருத்தம் தோய்ந்த புன்னகை தவழ்ந்தது. எல்லா வற்றையும் கேட்டபடி கண்ணீர் வடிய, தூணில் சாய்ந்தபடி நின்றாள் லோகினி.

வெறும் வாய்ப்பேச்சோடு நிற்காமல், பாஸ்கர் செயலில் இறங்கினான். சிவப்பிரகாசத்திற்கு மகன் டாக்டர் ஆக வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது. பாஸ்கருக்கும் தான்.

எனது ஆசைகள் முக்கியமில்லை. நான் அம்மாவுக்கு பாரமாக இராது, தங்கைகள் தம்பியின் படிப்புச் செலவுகளைப் பார்த்துக்

கொள்ள வேண்டும். அதற்கு நான் ஒரு உத்தியோகத்திலே சேர வேண்டும். இதற்கு என்ன வழி என்று ஆராய்ந்ததில் மூன்று வருடப் படிப்புடன் எக்ஸ் கதிராளராகினால் (Radiologist) உடனே அரசாங்க வைத்தியசாலையில் வேலையும் கிடைக்கும் என்று அறிந்தான். அதற்குரிய விண்ணப்பப்படிவத்தை அனுப்பி வைத்தான். பயிற்சி பெறக் கொழும்பில் இடமும் கிடைத்தது. இதனால் பாஸ்கரின் தன்னம்பிக்கை மேலும் கூடியது.

கொழும்பில் குணவர்த்தனா பாஸ்கரைக் கட்டாயப்படுத்தி தங்கள் வீட்டிலே தங்க வைத்தார். படிக்கும்போது மாலையில் ஒரு வர்த்தக நிறுவனத்தில் கணக்கு எழுதிக் கொடுத்தான். அந்தச் சம்பளப் பணத்தை அப்படியே அம்மாவுக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

தேர்ச்சி பெற்றதும் பாஸ்கருக்கு இரத்தினபுரி மருத்துவமனையில் வேலை கிடைத்தது. அங்கேயே குடியிருப்பதற்கு ஒரு அறை வாடகைக்கு எடுத்துச் சிக்கனமாக இருந்து வீட்டுச் செலவுக்குக் கொஞ்சப் பணத்தை அனுப்பினான். மிகுதியை வங்கியிலே சேமிப்புக்கணக்கில் போட்டான். எல்லாம் தங்கைகளின் கல்யாணத்திற்காகத்தான். போக்குவரத்து நிலமையைப் பொருத்து ஊருக்கும் போய் வருவான். மீனாட்சி கணவனை இழந்த சம்பவத்தில் இருந்து மீளவேயில்லை. நெற்றியில் பொட்டிணி, வெள்ளைப்புடவை உடுத்தி, முகம் பொலிவிழந்து, நிறம் மங்கி, உடல் நலிந்து இருந்தாள்? தாயின் நிலை கண்டு பாஸ்கர் நெஞ்சுருகிப்போவான்.

மகனைக் கண்டதும் மீனாட்சியின் முகத்தில் பாச ஒளி பரவும்.

“பாஸ்கரா எப்படியப்பா இருக்கிறாய்? அங்கே உனக்கு யார் வாய்க்கு ருசியா சமைத்துப் போடப்போயினம்? இப்படி உடல் மெலிந்து போயிருக்கிறியே!” என்று கூறி அவனுக்குப் பிடித்த உணவு வகைகளைச் சமைத்துப் பக்கத்தில் இருந்து பரிமாறுவாள்.

“அம்மா நான் நல்லாச் சமைப்பேன். அதோட குணவர்த்தனா அங்கிள் வீட்டிற்குப் போனா ரஞ்சனி ஆன்ரி என்னை அங்கே சாப்பிட வைப்பா. என்னைப்பற்றி கவலைப்பட வேண்டாம்.” தாயின் கையை ஆதரவாகத் தன் கையில் எடுத்து, “அம்மா, உங்க உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ. தங்கச்சிகள், தம்பி, இவர்களின்

எதிர்காலத்தைப் பற்றித்தான் என் கவலை எல்லாம்,” அவன் குரல் தழுதழுத்தது. “லோகினி, அம்மாவை நீ தான் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். கண்ணா, நீ நல்லாப்படிக்க வேணும். அங்கே இங்கே என்று திரியாமல், பள்ளிக்கூடம் முடிந்ததும் நேரே வீட்டே வந்திடு. இராணுவ கெடுபிடி மோசமாகவிருக்கிறது,” என்று சொல்லி விடை பெறுவான்.

சில ஓய்வு நாள்களில் கொழும்புக்குப் போய் குணவர்த்தனா வீட்டாரைப் பார்த்துவிட்டு வருவான். அர்ச்சுனா, சுனில் இருவருடனும் கலகலப்பாகப் பேசுவான். அவன் கண்கள் குணவர்த்தனாவின் கடைக்குட்டி நிலாந்தியைத் தேடியது. அவர்கள் வீட்டில் தங்கிப்படித்த போது நிலாந்தியிடம் அவனுக்கு ஒரு ஈர்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. நிலாந்திக்கு இப்போது வயது பதினேழு. நல்ல நிறமும், சுருட்டை முடியும், எடுப்பான மூக்கும், அவள் முகத்தில் ஒரு தனி கவர்ச்சியைக் கண்டான் பாஸ்கர். விடலைப்பருவத்திற்குரிய இனிய உணர்வுகளும், ஆசைகளும் அவன் மனதில் எழுந்தன. ஆனால் குடும்பப் பொறுப்பும், பாசமும் தான் அவன் உள்ளத்திலே மேலோங்கி நின்றது. அந்தக் கடமை வேகத்தில் வாலிபப் பருவத்தின் குறும்புகளைத் தொலைத்தான். உல்லாசமாகச் சிநேகிதர்களோடு சந்தியில் நின்று அழகிய குமரிகளை பார்த்து கண்ணடிக்கும் அந்த சுகத்தையும் துறந்தான்.

“பாஸ்கரா, யாழ்ப்பாணத்தில் இந்திய இராணுவத்தின் அட்டூழியம் தாங்க முடியல்லை. லோகினியைச் சீக்கிரமாகல்யாணம் பண்ணிக் குடுக்க வேணும். எந்த நேரம் என்ன நடக்குமோ தெரியாது,” என்று மீனாட்சி கடிதம் போட்டிருந்தாள். பாவம் பாஸ்கர் இந்த இளவயதிலே ஒரு முதிய குடும்பத்தவரின் பொறுப்புகளைச் சுமக்க வேண்டியிருந்தது. கல்யாணத்தரகர்கள் பின்னால் அலைந்து திரிந்தான்.

அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்துவந்த ஒரு மாப்பிள்ளைக்கு லோகினியை மிகவும் பிடித்துவிட்டது. சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தையும், மீனாட்சியின் நகைகளில் பாதியையும், மீனாட்சிக்குச் சொந்தமான ஒரு பத்துப் பரப்பு வயற்காணியையும், லோகினியின்

பெயருக்கு மாற்றி எழுதிக் கொடுத்துக் கல்யாணத்தைச் செய்து அவளைக் கணவனுடன் அனுப்பி வைத்தான்.

ஆறு வருடங்கள் உருண்டோடின. நிலாந்தி சர்வ கலாசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள்மேல் இருந்த ஈர்ப்பு இப்போது பாஸ்கரையும் மீறிக் காதலாக மாறியது. குணவர்த்தனா வீட்டுக்குப் போனால் நிலாந்தி பாஸ்கரை மலர்ந்த முகத்தோடு உபசரிப்பாள். “பாஸ்கர் டீ குடிக்கிறீர்களா? கவுங் சாப்பிடுங்கோ,” என்று குழைவாக அன்புடன் தத்தித் தத்தித் தமிழில் உபசரிப்பதே ஒரு தனி அழகு. ஒரு குழந்தை யின் கொஞ்சம் தமிழாக அவன் காதில் ஒலித்தது. அவன் திரும்பிப் போகும் போது, “பாஸ்கர்!” அதே குழைவு, “உங்களுக்கு கொஞ்சம் கவுங் பாரச்சல் பண்ணியிருக்கேன், கொண்டு போங்கோ,” என்று அவன் கையில் கொடுப்பாள்.

‘நிலாந்திக்கும் என் மேல் பாசம் இருக்கிறதுதான், ஆனால் அது எப்படிப்பட்டது என்று நான் அறிய விரும்பவில்லை. நேரம் வரும்போது என் ஆத்மார்த்தமான காதலைச் சொல்லுவேன். அது வரை பொறுமையாக இருப்போம்.’ என மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

கனடாவிலிருந்து வந்த ஒரு மாப்பிள்ளைக்கு எஞ்சியிருந்த காணி, நகை, பணத்துடன் சமாளித்து கங்காவிிற்கும் கலியாணத் தைப் பண்ணி அவளைக் கனடா அனுப்பி வைத்தான்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை குணவர்த்தனா வீட்டுக்குப் போயிருந்தான். வீட்டில் எல்லோரும் சந்தோஷமாகத் தென்பட்டனர்.

“பாஸ்கர், நானே உனக்கு டெலிபோன் பண்ண வேணு மென்றிருந்தேன். நிலாந்திக்கு கல்யாணம் முடிவாகியிருக்கு. மாப்பிள்ளை விமல், நியூசிலாந்தில் எக்கவுண்டனாக (கணக் காளராக) வேலை பார்க்கிறார். நல்ல பையன். நிலாந்திக்கு அவனை மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. விமலுக்கும் அவளைப் பிடித்திருக்கிறது.”

குணவர்த்தனாவின் குரலிலே ஒரு தந்தையின் சந்தோசமும், பெருமையும் ஒலித்தது. ஆனால் எத்தனையோ ஆசைகளோடும் கற்பனைகளோடும் இருந்த பாஸ்கரின் இதயம் கல்லடிப்பட்ட கண்ணாடி போல் சிதறியது.

எனினும் தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு, “அங்கிள் நல்ல சந்தோஷம். எப்ப கல்யாணம்? நான் லீவ் போட்டிட்டு வந்து கல்யாண வேலையிலே ஒத்தாசையாக இருக்கிறேன்,” என்று பிரயாசைப்பட்டுக் குரலில் உற்சாகத்தை ஊட்டிச் சொன்னான்.

இன வேறுபாடும், குடும்பத் தராதரமும் தடையாக இருக்கும் என்று தெரிந்தும், என்னையும் மீறி நிலாந்திமேல் காதல் வளர்ந்து விட்டது. என் கடமைகள் முடித்தபின்தான் என் காதலை வெளிப்படுத்துவது என்று காத்திருந்தேன். இப்போ இலவு காத்த கிளியின் கதையாச்சே. அவன் மனதில் நிலாந்தியைப் பற்றிச் சுகமான நினைவுகள் இருந்த இடத்தில் சூன்யம் நிரம்பியது. நெஞ்சுக் கனத்தோடு தன் குடும்பப் பொறுப்புகளை மேற்கொண்டான்.

“பாஸ்கர், கண்ணன் உன்னைப் போலில்லை. விளையாட்டுத் தனம் அதிகம். எவ்வளவு சொன்னாலும் கேட்கிறானில்லை. இங்கே தமிழ் இளைஞர்கள் மேல் இராணுவக் கெடுபிடி கடுமையாக இருக்கிறது. அவன் இந்தச் சூழலில் இருக்க வேண்டாம் ஏதாவது செய்ய வேண்டும்,” என்று எழுதியிருந்தாள் மீனாட்சி.

லோகினியும், “அண்ணா, கண்ணனை ஆண் தாதிப்பயிற்சிக்கு அனுப்புங்கோ. பயிற்சி முடிந்ததும் சான்றிதழைக் காட்டி அவனுக்கு இங்கே வர குடியுரிமை எடுத்துத் தரலாம்,” என்று லோகினி எழுதியிருந்தாள். அவள் யோசனைப்படி கண்ணனைக் கொழும்புக்கு வரவழைத்து ஆண் தாதி பயிற்சி நிலையத்திற்கு அனுப்பினான். நிலாந்தியின் அண்ணன்கள் அர்ச்சுனா, சுனில் அமெரிக்காவிற்கு மேற்படிப்பிற்காகப் போய்விட்டார்கள். இதனால் பாஸ்கர் எப்பவாவது அவர்கள் வீட்டிற்குப்போய் சுகம் விசாரித்துவிட்டு வருவான்.

பயிற்சி முடிந்த கையோடு கண்ணனுக்கு அவுஸ்திரேலியா போக நுழைவுரிமை கிடைத்தது. “இனி அம்மாவையும் உங்களையும் இங்கே எடுப்பிப்பதுதான் என் அடுத்த வேலை. அதற்கு வேண்டிய படிவங்களை அனுப்பி வைக்கிறேன்,” என்று எழுதியிருந்தாள் லோகினி.

கண்ணனும் அவுஸ்திரேலியா போன பின் பாஸ்கர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வேலை மாற்றம் எடுத்துக்கொண்டான். பிள்ளைகள் எல்லோரும் கரை சேருமட்டும் பொறுத்திருந்தாலோ என்னவோ, இப்போ மீனாட்சி படுத்த படுக்கையாகி விட்டாள். அவள் முகத்தில் காலதேவனும், தீராத மனவேதனையும் இரக்க மின்றி வரைந்த கோடுகள். மெலிந்த அவள் உடலில், திட்டித் திட்டாக எலும்புகள் தெரிந்தன. தாயின் நிலை கண்டு பாஸ்கர் வருந்தினான்.

“பாஸ்கரா! உன் சகோதரர்களை நல்ல நிலமைக்குக் கொண்டு வந்திட்டாய். உனக்கும் வயது ஏறிக் கொண்டு போகுது. இப்பவாவது ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணிக்கொள்.” இடையில் லொக்கு லொக்குவென்று இருமல் நெஞ்சைக் குடைந்தது. சளி தொண்டைக்குளிக்குள் வந்து கரகரத்தது. “எங்கட சொந்தக்காரர் களிதம் உனக்கு ஒரு நல்ல பெண்ணாகப் பார்க்கச் சொல்லியிருக்கிறேன்.” மீனாட்சிக்கு மூச்சு வாங்கியது.

பாஸ்கருக்கு தன் கல்யாணத்தைப் பற்றி சிந்திக்க நேரமோ எண்ணமோ இருக்கவில்லை. தாயைப் பெரிய டாக்டர்களிடம் காட்டினான். மீனாட்சிக்கு நுரைஈரலில் புற்றுநோய்; அதுவும் முற்றி விட்டது என்றனர். மகரகம் புற்றுநோய் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளில் ஈடுபட்டான். ஆனால் மீனாட்சி பட்ட துன்பம் போதும் என்று கடவுள் எண்ணிவிட்டார் போலும். அவளுக்கு இவ்வுலகை விட்டு நிரந்தரமான விடுதலை கிடைத்தது.

வெளிநாட்டில் இருந்த மீனாட்சியின் ஏனைய பிள்ளைகள் பல காரணங்களைச் சொல்லி வரவில்லை. பாஸ்கர் தனியே நின்று தாய்க்குச் செய்ய வேண்டிய ஈமக்கடன்களைச் செய்து முடித்தான்.

“தம்பி பாஸ்கர், உன் அம்மா குடுத்து வைத்தவ. அவ கடைசி காலத்திலே பக்கத்திலே நீ இருந்தாய். இப்போ ஈமக்கடன்களையும் நீ செய்யிறாய். திரைகடல் தாண்டி திக்குத் திக்காப் போனவர்கள் தாய் தந்தையருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடைசிக் கடனுக்காவது வாராங்களா?” என்றார் அங்கு கூடியிருந்தவர்களில் ஒரு முதியவர்.

தாய் போனதும் பாஸ்கர் தனித்து நின்றான். தாயில்லாத அந்த வீட்டில் பாஸ்கருக்கு இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. திரும்பவும் இரத்தின புரிக்கே வேலை மாற்றம் எடுத்துக் கொண்டான். அவனுக்குப் பல விதங்களில் ஆதரவாக இருந்த குணவர்த்தனாவும் மனைவியும் வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு மகன்மாரைப் பார்க்க அமெரிக்கா போயிருந்தனர்.

லோகினி, பாஸ்கரின் நுழைவுரிமை வேலைகளைத் துரிதப்படுத்தி ஒரு வருடத்திற்குள் அவனை அவுஸ்திரேலியா வரவழைத்துக் கொண்டாள்.

பாஸ்கரை அழைத்துச் செல்லச் சிட்னி விமான நிலையத்திற்கு லோகினியும் அவளுடைய இரண்டு குழந்தைகளும் மட்டுமே வந்திருந்தனர். “அவருக்கு லீவ் எடுக்க முடியவில்லை,” என்றாள். லோகினியின் பிள்ளைகள், “பெரிய மாமா!” என்று அன்பாக அழைத்தனர். பாஸ்கர் அவர்களை வாரி அணைத்து முத்தமிட்டான். லோகினியும் அண்ணனை வாஞ்சையோடு அணைத்துக்கொண்டாள்.

“அண்ணா மூன்று மாதத்திற்கு முன் கண்ணன் ஒரு குஜராத்திப் பெண்ணைக் கல்யாணம் கட்டிட்டான். அவன் என் சொல்லுக் கேட்பதில்லை. இங்கே வருவதுமில்லை. உங்களுக்கு இருக்கிற மன வேதனையுடன் இதையும் சொல்ல வேண்டாம் என்கிறுந்திட்டேன்,” என்று தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னாள். பாஸ்கரிடமிருந்து ஒரு பெருமூச்சு மட்டுமே வெளிவந்தது.

லோகினியுடன் பாஸ்கர் இரண்டு நாள் தான் தங்கினான். வாடகைக்கு எடுத்திருந்த ஒரு படுக்கை அறை கொண்ட தொடர் மாடி வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்றாள். வீட்டிற்கு வேண்டியதை

வாங்கிக் கொடுத்தாள், “அண்ணா உனக்கு வேலை கிடைக்கும் வரை அரசாங்கத்திடமிருந்து உதவிப் பணம் கிடைக்கும். அதற்கு வேண்டியதைச் செய்யச் செவ்வாய்க்கிழமை அழைத்துக் கொண்டு போறேன்,” என்றாள்.

திடீரென்று ஒரு நாள் கண்ணன் டெலிபோன் பண்ணினான், “அண்ணா கண்ணன் இங்கே. எப்படி இருக்கிறீர்கள்?” தம்பியின் குரல் கேட்டதும் பாஸ்கர் நெகிழ்ந்து போனான்.

“கண்ணா! நான் நல்லா இருக்கேன். நீ எப்படி சந்தோஷமா இருக்கிறியா? வேலை எப்படிப் போகிறது? உன் மனைவி எப்படி?” ஆவலுடன் கேட்டான்.

அண்ணா தன் மேல் கோபமாக இருப்பார் என்று பயந்த கண்ணனுக்கு, முதலில் ஆச்சரியத்தில் பேச்சே வரவில்லை. “கண்ணா என்னடா,” பாஸ்கர் கேட்க அவன் அழுதுவிட்டான்.

லோகினி அடிக்கடி தொலைபேசியில் சுகம் விசாரிப்பாள். சனி ஞாயிறுகளில் அவளை வந்து பார்ப்பாள். கோயிலுக்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோவாள். படிப்படியாய் எல்லாம் குறைந்துவிட்டது. நாளடைவில் ஞாயிறு மட்டும் தொலைபேசியில் கதைத்தாள். கனடாவிலிருந்து கங்கா பணக்கஷ்டம் என்றால் மட்டும் கடிதம் போடுவாள். கண்ணன் அவனைப் பார்க்க வருவதுமில்லை டெலிபோன் பண்ணுவதுமில்லை. லோகினி, வேலைக்கும் போய், வீட்டு வேலையும் சமையலும் செய்து, அத்தோடு வீட்டோடு இருந்த அவள் மாமியாரையும் கவனிப்பதற்கே நேரம் போதாது தவித்தாள். அவள் கணவனும் வேலை வேலை என்றிருப்பார். வீட்டைக் கவனிக்கமாட்டார். அவள் தனியே கஷ்டப்படுகிறாள். என்னாலே ஒரு உதவியும் செய்ய முடியவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டான் பாஸ்கர்.

“அண்ணா உங்களைப் பார்க்க வாரேன்,” என்று டெலிபோன் பண்ணுவாள். உடனே சூப்பர் மார்க்கட்டுக்கு போய் கோழி வாங்கி வருவான். அதைச் சமைத்து அத்துடன் தான் செய்த முறுக்கு, கவுங் என்பவற்றையும் பாரசல் பண்ணிக் கொடுத்துவிடுவான். இப்போதும் அவன் எண்ணம் எல்லாம் தன்

உடன்பிறப்புகளைப் பற்றித்தான். ஆனால் அவனைப் பற்றிக் கவலைப்பட ஒருவரும் இருக்கவில்லை. அவர்களுக்குத் தங்கள் தங்கள் குடும்பங்கள் தான் முக்கியமாகிவிட்டது.

ஊரிலே ஒன்றாய் வாழ்ந்தபோது ஒருவர் மேல் ஒருவர் வைத்திருந்த அன்பாலே இணைந்திருந்தார்கள். சூழ்நிலை அவர்களைப் பிரித்துவிட்டது. சகோதரர்களுக்காக வாழ்ந்த அவன் உள்ளம் இப்போ அவர்களின் அன்புக்காக ஏங்கியது. அவன் மனதிலே துளிர்விட்ட காதலும் நிராசையாக முடிந்துவிட்டது. காலா காலத்தில் ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணியிருந்தால் பாஸ்கருக்கு இந்தக் கதி வந்திருக்குமா? இப்படித் தன் இளமையைத் தொலைத்திருக்கமாட்டான். தன் மனைவி தன் பிள்ளைகள் என்ற உறவு இருந்திருக்கும். மனதின் சமையை இறக்கி வைக்க ஒரு ஆதரவான தோள் இருந்திருக்கும். படுக்கையில் தனிமை அவனை மிகவும் வாட்டியது. நித்திரையின்றிக் கட்டிலில் சாய்ந்தபடி சாலையில் ஓடும் கார்களை எண்ணியபடி முழித்திருந்த இரவுகளுக்கோ கணக்கில்லை.

சிடனி வந்து ஒரு வருடத்திற்குப் பின் அவனுக்குக் கொண்கோர்ட் ஆஸ்பத்திரியில் வேலை கிடைத்தது. தற்செயலாக அவனுடன் கொழும்பில் படித்த நண்பர்கள் மதியையும் திலீபனையும் சந்தித்தான். அந்த நண்பர்கள் தான் அவனுக்கு இப்போ துணையாக இருந்தார்கள்.

* * *

“பாஸ்கர் இந்தா உன் தட்டைப் பிடி,” என்று மதி கூறவும் பழைய நினைவுகள் கலைந்து நிகழ்காலத்திற்கு வந்தான் பாஸ்கர்.

மூவரும் நாற்காலியில் அமர்ந்து உணவருந்தத் தொடங்கினர். “தோசை, வடை எல்லாமே சூப்பராகவிருக்கிறது,” என்றான் திலீபன் ருசித்தபடி. “ஓமோம்” என்று ஆமோதித்தனர் மற்ற இருவரும்.

“நல்ல பிள்ளை. இந்தா இதைப் பிடி,” என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லுவது கேட்டது.

குரல் வந்த பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தான் பாஸ்கர். அதே களை நிறைந்த முகம். அதே செக்கச் செவேல் என்ற நிறம், அதே சுருட்டை முடி. கல்யாணமும், மகப்பேறும் சேர்ந்து உடல் மட்டும் சற்றுப் பெருத்திருந்தது. சந்தேகமேயில்லை அது அவளே தான். அவனை அறியாமல் உடம்பில் புத்துணர்ச்சி பரவியது.

“மதி, திலீபன் எனக்குத் தெரிந்தவர். கதைச்சிட்டு வாரேன்.”

கையில் தட்டுடன் அவளை அணுகி, “நிலாந்தி! எப்ப சிட்னி வந்தீர்கள்?” என்றபடி எதிராக அமர்ந்து கொண்டான்.

திரென்று முன்னால் வந்திருந்தவனைக் கண்டு ஆச்சரியமும் சந்தோஷமும் நிழலாட, “பாஸ்கர் நீங்களா? நான் சிட்னி வந்து ஒரு வருடமாகிறது. நீங்கள் எப்ப சிட்னி வந்தீங்க” என்று கேட்டாள் நிலாந்தி.

“வந்து இரண்டு வருடமாகிறது. இந்துக்கோயிலுக்குப் போகிற பழக்கம் இன்னும் தொடர்கிறீர்கள் போலும்.”

“பின்னே உங்க குடும்பத்துடன் சேர்ந்து போன பழக்கம் விட்டுப்போகுமா. நீங்க அப்படியேதான் இருக்கிறீங்க. நாங்க ஒருவரையொருவர் பார்த்து ஐந்து வருஷமாகிறது இல்லையா?” என்றபடி அவன் முடியில் இருந்த இளநரையையும், அவன் தொந்தியில் விழுந்திருந்த டயரையும் அவதானித்தாள்.

“நீங்கள் உங்கள் கொஞ்சம் தமிழை இன்னும் மறக்க வில்லை,” என்றான். அடுக்கான அவள் பற்கள் பளிச்சிட. பல வருடங்களுக்குப் பிறகு அவனால் அப்படிச் சிரிக்க முடிந்தது. ‘அந்தச் சிரிப்பைக் கண்டு எத்தனை நாள்’ என நினைத்தான் நிலாந்தி.

“மஞ்சு, பாஸ்கர் அங்கிளுக்கு ஹலோ சொல்லம்மா,” என்று மகளைப் பாஸ்கருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

“ஹலோ அங்கிள்,” என்றாள்.

“மஞ்சு உங்க மம்மியை எனக்குச் சின்ன வயதில் இருந்தே தெரியும்.”

“அப்பவும் இப்படி குண்டாகவா இருந்தா?” என்று குழந்தை சிரித்தபடி கேட்டாள்.

“யெஸ்” என்று பாஸ்கர் கூறிக் கண் சிமிட்ட, மூவரும் கலகல வெனச் சிரித்தார்கள்.

இருவரும் தங்கள் தங்கள் குடும்பத்தவர்களைப் பற்றி விபரங்கள் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

“எங்கே விமல்? மக்கு நான் உங்களைக்கண்ட சந்தோசத் திலே விமலை மறந்திட்டேன். எங்கே அவர்?”

“பாஸ்கர், விமலுக்கும் எனக்கும் விவாகரகத்து நடந்து இரண்டு வருடத்திற்கு மேலாகிறது. நியூசிலாந்திலேதான் இன்னும் இருக்கிறார்.”

ஆச்சரியமும், ஏன் என்ற கேள்வியுடனும் அவன் கண்கள் விரிந்தன.

“அவர் வேறு ஒருத்தியை விரும்பி, திருமணமும் செய்து கொண்டார்.” சிவந்த அவள் இதழ்களில் ஒரு மெல்லிய சிரிப்புத் தோன்றி மறைந்தது.

அந்தச் சிரிப்பில் அவளுடைய அளவற்ற நிராசையும் வேதனையையும் உணர்ந்தான் பாஸ்கர். அந்நேரம் தீலீபனும் மதியும் அவனைத் தேடி வர அவர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

சனம் விலகி வழி விட முன்னுக்கு மேளகாரரும், நாதஸ்வரக் காரரும் வாசித்தபடி செல்ல, பின்னால் குருக்கள் நெற்றியில் திருநீறுப்பட்டையும் சந்தன குங்குமப் பொட்டுமாகக் கம்பீரமாக சுவாமிக்கு முன் நடந்து செல்ல, ஊர்வலம் உட்பிரவாகத்தில் ஊர்ந்து சென்றது. வெளியே வந்து சுவாமியை வாகனத்தில் ஏற்றினார்கள்.

பாஸ்கரும் அவன் நண்பர்களும் தங்கள் காரிலும், நிலாந்தி தன் காரிலும் ஏறி ‘ஸ்டாம்வெல்’ பார்க் கடற்கரை நோக்கிச் சென்றனர். நாதஸ்வரக்காரர் நீலாம்பரி ராகத்தில் ஊஞ்சல் பாட்டு

வாசிக்க, விநாயகரை ஊஞ்சலாட்டியபடி கடலை நோக்கிச் செல்வது கண்கொள்ளாக் காட்சியாகவிருந்தது. பாஸ்கருக்கு கொழும்பில் கபித்தாவத்தை சிவன் கோயிலின் உற்சவங்களுக்கு நிலாந்தியின் குடும்பத்துடன் சென்ற நாள்களை நினைவூட்டியது. பக்திப் பரவசத்துடன் சனங்கள் 'அரோஹகரா! அரோஹரா!' என்று கோஷமிட கணபதியின் சிலையைக் கடலில் கரைத்தனர்.

வீடு திரும்புமுன், பாஸ்கரும் நிலாந்தியும் தங்கள் தொலைபேசி இலக்கங்களைப் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டனர்.

பாஸ்கர் அடுத்த நாள் லோகினியுடன் தொலைபேசியில் கதைத்தபோது, "கோயிலிலே நிலாந்தியைச் சந்தித்தேன். ஒரு வருடத்திற்கு முன்தான் நியூசிலாந்தில் இருந்து சிட்னி வந்தாளாம். விமல் அவளை விவாகரத்துப் பண்ணிவிட்டு வேறு ஒருத்தியைக் கட்டிட்டானாம்" என்றும் குறிப்பிட்டான்.

"அப்படியா? பாவம் அவள், அண்ணா இன்றே போய் அவளைச் சந்திப்போம்."

"சரி, நான் இப்பவே தயார்," என்றான் சிறுபிள்ளையைப் போல்.

அவன் குரலில் தொனித்த சந்தோஷத்தை லோகினி கவனித்தாள். 'நான் நினைத்தது சரி தான். பாவம் அண்ணா. நிலாந்தி மேல் ஏற்பட்ட காதலை எங்களுக்காகத் தியாகம் செய்துவிட்டார். இளம் வயதிலே அனுபவிக்க வேண்டிய சுகங்களை இழந்து வாழ்க்கையைத் தொலைத்துவிட்டு நிற்கிறார்' என நினைத்து வருந்தினாள்.

நிலாந்தி அவர்களை முகம் மலர வரவேற்றாள். அவள் ஒரு நல்ல வேலையில் இருப்பதாகவும், குழந்தை மஞ்சு அரிவரி படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்றும் அறிந்து கொண்டனர். விமலைப் பற்றி அவர்கள் கேட்காமலே சொன்னாள்.

"ஆரம்பத்திலே விமலும் நானும் சந்தோஷமாகத் தான் இருந்தோம். ஆனால் இரண்டு வருடத்திற்குள் அவர் என்னை விட்டு விலகிப்போவது தெரிந்தது. தாத்தே (அப்பா) கொடுத்த பணத்தை எல்லாம் தன் இஷ்டத்துக்குச் செலவுபண்ணி முடிச்சிட்டார். அவன்

பூவுக்குப் பூ தாவுகிற வர்க்கத்தை சேர்ந்தவன். ஒரு இந்தியப் பெண்ணோடு திரிந்தான். விவாகரத்துக்குப் பிறகு ஒரு பிலிப்பினோப் பெண்ணை மணந்து கொண்டான். குழந்தை மஞ்சவையும் பார்க்க வருவதேயில்லை. ஆரம்பத்திலே நான் மிகவும் நொந்துப்போய் தனிமையில் துடித்துப்போனேன். அமெரிக்காவிலிருந்து அப்பாவும் அம்மாவும் வந்து சில மாதங்கள் இருந்துவிட்டுப் போனார்கள். எனக்குத் தெரியமும் ஊட்டினார்கள். இப்போ நிம்மதியாகத் தன்னம்பிக்கையோடு இருக்கிறேன்” என்று தன் சில வருட மண வாழ்வைச் சுருக்கமாக சொல்லி முடித்தாள் நிலாந்தி.

‘அவன் மட்டும் என் கண்ணிலே பட்டால் சும்மா விடமாட்டேன்’ என பாஸ்கர் மனதுக்குள் கருவினான்.

லோகினி அவள் கைகளைத் தன் கையில் எடுத்து, “நிலாந்தி கவலைப்படாதே. உனக்கு நாங்கள் இருக்கிறோம், எனத் தழுதழுத்த குரலிலே சொன்னாள்.

“தாங்யு அக்கே,” நிலாந்தியின் கண்களும் பாச உணர்ச்சியில் பனித்தது.

வந்தவர்களுக்கு தேநீர் கொடுத்து உபசரித்தபடி, “நாங்கள் பள்ளி விடுதலைக்கு யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தபோது எல்லோரும் சேர்ந்து பனங்கூடலுக்குள் ஓடி விளையாடியதும், கூட்டாஞ்சோறு ஆக்கிச் சாப்பிட்டதும் நினைவுக்கு வருகிறது. எவ்வளவு சந்தோஷமான நாட்கள் அவை.” நிலாந்தி பெருமூச்சு விட்டாள்.

“குரும்பட்டித் தேர் கட்டி இழுத்தது இப்பகூட என் கண்ணுக்குள் வந்து நிற்கிறது” என்றான் பாஸ்கர்.

“ஏன் நிலாந்தி, பாஸ்கர் அண்ணா பனைமரத்தில் ஏறி விழுந்த போது அப்பா கிழுவம் தடியாலே அடிச்சார். அப்போ அண்ணா அழ நீயும் விம்மி விம்மி அழுதது நினைவிருக்கா?” என்று கேட்டாள் லோகினி.

“ஓவ்,” வெட்கத்துடன் முறுவலித்தாள் நிலாந்தி.

அடுக்கான தன் பற்கள் பளிச்சிட பாஸ்கர் இந்தச் சம்பாஷனையை ரசித்தவன், “எவ்வளவு சந்தோஷமாகப் பறவைகள்

போல் பறந்து திரிந்தோம். அந்த நாள் கள் இனித் திரும்பி வராதது," என்றான் பெருமூச்சுடன்.

பாஸ்கர் வசிக்கும் இடம் நிலாந்தியின் வீட்டிற்கு அருகே இருந்தது. அடிக்கடி நிலாந்தியைப் பார்க்கச் சென்றான். அவளும் ஆவலுடன் அவனை வரவேற்றாள். நேரம் போவது தெரியாது கதைத்தார்கள். குழந்தை மஞ்சு பாஸ்கருடன் நன்றாக ஓட்டிக் கொண்டாள். மூவருமாகச் சேர்ந்து புதர் காடுகளுக்குள் புஷ் வார்க்கிங் போவார்கள். "பாஸ்கர் கவுங்கும், வடையும் செய்து பிளாஸ்க்கில் கோப்பியும் போட்டு வைத்திருக்கிறேன். பார்க்குக்குப் போய்ப் பொழுதை கழித்து விட்டு வருவோம்" என்பான். பாஸ்கரும் சந்தோஷமாக சேர்ந்து போவான்.

இப்படியே ஆறு மாதங்கள் உருண்டோடின. ஒரு நாள் குழந்தை மஞ்சு, "அங்கிள் நாளைக்கு எங்கள் பள்ளிக்கூடத்திலே பெற்றோர் தினம். எல்லாருடைய அம்மாவும் அப்பாவும் வருவார்கள். எனக்குத் தானே அப்பா இல்லை. நீங்க அம்மாவுடன் என் அப்பா வாக வரமுடியுமா?" அந்த அழகான பெரிய கண்கள், அதே நிலாந்தியின் கண்கள் - அவனைக் கெஞ்சியது. கண்கள் குளமாகி அவள் பட்டுக் கன்னங்களில் உருண்டது. பாஸ்கர் நெகிழ்ந்து போனான். தந்தையின் அன்புக்காக ஏங்கும் மஞ்சுவின் பிஞ்சு மனம் அவன் இதயத்தை தொட்டது.

"சரிடா கட்டாயமாக வாரேன்," என்றவன் மஞ்சுவைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டான். எல்லாவற்றையும் கேட்டு விட்டு அங்கு வந்த நிலாந்தியின் ஈரம் கசிந்த கண்கள் அவனுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்தன.

பெற்றோர் தினம் முடிந்து மூவரும் பீட்சா ஹட்டுக்கு உணவருந்தச் சென்றார்கள். காரை விட்டு இறங்கிப் போகவும் மஞ்சு பாஸ்கரின் வலதுகையைப் பிடித்துக்கொண்டு துள்ளித் துள்ளி நடந்தாள். மறு பக்கத்தில் நடந்த நிலாந்தி மெல்லப் பாஸ்கரின் இடது கரத்துடன் தன் கரத்தைக் கோர்த்துக் கொண்டாள். அந்த ஸ்பரிசும் பாஸ்கரை இன்ப உலகத்திற்கு இழுத்துச் சென்றது. அவள் பக்கம் திரும்பியவனின் கண்கள் அவள் கண்களைச் சந்தித்தன. அதில் ஒளிர்ந்த அன்பையும், காதலையும் கண்டான்.

மஞ்ச சாப்பிட்டுக்கொண்டு படம் வரைந்து கொண்டிருந்தாள். நிலாந்தியின் கைகளைத் தன் கையில் எடுத்த பாஸ்கர், “நிலாந்தி அன்றும் இன்றும் நான் உன்னை உயிருக்கு உயிராய் நேசிக்கிறேன். குடும்பச் சமையும் கடமைகளும் நிறைந்த வாழ்க்கையில் நீ ஒரு நிலவாக ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தாய். நீ கல்யாணம் கட்டிப்போனதும் என் உள்ளம் இருண்டுவிட்டது. இப்போ உன்னை மணந்து மஞ்சவுக்கு ஒரு நல்ல தகப்பனாக இருக்க விரும்புகிறேன்.” அவன் குரல் கரகரத்தது.

அவள் கண்களில் இதுவரை மிளிர்ராத ஒரு பிரகாசம். உதடுகள் துடிக்க, “அனே பாஸ்கர்! என்னிடம் சொல்லாமல் இவ்வளவையும் மனதுக்குள்ளே வைத்திருந்தீர்களா? ஏன் முன்னமே சொல்லல்லை? நானும் உங்களை அப்பவிருந்து காதலிக்கிறேன் போலும். இப்ப நிச்சயமாக உங்களை நான் காதலிக்கிறேன்.”

பாஸ்கர் துள்ளி எழுந்தான், அவன் முகத்தில் ஆயிரம் வார்டஸ் மின் விளக்கின் ஒளி வீசியது. மஞ்சவைத் தூக்கி, “மஞ்ச இன்று முதல் நான் உன் அப்பாவேதான். இனிமேல் நடக்கத் தேவையில்லை.” சத்தமாகவே சொன்னான்.

பக்கத்து மேசைகளில் இருந்தவர்கள் திரும்பி அவர்களைப் பார்த்தனர். அதைப் பொருட்படுத்தாது மூவரும் கைகோர்த்தபடி பீட்சா ஹட்டை விட்டு புதிய நம்பிக்கையான வாழ்க்கையைத் தேடிய திருப்தியுடன் வெளியேறினர்.

கலப்பை சஞ்சிகை

தை 2007

3. ஒரு வினாடி

முகுந்தன் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடக்கிறார். அவர் முகம் கவலையில் தோய்ந்திருக்கிறது. திடீரென்று அழுதிடுவார்போல் கண்கள் சிவந்து கலங்குகிறன. பல தடவை வாசற்கதவடிக்கு வந்து ரோட்டை எட்டி எட்டிப் பார்த்து நிலைகொள்ளாமல் தவிக்கிறார்.

யார் யாருக்கோ டெலிபோன் பண்ணுகிறார். 'மது உங்கே வந்தாளா?' என்று கேட்கிறார்.

“அம்மா... காலமை வேலைக்குப் போன மது இன்னும் வீட்டே வரல்லே. அப்பாவும் நீங்களும் உடனே வெளிக்கிட்டு வாங்கோ,” என்று தன் தாய்க்கு டெலிபோனில் கூறுகிறார். முகுந்தனின் குரல் கிணற்றுக்குள் இருந்துவருவது போல் ஒலிக்கிறது.

உள்ளே வந்த குடும்ப நண்பர் டாக்டர் கிரி, “முகு வெஸ்மீட் போலீஸ் ஸ்டேசனுக்குப் போனேன், அவர்கள் ஒருவர் காணாமற் போய் இருபத்திநாலு மணித்தியாலத்திற்குப் பின்தான் என்றி போடலாமாம்.”

“ஐயோ! அதுவரைக்கும் மதுவை எங்கே போய்த்தேடுவது? பிற ஸ்நீற்றுக்கு போய் அவள் அலுவலகத்திலும் விசாரிச்சிட்டேன். என்ன செய்வது கிரி?” முகுந்தனின் குரலில் வேதனை, ஏக்கம், பயம் ஒலிக்கிறது. தலையைக் கைகளால் பிடித்துக் கொண்டு நாற்காலியில் அமருகிறார். அவர் நிலை கண்டு நான் உருகுகிறேன்.

‘முகுந்தன் நீ கவலைப்படாதே. மது எங்கேயாவது சிநேகிதிகள் வீட்ட போயிருப்பாள்,’ அவரின் தோளை கையால் அழுத்தியபடி ஆறுதல் கூறுகிறார் கிரி.

“அப்படி என்றால் டெலிபோன் பண்ணியிருப்பாளே? மொபைலையும் ஒஃப் பண்ணி வைத்திருக்கிறாள்.” சிறிது நேரம் மௌனமாகச் சிந்தித்தவர், “கிரி அவளுக்கு ஏதேனும் ஆகியிருக்குமோ? ஐயோ என் மதுவுக்கு..... நினைக்கவே பயமாகவிருக்கிறது.” எழுந்து மேலும் கீழுமாக நடக்கிறார். தலைமுடியைக் கோதிப் பியக்கிறார். சிட்னியின் இலை உதிர்கால குளிரிலும் அவர் நெற்றியில் வியர்வை முத்துகளாக மிளிர்கிறது. மேற்சட்டையின் முதுகுப்புறம் வியர்வையால் நனைந்திருக்கிறது

முகுந்தனின் அம்மாவும் அப்பாவும் காரில் வந்திறங்குகிறார்கள். முகுந்தனின் நிலைகண்டு ஆறுதல் சொல்ல முடியாது தவிக்கிறார் அவரின் அப்பா.

“அந்தப் பெண் மது, எங்கே போறேன் என்று சொல்லிட்டுப் போயிருக்கலாம். இப்படி எங்களை எல்லாம் அலைக்கழிக்க வைத்திட்டாளே. அவள் குணம் மாறவே மாறாதே.”

தேக்கி வைத்திருந்த முகுந்தனுடைய அம்மாவின் ஆதங்கம் வார்த்தைகளாக வெளிவருகிறது.

தாயை முறைத்துப் பார்க்கிறார் முகுந்தன்.

“அன்ரி இப்ப எதுக்கு அதெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு. பிள்ளைகள் பசியோடு இருக்கிறார்கள். தயவுசெய்து அவர்களைக் கவனியுங்கள்,” என்று கிரி சமாதானப்படுத்துகிறார். பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே போகிறாள்.

உள்ளே போனவள் வெளியே வந்து, “முகுந்தா வேலையாலே வந்து சாப்பிட்டிருக்க மாட்டாய். இடியப்பமும் கறியும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன் சாப்பிடியா?”

“வேண்டாம். எனக்கு பசிக்கல்லே.”

“அன்ரி ப்ளிஸ், சூடா ஒரு கப் பால் கொண்டு வாங்கோ,” கேட்கிறார் கிரி.

பாலை வாங்கியவர், “முகு வெறும் வயித்தோடை இராதே, பாலைக் குடி. இந்தா இரண்டு தூக்கமாத்திரை.” வற்புறுத்திக் குடிக்க வைக்கிறார்.

மாமியிடம் வந்து, “நீங்களும் அங்கிலும் இரவைக்கு இங்கேயே தங்குங்கள். நான் வீட்டை போயிட்டு வந்து இங்கேயே படுத்துக்கொள்கிறேன்,” என்று சொல்லிவிட்டு காரில் ஏறிப் போகிறார் கிரி.

மாத்திரையின் தாக்கத்தில் ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்தார் முகுந்தன். அந்தச் சுருட்டை முடி, கூர்ந்த நாசி, அவர் பிடிவாத குணத்திற்கு அறிகுறியான அந்த மேல் எழும்பிய சொண்டு, இதை எல்லாவற்றையும் பார்த்துத்தானே நான் காதலித்தேன். தூங்கும் போதும் அவர் முகத்தில் தேங்கிய கவலை என் நெஞ்சை உருக்கியது. கலைந்திருந்த அவர் முடியைக் கோதி ஆறுதல் சொல்ல ஏங்கினேன். ஆனால்... பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்து அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கத்தான் முடிந்தது. எவ்வளவு நேரம் இருந்தேனோ தெரியவில்லை. பின்பு பிள்ளைகளின் அறைக்குள் போனேன்.

முத்தவள் தன் தாராப் பொம்மையை அணைத்தபடி தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். கடைக்குட்டியை அப்பாச்சி அணைக்க, தன் கரடிப் பொம்மையை அணைத்தபடி ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்தான். ‘அம்மா வேண்டும்’ என்று அழுத பிள்ளைகளின் கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந்து உப்பாகக் காய்ந்திருந்தது. அவர்களைக் கொஞ்சுவோம் எனக்குனிந்தேன். ஆனால்...?

காலையில் எழுந்தவுடன் கிரியும் முகுந்தனும் வெஸ்ட்மீட் பொலிஸ் நிலையத்திற்குப் போய்ப் போட்டோவைக் காட்டி என்றி போடுகிறார்கள். போட்டோவைப் பார்த்துவிட்டு ஏதோ சொல்லுகிறார் அந்த அதிகாரி. பிறகு எல்லோரும் போலீஸ் வாகனத்தில் ஏறிப் போகின்றனர். முகுந்தனின் முகம் பேயறைந்தது போல் வெளுத்திருக்க, அதே முகபாவம் கிரியின் முகத்திலும் பிரதி

பலிக்கிறது. வெஸ்ட்மீட் ஆஸ்பத்திரியிலுள்ள பிரேத அறைக்குள் அழைத்துச் சென்று அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பிரேதத்தின் வெள்ளைத் துணியை நீக்கிக் காட்டுகிறார் அதிகாரி.

அருகே போய்ப் பார்த்த முகுந்தன், “ஐயோ! மது என்னை விட்டுட்டுப் போயிட்டியா. மது! மது!” என்று உடல் மேல் விழுந்து சத்தமாகக் கதறி அழுகிறார். என் நெஞ்சைக் கசக்கிப் பிழிகிறது அந்தக் கதறல். புருவங்கள் உயர அவரைப் பார்க்கின்றனர். அங்கு நின்ற வெள்ளை அவுஸ்திரேலியர்கள். இப்படித் தங்கள் உணர்வுகளை வெளியே காட்டாத பண்பு அவர்களுடையது போலும்.

நான் பிரேதத்திற்கு அருகே போய்ப் பார்க்கிறேன். தலையிலே ஆழமான வெட்டுக்காயம், நெற்றிப்பொட்டு வரையும் நீண்டிருக்கிறது. உடல் வெள்ளைத்துணியால் மூடியிருந்தது. என் சடலத்தை நான் பார்க்கிறேன். விந்தையாக இருந்தது. உடலை விட்டுப்பிரிந்த என் ஆத்மாதானா? இதை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதோ? பிள்ளைகளைத் தொடவோ கொஞ்சவோ முடியாமலும், பக்கத்தில் நின்றும், என்னை முகுந்தனுக்கும் மற்றவர்களின் கண்களுக்கும் தெரியாத காரணம் இப்போது புரிகிறது.

முகுந்தனைச் சாந்தப்படுத்தப் பார்க்கிறார் கிரி. மெதுவாக அவரை அழைத்துக்கொண்டு திரும்பவும் போலீஸ் நிலையத்திற்குப் போகிறார்கள். “இது ஒரு விபத்து என்று நாங்கள் நினைக்கிறோம். உங்கள் மனைவியின் கவனக்குறைவால்தான் இது நடந்திருக்கிறது. ரோட்டைக் கடக்கும் நடைப்பாதையின் சிக்னல் விளக்கு சிவப்பு காட்டியபோதும் உங்கள் மனைவி திடீரென்று குறுக்கே வந்ததாகவும், பிரேக்கைப் போட்டும் டிரக்கை நிறுத்த முடியவில்லை என்றும் டிரக்கை ஓட்டி வந்தவர் வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிறார். இதைப் பார்த்த இரண்டு சாட்சிகளும் இருக்கிறார்கள். இறந்தவரின் கைப்பையில் எந்தவித அடையாளங்களும் இருக்கவில்லை. ஆகையால் தான் உங்களுக்கு அறிவிக்க முடியவில்லை,” என்று விளக்கினார்கள்.

தாங்கள் எழுதி வைத்திருந்த அறிக்கையை முகுந்தனிடம் வாசிக்கக் கொடுத்து, “நீங்களும் இதற்கு உடன்பாடென்றால் கையொப்பம் இடுங்கள்,” என்கிறார்கள்.

“மதுவே போயிட்டாள். பிறகு எப்படிப் போனா என்று வாதாடி என்னத்தைக் காண்போறேன். அதற்கு எனக்குத் தேவையுமில்லை, தெம்பும் இல்லை.” கையெழுத்தைப் போட்டுவிட்டு எழுகிறார் முகுந்தன்.

வீட்டிற்கு வந்த முகுந்தன், “கிரி, தயவுசெய்து அடிலேய்டில் இருக்கும் மதுவின் அப்பா அம்மா மற்றும் உனக்குத் தெரிந்த எங்க சொந்தக்காரர்களுக்கும் சிநேதிதருக்கும் அறிவித்துவிடு,” என்றவர் எங்கள் அறைக்குள் போய்க் கதவைச் சாத்துகிறார்.

முகுந்தனின் சகோதரன் குடும்பத்தினரும், சகோதரி வாணியின் குடும்பத்தினரும் வந்திறங்குகிறார்கள். எல்லோரும் கும்பல்கும்பலாகக் கூடி மெதுவாகக் கிசு கிசு என்று கதைக்கிறார்கள்.

“அம்மா, மது இப்படிக் கவனக் குறைவாக இருந்திட்டாளே. கோர்ட், கேசு என்று அண்ணாவை சந்தி சிரிக்க வைச்சிட்டாளே,” என்கிறாள் வாணி.

“இவளைக் கட்டாதே, தலைக்கெறுக்குப் பிடித்தவள், சாதகமும் பொருத்தமில்லை என்று சொன்னேன் கேட்டானா?” பெருமூச்சு விடுகிறார் முகுந்தனின் அம்மா.

“உஸ்... அம்மா, அண்ணாவுக்கு கேட்டிடப் போகுது,” என்று தாயின் வாயை அடைக்கிறாள் வாணி.

என்னுடைய அப்பாவும் அம்மாவும் இரவு அடிலேய்டிலிருந்து வந்திறங்குகிறார்கள். “பாவி மகள் இப்படிக் கவலையீனமாக இருந்திட்டாளே. உன் பச்சைக் குழந்தைகளைப் பரிதவிக்க விட்டுப்

போயிட்டியே,” அம்மா தலையிலும் மார்பிலும் அடித்து ஒப்பாரி வைக்கிறாள்.

முகுந்தன் மாமனாரைக் கட்டி அணைத்து “ஐயோ மாமா! மது எங்கள் எல்லோரையும் விட்டிட்டுப் போயிட்டா. ரோட்டைக் கடக்கும்போது கவனம் என்று எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கிறேன். நான் இனி என்ன செய்யப் போறேன்? மது இல்லாத ஒரு வாழ்க்கையை - ஐயோ ஐயோ - நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லையே.” என முகுந் கதறிக் கதறி அழுகிறார். அப்பாவும் அவரை அணைத்துக்கொண்டு அழுகிறார். முகுந் அவருக்கு மருமகன் மட்டுமல்ல, மகனில்லாத அப்பாவுக்கு மகனும் கூட.

என் வாழ்க்கையில், நான் மிகவும் நேசிக்கிற இரு ஆண்களும் வாய்விட்டு அழுவதைப் பார்த்துப் பதறுகிறேன்; துடிக்கிறேன். என் மரணத்தின் கொடுரத்தால் என்னைச் சார்ந்தவர் அனுபவிக்கும் வேதனையைப் பார்க்கிறேன். என் கண்ணீரைத் துடைப்போம் என்று கையை உயர்த்தி முகத்தை தேடுகிறேன். ஆத்மாவுக்கு உருவமில்லையே.

என் மூத்த செல்வம் பிரியா ஒரு பேர்ஸ்ஸை எடுத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

“இது மதுவின் பேர்ஸே,” என்ற முகுந் அதை எடுத்து, இதை எங்கேயிருந்து எடுத்தாயம்மா?”

அவள் மேசை லாச்சியைக் காட்டுகிறாள்.

லாச்சியைத் திறந்து பார்த்தவர், “மொபைலையும் போர்ஸையும் விட்டிட்டுப் போயிருக்கிறாளே,” என்று முணுமுணுத்தபடி இரண்டையும் கையில் எடுக்கிறார். மாறி மாறிப் பார்க்கிறார்.

“ஐயோ மது நீ விபத்திலே சாகவில்லை வேணுமென்றே டிரக் முன் போயிருக்கிறாய்! முந்த நாள் இரவு எமக்குள் நடந்த வாக்குவாதத்தால்தான் இப்படிச் செய்தியா? என்னைத் தனியே விட்டுட்டுப் போயிட்டியே! எனக்கு இருந்த வேலை

அழுத்தத்தில் பேசுகிறோம் என்ன செய்யோம் என்று தெரியாமல் நடந்துகொண்டேன். ஐயோ பாவி நான்.” கைகளால் தலையில் அடித்துக் கொள்கிறார். “நீ அழுதுகொண்டு அப்பால் போன பின் என் நெஞ்சு வலித்த வலி உனக்கு தெரியுமா? என் செய்கை மனதை உறுத்தியது. உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுச் சமாதானப்படுத்துவோம் என்று உன்னைத் தேடி வந்தேன். நீ பிள்ளைகளை அணைத்தபடி படுத்திருந்தாய். காலையிலே பார்க்கலாம் என்று திரும்பிவந்து படுத்திட்டேன்,” என்று முகுந் சொல்லிச் சொல்லி அழுகிறார்.

“ஐயோ முகுந் குஞ்சு, நான் வேணுமென்று இதை செய்யல்லை. வேலைக்கு போகத்தானே வேணும். நான் இருந்த மனநிலையில் கைப்பையில் என்ன இருந்தது என்று எங்கே கவனித்தேன். நடந்து போகும்போது இரவு நடந்ததெல்லாம் என் மனக்கண் முன் படமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. உங்களுக்கு என் மேல் இருந்த அன்பு, காதல் மடிந்துவிட்டது என்று எண்ணினேன். என் உயிருக்கும் மேலாக காதலித்த நீங்கள் என்னை வார்த்தைகளாலும் செய்கையாலும் என் உணர்வுகளைக் காயப்படுத்தி விட்டீங்கள். ஏமாற்றம், வேதனை எல்லாமே சேர்ந்து நெஞ்சு வலித்தது. அதன் விளைவுதான் இது. என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்.” அவர் காலில் விழுகிறேன். என்னால் அவரைத் தொடமுடியவில்லையே. நான் சொன்னது அவர் காதில் விழவில்லையே.

என் முகுந் தேம்பித் தேம்பிச் சிறுபிள்ளை போல் அழுகிறார். என்னை இழந்து முகுந் படும் வேதனையிலும், துடித்த துடிப்பிலும் அவர் என் மேல் வைத்திருந்த ஆழ்ந்த அன்பு பிரவாகித்து வழிந்தது. துரோகி நான் இப்படி மோசம் பண்ணிட்டேனே! என் மனப் பலவீனத்தால், கடவுள் கொடுத்த அன்பார்ந்த கணவனையும் பிள்ளைகளையும் வஞ்சித்து விட்டேனே!

யு.ரி.எஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் முகுந்தன் பொறியியலும் நான் வர்த்தகமும் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். அங்குதான் எங்கள் நட்பு ஆரம்பித்தது. நாளடைவில் எங்கள் நட்புக் காதலாக மாறியது. முகுந்தனின் பெற்றோர் முதலில் எங்கள் கல்யாணத்திற்கு இணங்கவில்லை. அவர்களைச் சம்மதிக்க வைக்க ஒரு வருடம் சென்றது. இப்போ எங்களுக்கு கல்யாணமாகிப் பத்து வருடங்கள் ஆகிறது.

எங்களுக்கு இடையே அடிக்கடி வாக்குவாதம் நடக்கும். இரண்டு நாள்களுக்கு ஒருவரோடு ஒருவர் கதையாமலே இருப்போம். பிறகு நேசமாயிடுவோம். ஊடலுக்குப்பின் கூடல் இருக்கிறதே, அது ஒரு தனிச் சுகம். ஒரு சுகமான இன்பம். ஆனால் சமீபத்தில் ஊடல் அதிகரித்துக்கொண்டு போகக் கூடல் குறைந்துகொண்டே போயிற்று. எங்கள் தாம்பத்திய உறவில் ஒரு பெரிய இடைவெளி வந்துவிட்டதை உணர்ந்தேன். ஆசை முப்பது நாள் மோகம் அறுபது நாள் என்பார்களே. அது போல் என் வாழ்க்கையிலும் நடக்குதோ என்ற சந்தேகம்.

அவுஸ்திரேலியாவில் கணவன் மனைவி இருவருமே வேலைக்குப் போகிறார்கள். முன்னேறிச் செல்லும் நாட்டிலே பணம் இருந்தால்தான் நாமும் முன்னேறலாம். இல்லையேல் எங்களை எங்கட சனமே மதிக்காது. பெரியப் பெரிய ஆசைகள். அதை மெய்யாக்க குடும்பத்தில் இருவரின் சம்பாத்தியம் ஒரு கட்டாயமாகிவிட்டது. ஊரைப் போல் ஒன்பது மணியிலிருந்து ஐந்து மணியோடு வேலை முடிவதில்லை. இங்கே இரவு ஏழு எட்டு மணி வரை இருந்து வேலை முடிக்க வேண்டிய நிலை. இல்லையேல் வேலையை இழக்க வேண்டி வரும். வேலை முடித்து வீடு திரும்பும் போது தலைக்குள்ளே வேலையின் பளுவையும் காவிக்கொண்டு வந்திருறோம். வீடு வந்தா சமையல், வீட்டு வேலை, பிள்ளைகளின் வேலை இப்படியே ஓயாத ஓட்டம். இயந்திரமாக இயங்கிறோம். வீட்டிலே வேலைக்கு ஆள் வைக்கவும் கட்டுப்படியாகாது. இத்தனை

அழுத்தங்களுக்கிடையே, கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் ஒருத்தருக் கொருத்தர் ஆறுதலாக ஒரு அன்பு வார்த்தை சொல்ல எங்கே நேரம். கதைத்தால் அதை செய்தியா? இதை எடுத்தியா? என்ற அத்தியாவசியமான கேள்விகள்தான். அதுவும் வாக்குவாதத்தில் தான் முடிகிறது.

முந்த நாள் ஆபிஸில் நிறைய வேலை. உடல் களைப்போடு மனரீதியாகவும் களைத்திருந்தேன். குழந்தைகளைப் பகல் பராமரிப்பிலிருந்து அழைத்துக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தேன். சமைத்து அவர்களுக்கு உணவு ஊட்டி, குளிக்கவார்த்து படுக்கையில் போடவும் முகுந்தன் வேலையால் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரும் சாப்பிட்டு முடியும் வரை பொறுத்திருந்து விட்டு “முகுந்தன், என் அப்பாவுக்குக் குடுக்க வேண்டிய பத்தாயிரம் டாலரை அவர் எக்கவுண்டில் போடுவதற்காகப் பாங்கிற்கு போனேன். எங்கள் எக்கவுண்டில் அறுபது டாலர் தான் இருந்தது. பத்தாயிரத்தை நீங்கள் எடுத்தீங்களா?”

“மறந்தே போனேன் மது. வாணி அவசரமாகப் பத்தாயிரம் டொலர் வேணும் என்று கேட்டாள். அவசரம் என்றபடியால் உடனே குடுத்திட்டேன். உன்னட பிறகு சொல்லலாம் என்று நினைத்தேன், ஆனால் மறந்திட்டேன். அவள் திருப்பித் தந்ததும் மாமாவுக்குத் திருப்பிக் குடுத்திடலாம்” வெகு சாதாரணமாகச் சொன்னார். அவர் கவனம் புரட்டிக்கொண்டிருந்த ஆபீஸ் பைல் மேல் இருந்தது.

“அப்போ அப்பாவிற்கு மட்டும் காசு அவசரமில்லையா? நான் அவசரம் என்று கேட்டதால் அப்பா காசைத் தந்தார். நேற்று டெலிபோன் பண்ணியபோது பணத்தைத் திருப்பித் தந்தா உதவியாக இருக்கும் என்று சொன்னார். அப்பாவிற்குக் குடுக்க வேண்டியதை எப்படி உங்கள் தங்கைக்குக் குடுக்கலாம். அதுவும் என்னைக் கேட்காமல். உங்க தங்கை அல்லது உங்க ஆட்கள் என்ன கேட்டாலும் தூக்கிக் குடுத்திடுவீங்கள். என்னுடைய சொந்தங்கள் உங்களுக்கு இளக்காரம் தான்.” உடல் அலுப்பும் மன உளைச்சலும் சேரக் கட்டுப்பாடில்லாமல் வார்த்தைகளைக் கொட்டினேன்.

“தொடங்கிடடியே உன் சொந்தங்கள் என் சொந்தங்கள் என்று.”

“அது என் சம்பளப் பணத்திலே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சேர்த்துப் போட்ட பணம்.”

“ஆரம்பிச்சிட்டியா, என் காசு உன் காசு என்று. சம்பாதிக்கிறோம் என்ற இறுமாப்பு உனக்கு.” உரத்துப் பேசினார் முகுந். அவர் இறுக்கமான முகமும் அக்கினிப் பார்வையும் என்னை மேலும் பேச வைத்தது.

“அப்பாவிடமிருந்து வாங்கும்போது காசை ஒரு மாதத்தில்திருப்பிக் குடுத்திடுவோம் என்று சொல்லித் தானே எடுத்தீங்க? இப்போ மூன்று மாதத்திற்கு மேலாகிறது. குடுத்த வாக்கைக் காப்பாத்த வேண்டாமா?”

“நான் மாமாவிடம் சொல்லிக் கொள்கிறேன். வாணி காசைத் திருப்பிக் குடுத்ததும் குத்திடலாம். அவசரமில்லை.”

“போன முறை வாணி கடனாக வாங்கிய காசை எங்கே திருப்பிக்குடுத்தா? பத்தாயிரத்தை நாளைக்கே அப்பாவின் பாங்கிலே போட்டிடுங்கோ. இல்லையேல் என்ன செய்வேனோ தெரியாது.” நான் பேசவில்லை. வேலையின் அழுத்தங்கள் பேசியது.

“என்ன செய்வாய்?” என்று என்னை முறைத்துப் பார்த்தார்.

எனக்கு உடம்பு ரத்தம் முழுவதும் தலைக்கு ஏறின மாதிரிச் சூடாயிற்று.

“முறைத்துப் பார்த்தா பயந்திடுவேனா? வாணியிடம் போய், நீ அதுக்கு இதுக்கு என்று கை மாத்தாக வாங்கின எல்லாக்காசையும் உடனே திருப்பித் தருமாறு கேட்கப் போறேன்” வார்த்தைகளால் மல்லுக்கட்டிக் கொண்டு, உடல் நடுங்க முகுந்தன்முன் நின்றேன்.

அடுத்து ‘பளார்’ என்ற ஒரு சத்தம். நான் கதிகலங்கிப் போனேன். தலையைச் சுற்றியது.

“உனக்குப் பயித்தியம் பிடிச்சிட்டுதா?” முகுந்தன் கர்ஜித்தார்.

என் கன்னத்தில் விழுந்திருந்த ஐந்து விரல்களின் தழும்பைத் தடவியபடி அழுதுகொண்டு ஓடிப்போய் பிள்ளைகளின் படுக்கையில் விழுந்தேன். கன்னத்தின் வலியை விட நெஞ்சிலே விழுந்த அடி சுரீர் என்று வலித்தது. இதயமே வெடித்துவிடும் போல் அழுதேன்.

இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின் இரவு நான் தூங்கவேயில்லை. முகுந்தனுக்கு என் மேல் இருந்த காதல் மடிந்துவிட்டது. அவருக்கு அவர் தங்கை தான் முக்கியமாகப் போய்விட்டாள். இல்லையேல் இப்படி அடித்திருப்பாரா? அவர் பேச்சும் செய்கையையும் என்னை வாட்டியது. கனத்த மனதோடு காலையிலே வேலைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டேன். இதயத்தின் வலியைப்போக்க வழி தெரியாது தவித்தேன். ரோட்டைக் கடக்கும் நடைபாதைக்கு வந்தேன். ஏதோ ஓர் உணர்ச்சி என்னை ஆட்டிப்படைத்து. ஒரு விநாடி என் சுய புத்தியை இழந்து வேகமாக வந்துகொண்டிருந்த டிரக் முன் சட்டென்று பாய்ந்தேன். என் பிள்ளைகளைப் பற்றியோ என் கணவரைப் பற்றியோ நினைத்தேனா? எனக்கு என் மனவேதனை முக்கியமாய்ப் போயிற்று. இந்தச் செய்கையால் விளையப்போகிற பாரதூரமான விளைவுகளை எங்கே சிந்தித்தேன். ஒரு சின்னக் காசு விஷயம், மேற்கத்திய தேசத்தின் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலை என் குடும்பத்தை எப்படிப் பாதித்துவிட்டது. வாழ்க்கையில் எதை இழந்தாலும் திரும்பப் பெற்றிடலாம். ஆனால் உயிர் போனால் திரும்பப் பெற முடியுமா?

என்னைச் சார்ந்தவர்கள், என் மேல் பாசம் வைத்திருந்தவர்களின் சந்தோஷத்தையும் நிம்மதியையும் நானே அழித்துவிட்டேன். தாயில்லாமல் என் பிள்ளைகளின் பிஞ்சு மனம் படும் வேதனையைப் பார்த்து நான் பதைக்கிறேன். என் இழப்பால், என்மேல் பிரியமானவர்கள் படும் துக்கம், என் முகுந் படும் அவஸ்தை யைக் கண்டும் எதுவுமே செய்ய முடியாது இருக்கிற கொடுமையிருக்கிறதே, அது கொடுமையிலும் கொடுமை. அனலில் இட்ட

புழுவாகத் துடிக்கிறேன். இந்த வசனத்தைக் கதைப் புத்தகங்களில் வாசித்திருக்கிறேன், நீங்களும் தான் வாசித்திருப்பீர்கள். அந்தப் புழுவின் வேதனையை இப்போது நான் நிஜமாகவே அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். தற்கொலை பண்ணிக் கொள்ளுகிறவர்களின் நிலை இதுதானா? இறைவனின் தண்டனை இதுதானோ?

கலப்பை சஞ்சிகை

ஆடி 2007

4. பேரழகி

வழிகாட்டி நாய் ரெக்ஸ் முன் செல்ல, அருச்சுனன் தன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். சோகத்தின் சுமையில் மனம் கனக்க, கையில் கொண்டுவந்த பையை கம்பளத்தரையில் தொப்பென்று போட்டுவிட்டு, தானும் சடாரென்று சோபாவில் வீழ்ந்தான்.

தாகத்தால் நா வறண்டிருந்தது, பசி ஒரு பக்கம். எழுந்து போய்த் தண்ணீரை எடுத்துக் குடிக்க வேண்டும் என எண்ணுகிறான். குளிர்ப் பெட்டியில் இருந்த உணவை எடுத்துச் சூடாக்கிப் சாப்பிட வேண்டும் என நினைக்கிறான். இப்படி எண்ணுகிறானே ஒழிய செய்யவில்லை. தாகமாகவிருக்கிறது எனக் கேட்க வீட்டில் அவனுக்கென்று யார் இருக்கிறார்கள்? அவனைப் பற்றிக் கவலைப்பட எவருமேயில்லையே. அப்பப்பா... இந்தத் தனிமையை அவனால் தாங்க முடியவில்லை. துக்கம் நெஞ்சை அடைத்தது.

அருச்சுனனின் காலடியில் படுத்திருந்த ரெக்ஸ் அவன் முழங் காலில் அதன் தலையைத் தேய்க்கவும், தன் வழிகாட்டியின் நினைவு வந்தது.

“சொரி ரெக்ஸ், உன்னை மறந்திட்டேன்,” என கூறியபடி அதன் உடம்பில் கட்டியிருந்த சேணத்தை அவிழ்த்துவிட்டு, தலையைத் தடவிவிட்டான்.

பக்கத்தில் இருந்த வானொலியின் தொலை முடுக்கியை எடுத்து பிரேயிலியில், (Braille) கண் தெரியாதவர்களுக்காகப் பதிக்கப் பட்டிருந்த எழுத்துக்களை அழுத்தினான். SBS செய்தி ஓடியது. ஆனால் அதை அவன் செவிமடுக்கவில்லை. தனது கடந்த வாழ்க்கையின் நினைவுகளில் ஆழ்ந்தான்.

அருச்சுனன் நெஞ்சின் ஆழத்தில் எத்தனையோ எதிர் பார்ப்புகளோடும் மனக்கோட்டைகளோடும் கல்யாண வாழ்வை ஆரம்பித்தான். ஆனால் அந்த வாழ்க்கை நீடிக்கவில்லை. சியாமினியும் அவனும் காதலித்துத்தான் திருமணம் செய்து கொண்டனர். மணமுடித்த மறுவருடமே அவர்களுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். இருவரின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. சந்தோஷம் நிறைந்த அந்த வாழ்க்கையை இப்போது நினைத்தாலும் இன்ப வெள்ளமாக அவன் உள்ளமெங்கும் பிரவாகிக்கிறது.

சியாமினி ஆடம்பரமான வாழ்வையே விரும்பினான். அதற்கு நிறையப் பணம் தேவையாகவிருந்தது. அவன் நல்ல சம்பளத் துடன் உயர்ந்த பதவியில் இருந்தபடியால் அவன் விருப்பப்படி செலவு செய்யவிட்டான். நாலு வருடங்கள் எந்ததச் சலனமுமின்றி அவர்கள் வாழ்க்கை என்னும் ஓடம் ஓடியது. மெல்ல மெல்லச் சியாமினியின் ஆடம்பரச் செலவுகள் கூடியது. இதனால் அவர்களுக்கிடையே வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. அப்போது தான் அவன் வேலை பார்த்து வந்த நிறுவனம் நஷ்டப்பட அவன் வேலையை இழக்க நேரிட்டது.

வேலை போய், மனமுடைந்திருந்த போது, சியாமினி, “வேலையில்லாதவன் உதவாக்கறை,” என்றெல்லாம் வார்த்தைகளை நெருப்பாக அள்ளி வீசினான்.

“ஏன் இப்படி என் மனசை நோப்படுத்துறாய் சியாமினி? எனக்கு ஆதரவாகவும் நம்பிக்கையாகவும் பேசலாமே. கொஞ்ச நாள் பொறுமையாக இரு. எனக்கு வேலை கிடைச்சிடும். என் செல்லமல்லவா? இப்படிப் பேசாதே,” அவள் நாடியை வருடினான்.

“போதும் உங்கட கொஞ்சல். கடைகளிலே உங்கள் கிரெடிட் கார்ட்டைக் குடுத்தால் எடுக்கிறார்களில்லை.”

“ஐயோ சியாமினி எனக்குக் குடுக்கப்பட்ட வரையறைக்கு மேலாகப் பணம் எடுத்திட்டோம். அந்த தொகையைக் கட்டும் வரை

கிரெடிட் கார்ட் செல்லுபடியாகாது. என் நிலைமையைப் புரிந்து கொள். சிக்கனமாக இரு.”

“என்னாலே சிக்கனமாக இருக்க முடியாது.”

“என் குஞ்சல்லவா, உன்னுடைய அருச்சுனனுக்காக பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டியா? எனக்கு நிச்சயமாக வேலை கிடைத்துவிடும்” அவன் குரல் கரகரத்தது.

“என்னாலே முடியாது. இப்படி உங்களுக்கு வேலை போகும் என்று தெரிந்திருந்தால் உங்களைக் கட்டியிருக்கமாட்டேன்.” உயிருக்கு உயிராய்க் காதலித்த அவன் அழகிய சியாமினி சிறுத்தை யாகச் சிறீனாள்.

அந்த வார்த்தைகள் அவன் நெஞ்சை அறுத்தது. அவன் நிலைகுலைந்துபோனான். அப்போ அவள் என் வருமானத்தைப் பார்த்தா காதலித்தாள்? காசு போனால் காதலும் போய்விடுமா?

ஏமாற்றும், வேதனை என உணர்ச்சிகள் உள்ளத்தில் கொந்தளிக்க மன நிம்மதி இழந்து திரிந்தான். இந்த மனநிலையில் மோட்டார் வண்டி ஓட்டியபோது தான் அந்த விபத்து நடந்தது. அவன் உயிர் தப்பி விட்டான், ஆனால் கண்பார்வையை இழந்து விட்டான். இதைக் கேட்டதும் அவன் நெஞ்சு வெடித்து விடும் போல் விம்மி விம்மி அழுதான். இத்தருணத்திலே மனைவி சியாமினியிடம் அன்பையும் அரவணைப்பையும் எதிர்பார்த்து ஏமாந்தான்.

அவளோ, ‘அவன் ஒருவருக்கும் உதவாத குருடன்’ என வசைச்சொற்களை ஈட்டியாக நெஞ்சில் பாய்ச்சினாள். வெட்டுக் காயத்திலிருந்து ரத்தம் குபீர் குபீரென்று பாய்வது போல் அவன் நெஞ்சு வலித்தது.

‘கியார் லிங்க் (Care Link) ‘விசன் அவுஸ்திரேலியா’ (Vision Australia) போன்ற பார்வை இழந்தோரைக் கவனிக்கும் ஸ்தாபனங்கள் அவனுக்கு வேண்டிய எல்லா செளகரியங்களையும் செய்து கொடுத்தார்கள். எனினும் வீட்டில் மனைவி அவனின்

மற்றத் தேவைகளுக்கு ஆதரவாக இருப்பாள் என எதிர் பார்த்தார்கள். சியாமினிக்கு குழந்தையைப் பார்ப்பதே ஒரு தலையிடியாகவிருந்தது. அருச்சுனனின் தேவைகளைக் கவனிக்க அவளுக்கு எங்கே நேரம். அதற்கான மனசும் இருக்கவில்லை. தன் சிநேகிதர்களோடு சினிமா, டிராமா, உல்லாசப் பயணம் என போவது தான் அவளுக்கு முக்கியமாக இருந்தது.

ஆறு மாதங்கள் கூட சியாமினியால் இந்த வாழ்க்கையைப் பொறுக்க முடியவில்லை. ஒருநாள் தன் உடைமைகளையும், குழந்தையும் தூக்கிக்கொண்டு வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிவிட்டாள்.

“சியாமினி என்னை விட்டிட்டுப் போகாதே. உன்னைப் பிரிந்து எப்படி இருப்பேன்? என்னால் என் பிள்ளையைப் பார்க்காமல் இருக்க முடியாது. பிளீஸ் பிளீஸ்,” அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதாள்.

“கண் தெரியாது, பிறகு எப்படி உங்கட பிள்ளையைப் பார்ப்பது,” என குரூரமாகப் பொரிந்தவள் அவளைப் பற்றியிருந்த அவன் கரங்களை உதறிவிட்டு வெளியேறினாள்.

அவனோடு சேர்ந்து வாழ முடியாது என்று சொல்லி விவாகரத்துக் கேட்டு வக்கீல் நோட்டீஸ் அனுப்பினாள். ஒரு வருடத் திற்கு இழுபறிப் பட்டு விவாகரத்தும் எடுத்துக் கொண்டாள்.

இருவருமாகச் சேர்ந்து பார்த்துப் பார்த்துக் கட்டிய வீட்டை விற்ற போது அப்பப்பா அவன் பட்ட வேதனை. அதை இப்போது நினைத்தால் கூட நெஞ்சைப் பிசைந்து பிழிகிறது. வீட்டை விற்ற பணத்துடன் அவனின் எல்லாச் சொத்துக்களிலும் அவளுக்குப் பாதி கொடுக்க வேண்டும் என்றும், குழந்தையை அவன் விரும்பினால் பார்க்கலாம் என்றும் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

ஊரிலே இந்தியன் ஆமியின் சூட்டுக்கு அப்பா பலியானார். அம்மா இரண்டு வருடத்திற்குமுன் இறந்து போனார். இப்போ சொந்த மென்று சொல்ல அவனுக்கு ஒருவருமில்லை. அவன் பார்வை

இருண்டது போல் மனதிலும் இருள் என்னும் சூன்யம் நிறைந்து நின்றது.

“டிரீங் டிரீங்” தொலைபேசி மணி ஒலித்தது.

அதரங்கள் துடிக்க, நெஞ்சு விம்மி வெதும்ப, கண்ணீர் வடிய இருந்த அருச்சுனன் சிந்தனை கலைந்து சுயநினைவுக்கு வந்தான். சட்டென்று கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டுக் கைக்கெட்டிய தூரத்தில் இருந்த தொலைபேசியை எடுத்தான்.

“ஹலோ”

மறுபுறத்தில் அவன் நண்பன் நிமலனின் குரல் ஒலித்தது.

“அருச்சுனா எப்படி இருக்கிறாய்?”

“ஏதோ இருக்கிறேன்,” அவன் குரலில் ஒரே விரக்தி.

“அருச்சுன் நான் வருகிற வெள்ளிக்கிழமை சிட்னிக்கு வாரேன். இங்கே அடிலேயிடிலே உனக்குத் தெரிந்த ஒருவரும் உன்னைப் பார்க்க வேண்டுமாம். அவரும் கூடவே வருகிறார்.”

“யாரடா?” அவன் குரலில் ஆவல் இளையோடியது.

“பொறுமையோடு இருடா. இன்னும் இரண்டு நாள் தானே?”

நிமலன் அவனுடைய நீண்டகால நண்பன். அவன் வருகிறான் என்றதும் உடலில் புத்துணர்வு வந்துவிட்டது. இருக்கையை விட்டு எழுந்து, தன் வெள்ளைப் பிரம்பின் துணையுடன் போய் முதலில் ரெக்ஸுக்கு உணவு கொடுத்தான். பின்பு குளிர்ப்பெட்டியைத் திறந்து கியார் லின்க் (Care link) அவனுக்கென்று கொண்டு வந்த உணவை வெளியே எடுத்து, மைக்ரோவேவ் (Microwave) அடுப்புக்குள் வைத்து பிரேலியில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த எண்களை முப்பது வினாடிக்கு அழுத்திவிட்டான். உணவு சூடானதும் “பீப் பீப்” என அடுப்பு ஒலி கொடுக்கவும் உணவை எடுத்து மேசையில் வைத்துச் சாப்பிட்டான்.

வெள்ளிக்கிழமையும் வந்தது. அருச்சுனன் எதிர்பார்ப்போடுக் காத்திருந்தான். நண்பனுக்காக வடையும், ஆட்டிறைச்சி ரோல்சும் கடைகளுக்கு சமூகப் போக்குவரத்து சேவை அழைத்துச் சென்ற போது வாங்கி வந்திருந்தான்.

வாயில் அழைப்பு மணி அடித்தது. பழக்கத்தின் கணிப்புடன் அருச்சுனன் அமர்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து விரைவாக வாசற்கதவை அடைந்து திறந்துவிட்டான்.

உள்ளே வந்த நிமலன் அவனை அணைத்து, “உன்னைப் பார்ப்பதற்காகவே இந்த சிட்னி விசிட். உன் முகத்தில் கொஞ்சம் சந்தோசம் தெரிகிறது.”

“ஓமடா நிமலன். நீ என்னைப்பார்க்க வந்ததில் ஒரே மகிழ்ச்சி தான்.” பொலிவிழந்திருந்த அருச்சுனன் முகத்தில் ஒரு புன்னகை. அதில் சோகக் கனிவு தெரிந்தது.

நண்பனின் கையைப் பிடித்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். சோபாவில் அமரப்போனவன், “ஐயோ நிமல், உன்னோடு ஒருவர் வாறார் எனச் சொல்லியிருந்தியே?” என்றவன் பின்னால் திரும்பி கையை நீட்டி, “என்னை மன்னியுங்கள். என் ஆருயிர் நண்பனின் குரலை கேட்டதும் எல்லாத்தையும் மறந்திட்டேன்.”

“உன்னைப் பார்க்க ருக்மணி தான் வந்திருக்கிறாள்,” என்றான் நிமலன்.

சட்டென உடல் விறைப்புற அருச்சுனனின் முகத்தில் அதிர்ச்சி, சந்தேகம் நிழலாட, ‘ருக்மணியா? இத்தனை வருடத் திற்குப் பின் அவள் இங்கே, எப்படி?’ என நினைத்தான்.

அவனுக்குப் பேச்சே வரவில்லை. அங்கே மௌனம் நிலவியது. அது அந்தி சாயும் நேரம். கூடு நோக்கிச் செல்லும் பறவைகளின் அரவம் மட்டும் அந்த நிசப்தத்தை கலைத்தது.

அருச்சுனனின் நிலை கண்டு ருக்மணியின் கண் இரண்டும் சிவந்து கலங்கியது. எனினும் உதட்டைக் கடித்து சமாளித்துக் கொண்டு, தானே முன் வந்து அருச்சுனனின் கையைப்பிடித்து

குலுக்கி, “உங்களைப் பார்த்ததில்..... சந்தோஷம். நான் எங்கே இப்படி அவுஸ்திரேலியாவில் என நினைக்கிறீங்களா? நான் அடிலேய்டில் குடியேறி நாலு வருசத்துக்கு மேலாகிறது.” குரலில் தன் உணர்வுகளைக் காட்டாது பேசினான்.

மேலும் பேசமுடியாது அவள் குரல் தளர்ந்து உடைந்து சிதறியது.

நிமலன் இடையில் குறுக்கிட்டு, “ஓம்... அருச்சுனன். ருக்மணி இப்போ ஒரு பல் வைத்திய நிபுணர். அடிலேய்டில் வேலை செய்கிறாள்.”

ஆச்சரியத்தில் இருந்து சற்று விடுபட்ட அருச்சுனன், “அப்படியா. இருங்கோ,” குரலில் இறுக்கம் தொனித்தது.

நிலமையைச் சமாளிக்க நிமலன், “இந்தச் சாப்பாடுகள் எங்களுக்குத்தானே? நாங்களே எடுத்துச் சாப்பிடுகிறோம். ருக்மணி நீங்கள் சைவம் தானே? இந்தாங்கோ வடை. இந்த றோல்ஸ்?”

“அது மட்டன்.” அருச்சுனன் பதிலளித்தான்.

“அப்ப அருச்சுன் நீயும் நானும் சாப்பிடுவோம்.”

“எனக்கு இப்பப் பசியில்லை. டீ கொண்டு வாறேன்”

இருக்கையை விட்டு எழப்போனவனைத் தடுத்து, “நீ இரு. ருக்மணியும் நானும் போடுவோம்.”

“நீங்க இருங்கோ. நான் போட்டுக்கொண்டு வாறேன்,” எனக் கூறி ருக்மணி எழுந்து உள்ளே போனாள்.

“ருக்மணி வெஸ்ட்மீட் ஆஸ்பத்திரிக்கு மாற்றம்கேட்டிருக்கிறாள். அநேகமாகக் கிடைக்கும். உன்னுடைய இந்த நிலையைக் கேட்டதும் துடித்துப்போனாள். உடனேயே புறப்பட்டு வந்திருப்பாள். ஆனால் நான் தான், உன் மனசிலே விழுந்த காயங்கள் ஆறட்டும் எனத் தடுத்துப்போட்டேன். ஒரு கிழமை

சிட்னியிலேதான் இருப்பேன். திரும்பவும் உன்னை வந்து பார்க்கிறேன்.”

தேநீரை அருந்திக் கொண்டு ஊர் விசயங்களைப் பற்றிக் கதைத்தார்கள். மீண்டும் வருவதாகச் சொல்லி விடை பெற்றுச் சென்றனர். அவர்கள் சென்றபின் அருச்சுனனின் சிந்தனை பத்து வருடங்கள் பின் நோக்கிச் சென்றது.

* * *

“அருச்சுன் எனக்கு நெஞ்சுத்தொய்வு ஒரேயடியாகப் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டது. எனக்கு ஏதேனும் ஆகும் முன் உனக்கு ஒரு கல்யாணத்தைச் செய்து வைக்க வேணும். உனக்குத் துாரத்து மச்சாள் முறையான ருக்மணியைத் தெரியுந்தானே? அவளைக் கட்ட உனக்குச் சம்மதமா?” என யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தொலைபேசியில் அம்மா கேட்டாள்.

அவன் படிப்புக்காக அவுஸ்திரேலியா வந்து எட்டு வருடம் ஆகிவிட்டது. ருக்மணியைச் சிறுமியாகப் பார்த்த ஞாபகம். ஒல்லியாக அழகிய துரு துருவென்ற பெரிய கண்களுடன் அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி விளையாடிய நினைவு.

“அம்மா ருக்மணியின் படமொன்று அனுப்புங்கோ, பார்த்திட்டுப் பதில் சொல்றேன்,” என்றான்.

ருக்மணியின் படம் வருவதற்கிடையில், “அம்மாவின் உடம்பு மோசமாகியிருக்கிறது. கல்யாணத்திற்குத் திகதி வைத்தாச்சு. உடனே வரட்டாம்,” என அவன் பெரியப்பா தொலைபேசியில் சொல்லவும் அவன் அவசரமாக புறப்பட்டுப் போனான்.

உள்நாட்டுப் போரின் போக்குவரத்துப் பிரச்சனைகளால் திருமணத்திற்கு முதல் நாள் இரவுதான் யாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேர்ந்தான். விடிந்தால் கல்யாணம், அதற்கு முன் ருக்மணியைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டான்.

“அம்மா ருக்மணியை பார்த்துப் பேசலாமா” எனக் கேட்டான்.

“கல்யாணத்திற்கு முதல்நாள் உனக்கு மனைவியாகப் போறவளைப் பார்க்க கூடாது. விடிந்ததும் பார்க்கத்தானே போறாய். சாப்பிட்டிட்டுப் போய்ப் படு.” அம்மா அப்படிச் சொல்லும் போது அவனால் எதுவும் செய்யமுடியவில்லை.

பிரயாண அலுப்போடு படுத்தவன் நன்றாகத் தூங்கி விட்டான். எழுந்ததும் மாப்பிள்ளைக் கோலம் பூண்டு மணவறையில் அமர நேரம் சரியாகவிருந்தது. மணப்பெண்ணான ருக்மணியும் அவன் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள்.

அவன் திகைத்துப் போனான். பத்துவயதில் பார்த்த ருக்மணியா இவள். பருவம் பூத்தால் சரியான இடங்களில் சதை வைப்பது இயல்பு. ஆனால் ருக்மணி ஒரு குட்டி யானையாக அவன் கண்களுக்குத் தெரிந்தாள். முகத்தில் சதை உப்பி அந்த அழகிய பெரியக் கண்கள் சீனக் கண்களாகியிருந்தது. மடியின் மேல் இருந்த அவள் கைகளைப் பார்த்தான். பெண்களின் கைகளை வர்ணிக்கும் போது தளிர் கரங்கள் என வர்ணிப்பார்கள். ஆனால் கொழுக்கடடை போல் சதை பிடித்திருந்த அவள் கரங்களை என்னென்று வர்ணிப்பது.

அவன் அதிர்ச்சியினின்று விடுபடுமுன் தூரத்தில் வெடிச் சத்தம் கேட்டது.

“ஏதோ பிரச்சினையாக்கும் தாமதிக்க வேண்டாம். கெட்டி மேளம் கெட்டி மேளம்.” என எல்லோரும் சொல்ல, தாலியை ஐயர் எடுத்து கொடுக்க, அவனும் தாலியை ருக்மணியின் கழுத்தில் கட்டினான்.

அவளுடன் பேசிய போது அவள் சொற்களை இழுத்து இழுத்து பேசிய விதம், பழக்க வழக்கங்கள் எதுவுமே பிடிக்கவில்லை. மனைவி எப்படியிருக்க வேண்டும் என்ற அவனது கற்பனைக்கு எதிராகவிருந்த ருக்மணியை முதலிரவு அன்று அவன் தொடவில்லை.

ருக்மணியோ அவனுடைய புறக்கணிப்பைப் பொருட்படுத்தாது, “இங்காருங்கோ உங்களுக்குப் பிடிக்கும் என இடியாப்பத்திற்கு இறாலும், முருங்கை இலையும் போட்டு சொதி வைத்திருக்கிறேன்,” என இப்படிப் பலவிதத்தில் உபசரித்தாள்.

திருமணத்திற்கென்று ஒரு வார லீவில் வந்திருந்தவன், இங்குபோறேன், அங்கு போறேன் என சாக்குச் சொல்லி, வீட்டில் தங்காதுவார முடிவில் சிட்னிக்குப் பயணமானான்.

சிட்னி வந்து சேர்ந்ததும், “சின்ன வயதில் பார்த்த ருக்மணிக்கும் மணப்பெண்ணாகப் பார்த்த ருக்மணிக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம். அவள் தோற்றம் பேச்சு பழக்கவழக்கங்கள் எதுவுமே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை,” என அம்மாவுக்குக் கடிதம் போட்டான்.

“அவளுக்கு என்ன குறை? லட்சக்கணக்கில் காசும் கொழும்பிலே வீடும் கிடைக்குது. இதையெல்லாம் வேண்டாம் எண்டாதே.” அம்மா கடிதத்திலும் தொலைபேசியிலும் அவன் மனதை மாற்றப் பார்த்தாள்.

“எனக்கு அவளும் வேண்டாம். அவள் காசும் வேண்டாம்” எனச் சொல்லி வக்கீல் மூலம் ருக்மணியிடம் விவாகரத்து கேட்டான். ருக்மணியும் எந்தவித மறுப்புமின்றி கையொப்பமிட்டுக் கொடுத்தாள். அதற்கு பின் அவன் ருக்மணியைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டதே யில்லை. அழகான புது மனைவியும் புது வாழவும் வந்தபின் அப்படி ஒருத்தி தன் வாழ்க்கையில் வந்ததை முற்றாகவே மறந்துவிட்டான்.

‘ருக்மணிக்கு செய்த அநியாயம் தான் இப்படி என் தலையிலே விழுந்திருக்குதோ? தன் வினை தன்னைச் சுடும் என்றதை மெய்யாக்குவதுபோல் எல்லாமே நடந்துவிட்டது.’

ருக்மணி சிட்னிக்கு வந்தபின் தினமும் வேலை முடிந்ததும் அவனைப் பார்க்க வந்தாள். அரை மணித்தியாலம், ஒரு மணித்தியாலம் ஆகி பின்பு மணித்தியாலக் கணக்காயிற்று. நாளடைவில் காரசாரமாக உணவும் சமைத்துப் பரிமாறினாள். சமூகக் கவனிப்பாளர் கொடுத்த உப்புச் சப்பற்ற உணவுக்குப் பின் அருச்சுனனுக்கு இது அமிர்தமாகச் சுவைத்தது.

ருக்மணி தினமும் வந்து அவன் தேவைகளைக் கவனிப்பது அருச்சுனனுக்கு மிகவும் சங்கடமாகவிருந்தது. அவன் மனச்சாட்சி அவனை உறுத்தியது. அவளுக்கு செய்த துரோகத்தை எல்லாம் பொருட்படுத்தாது அன்போடு அவனுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் செய்யும்போது குற்ற உணர்வில் கூனிக் குறுகினான். எனினும் தினமும் அவள் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான்.

தனிமையில் வாடியவனுக்கு அவளின் வருகையும் பேச்சுத் துணையும் மனசுக்கு இதமாகவிருந்தது. இரவில் சாப்பாட்டிற்குப் பின் பக்கத்தில் அமர்ந்து அவன் மிகவும் விரும்பும் பாரதியாரின் கவிதைகளை வாசிப்பாள். ருக்மணியைப் பார்க்க முடியவில்லை. எனினும், அவளின் இனிய குரலில் பாடிய “காணி நிலம் வேண்டும் பராசக்தி” பாடல் அவனை மெய் மறக்கச் செய்தது.

இப்படியே மூன்று மாதங்கள் ஓடின. வழக்கம்போல் ருக்மணி கவிதை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தீரென்று அருச்சுனன், “ருக்மணி உன்னிட்ட ஒன்று கேட்க வேண்டும். என் மேல் பரிதாபப்பட்டு ஒவ்வோரு நாளும் வந்து எனக்குப் பிடித்த சாப்பாடு சமைத்துக் குடுக்கிறாய். எனக்கு வேண்டியதைச் செய்கிறாய். இப்படியே உன் வாழ்க்கை வீணாகப் போயிடுமே. உனக்கென்று ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்து கொள்கிற யோசனையில்லையா?”

கவிதைப் புத்தகத்தை மூடி வைத்த ருக்மணி அவன் கை மேல் தன் கையை வைத்தாள்.

“அருச்சுன் சின்னப்பிள்ளைகளாக நாங்க எங்க கிராமத்து வயல்வெளியில் ஓடிப்பிடித்து விளையாடிய நாள் முதல் உங்களைத் தான் கல்யாணம் கட்ட வேணும் என ஆசைப்பட்டேன். இந்தக் கல்யாணம் வந்ததும் நான் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டேன். உங்களை மானசீகமாக விருப்பித்தான் மணந்தேன். ஆனால் உங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை என விவாகரத்து கேட்டீங்கள். உங்களின் ஆசைப்படி விவாகரத்தும் குடுத்தேன். எனக்கு உங்கள் சந்தோஷம் தான் முக்கியமாகப்பட்டது. அன்று உங்கள் மேல் ஏற்பட்ட காதல் இன்னும் மாறாது ஆழமாகவே இருக்கிறது. விவாகரத்துக் தந்தாலும் மனதளவில் நான் உங்களின் மனைவியாகத்தான் வாழ்கிறேன். நீங்கள் கட்டிய தாலி என் கழுத்தில் இன்னும் இருக்கிறது.” அவள் கையை எடுத்து தன் கழுத்தில் இருந்த தாலிமேல் வைத்தாள்.

“நீங்கள் சியாமினியுடன் சந்தோஷமாக வாழ்ந்திருந்தால் நான் உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கவே மாட்டேன். இப்போ நீங்க தனியாள். உதவியாக இருக்கலாம் என வந்திருக்கிறேன். என்னைப் போ என்று சொன்னால் போய்விடுவேன். ஆனால் என்றும் நீங்கள் தான் என் கணவர். உங்களுக்கு விரும்பிய சாப்பாடைச் சமைத்துக் குடுத்து உங்களைக் கவனிக்கிற இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை ஒரு பாக்கியமாக எண்ணுகிறேன். அவள் குரல் தழுதழுத்தது.” கண்களில் ஈரம் கசிந்து, பளபளத்தது.

அவள் பேசுவதை எல்லாம் பிரமை பிடித்தவன் மாதிரி வாய் திறக்காமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அருச்சுனன், ‘ருக்மணியின் உயர்ந்த உள்ளத்தின் முன் நான் ஒரு அற்பன். அவளின் கல்யாணக் கனவுகளையும் உணர்வுகளையும் பற்றிக் கவலைப்படாது தாலியைக் கட்டிப்போட்டு அவள் வடிவில்லை என்பதற்காக விவாகரத்துப் பண்ணின துரோகி நான்,’ என மனதுக்குள் எண்ணினான்.

“ருக்மணி இந்தப் பாவியை மன்னித்துவிடு. வெள்ளைத் தோலையும், ஆண்களை மயக்குகிற உடல் அழகையும் விரும்பிப்

போய் நான் மோசம் போயிட்டேன். ஆணவம் பிடித்த சியாமினி உள்ளத்தால் விகாரமானவள். ஆனால் நீயோ நான் உனக்குச் செய்த துரோகத்தை எல்லாம் மறந்து ஆதரவற்று நிற்கும் எனக்கு உறுதுணையாக வந்து நிற்கிறாய். நீ என் மேல் வைத்த நேசம் இன்னும் மாறாது இருக்கிறது. மனசால் நீ பேரழகி. புற அழகு காலத்தால் அழியும். ஆனால் உன்னுடைய மனசின் அழகு காலத்தால் அழியாது. அதைக் காலங்கடந்த பின் தான் உணருகிறேன்.”

“அருச்சுன் உங்கள் வாழ்விலும் என் வாழ்விலும் விதி விளையாடிவிட்டது. ஆனால் இப்ப நாங்கள் விரும்பினால் ஒன்று சேரலாம். நீங்கள் சம்மதித்தால் நாளைக்கே திருமணத்தைப் பதிவு பண்ணிக் கொள்ளலாம்.” அவள் வெட்கத்தை விட்டுத் தன் மனதில் இருந்ததைச் சொன்னாள்.

“இல்லை ருக்மணி. நீ என்னுடன் சேர்ந்து வாழ்வதற்கு நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன். சுயநலவாதியாக இருந்து உன் வாழ்க்கையை ஒருக்கா சீரழித்தது போதும். இந்தக் குருடனை மணந்து என்ன சுகத்தைக் காணப்போகிறாய்.”

“அர்ச்சுன் அப்படி சொல்லாதேங்கோ. என்னாலே தாங்க முடியாது.” அவன் வலதுகையை எடுத்து தன் மடி மேல் வைத்தவன், “கல்யாணம் என்பது ஆயிரம்காலத்துப்பயிர். எந்தச் சூழலிலும் எத்தனை வயதானாலும் அன்பு குறையாது, அலுப்புத் தட்டாது வாழ்வது தான் உண்மையான கல்யாண வாழ்க்கை. அன்றும் நான் உங்களை நேசித்தேன். இன்றும் நான் உங்களை நேசிக்கிறேன். உங்களை இந்த நிலையில் தனியே விட்டிட்டுப் போகமாட்டேன்.” அவள் குரலில் அன்பு மட்டுமில்லாமல், உறுதியும் தொனித்தது.

அருச்சுனன் மெய்சிலிர்த்துப் போனான். ருக்மணியின் வார்த்தைகள் அவன் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட காயங்களைப் பஞ்சால் ஒத்திவிட்டது போன்ற உணர்வு. அவள் காட்டிய அன்பு, உள்ளத்தில் ஆனந்தத்தையும், அவள் மேல் பாசத்தையும் பொங்கி

எழுச்செய்தது. வார்த்தைகள் வெளிவராது தொண்டையில் சிக்க மெல்ல ருக்மணியின் தோள்மேல் சாய்ந்தான். அவனைக் குழந்தை போல் வாரி அணைத்த அவள் கண்களில் மிளிர்ந்த காதலை அவனால் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் அவள் மேல் சாய்ந்திருந்த அருச்சுனனின் காதில் அவளின் இதயத்துடிப்பு 'என் உயிரே என் உயிரே' என ஒலித்தது.

அங்கே மௌனம் நிலவியது. அன்பின் உன்னதம் உயிர்த்தது!

கலப்பை சஞ்சிகை

சித்திரை 2008

5. நெஞ்சம் மறப்பதில்லை

எனது அனுமதிச்சீட்டை வாயிலில் நின்ற சிங்கப்பூர் விமானப் பணிப்பெண்ணிடம் காட்டினேன். அவரும் மலர்ந்த முகத்துடன் என்னை வரவேற்று எனது ஆசனத்தைக் கரட்டினார். கைப் பயணப் பெட்டியை ஆசனத்திற்கு மேல் உள்ள நிலையடுக்கில் வைத்து விட்டு அமர்ந்துகொண்டேன்.

எங்கள் சரித்திரத்தில் பதிவான தொண்ணூற்று ஐந்தின் மாபெரும் மனித இடம் பெயர்வோடு, சொந்த உறவும், ஊரும், நாடும் வேண்டாம் என்று அவுஸ்திரேலியாவின் சிட்னி நகரத்திற்குக் குடியேறியபின் முதல் தடவையாக நான் பிறந்த மண்ணுக்குத் திரும்பிப் போகிறேன். விமானம் மேலே எழுந்து வானத்தில் பறக்கவும் நான் ஆசனத்தில் சாய்ந்து கண்ணை மூடினேன். 'ஆட்டோகிராஃப் படத்திற்கு பி. விஜேய் எழுதிய 'ஞாபகம் வருதே ஞாபகம் வருதே' என்ற பாட்டுக்கு இணையாக, பொக்கிஷமாக மனதுக்குள் புதைந்திருந்த நினைவுகள் சங்கிலித்தொடராக என் ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்று ஐந்து ஒக்டோபர் மாதம், பலவித செய்திகளும், வதந்திகளும் பரவிக் கொண்டிருந்த நேரம். எமக்கு என்ன நடக்கப்போகிறதோ என்று மக்கள் கலங்கிப்போயிருந்த நேரம். அப்போது சிங்களப் படைகள் யாழ்ப்பாண நகரை அண்மித்து வருவதாகவும், தாம் சிங்கள படைகளிடமிருந்து யாழ்ப்பாணத்தைப் பாதுகாக்க உறுதி பூண்டிருப்பதாகவும், எதிரிகளின் கண் மூடித்தனமான குண்டுத் தாக்குதல்களில் அகப்படாமல் தப்பு வதாயின் வலிகாமத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து தென்மராட்சியின் பாதுகாப்பான இடங்களுக்குச் செல்லுமாறும், விடுதலைப்புலிகள் ஒலிபெருக்கியில் அறிவித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்த அறிவிப்புவிிற்குப் பின் இனியும் வீட்டையும் சொத்தையும் கட்டிக்காத்துக் கொண்டிருக்க மக்கள் என்ன மடையரா? இது நாள் வரை பட்ட துயர் போதுமென்று, இனியும் பட வேண்டாமென்று மக்கள் தமது அத்தியாவசியமான ஒரு சில உடைமைகளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, குடும்பம் குடும்பமாகப் புறப்பட்டு விட்டனர். சனங்கள் தெருவில் இறங்கிக் கூட்டம் கூட்டமாக நடக்கத் தொடங்கினர்.

அப்பாவும் முடிவெடுத்துவிட்டார்; தான் மட்டும் இங்கிருந்து என்ன செய்வதென்று. அப்பாவுக்கு தென்மராட்சியில் தெரிந்தவர் அறிந்தவர் என்று யாருமேயில்லை. ஆயினும், அவர் துணிந்து விட்டார், தலைக்குமேல் வெள்ளம் வந்துவிட்டால், சாண் போனால் என்ன முழும் போனால் என்ன? ஆனால் என் சிந்தனை எல்லாம் மல்லிகாவைக் காணோம் என்ற கலக்கம், கவலை. உறவினரின் கல்யாணத்திற்கு மல்லிகாவும் அவளது குடும்பமும் மானிப்பாய் சென்றிருந்தனர். இன்று விடியற் காலையில் அவர்கள் வீடு திரும்பியிருக்க வேண்டும். அடுத்த தெருவில் இருந்த அவர்கள் வீட்டை, அன்று மதியம் ஒரு நடை போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தேன். அவர்கள் வந்து சேர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. மானிப்பாயிலிருந்து புறப்பட்டு வரும் வழியில் இராணுவத்தின் சூப்பர் சோனிக் குண்டு வீச்சு விமானங்களின் தாக்குதலுக்கு... அதற்குமேலே நினைக்கவே விரும்பவில்லை. அல்லது விஷயம் தெரிந்து அங்கேயே தங்கிவிட்டாளோ? ஐயோ!! நல்லூர் கந்தசாமியாரே! அவளுக்கு எதுவுமே ஆகியிருக்கக் கூடாது. ஏதேனும் ஆகியிருந்தால்...? நினைக்கவே வயிற்றைக் கலக்கியது, உடம்பெல்லாம் வியர்த்தது. சொந்த இடத்தைவிட்டு, சொந்தபந்தங்களை விட்டுப் பிரிவதென்றால் எவ்வளவு கொடுமையான விஷயம். அதுவும் என் மனதோடு, என் உணர்வுகளோடு கலந்துவிட்ட என் மல்லிகாவை விட்டு, இனி எப்போ காண்போம் என்று தெரியாத நிலையில் விட்டுப் பிரிவதென்றால் கொடுமையிலும் கொடுமை.

மல்லிகாவிிற்கு என்ன நடந்திருக்குமோ என்ற கவலை மேலோங்கி நிற்க, என்னைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாத பிரமையில் நின்றேன்.

“சந்துரு! சந்துரு! என்ன பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறாய்? தங்கச்சியையும், பயணப் பையையும் தூக்கிக்கொண்டு புறப்படு,” என அம்மாவின் பயமும், அவசரமும் கலந்த கீச்சுக்குரல் என்னை நிகழ்காலத்துக்குக் கொண்டு வந்தது.

என்னுடைய ஐந்து வயதுத் தங்கை வேணியைத் தூக்கினேன். அம்மா கொடுத்த பயணப்பையையும் எடுத்துக் கொண்டேன். “டேய் உனக்கு உடுப்பு ஏதும் எடுத்தியோ?” என்று கேட்டுவிட்டு அம்மா வாசற்பக்கம் சென்றா. உடுப்பா? எனக்கென்று மாற்று உடை எடுக்கிற மன நிலையிலா நான் இருந்தேன்?

“நல்லூர் கந்தசாமியாரே! நீ தான் துணை,” என அப்பா, தான் வணங்கும் நல்லூரானுக்கு ஒரு ‘கும்புடு’ போட்டார். தன் சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு வீட்டு வாசற்படியைக் கடந்து தெருவில் தாலடி எடுத்து வைத்தார். குடும்பத் தலைவரான அவரை நாங்களும் பின் தொடர்ந்தோம்.

“வீட்டைப்பூட்டினியோ?” என்று அப்பா கேட்க, அம்மாவும் “ஓம்,” என்று தலை அசைத்தா.

கதவாவது பூட்டாவது? வீடே ஷெல். அடியால் இடிந்து விழுந்துவிடுமோ என்ற நிலை. அப்பா - அம்மாவின் பழக்கம் விட்டுப் போகுமா?

இதுவரை வானத்தில் புக்காரா பறக்கும் போதும், ஷெல் விழுந்து வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டபோதும், அம்மா பாடும் அதே பல்லவியை இப்போதும் பாடத்தவறவில்லை,

“என் அண்ணன், வருந்தி வருந்திக் கூப்பிட்டபோது அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் போயிருந்தால், இப்படிப் போட்டது போட்டபடி விட்டு விட்டு, நடு இரவில் வீதியிலே இறங்க வேண்டி வந்திருக்குமா?” என முணுமுணுத்தா.

அப்பாவும் வழக்கம்போல் இதைக் காதில் விழுந்தும் விழாததுபோல், எதுவுமே பேசாது நடந்தார்.

இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. ஐப்பசி மாதத்து மழை இளந்தாறலாக தூற்றிக்கொண்டிருந்தது. சைக்கிளில் தம்பி தனபாலை இருத்தி, முன்னால் உடுப்பு மூட்டையும், சாப்பாட்டு மூட்டையும் தொங்க, அதை உருட்டிக் கொண்டு அப்பா முன் செல்ல, எங்கே தன் மூத்த செல்வத்தைத் தொலைத்துவிடுவோமோ என்று என் கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு அம்மா பின்னால் நடக்க, பிடித்து வைத்த பொம்மை போல் நான், ஒரு கையில் தங்கை வேணியும், தோளில் துணிப்பையுமாக, அடிமேல் அடி வைத்து அந்தச் சன சமுத்திரத்துடன் நத்தை வேகத்தில் நடந்தோம்.

ஆற்று வெள்ளத்துடன் சிற்றாறுகள் வந்துசேருவது போல், தெருவின் பக்க ஒழுங்கைகளில் இருந்தெல்லாம் மக்கள் வெள்ளம் வந்து தெரு வெள்ளத்தோடு கலந்துகொண்டிருந்தது. அத்துடன் ஊரிலுள்ள பெரியதும் சிறியதும் என்று எல்லாவித வாகனங்களும் கூடவே வந்து கொண்டிருந்தன. இவற்றிற்கிடையே சைக்கிள்களும், மோட்டார் சைக்கிள்களும் உருட்டிச் செல்வதற்கே இடமில்லாமல் ஒன்றோடு ஒன்று முட்டி மோதிச் சிக்கிக் கொண்டிருந்தன. இதனால் சிறிது தூரம் நகர்வதும், அரை மணி நேரம் நிற்பதுமாக மனித ஊர்வலம் முன்னேறியது. பசியால் குழந்தைகள் கதறி அழுதன. இதற்கு மேலாகத் தாயைத் தொலைத்த குழந்தைகளின் அழுகரல், குழந்தையைத் தொலைத்த தாய்க்குலத்தின் அழுகரல், என்று ஒரே ஓலமாக ஒலித்தது. கூடவே பயணிகள், தங்கள் தங்கள் குல தெய்வங்களிடம் முறையிடும் ஓலம். அப்பப்பா! இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்தில், ஜெர்மனியினின்று யூதரின் ஒருமித்த புலம்பெயர்தல் (எக்ஸ்ஓடைஸ்) பற்றி வாசித்துத்தானிருக்கிறேன். ஆனால் இதோ என் கண்முன்னாலே அதே போல் ஒரு சிறிய எக்ஸ்ஓடைஸ் இங்கே அரங்கேறிக் கொண்டிருக்கிறது.

இப்போது மழை சீறலுடன் கொட்டத்தொடங்கியது. மக்கள் தெப்பமாக நனைந்தனர். ஆனால் நத்தை வேகத்தில் நகர்ந்து கொண்டிருந்த மக்கள் வெள்ளத்தைச் சற்றேனும் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை! வீட்டை விட்டு, சொத்துக்களை விட்டு

தெருவிலிறங்கிய பின் மழையென்ன வெயிலென்ன? தூரத்திலே ஷெல் விழுந்து வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. மல்லிகாவின் நினைவில் இருந்த என்னை இந்த மழையா பாதிக்கப் போகிறது? ஷெல் விழப்போகிறது ஓடு என்று சொன்னாலும் ஓடுகின்ற மன நிலை எனக்கில்லை.

என் மல்லிகாவின் அழகோ அழகு. அவள் சிரிக்கும்போது மென்மையான ரோஜா நிற இதழ்களுக்கிடையே, முல்லை மொட்டைச் சேர்த்து வைத்தது போல் தெரியும் பற்கள், ஒரு தனி அழகு. அவள் பெயருக்கேற்ப 'மல்லிகை மொட்டாக விருந்து இப்போது பூத்து மணம் பரப்பியிருந்தாள். அவளுக்கும் எனக்கும் எட்டு வருடப் பழக்கம். சிறுவர்களாக இருந்தபோது ஆரம்பித்த நட்பு இப்போது வாலிப வயது வந்ததும் காதலாக மலர்ந்திருந்தது. நாங்கள் ஒருவர் மனதை ஒருவர் நன்றாக புரிந்துகொண்டதால், எங்கள் உணர்வுகள் ஒத்துப்போனதால் தன்னலமற்ற தூய்மையான காதல் ஏற்பட்டிருந்தது.

பள்ளிக்கூடம் விட்டபின் இருவரும் அந்த அரசமர நிழலிலே, வயற்காட்டு வரம்பிலே அமர்ந்திருந்து மணிக்கணக்காக மனசைத் திறந்து பேசிக்கொண்டிருப்போம்.

“மல்லி எனக்கு நிறையப் படித்து ஒரு டாக்டராக வேண்டும் என்ற ஆசை. ஆனால் நாடு இருக்கிற நிலையில் எங்கள் படிப்பும் சோதனைகளும் தடைப்பட்டுக் கொண்டு வருகிறபோது, நாங்கள் படித்து உத்தியோகம் பார்க்க எத்தினை வருடமாகுமோ? அதுவரை எனக்காகக் காத்திருப்பாயா?” என அவள் அழகிய கருவிழிகளை ஆழமாகப் பார்த்தபடி கேட்பேன்.

அவள் தன் நீண்ட கரும் இமைகளைப் படபடவென்று கொட்டி, என்னை அன்போடு நோக்கி, “நிச்சயமாய், சும்மா வீட்டிலே சுவரைப் பார்த்துகொண்டு காத்திருக்க மாட்டேன். எனக்கும் மேலே படிக்க வேண்டும் என்று ஆசை, ஆகையால் நானும் படித்து கொண்டுக் காத்திருப்பேன்,” என்பாள் தன் முல்லைச் சிரிப்பை உதிர்ந்தபடி.

அவள் மெல்லிய தளிர் விரல்களை என் கையிலெடுத்து, 'இந்த மோதிர விரலில் ஒரு அழகான வைரக்கல் மோதிரம் போட்டு அவளை என்னுடையவளாக்கும் நாள் சீக்கிரமாக வந்து விடாதோ?' என்று பெருமூச்சுவிடுவேன்.

"என்னடா பெருமூச்சு விடுறாய்?" என்று கேட்பாள் மல்லிகா. "ஒன்றுமில்லை," என்று மழுப்புவேன்.

"எனக்கு தெரியுமடா, எப்போ நாம் ஒன்று சேருவோம் என்று தானே? கவலைப்படாதே. நாங்கள் கட்டாயம் ஒன்று சேருவோம். எமது உறவு இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. நாம் சிறுவயதிலிருந்து நண்பர்களாகப் பழகி இப்போது ஒருவர் உள்ளத்தை ஒருவர் புரிந்துகொண்டதனால் ஏற்பட்ட இந்தக் காதல் உணர்வு மிகவும் ஆழமாக எமது உள்ளத்தில் வேரூன்றிவிட்டது. எங்களை எந்தச் சக்தியாலும் பிரிக்க முடியாது" எனக் கூறியபடி அவள் மடியில் படுத்திருந்த என் தலைமுடியை கோதிவிடுவாள்.

"ஓம் எங்கள் அன்பு எந்தச் சூழலிலும், எத்தனை வயதானாலும் குறையாது; அலுப்பும் தட்டாது," என நானும் ஆமோதிப்பேன்.

இப்படி எத்தனை இன்பமான பொழுதுகளைக் கழித்தோம். ஆனால் இதோ இந்தச் சிறீலங்கா இராணுவத்தின் புக்காரா வினின்று கொட்டும் குண்டுகளுக்கிடையே என் மல்லிகாவைத் தனியே தவிக்க விட்டு விட்டுப் போகிறேனே!

நத்தை வேகத்தில் ஜனசமுத்திரம் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது... நாங்களும் அந்த ஜன சமுத்திரத்துடன் ஒன்றோடு ஒன்றாய் ஊர்ந்து சென்றோம். வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த பிஸ்கட்டும், எள்ளு உருண்டைகளும் தம்பி தங்கையின் பசியைத் தீர்த்து வைத்திருந்தன. நாங்கள் மூத்தவர் மூவரும் அரைப் பட்டினியாகவிருந்து சமாளித்தோம். வழி வழியே சில புண்ணியவான்கள் தங்கள் வீட்டு வாசல்களில் வைத்திருந்த பச்சைத் தண்ணீர் எங்கள் வயிற்றை நிரப்பியது.

அப்பாவின சைக்கிளிலும் கால்நடையாகவும் பயணம் செய்து இரண்டு நாள் கழித்து சாவகச்சேரி வந்து சேர்ந்தோம்.

சாவகச்சேரி பள்ளிக்கூடத்தில் தங்குவதற்கு இடம் கிடைத்தது. பள்ளிக்கூடமோ சிறியது, அங்கு தங்கிய அகதிகளோ ஆயிரத்துக்கு மேல். காலை நீட்டிப்படுப்பதற்கு இடமில்லை; இருந்தபடியே தான் சற்றுக் கண்ணயரக் கூடியதாகவிருந்தது. இத்தனை பேருக்கும் பாவிப்பதற்கு கழிப்பிட வசதிக்கு எங்கே போவது? மக்கள் வரிசையாக தமது முறைக்காக மணித்தியாலக் கணக்காகக் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் இயற்கையின் அழைப்பு, முறை வரும் வரை காத்திருக்குமா? அதன் விளைவு மக்கள் செடிகளுக்கும் மரங்களுக்கும் பின் தங்கள் காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டனர். இதன் பலன் கொலரா, வாந்திபேதி, மஞ்சள் காமாலை என பலவிதமான நோய்கள் மக்களிடையே பரவியது.

செஞ்சிலுவைச் சங்கமும், போராளிகளும் நோய்வாய்ப்பட்டவரைக் காப்பாற்ற மிகவும் பாடுபட்டனர். ஆனால் நுற்றுக்கு மேற்பட்டோர் இந்தக் கொடிய நோயிற்குப் பலியாயினர். அதில் எங்கள் அப்பாவும் பலியானார். இந்த ஒரு வாரமாக மல்லிகாவின் நினைவைத் தவிர வேறு எந்த நினைவெயில்லாது இருந்த நான், அப்பா அம்மா சொன்னதைச் செய்கின்ற தஞ்சாவூர் பொம்மையாகவிருந்த நான் இப்போது விழித்துக் கொண்டேன். தலையிலும், மார்பிலும் அடித்துக் கதறி அழுது கொண்டிருந்த அம்மாவுக்கும், “அப்பா அப்பா!” எனக் கதறி அழுத தம்பி தங்கைக்கும் ஆறுதல் கூற வேண்டிய பொறுப்பு, தலைமகனான என் மேல் விழுந்தது. சுருங்கச் சொன்னால் ஒரு விநாடிக்குள், பதினெட்டு வயதான என் தலைமேல் முழுக் குடும்பப் பொறுப்பும் விழுந்தது. அரும்பு மீசையும், வாலிபக் கனவுகளுமாக பொறுப்பற்றிருந்த நான், ஒரு பொறுப்பான ஆண்மகனாக மாறினேன். எனது வயதிற்கு மீறிய கடமை உணர்வும், தன்னம்பிக்கையும் வந்துவிட்டது.

சும்மாவா சொன்னார்கள் தான் ஆடாவிட்டாலும் தன் சதை ஆடும் என்று. என் குடும்பத்தின் நிலையைக் கண்டு மனம் கலங்கினேன். இந்தச் சிறீலங்கா இராணுவத்தின் அடடுழியத்தால் மக்கள் அகதிகளாக அவஸ்தைப்படுவதையும், சாவதையும் பார்த்

தேன். என் சொந்தங்களின் பாதுகாப்பு, அவர்களின் எதிர்காலம் எல்லாம் என் பொறுப்பாகிவிட்டது. இங்கேயே இப்படியே அகதிகளாக இந்தச் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்தால் இவர்களுக்கு என்ன ஆகும். நோய், சாவு. ஆகையால் இங்கிருந்து எப்பாடு பட்டாவது கொழும்பு போய், பின்பு அங்கிருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்குக் குடிபெயர்வதென்று முடிவெடுத்தேன். மல்லிகாவைப் பற்றி நினைக்கவோ, கவலைப்படவோ, எனக்கு நேரம் இருக்கவில்லை. அவள் நினைவுகள் என் மனதுக்குள் ஆழமாக, பொக்கிஷமாக, பசுமரத்தாணி போல் பதிந்து, புதைந்தன.

அப்பாவும் அம்மாவும் புறப்படும்போது முன் யோசனையாகப் பணமும் நகையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டிருந்தனர். அந்த பணத்தை உபயோகித்து கிளாலியிலிருந்து படகு மூலம் மறுகரையிலிருந்து விசுவமடுவிற்கு எனது குடும்பத்தை எந்தவித அசம்பாவிதமும் இல்லாது கொண்டு போய்ச் சேர்த்தேன். அப்பா இறந்து நாலு நாள் கூட ஆகியிராது. அவரை இழந்த துக்கத்தையும் என்னை நம்பியிருக்கும் குடும்பத்தையும் சுமந்துகொண்டு ஒரு சுமை உந்தியில் வவுனியாவிலிருந்து கொழும்புக்குப் பயணம் செய்துகொண்டிருந்தேன்.

அம்மா-அப்பா செய்த புண்ணியமோ என்னவோ, எந்தவித தடங்கலுமின்றிக் கொழும்பு போய்ச் சேர்ந்தோம். கொழும்பில் அப்பாவின் அண்ணன், சிதம்பரம் பெரியப்பா வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். தூசிபடிந்த, செம்பட்டை அடித்த, வாரப்படாத தலை முடியும், அழுக்கேறிய வியர்வை நாற்ற உடையுமாக வாசலில் நின்ற எங்களை, பெரியப்பாவும் அவர் குடும்பமும் அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாமல் ஒரு கணம் தவித்தனர். அப்புறம் அப்பா தவறிப்போன செய்தி சொல்லி, எங்கள் சொந்தபந்தங்களுடன் சேர்ந்து அழுதோம், பெண்கள் எல்லோரும் கூடி ஒப்பாரி வைத்தார்கள். எனது துக்கத்தையும் பொங்கிவந்த அழுகையையும் அடக்கிக்கொண்டு மற்றவர்களுக்கு ஆறுதல் கூற எத்தனித்துத் தோல்வியடைந்தேன். பெரியப்பா எங்களைத் தங்கள் வீட்டில் தங்க வைத்து எமக்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளும் செய்துகொடுத்தார்.

எனது குடும்பத்ததின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய சிந்தனை யிலேயே இருந்த நான், தாமதிக்காமல் அவுஸ்திரேலியாவில் வசித்த அம்மாவின் அண்ணன் ரவி மாமாவுடன் தொலைபேசி மூலம் தொடர்புகொண்டேன். அப்பாவின் சாவைப் பற்றியும் எமது இடப் பெயர்வைப் பற்றியும் கூறினேன். அவர் அம்மாவுக்கும் எங்களுக்கும் ஆறுதல் கூறினார்.

“உங்கள் எல்லோரையும் அகதிகள் என்ற வகையில் சீக்கிரமாக சிட்னிக்கு அழைத்தெடுத்திடலாம். பணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம், தேவையான பணத்தை நான் அனுப்பு கிறேன்,” எனத் தைரியம் கூறினார்.

இனப்பிரச்சினையால் பாதிக்கப்பட்டு, வீடு வாசல் சொத்துக்கள் யாவற்றையும் விட்டு இடம்பெயர்ந்தபடியால், ஆறு மாதத்தில் அவுஸ்திரேலியா போக நுழைவுரிமைச் சீட்டுக் கிடைத்தது. ரவி மாமா எங்கள் நால்வரின் விமானப்பயணத்திற்கு வேண்டிய பணத்தை அனுப்பியிருந்தார். அம்மா காதில் போட்டிருந்த தோட்டைத் தவிர தன்னிடமிருந்த எல்லா நகைகளையும் விற்று, எங்களுக்கு வேண்டிய உடைகள் வாங்கி, மிகுதியை எங்கள் பயணத்தின்போது கைச்செலவுக்கு என்று வைத்துக்கொண்டா.

சிட்னி போய்ச் சேர்ந்த எங்களை, மாமாவும் அவர் குடும்பமும் அன்போடு வரவேற்று அவர் வீட்டில் தங்க வைத்தனர். காலம் தாமதிக்காமல் பள்ளிக்கூடத்தில் தம்பி தனபாலை ஆறாம் வகுப்பிலும் என்னை பன்னிரெண்டாம் வகுப்பிலும் மாமா சேர்த்து விட்டார்.

ஆகதிகளாகக் குடியேறிய எங்கள் குடும்பத்திற்கு இரு வாரத்துக்கு ஒருமுறை அவுஸ்திரேலியா அரசாங்கத்திடம் இருந்து உதவிப் பணம் கிடைத்தது. நாங்களும் இரண்டு அறை பிளாட்டு ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு குடியேறினோம். எங்களுக்குக் கிடைத்த உதவிப் பணம் வாடகைக்கும், உணவுக்கும், மற்ற அத்தியவசியமான தேவைகளுக்கும் மட்டுமட்டாகவிருந்தது.

அம்மா விடியற்காலையிலே எழுந்து வீட்டு வேலைகளைச் சீக்கிரமாக முடித்து விட்டு இடியப்பம், புட்டு என்று பலவித பலகாரங்களைச் செய்துகொடுத்துத் தானும் கொஞ்சம் பணம் சம்பாதிக்க தொடங்கினா. நானும் சனி ஞாயிறு நாள்களில் “மக்டொனல்ட்ஸ்” உணவகத்தில் வேலை செய்ததால் வசதியான வாழ்க்கை வாழக்கூடியதாக விருந்தது. இதற்கெல்லாம் தஞ்சம் தேடிவந்த எங்களுக்குப் புகலிடம் கொடுத்த அவஸ்திரேலிய அரசாங்கத்திற்கு நாங்கள் நன்றி கூற வேண்டும்.

மாதங்கள் உருண்டோடின. அப்பாவின் இழப்பை நாங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறந்துகொண்டு வந்தோம். மல்லிகாவை மறக்க நான் எவ்வளவு பாடுபட்டும் முடியவில்லை. ஆகையால் என் மனதின் அடித்தளத்தில் ஒரு துக்கம் இழையோடிக்கொண்டிருந்தது. இதை என்னைப் பெற்றவள் கவனித்துவிட்டு, ரவி மாமாவிடம், “சந்துரு முன்னம்போல் இல்லை. அவன் இப்போது வாய் விட்டுச் சிரிப்பது வெகு அருமை,” எனக் கூறிக் குறைபட்டாள்.

“போகப் போக எல்லாம் சரியாகிவிடும். காலந்தான் இதற்கு மருந்து,” என ரவிமாமா அம்மாவுக்கு ஆறுதல் கூறுவார். ஊரிலே, அப்பா இருந்தபோது நாங்கள் எவ்வளவு சந்தோஷமாக வாழ்ந்தோம். சிறீலங்காவின், இராணுவத் தாக்குதலுக்குப் பயந்து பதுங்கிப் பதுங்கி பங்கர்களில் வாழ்ந்தது உண்மைதான். ஆனால் எங்களைப் பொறுப்பாக பார்த்துக் கொள்ள அப்பா இருந்தார். பணத்துக்கும் குறைவு இருக்கவில்லை. அம்மா பூவோடும் பொட்டோடும் முகத்தில் லட்சுமிகரம் பளிச்சிட, அப்பா கொண்டுவந்து போட்டதைக்கொண்டு, தன் குடும்பத்தைப் பரிவோடு பராமரித்தா. பணத்தைப் பற்றிய கவலையோ, சமையோ அவளுக்கு இருக்கவில்லை. இப்போ இளம் விதவையான அம்மா படும் துன்பங்களும் துயரும் என்னைச் சிந்திக்கவைத்தது. என் தாயாருக்கும் என் உடன் பிறப்புக்களுக்கும் ஒரு நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுப்பது எனது கடமை என்று உணர்ந்தேன். அதனால் நான் படித்தேன், மிக நன்றாகப் படித்தேன், ஊக்கமாகப் படித்தேன். பலனும்

கிடைத்தது. நியுவ் சவுத் வேல்ஸ் மருத்துவக்கல்லூரியில் மருத்துவம் செய்வதற்கு எனக்கு இடம் கிடைத்தது.

ஊரிலே, தென்மராட்சிக்குப் புலம்பெயர்ந்த மக்கள் எல்லோரும் தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பிப் போயிட்டார்கள் என்று ஈழமுரசுப் பத்திரிகையில் வாசித்தேன். என் மனதிலே ஆழமாகப் பதிந்திருந்த மல்லிகாவின் நினைவுகள் அப்பப்போ இந்த மாதிரிச் சந்தர்ப்பங்களில் தலை தூக்கியது. உடனே ஊரிலே எனது நண்பன் பரதனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அவனுடைய குடும்பத்தின் சுகம் விசாரித்து, எங்கள் குடும்பத்தின் நிலைவரத்தையும் கூறி அத்துடன் மல்லிகாவின் குடும்பத்தைப் பற்றிய விபரம் ஏதும் தொரியுமா எனக் கேட்டு எழுதியிருந்தேன். பல நாள்களுக்குப் பின் வந்த பரதனின் பதில் கடிதத்தைக் கண்டதும் சந்தோஷப்பட்டேன். ஆனால் மல்லிகாவைப் பற்றியோ அவள் குடும்பம் பற்றியோ எந்தவித தகவலும் தெரியாது என்று எழுதியிருந்தான். தொடர்ந்து பரதனுடன் கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக்கொண்டேன். இப்போ இல்லா விட்டாலும் இன்னொரு நாள் மல்லிகாவைப் பற்றிய தகவல் கிடைக்கும் என்ற ஒரு நம்பாசை.

ஒவ்வொரு வெள்ளியும் தவறாமல் அம்மா, தம்பி, தங்கை வேணியையும் சிட்னி முருகன் கோயிலுக்கு அழைத்துச் செல்வேன். முருகப்பெருமானிடம், எமக்கு சிட்னியில் அடைக்கலம் கிடைத்ததிற்கு நன்றி கூறி, எப்படியாவது மல்லிகாவை என்னிடம் சேர்த்துவிடச் சொல்லியும் வேண்டிக்கொள்வேன்.

வருடங்கள் ஆறு உருண்டோடியது; நான் டாக்டராகப் பட்டம் பெற்று வெஸ்மீட் ஆஸ்பத்திரியில் வேலையும் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டேன். தம்பி தனபால் யூ.டி.எஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல் படித்துக் கொண்டிருந்தான். எனது குட்டித்தங்கை வேணி ஆறாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

2002 ஆண்டில், சிறீலங்கா அரசாங்கமும் விடுதலைப்புலிகளும் சமாதான உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திட்டனர். இதனால் போர் தற்காலிகமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. புலம்பெயர்ந்து அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்த எம் தமிழ் மக்கள் கொழும்பு போய் பின்பு விமானமூலம்,

அல்லது தரைமார்க்கமாக வன்னி, யாழ்ப்பாணம் என்று போய் வந்தனர். சொந்தக்காரர்களைப் பார்க்கவும், தமது வீடுகள் காணிகளை விற்பதற்கும், சிலர் விடுப்புப்பார்ப்பதற்கும் போய் வந்தனர்.

“ஒரு கஷ்டமூமில்லை, சோதனைச்சாவடியில் சோதனை நடக்கும். அதனால் பயணத்தில் சிறிது தாமதம் ஏற்படும், மற்றும் படி நிம்மதியாகப் போய்வந்தோம்,” என்றனர்.

“எங்கள் யாழ் மண்ணை மிதித்துவிட்டு வந்தோம்,” எனப் பெருமையாகவும் கூறினர்.

எனக்கு மல்லிகாவைப் பற்றி எந்தவிதத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. கடைசியாக எனது நண்பன் பரதனிடமிருந்து வந்த கடிதத்தில் தான் கனடாவுக்கு இடம்பெயரப் போவதாக எழுதியிருந்தான். ஆகையால் ஊருடன் இருந்த அந்த ஒரு தொடர்பும் இல்லாமற் போயிற்று. எனக்கு யாழ்ப்பாணம் போக வேண்டும். மல்லிகா என்ன ஆனாள்? என்று நேரில் போய் அறியத் துடித்தேன். நான் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டைப் பார்க்க வேண்டும் அந்த வீட்டில் குடும்பத்தோடு போய்க் கொஞ்சநாள்தங்கியிருக்க வேண்டும் என்ற ஆசை ஆழமாக எழுந்தது. அந்த வீடு எங்கள் அப்பாவின் கொள்ளுப்பாட்டன் கட்டிய வீடு. இதனால்தானோ என்னவோ அப்பாவுக்கு அந்த வீட்டின்மேல் ஒரு இணைப்பு, பற்று. நான் என்னுடைய விருப்பத்தைக் கூறி அம்மாவுடைய விருப்பத்தையும் கேட்டேன். அம்மாவோ, “சொந்த வீடோ! சொந்த மண்ணோ! எனக்கு அங்கு வர விருப்பமில்லை. நாங்கள் பட்டதெல்லாம் போதும். இங்கு நிம்மதியாகச் சிவனே என்று இருக்கிறோம். சொந்த வீட்டில் போய் தங்குவதால் எந்த சுகத்தைக் காணப் போகிறோம்? எப்ப சிறீலங்கா இராணுவம் ஷெல் போடப் போகுதோ என்று பயந்துகொண்டு வாழ்வதைவிட இங்கு வாடகைப் பிளாட்டிலே நிம்மதியாக வாழலாம். நான் அங்கே வரவில்லை! நீயும் போக வேண்டாம்” என்றாள் அழுதபடி.

சதா அப்பாவை நினைத்துக் கண்ணீர் வடிக்கிற அம்மா, ஊரைப் பற்றிய பேச்சு வந்ததும் கேட்கவா வேண்டும்? விம்மி விம்மி

அழுதா. மேலும் இரண்டு வருடங்கள் உருண்டோடின. எல்லாத்தகுதிகளும் கொண்ட திருமணமாகாத ஒரு வாலிபன் அதுவும் ஒரு டாக்டர் இருந்தால் சிடனி நகரத்தில் வாழும் நம் தமிழ் மக்கள் விட்டு வைக்க மாட்டார்களே. உடனே பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் உறவினர் மூலம் தூதனுப்பினர். அம்மாவுக்கோ ஒரே பெருமை.

“சந்துரு, உனக்கு பல இடங்களில் இருந்து நல்ல கல்யாணங்கள் வந்திருக்கு. உனக்குப் பிடித்ததை நீ தேர்ந்தெடுத்தால் மேற்கொண்டு பார்க்கலாம். என்ன சொல்லுகிறாய்?” எனக் குடைந்து கொண்டிருந்தாள்.

நானும், “இப்போ எனக்குக் கல்யாணம் வேண்டாம்,” என்று தட்டிக் கழித்துக்கொண்டிருந்தேன். மல்லிகாவைத் தவிர வேறு ஒரு பெண்ணை மனைவியாக ஏற்க என் மனம் மறுத்தது. மணந்தால் மல்லிகா இல்லையேல் எனக்கு மணவாழ்க்கையே இல்லை என்று எப்போவோ முடிவெடுத்துவிட்டேன். மல்லிகாவை நான் பிரிந்திருந்தாலும் அவளுடன் சேர்ந்து கழித்த நாள்களின் இனிய நினைவுகள் எனக்குப் போதும். ஆனால் அம்மாவின் தாய் மனம் கேட்கவில்லைப் போலும். மீண்டும் மீண்டும் என் திருமணத்தைப் பற்றி என்னை நச்சரிக்கத் தொடங்கினாள்.

“அம்மா! தம்பி தனபால் படிப்பை முடித்து வேலைக்கு போகட்டும், தங்கச்சி வேணியும் பல்கலைக்கழகப் படிப்பை முடிக்கட்டும், அதற்கப்புறம் என் கல்யாணத்தைப் பற்றி யோசிக்கலாம்,” என உறுதியுடன் கூறினேன். ஏனோ அம்மாவிடம் மல்லிகாவைப் பற்றிச் சொல்ல மனம் வரவில்லை.

“என்னடா அப்ப உனக்கு முப்பது வயதுக்கு மேலாகிவிடுமே?”

அம்மாவின் குரலிலே மகன் கலியாணம் கட்டிக் குடும்ப வாழ்க்கையிலே ஈடுபட வேண்டும் என்ற ஆதங்கம் தொனித்தது. பாவம் அம்மா, எல்லாத்தாய்மார்கள்போல் அவளும் மகனை மணக்கோலத்திற் பார்க்க ஆசைப்பட்டாள். அம்மா என் மேல் வைத்திருந்த அன்பையும் பாசத்தையும் நினைத்து என் மனம் நெகிழ்ந்தது.

ஆயினும், மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, “அம்மா என்னைக் கல்யாணம் பண்ணுகிற பெண் என்னுடன் என் குடும்பப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்க வேண்டும். இந்த இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிலே, அதுவும் இந்தச் சிட்னி நகரத்தில் அப்படி ஒரு பெண் இருப்பாள் என்று எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. அதோடு நான் மேலே படிக்க வேண்டும். எனக்கு இப்போதைக்குத் திருமணம் வேண்டாம்,” என்று என் குரலில் உறுதி தொனிக்கப் பதிலளித்தேன். என்று நான் குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றேனோ அன்று முதல் என் உறுதியான முடிவுகளுக்கு அம்மா மதிப்பளித்தாள். ஆகையால் மேலும் விவாதிக்காமல், கல்யாணப்பேச்சை அத்தோடு நிறுத்திவிட்டு எழுந்து போய்விட்டா.

சமாதான உடன்பாட்டிற்குப் பின் வன்னியின் கட்டுப் பாட்டுக்குள் இருக்கும் பகுதிகளில் போதுமான வைத்தியர்களும், வசதிகளும் இருக்கவில்லை. இதனால் சீரான வைத்திய வசதிகள் இல்லாமல் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் மிகவும் அல்லல்பட்டார்கள். இந்நிலையை விவரித்து தமிழர் புனர்வாழ்வு அமைப்பும் அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களும், முக்கியமாக அவுஸ்திரேலியாவிலுள்ள தமிழர் மருத்துவ நிதி அமைப்பு, வைத்தியர், வைத்திய நிபுணர்கள், தாதிகள் அங்கே போய்த் தொண்டாற்ற விரும்பினால் தம்முடன் தொடர்புகொள்ளுமாறு அறிவித்திருந்தனர். இச்செய்தி கேட்டு சிட்னி யிலிருந்து தமிழ் மருத்துவர் பலர் தமது சேவையை அளிக்க முன் வந்தனர். நானும் வன்னிக்குச் சென்று என்னால் இயன்ற சேவையை எமது மக்களுக்குச் செய்ய முடிவெடுத்தேன்.

எனது வன்னிப் பயணத்தைப் பற்றி கேட்டதும் அம்மா, “எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்காமல் வெளிக்கிட்டிடாய். கவனம், ஏதாவது குழப்பம், பிரச்சினையென்றால் உடனே புறப்பட்டு வந்திடு. உனக்கு ஏதேனுமென்றால், நாங்க தனித்துப் போய் விடுவோம்,” எனக் கண்களினின்று கண்ணீர் வழிந்தோட, என் முகத்தை வருடியபடி கூறினாள்.

நான் வன்னி போவதில் அம்மாவுக்குச் சம்மதமேயில்லை. அவள் என்ன சொல்லியும் நான் கேட்கப் போவதில்லை என்றும் தெரியும். அம்மாவின் கண்களினின்று கண்ணீர் பொல பொலவெனக் கொட்டியது. நானும் உணர்ச்சிவசப்பட்டு அழுது விட்டேன். பின்பு, “அம்மா, இன்று நாட்டிலே சமாதானம் நிலவுகிறது. எந்தவித அசம்பாவிதமும் நடவாது. எத்தனை பேர் ஊருக்குப்போய் மாதக்கணக்காத் தங்கிவிட்டுச் சந்தோஷமாகத் திரும்பி வந்திருக்கிறார்கள். எனக்கு ஒன்றும் ஆகாது, நீங்க கவலைப்பட வேண்டாம்,” எனச் சமாதானப்படுத்தினேன். வேலையிலிருந்து இரண்டு மாத விடுப்பு எடுத்துக் கொண்டு, தம்பி தனபாலனிடம் குடும்பத்தைப் பொறுப்பாகப் பார்த்துக் கொள்ளுமாறு சொல்லிவிட்டு வன்னிக்குப் புறப்பட்டு விட்டேன். "What will you have do drink," என்று விமானப் பணிப்பெண்ணின் குரல் கேட்டு நான் என் நினைவுகளினின்று இவ்வுலகத்திற்கு வந்தேன்.

பண்டாரநாயக்க விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கிய என்னை அழைத்துச் செல்ல சிதம்பரம் பெரியப்பா வந்திருந்தார். என்னைக் கட்டி அணைத்தபின் “அட உன் அப்பாவையே உரித்துவைத்தது போலிருக்கிறாய்,” என்றார் என்னைத் தலையிலிருந்து கால்வரை பார்த்தபடி. என் அப்பா ஆறடி உயரம், மாநிறம், கூர் மூக்கு, சுருட்டை முடி, உயரத்திற்கேற்ப சதைப்பிடிப்புடன் நல்ல வாட்ட சாட்டமாக இருப்பார். பெரியப்பா சொன்னது சரி.

நான் உருவத்தில் அசல் அப்பா தான்.

கொழும்பில் என் சொந்தபந்தங்களைச் சந்தித்ததில் எனக்கு சந்தோஷம். தொலைபேசியில் அம்மாவுடன் தொடர்புகொண்டு நான் சுகமாக வந்து சேர்ந்ததையும் இரண்டு நாளில் வன்னிக்குச் செல்ல ஏற்பாடு செய்திருப்பதாகவும், இங்கே எந்தவித பிரச்சினையும் இல்லை, ஆகையால் பயப்படுவதற்கு எதுவுமில்லை என்றும் கூறினேன்.

என்னை வன்னிக்கு அழைத்துச் செல்ல தமிழர் மருத்துவ நிதி அமைப்பு, ஒரு வாகனமும் கூடவே என் பயணத்தின்போது

துணையாகவிருக்க ஒருவரையும் அனுப்பியிருந்தார்கள். அவர் தன் பெயர் அன்பழகன் என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கெண்டார். காலை ஆறு மணிக்குக் கொழும்பு நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்ட நாம் மதியம் ஒரு பன்னிரண்டு மணி அளவில் வவுனியா வந்தடைந்தோம். சிவப்பு விளம்பரத் தட்டியில், பெரிய வெள்ளை எழுத்தில் 'உடல் மண்ணுக்கு; உயிர் தமிழுக்கு' என்ற எழுத்துக்கள் எங்களை வர வேற்றன. எனக்கு உடம்பெல்லாம் புல்லரித்தது. வாகனத்தை நிறுத்தச் சொல்லி, அந்தத் தட்டியைப் போட்டோ எடுத்தேன்.

வவுனியாவிலிருந்து ஓமந்தையிலுள்ள இராணுவச் சோதனைச்சாவடியை வந்தடைந்தோம். எனது சிறீலங்கா அடையாள அட்டையைக் காட்டினேன். எங்கே போகிறீர்கள் என்ற கேள்விக்கு, யாழ்ப்பாணம் என்று பதிலளித்தேன். பின்பு பெட்டிகளைப் பரிசோதனை செய்தார்கள். எந்தவித பிரச்சினையு மின்றி இராணுவப் பரிசோதனையை முடித்துக் கொண்டு விடுதலைப்புலிகளின் சோதனைச்சாவடி நோக்கிப் புறப்பட்டோம். இந்த இரண்டு சோதனைச் சாவடிகளுக்கிடையே உள்ள சூனியப் பிரதேசத்தில் வீடுகள் எதையுமே காணமுடியவில்லை. அதனால் மனித நடமாட்டமும் இல்லை. ஆனால் 'கண்ணி வெடி கவனம்' என்ற விளம்பரத் தட்டிகள் மட்டும் அங்காங்கே நிறுத்தப்பட்டிருந்தது.

விடுதலைப்புலிகளின் சோதனைச் சாவடியை வந்தடைந் தோம். அன்பழகனும் நானும் வாகனத்தை விட்டிறங்கவும், வாகனத்துக்கு நுழைவுச்சீட்டு எடுக்கும் தொகுதிக்கு வாகனத்தை ஓட்டிச்சென்றான், வாகன ஓட்டி வேலு. நாமிருவரும் மறுபுறத்தில் தற்காலிகமாகப் போடப்பட்ட கொட்டகைக்குள் சென்றோம். அங்கிருந்த அதிகாரி என்னை மிகவும் மரியாதையாக வரவேற்று அமரும்படி கூறினார்.

“தாகத்திற்கு ஏதாவது குடிக்கிறீர்களா?” என்று உபசரித்தார். தாகத்திற்குத் தண்ணீர் மட்டும் வாங்கிக் குடித்தேன்.

பின்பு, “தம்பி! எங்கிருந்து வருகிறீர்கள், எங்கே போகிறீர்கள் உங்கள் பயணத்தின் நோக்கம் என்ன?” எனக் கேட்டார். நானும்

பதிலளித்து எனது அவுஸ்திரேலியக் கடவுச்சீட்டை காட்டினேன். அவரும் மலர்ந்த முகத்துடன் விடுதலைப் புலிகளின் சின்னம் கொண்ட அட்டையில் நுழைவுரிமை வழங்கினார்.

மத்தியானம் இரண்டு மணியளவில் கிளிநொச்சியை அடைந்தோம். களையோடு சேர்ந்து பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. எங்கே பசியாறலாம் என்று நான் யோசித்துக்கொண்டிருக்க, எமது வாகன ஓட்டி, வேலு “ஐயா சேரன், சோழன், பாண்டியன் என்று நல்ல தரமான உணவகங்கள் கிளிநொச்சியில் இருக்கின்றன. எங்கே சாப்பிடப்போகிறீர்கள்?” எனக் கேட்டார். நான் பாண்டியனைத் தேர்ந்தெடுக்க, அந்த உணவகத்திற்கே போனோம். சிட்னி நகரத்தில் நடாத்தப்படும் சிறீலங்கன் உணவகங்கள் போல் சுத்தமாகவும் தரமானதாகவுமிருந்தது. பணியாளர்கள் சீருடை அணிந்து, அன்புடனும் திறமையுடன் எமக்கு உணவுபரிமாறினார்கள். உணவோ மிகவும் சுவையாகவிருந்தது. அத்துடன் உணவகத்தின் சுவர்களில் எழுதியிருந்த தமிழரின் விடுதலை உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் முத்திரைச் சொற்கள் என் சிந்தனைக்கு விருந்தளித்தது. ஒரு சுவரில் “இரத்தம் சிந்தி, வியர்வை சிந்தி, கண்ணீர் சிந்தி, தாங்கொணாத துன்பத்தின் பரிசாகப் பெறுவதுதான் சுதந்திரம்.”

அடுத்து “தாயை பழித்தால், தாய் தடுத்தால் விடுவேன், தமிழைப் பழித்தால் யார் தடுத்தாலும் விடேன்!” என்கிற வாசகம்.”

இப்படி எல்லா பக்கத்திலும் பல முத்திரைச் சொற்கள் எழுதப்பட்டிருந்தது. இவ் உள்ளத்தைத் தொடுகிற முத்திரைச் சொற்களை வாசிப்போருக்குச் சுதந்திர தாகம் எழாமலிருக்காது.

மதிய உணவை முடித்துக்கொண்டு, அன்பழகன் என்னைத் தமிழ் ஈழ மருத்தவத் தலைமைக் காரியாலயத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அந்த அதிகாரி என்னை மிகவும் அன்போடு வரவேற்றார். “பிரயாணம் எப்படியிருந்தது?” எனக் கேட்டார். பரவாயில்லை, எனப் பதிலளித்தேன்.

“உங்களைப் போன்றவர்கள் இங்கே வந்து வைத்தியம் செய்வதை நாங்கள் மிகவும் வரவேற்கிறோம். உலகத்தின் பல

பாகங்களிலும் குடியேறியிருக்கும் தமிழர்கள் இப்படிப் பல துறைகளிலும் தமிழ் ஈழத்திற்கு உதவுகிறார்கள்,” எனக் கூறினார்.

அதன்பின் நான் தங்குவதற்கென்று ஏற்பாடாகியிருந்த விடுதிக்கு அழைத்துச் சென்றார். ஐந்து படுக்கை அறைகள் கொண்ட அந்த விடுதி சகல நவீன வசதிகளும் கொண்டதாக அமைந்திருந்தது. அங்கு என்னைப்போல் தமது சேவையை அளிக்க இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த இரு தமிழ் வைத்தியர்களை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

அடுத்த நாளே நான் தமிழ் ஈழ சுகாதார நிர்வாகத்தால் நடாத்தப்படும் பொன்னம்பலம் ஆஸ்பத்திரியில் நோயாளிகளைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். வெளியூரிலிருந்து டாக்டர்கள் வந்திருப்பதை உதயன் பத்திரிகையிலும் வானொலியிலும் அறிவித்திருந்தனர். ஆகையால் சனங்கள் திரண்டு வந்திருந்தனர். நானும் ஓயாது வேலை செய்தேன். தன்னலம் கருதி உயிருக்குப் பயந்து புறமுதுகு காட்டி ஓடிய நான், இவ்விதத்திலாவது எனது மக்களுக்குச் சேவை செய்ய ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டுச் சந்தோஷப்பட்டேன்.

உயிரோடு உறங்கிக் கொண்டிருந்த மல்லிகாவின் நினைவுகள், மெல்லத் தலைதூக்கின. யாழ்ப்பாணம் போய் மல்லிகாவும் அவளுடைய குடும்பமும் என்ன ஆனார்கள் என்று அறிய முடிவு செய்தேன். ஒரு வாகனத்தை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டுவிட்டேன். முகமாஸையிலுள்ள விடுதலைப்புலிகளின் சோதனைச்சாவடியில் எனது நுழைவுரிமை அட்டையைக் காட்டினேன். ஒரு பிரச்சினையுமில்லாமல் மேலே போகவிட்டார்கள்.

அடுத்து சிறீலங்கா இராணுவத்தின் சோதனைச் சாவடியில், எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? எனச் சிங்களத்தில் கேட்டார்கள். கொழும்பு என்று சொன்னேன், எங்கள் வாகனத்தையும் பெட்டிகளையும் சோதித்துவிட்டுப் போகவிட்டார்கள்.

கிளிநொச்சியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் போகும் வழிநெடுக கொடூரப் போரினால் ஏற்பட்ட அட்டுழியத்தின் அத்தாட்சியைக் கண்டேன். யாழ்ப்பாணத்தின் இலக்கணமாக விளங்கிய அந்தப் பனைமரங்கள்! எவருக்குமே தீங்கு நினைக்காது வஞ்சனையின்றி வாரியிறைக்கும் பனைமரங்கள், நுங்கு சீவுவது போல் தலை சீவப்பட்டுக் கருகி நின்றன. பள்ளிக்கூடங்கள், வீடுகள் இருந்ததிற்கு அடையாளமாக வெறும் மண்ணும், கற்சுவர்களும் எஞ்சி நின்றன. இத்தனை வீடுகளிலும் வாழ்ந்த மனிதர் எங்கே? ஊரிலே உயிரோடு இருக்கிறார்களோ?....., அல்லது என்னைப் போல் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு தம் சொந்தம், இனம் மறந்து, பேசும் மொழி மறந்து பிற நாட்டிலே குடியேறி விட்டார்களா? நான் பிறந்த மண்ணின் அவல நிலை கண்டு நெஞ்சம் நொந்தேன்.

நான் பிறந்து வளர்ந்த கிராமத்து மண் கொக்குவிலை அடைந்தேன். எங்கள் வீடு குண்டடி பட்டு, பாதி கூரையின்றி, பாதி சுவர் இடிந்து கொட்டுண்டு பரிதாபமாக நின்றது. சுவர்களில் சல்லடை போல் துப்பாக்கிச் சூட்டால் ஏற்பட்ட துவாரங்கள் வேறு. உள்ளே பேச்சுக்குரல் கேட்டது. எட்டிப் பார்த்தேன்.

“என்ன தம்பி?” எனக் கேட்டு கொண்டு வயதான அம்மா ஒருவர் வெளியே வந்தா. முகத்தைப் பார்த்தேன் தெரிந்த முகமாகவிருந்தது.

என்னை உற்றுப்பார்த்த அந்த அம்மா, “ஏன் தம்பி, நீ பொன்மணியின் மகன் சந்துரு தானே?” எனக் கேட்டாள்.

“ஓம், நீங்க அமுதம் மாமி தானே?” என்றேன்.

“சரிதான் தம்பி,” என்றாள். எங்கள் பேச்சுக்குரல் கேட்டு சற்றுத் தயங்கியபடி மாமியின் பின்னால் அவ வாரிசுகள், சிந்து, அல்லி, சங்கர் வெளியே வந்தனர். அவர்களை சிறுவயதில் பார்த்தது தான். ஆனால் அவர்கள் முகங்களும் பெயர்களும் என் மனதில் அப்படியே பதிந்திருந்தது.

“தம்பி நாங்கள் தொண்ணூற்றி ஐந்தின் இடம்பெயர்வோடு தென்மராட்சி போய் பின்பு திரும்பி வந்து பார்த்தால் எங்கட வீடு தரைமட்டமாகக் கிடந்தது.” இதை சொல்லும்போது மாமியின் குரல் உணர்ச்சியால் நடுங்க, கண்களும் கலங்கியது.

“இருக்க இடமில்லாமல் மரநிழல்களில் தங்கியிருக்கும் போது, உங்க வீடு இப்படி பாதி இடிந்து கவனிப்பாரற்று கிடந்ததைக் கண்டு, இங்கே குடியேறிவிட்டோம். மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் தம்பி, நாங்கள் இப்பவே வீட்டைக் காலி பண்ணுகிறோம்,” என்றா.

“இல்லை மாமி! இடப்பெயர்வில் நாங்கள் அப்பாவை இழந்து விட்டோம். அதற்கப்புறம் அவுஸ்திரேலியாவுக்குக் குடிபெயர்ந்தோம். அங்கே அந்த அரசாங்கத்தின் தயவாலும், கடவுளின் அருளாலும் எவ்வித குறையும் இல்லாமல் வாழ்கிறோம். நீங்க இந்த வீட்டிலேயே இருங்கோ,” என்றேன்.

மாமியின் முகம் சந்தோஷத்தில் மலர்ந்தது.

“உள்ளே வாங்கோ”, என்று அழைத்துச் சிற்றுண்டியும் தேநீரும் கொடுத்து உபசரித்தார். அவர்களிடம் மல்லிகாவின் குடும்பத்தைப் பற்றி விசாரித்தேன். இடம்பெயர்ந்த குடும்பங்கள் பலர் கிராமத்திற்குத் திரும்பி வரவில்லையாம். அதிலே மல்லிகாவின் குடும்பமும் ஒன்று என்று கூறினார்கள். அமுதம் மாமியையும் குடும்பத்தையும் தொடர்ந்து எங்க வீட்டிலேயே இருக்கலாம் என்றும், உடைந்த சுவர்களையும் கூரையையும் சீர்த்திக்கட்ட பணம் அனுப்புவதாகவும் கூறி, அவர்களுக்கு எனது அவுஸ்திரேலிய விலாசத்தையும் கொடுத்துவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டேன்.

அடுத்த தெருவிற்குச் சென்று மல்லிகாவின் வீட்டைப் பார்த்தேன். அது தரைமட்டமாகக் கிடந்தது. “ஐயோ! மல்லிகாவும் அவள் குடும்பத்தாரும் என்ன ஆனார்களோ?” என் மனம் பலதும் நினைத்துக் கலங்கியது. அழகைத் துளிகள் கன்னத்தில் வழிந்தன. வாகன ஓட்டி பார்க்குமுன் சட்டென்று குனிந்து கண்ணைத்

துடைத்துக் கொண்டேன். இரண்டு நாள் ஒரு விடுதியில் தங்கியிருந்து எல்லாரிடமும் விசாரித்தேன். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த அகதிகள் முகாம்கள் எல்லாம் போய்ப் பார்த்தேன். பலனில்லை. எத்தனை எதிர்பார்ப்போடு நான் யாழ்ப்பாணம் வந்தேன், இப்போ உணர்ச்சிகள் வற்றிய கோது போன்ற மனநிலையுடன் கிளிநொச்சி திரும்பினேன்.

வன்னியில் பல சிறுவர் இல்லங்களையும், முதியோர் இல்லங்களையும், மாவீரர் துயிலும் இல்லங்களையும் பார்வையிட அன்பழகன் அழைத்துச் சென்றார். ஒவ்வொரு இல்லமும் மிகவும் சீராகவும் ஒழுங்காகவும் நடாத்தப்படுவதைக் கண்டு வியந்தேன். ஒரு நாள், குண்டு வீச்சினால் காயமடைந்து, இடுப்புக்குக் கீழ் ஊனமுற்ற பெண் போராளிகளைக் குடியிருத்தி, அவர்களுக்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளும் கொடுத்துப் பேணிக் காக்கும் இல்லத்திற்கு அன்பழகன் என்னை அழைத்துச் சென்றார்.

போகும் வழியில், அவர், “ஊனமுற்ற இந்தப் பெண்களின் தேவைகளைக் கவனிப்பதற்கென்று பல பெண்களை நியமித்து இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பாவிப்பதற்கு ஆளுக்கொரு சக்கர வண்டியும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்லாமல் அவர்கள் பொழுதைப் பயனுள்ளதாகக் கழிப்பதற்குப் பலவித தொழிற் பயிற்சிகள் பெற வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். கணினிகள் பாவிக்கும் முறையும் பயிற்றப்பட்டு, அந்த பயிற்சியின் ஒரு அம்சமாக பல விசேஷங்களுக்குரிய அழகான வாழ்த்து அட்டைகள் தயாரிக்கின்றனர்,” என விவரித்தார்.

இவ்வில்லத்துக்குள் போனதும் சக்கர வண்டியில் அமர்ந்தபடி ஏழு-எட்டுப் பெண்கள் “வாங்கோ,” என்று மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்றனர். பார்வைக்கு அவர்கள் சாதாரணமாக நாற்காலியில் அமர்ந்திருப்பது போல் தெரிந்தது. ஆனால் ஒரு வித்தியாசம் அவர்கள் ஊனம் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமலிருக்க இடுப் பிலிருந்து கணுக்கால் வரை சாரத்தால் போர்த்து மறைத் திருந்தார்கள். என்னை அழைத்துச் சென்ற அன்பழகன், “இவர்

டாக்டர் சந்துரு, அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து வந்திருக்கிறார். இரண்டு மாதம் தங்கியிருந்து கிளிநொச்சியிலும், புதுக்குடியிருப்பிலும் நோயாளிகளுக்குச் சிகிச்சை அளிப்பார்,” என்று என்னை அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

“எத்தனை வருஷமாக சிடனியில் இருக்கிறீர்கள்?” என ஒரு பெண் கேட்க இன்னுமொரு பெண் “நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் எவ்விடம்?” என இப்படிப் பல கேள்விகள் கேட்டார்கள். அவர்கள் கேள்விகளுக்கு மலர்ந்த முகத்துடன் பதிலளித்தேன். நான் அவர்களின் பெயர்களைக் கேட்டறிந்து, பேச்சில் கலந்து கொண்டேன். இனிமையான தமிழ்ப்பெயர்களுடன், அழகாகத் திகழ்ந்தனர். எமது வாகனத்தை ஓட்டி வந்த வேலனும், அன்பழகனும் இவர்களுக்கு நன்கு அறிமுகமானவர்கள். அவர்களுடன் இந்த பெண்கள் வேடிக்கையாகப் பேசிச் சிரித்து மிகவும் சந்தோஷமாகத் தென்பட்டனர். தமது பாதிப்பைப் பற்றிய கவலையோ வருத்தமோ அவர்கள் முகத்தில் தெரியவில்லை. உள்ளத்தின் சந்தோஷம், அவர்கள் கண்களில் பிரதிபலித்தது. உதடுகளில் தவழ்ந்த புன்னகையில் தெரிந்தது. வாய்விட்டுக் கணீர் என்று சிரித்த சிரிப்பில் ஒலித்தது. துப்பாக்கியேந்தி வீரத்துடன் போரிட்டபோது வசதிக்காக வெட்டப்பட்டிருந்த அவர்கள் கூந்தல் இப்போது நீளமாக வளர்க்கப்பட்டு, நெற்றியிலே ஸ்டிக்கர் பொட்டுடன், அவர்கள் தளிர்க்கரங்களைப் பலவித வர்ண வளையல்கள் அலங்கரிக்க, நகத்திற்குச் சாயமும் பூசி மிகவும் அழகாகத் திகழ்ந்தார்கள். இவர்களா போர்க்களத்தில் பல வீரதீரச் செயல்களைப் புரிந்தார்கள்? மென்மைக்கு இலக்கணமாகத் திகழும் இந்தக் கரங்களா துப்பாக்கியும், ஏ.கே.களும் ஏந்திப் போராடின? எங்கள் மண்ணின் மானத்தைக் காப்பாற்றின? நான் வியந்தேன். பார்த்தால் பூனை, பாய்ந்தால் புலி என்பார்களே அது எவ்வளவு உண்மை! இத்தனை சாதனைகள் புரிந்த பெண்கள் முன் நிற்க எனக்கு உடம்பு கூசியது. சுயநலம், தமது குடும்பத்தின் நலம் கருதி, பிறந்த மண்ணைத் துறந்து, எதிரிகளின் கைகளில் நாட்டை விட்டு விட்டு ஓடியவர்களில் நானும் ஒருவன்தானே?

நான் கொண்டு போன பிஸ்கெட்டுப் பெட்டிகளை அந்தப் பெண்களிடம் கொடுத்தேன்.

உடனே ஒரு பெட்டியைப் பிரித்து என்னுடன் பகிர்ந்து சாப்பிட்டார்கள். அங்கு உதவி செய்யும் பெண்மணி ஒருத்தி எங்களுக்குத் தேநீர் கொடுத்து உபசரித்தார். இவர்களுடன் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, பின் கணனி அறையிலிருந்த பெண்களை அறிமுகப்படுத்தவும் அவர்கள் செய்யும் வேலைகளைப் பார்க்கவும் அங்கு சென்றோம். உள்ளே போனதும் அங்கிருந்த பெண்களை அன்பழகன் அறிமுகம் செய்தார்,

“இவ தணிகை, அவ ஈழமதி. இவர் டாக்டர் சந்துரு, ஈழமதி! நீங்கள் செய்கிற வாழ்த்து அடடைகளைப் பற்றி விவரித்துக் கூற முடியுமா?” என்றார்.

குனிந்த தலையுடன் வேலையில் மூழ்கியிருந்த ஈழமதி என்ற பெண் தலையை நிமிர்த்தி எங்கள் பக்கம் திரும்பினாள். நான் திகைத்துப் போனேன், அந்த இடத்திலே வேரோடியவன் போல் நின்றேன். என்னை திரும்பிப்பார்த்த பெண் வேறு யாருமில்லை, என் மனதில் ஓவியமாகப் பதிந்துவிட்ட மல்லிகாவேதான். அவளை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தபடி சிறிது நேரம் நின்றேன்.

“மல்லிகா என்னைத் தெரியவில்லையா?” எனக்கேட்டபடி அவளை உற்றுப் பார்த்தேன். மல்லிகாவின் முகத்தில் திகைப்பு, ஆச்சரியம், சந்தோஷம் எல்லா உணர்ச்சிகளும் நிழலாடியது.

“சந்துரு! நீ நீயா! என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இத்தனை வருடங்களுக்கு பின் உன்னைச் சந்திப்பேன் என்று நினைக்கவே யில்லை,” என்றாள் மெல்லிய, ஆச்சரியம் நிறைந்த குரலில்.

எனக்குப் பக்கத்தில் நின்ற அன்பழகன், “டாக்டர்! நீங்கள் தேடிக்கொண்டிருந்த மல்லிகா இவதானா?” எனக் கேட்டார்;

“ஓம் அன்பழகன். மல்லிகாவுடன் தனியே பேச விரும்புகிறேன்,” எனக் கூற மல்லிகா அமர்ந்திருந்த சக்கர வண்டியை நான் தள்ள, அங்கிருந்து எங்களைக் காரியாலயம் போன்ற ஒரு அறைக்கு

அழைத்துச் சென்று மெதுவாகக் கதவை சாத்திவிட்டுச் சென்றார். நான் மல்லிகாவுக்கு முன் ஒரு கதிரையை இழுத்துப்போட்டு அதன் முன்பகுதியில், படும் படாமலும் அமர்ந்து கொண்டேன். அவள் இரு கைகளையும் ஆதரவுடன் பிடித்துக்கொண்டு 'மல்லிகா!' என அன்போடு அழைக்க அவள் விம்மி விம்மி அழுதாள். நானும் அவளை அழவிட்டேன். என் கண்களிலும் கண்ணீர். எமது கண்களினின்று உதிர்ந்த கண்ணீர் துளிகள் எங்கள் கைகளின் மேல் விழுந்து சங்கமித்தது. நாங்கள் பேசவில்லை. ஆனால் நாங்கள் பேச நினைத்ததை எமது கண்ணீர் பேசிவிட்டது.

மல்லிகாவின் கரங்களைப் பற்றியபடியே, "மல்லிகா! தென்மராட்சிக்கு இடம்பெயரும்படி அறிவித்தார்கள் அல்லவா? கல்யாண வீட்டுக்குப்போன நீ வீடு வந்து சேரவில்லை. உனக்கும் உன் குடும்பத்திற்கும் என்ன நடந்தது என்று தெரியாமல் எதுவுமே செய்யமுடியாமல் ஒருவரிடமும் சொல்லவும் இயலாமல்! என் மனம் கிடந்து துடித்தது. ஆனாலும் என் குடும்பத்துடன் சேர்ந்து தென்மராட்சிக்கு இடம்பெயர வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இடப்பெயர்வில் அப்பா இறந்துவிட்டார். குடும்பப்பொறுப்பு என் மேல் விழுந்தது. நாடு இருந்த சூழ்நிலையில் அவுஸ்திரேலியா விற்குக் குடியேற வேண்டி வந்தது. மல்லி, அன்று உனக்கு என்ன நடந்தது?" என மெதுவாகக் கேட்டேன்.

பல வருடங்களுக்கு முன் நடந்ததை நினைத்து அவள், கண்களை மீண்டும் நீர் திரையிட்டது, எனினும் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு பேச ஆரம்பித்தாள்:

"கல்யாணவீட்டு அமளியிலிருந்த எங்களுக்குச் சிறீலங்காவின் படை முன்னேறிக் கொண்டு வருகின்றது என்ற செய்தி தாமதாகவே கிடைத்தது. போட்டது போட்டபடி விட்டுவிட்டு அந்த அகால வேளையிலே, நேரே தென்மராட்சிக்குப் புறப்பட்டுவிட்டோம். அந்த சன வெள்ளத்திலே ஊர்ந்து கொண்டிருந்த எங்கள் வாகனம் பெட்ரோல் இல்லாமல் நடுவழியில் நின்றுவிட்டது. ஊர்ந்து செல்லும் மக்களுக்கு இடையூறாகவிருந்த வாகனத்தைப் பாதையோரமாகத் தள்ளிவிட்டு நாமும் சனத்தோடு சனமாக நடந்தோம். விடியப்புறம் காலை ஐந்து

மணியிருக்கும், நாவற்குழி பாலத்தை அணுகி விட்டோம், அப்போது வானத்தில் சில வானூர்திகள் வட்டமிட்டன. திடும் திடுமென்று குண்டுகளைப் போட்டனர். எனக்குக் காலிலே காயம்பட்டு சுய நினைவு இழந்துவிட்டேன். நினைவு வந்து எழுந்து பார்த்தேன். தூரத்திலே கேட்டுக்கொண்டிருந்த வெடிச்சத்தத்தைத் தவிர நிசப்தம் நிலவியது. பாதையில் எஞ்சியிருந்தது உயிரற்ற சடலங்கள் மட்டும் தான். ஐயோ! சந்துரு அதிலே அப்பா அம்மா தம்பி...”

மல்லிகா விம்மி விம்மி அழுதாள். அவளைச் சிறிது நேரம் அழவிட்டேன். பின்பு நான் என் கைக்குட்டையை எடுத்து அவள் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டேன். அவள் தொடர்ந்தாள்.

“என் கால் காயத்தோடு பாதையை விட்டு வயற்காட்டுப் பக்கமாகக் காலை இழுத்து இழுத்து நடந்தேன். அப்போது தான் ஒரு பெண் போராளி, காயத்திற்கு மருந்து போட்டு என்னை அழைத்துச் சென்று எனக்குப் பசிக்கு உணவும் இருக்க வசதியும் செய்து கொடுத்தாள். காயம் ஆறு மட்டும் அந்தப் போராளியின் ஆதரவில் இருந்தேன். அப்பாவி மக்கள் மேல் மனிதாபிமானத்துக்கு முரண்பாடாகப் போட்ட குண்டுகளால் என் அப்பா, அம்மா தம்பி எல்லோரையும் இழந்துவிட்டேன். இப்படி எத்தனை பேர் சொந்தபந்தங்களை இழந்தார்களோ. இதை எல்லாம் பார்த்த என் மனம் கல்லாகிவிட்டது. என் மனதில் ஈர உணர்வுகளுக்கு இடமிருக்கவில்லை. பயந்து பயந்து உயிர் வாழ்வதிலும் பார்க்க எம் மண்ணின் விடுதலைக்காக என்னை அர்ப்பணிக்கத் துணிந்தேன்! இயக்கத்தில் சேர்ந்தேன். சேரும் போது எனது பெயரை ஈழமதி என்று மாற்றிக்கொண்டேன். ஓயாத அலைகள் மூன்றில் மூர்க்கத்தனமாக எதிரிகளின் அணிக் குள் புகுந்து போராடினேன், எதிரியின் குண்டு என் இடுப்பைப் பதம் பார்த்தது, அதன் விளைவுதான் இது...” எனச் சோகத்துடன் முறுவலித்தாள்.

அவளுடைய சோகக்கதை கேட்டு என் கண்கலங்குகிறது, தட்டந்தனியே நாதியற்று நடட நடுநிசியில் பாதையோரம் ஷெல் அடித்த காயத்தோடு என் மல்லிகா கிடந்ததை எண்ணினதும் நெஞ்சை யாரோ கசக்கிப் பிழிவது போலிருந்தது.

“ஐயோ மல்லி, உன் அம்மா, அப்பாவை இழந்து, காயத்தோடு அந்த நடு இரவிலே நீ என்ன பாடுபட்டியோ? பாவி நான் என் சுயநலம் கருதி நாட்டை விட்டே ஓடிவிட்டேன். ஆனால் மல்லி நான் வேறு நாட்டில் இருந்தாலும் என் மனதில் நீயும் உன்னுடன் பழகிய நினைவுகளுமே நிறைந்திருந்தன. அப்போதைய சூழ்நிலையினால் உன்னைத் தேடி இங்கே வர முடியவில்லை. இப்போது இங்கு பணியாற்றுவதுடன் உன்னையும் தேடுவதற்காகவும் தான் வந்தேன். கொக்குவிலுக்குப் போய் உன் வீடு தரைமட்டமாகவிருப்பதைக் கண்டு மனம் தளர்ந்து போனேன். ஆனால் இதோ என் மல்லியை நான் கண்டு பிடித்துவிட்டேன். மல்லி! உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? முன்னம் நாங்கள் வயற்காட்டிலே சந்தித்த நாள்களில், நாங்கள் கட்டாயம் ஒன்று சேருவோம் என்று எவ்வளவு நம்பிக்கையுடன் கூறினாய். உன் நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. எனக்கும் அந்த நம்பிக்கையிருந்தது. கடவுள் எங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைத்துவிட்டார்,” என என் நெஞ்சில் பொக்கிஷமாக தேக்கிவைத்திருந்த நினைவுகளை, ஆசைகளை அவளிடம் மூச்சவிடாமல் கொட்டித்தீர்த்தேன்.

என்னையே அன்போடு பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்த மல்லிகா வின் முன் முழந்தாளிட்டு அவள் இரு கரங்களையும் பிடித்தபடி, “மல்லி என் அன்பே உன்னை நான் உயிருக்கு உயிராக நேசிக்கிறேன். என்னை மணந்து என் வாழ்வை மலர வைப்பியா?” என அவள் கண்களை ஆழமாகப் பார்த்து, குரல் கரகரக்கக் கேட்டேன்.

கண்கலங்கியவாறு உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு, என் மல்லி என்னை பாசத்தோடு பார்த்தாள், பின்பு, “சந்துரு நீ... நீ என்னை மணக்க கேட்பது உன் உங்கள் பெருந்தன்மை. உறவுகள் எல்லாம் தொலைத்து இப்பொழுது முடமாகவிருக்கும் இந்த துர்பாக்கியவதியை மணந்து என்ன சுகத்தைக் காணப் போகிறீர்கள்?”

“மல்லி நான் சொல்வதைக் கேள்...” எனக் குறுக்கிட்ட என்னைப் பேசவிடவில்லை மல்லிகா.

“சந்துரு தயவு செய்து என்னைப் பேசவிடுங்கள். என்னோடு சேர்ந்து நீங்களும் அழிய வேண்டாம். நீங்கள் முன்னம் விரும்பியது போல் மேலே படிக்க வேண்டும், ஒரு சிறந்த அறுவைச் சிகிச்சை நிபுணராக வேண்டும். இத்தொழிலில், உங்களுக்கு உற்ற துணையாக விருக்க ஒரு படித்த பெண்ணாகப் பார்த்துக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளுங்கள். என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். என் மனதிலே ஆசை, எதிர்பார்ப்பு எதுவுமே இல்லை. எமது மண்ணைக் காக்கப் போராடும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டு நான் சந்தேசப் படுறேன்,” என ஒரே மூச்சாக உதடு துடிக்கக் குரல் நடுங்கப் பேசி முடித்தாள்.

“மல்லி! நீ இல்லாமல் எனக்கு ஒரு முழுமையான வாழ்க்கை இல்லை. உன்னை நான் மீண்டும் சந்திப்பேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது. உனக்கும், எனக்கும் தெரியும், வெறும் உடற் கவர்ச்சியால ஏற்பட்டதல்ல எங்கள் காதல். நாங்கள் ஒருத்தரை ஒருத்தர் மனசாரக் காதலித்தோம், காதல் என்ற இந்த அழகான உணர்வை அதனால்வரும் சந்தோஷம் எல்லாமே உணர்த்தியது நீ தானே மல்லி. மல்லி நீ எனக்குக் கொடுக்கும் மகிழ்ச்சியும் ஆற்றலும், பகலில் சூரியன் போல், அதன் ஒளியால் பூமியின் எல்லா உறுதியற்ற நிலையையும், இருளையும் போக்கு கிறது. இரவிலோ நீ சந்திரனின் கதிர்கள்போல், மென்மையோடு ஒளி வீசி இருளுக்கு அடையாளமான வஞ்சனைகளையும், தீங்குகளையும் அணைத்து விடுகிறாய். ஆகையால் என் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் என் துணைவியாகக் கடைசிவரைக்கும் நீ தான் இருக்க வேண்டும். வேறு எந்த ஒரு பெண்ணுக்கும் அதில் இடமில்லை. நெஞ்சிலே உன் நினைவுகளைச் சுமந்து கொண்டு வேறோர் பெண்ணை மணந்து அவளுக்குத் துரோகம் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. நீ என்னை மணக்க மறுத்தால், இதுநாள் வரை வாழ்ந்தது போல் உன்னுடன் மனதால் வாழ்ந்திடுவேன். மல்லிகா நீயும் என்னை மனதார, மானசீகமாகக் காதலித்தது உண்மை என்றால் உன்னுடைய இந்த நிலையைக் காரணமாக வைத்து என்னை மணக்க மறுத்துவிடாதே!” என அவளிடம் கெஞ்சினேன்.

“அப்படியில்லை சந்துரு, நான்...” என ஏதோ பேச முனைந்த அவளை இடைமறித்து, “மல்லி கொஞ்சம் பொறு. நான் இன்னும் பேசவிருக்கிறது. இந்த இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிலே ஊனமுற்றவர்கள் சாதாரண மனிதர் போல் வளைய வருகிறார்கள். வீடுகளில் எல்லாவித நவீன வசதிகளும் பொருத்தப்பட்டால் அவர்கள் பிறரின் உதவி எதிர்பார்க்காமல் இயல்பான வாழ்க்கை வாழலாம், மற்றவர்களுக்கு சமையல்லாமலும் வாழலாம். ஆகையால் நான் மேலே படித்து ஒரு அறுவை சிகிச்சை நிபுணராவதற்கு நீ தடையாகவிருக்க முடியாது. மல்லி, நீ என்னை மணப்பதால் எனக்கு எந்தவித கஷ்டமோ நஷ்டமோ ஏற்படாது. உன்னைவிட்டுப் பிரிந்த நாள் முதல் நான் என் குடும்பத்திற்காக, கடமைக்காக வெறும் இயந்திரமாக வாழ்ந்து வந்தேன். நீ என்னை மணக்கச் சம்மதிப்பதால், உன் சந்துருவின் வாழ்வில் புத்துணர்ச்சி ஊட்டுவாய். மல்லி என்னை மணக்க மறுத்து விடாதே!” என்றேன். குரல் கரகரக்கக் கண்கள் பனித்திட...

“மல்லி மீண்டும் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள், ஆனால் நான் “ஸ்.....ஸ்” என்றபடி அவள் மென்மையான உதடுகள் மேல் என் ஆள் காட்டி விரலை வைத்து அவளை மேலே பேச விடாமல் தடுத்தேன். எங்கள் கண்கள் பேசின, மல்லி தன் பார்வையை என் கண்களினின்று அகற்றாமல் “சரிடா” என்றாள் மெதுவாக. அது வெறும் காற்றாக என் ஆள்காட்டி விரலில் பட்டது. பின் தன் முல்லைப் பற்கள் தெரியச் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பு இது நாள் வரை ரணப்பட்ட என் உள்ளத்தை பஞ்சால் ஒத்துகிற மாதிரியிருந்தது. மல்லியைப் பிரிந்த போது இழந்த உணர்வுகள், மீண்டும் உள்ள மெங்கும் நிரம்பி, எனக்குப் புத்துணர்ச்சியைக் கொடுத்தது. நான் சந்தோஷத்தில் மிதந்தேன்.

முதல் வேலையாக அம்மாவைத் தொலைபேசியில் அழைத்து, “அம்மா! நீங்கள் ஆசைப்பட்டபடி நான் கல்யாணம் பண்ணப் போறேன். பெண் வேறு யாருமில்லை. விஸ்வநாத மாமாவின மகள் மல்லிகா. இங்கே யாழ்ப்பாணத்தில் அடுத்த மாத முடிவில்

கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு மல்லிகாவையும் கூட்டிக் கொண்டு வருகிற நோக்கம்,” என்றேன்.

திடீரென நான் கல்யாணம் பண்ணப்போவதாக சொன்னதும், என் குரலில் ஒலித்த உற்சாகத்தையும், சந்தோஷத்தையும் கேட்ட திகைப்பில், மறு பக்கத்தில் அம்மாவிட மிருந்து சிறிது நேரம் பேச்சே வரவில்லை.

“சந்தோஷமடா! உன் குரலிருந்து தெரிகிறது, மல்லிகாவை நீ எவ்வளவு விரும்புகிறாய் என்று. உன் சந்தோஷம்தான் முக்கியம், என்றா.”

“அம்மா, மல்லிகாவுக்கு குண்டு பட்டு காலிலே காயம். ஆகையால் கல்யாணத்திற்குப் பின் சிகிச்சைக்குச் சிட்னிக்கு அல்லது சிங்கப்பூருக்குச் சீக்கிரமாக அழைத்து செல்ல வேண்டியிருக்கிறது,” என மல்லிகாவின் உண்மையான நிலையைப் பற்றிக் கூறாமல், அவள் விடுதலைப் போராட்டத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்று மட்டும் அம்மாவுக்குத் தெரியட்டும் எனச் சொல்லி வைத்தேன்.

அதன்பின் நான் கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்திரியில் வேலை செய்துகொண்டு மல்லிகாவை மணந்து அவுஸ்திரேலியா கூட்டிக் கொண்டு போகவேண்டிய அலுவல்களைக் கவனித்தேன். நான் மல்லிகாவை மணக்கப் போகிறேன் என்று அறிந்த அதிகாரிகள் எனக்கு வேண்டிய உதவிகளை ஆவலுடன் செய்தார்கள்.

மல்லி என் மனைவியானாலும், சக்கர வண்டியிலிருக்கும் அவளுக்கு அவுஸ்திரேலியாவின் குடிவரவு இலாகா சுலபமாக ‘விசா’ கொடுக்கமாட்டார்கள் என்றும் எனக்குத் தெரியும். முதலில் மல்லிகாவின் ஊனத்திற்குச் சிங்கப்பூரில் சிகிச்சை பெற முடிவெடுத்தேன். கடவுள் அருளால் அவள் குணமாகினால் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு நுழைவுரிமை கிடைப்பது சுலபமாகிவிடும். அப்படி இல்லையெனில் உதவி செய்கிற தாராள மனப்பான்மை உள்ள சிட்னி மந்திரிகளின் செல்வாக்கை உபயோகித்து மல்லிக்குக்

குடிபெயர்வு எடுக்கப் பார்ப்பேன். அதுவும் சரிவரவில்லையெனில் நான் என் மல்லியுடன் தங்கி, வன்னியில் வேலை செய்வேன். அங்கே சிடனியில் தம்பி தனபால் படித்து முடித்துவிட்டு வேலை பார்க்கத் தொடங்கி விடுவான். அம்மாவையும், தங்கை வேணியையும் அவன் பார்த்துக்கொள்வான் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது.

வீரகேசரி

ஒக்டோபர் 2008

6. அன்பின் ஆழம்

அவசரமாக வீட்டுக்குள் நுழைந்த நீலன், கையில் இருந்த ஏ.கே.47னைக் கீழே வைத்தான். குந்தில் அமர்ந்து கீரை ஆய்ந்து கொண்டிருந்த பிரேமாவதியிடம் சங்கிலியுடன் ஒரு லொக்கட்டைக் கொடுத்தான். அதைத் தயக்கத்துடன் திறந்து பார்த்தவள், வியப்புடன் எழுந்து நின்றாள்.

“இது எப்...படி...” பிரேமாவதியின் குரல் நடுங்கியது. இதழ்கள் துடித்தன.

“காவலரணிலிருந்து திரும்பிக் காட்டுக்குள்ளால் வரேக்கே ஒரு மனித எலும்புக்கூட்டைப் பார்த்தேன். அதிலே இருந்த இந்த லொக்கட்டை வைத்துத்தான் அது புஞ்சிபண்டாவினது என முடிவெடுத்தேன். எலும்பை எரித்துப்போட்டு, சாம்பலைக் கொண்டு வந்தேன்,” என்றவன் ஒரு சிறு துணி முடிப்பை அவளிடம் நீட்டினான்.

அதை வாங்கிய பிரேமாவதி, கண்கள் பனித்திட, அவனை நன்றியோடு பார்த்தாள். நீலன் அவள் தோள் மேல் கையை வைத்து ஆதரவாக அழுத்தினான்.

“பிரேமா, முகிலன் எங்கே?”

“அறைக்குள் நித்திரை.”

உள்ளே சென்ற நீலன் தன் மகனின் பால்வடியும் முகத்தைப் பார்த்தான். களைத்துக் காய்ந்து போயிருந்த அவன் முகத்தில் மென்மை படர்ந்தது. குனிந்து அந்தப் பட்டுக் கன்னத்தில் தன் அதரங்களைப் பதித்தான். அங்கேயே அவனை அணைத்துக் கொண்டு இருக்க ஆசைப்பட்டான். ஆனால் கடமை அவனை அழைத்தது. ஒவ்வொரு முறையும் வீட்டை விட்டுப் போகும் போது, உயிருடன் திரும்பி வருவேனோ என்ற தவிப்போடுதான் செல்வான்.

வெளியே வந்து, பிரேமாவதியைப் பார்த்தான். அவள் வேறு உலகத்தில் சஞ்சரிப்பது தெரிந்தது. எதுவுமே பேசாது வெளியேறினாள்.

பிரேமாவதி கால்களை நீட்டித் தலையைத் தூணோடு சாய்த்துக் கண்களை மூடினாள். அவள் மனம் கடந்த கால வாழ்வை இரைமீட்டியது.

பிரேமாவதி பிறந்து வளர்ந்தது அனுராதபுரத்தை ஒட்டிய, ஓயமடுவ குக்கிராமத்தில். வாழ்க்கையில் எதிர்பார்ப்புகள் அதிக மில்லாது நிம்மதியாக வாழ்ந்தாள். திருமணமாகி ஒரு வருடங்கூட ஆகியிராது. கணவன் புஞ்சிபண்டா பணத்திற்கு ஆசைப்பட்டுச் சிறீலங்கா இராணுவத்தில் சேர்ந்துவிட்டான். சேர்ந்தவன் திரும்பி வரவேயில்லை. அவள் தனிமரமாகினாள். அவள் மனசிலே ஆயிரம் கேள்விகள். எதிர்காலத்தைப் பற்றிப் பலதும் நினைத்து வருந்தினாள். இரவில் படுக்கையில், தலையணையைக் கண்ணீர் நனைத்தது. புரண்டு புரண்டு படுத்துவிட்டு, பொழுது புலரமுன் எழுந்துவிடுவாள். அன்றும் அப்படித்தான், விடியற்பொழுதோடு எழுந்து விட்டாள். உடம்பு கசக்கத்தது. துவாயை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டின் பின்னாலிருந்த சிற்றாற்றை நோக்கி நடந்தாள்.

அதிகாலையின் பனிப் புகார் எங்கும் மண்டியிருந்தது. குறித்த தூரத்திற்கு அப்பால் எதுவுமே தெரியவில்லை. புள்ளினங்கள் மரம் விட்டு மரம் தாவிக் கீதம் இசைத்தன. கிழக்கு வானில் சூரியனின் செங்கதிர்கள் படரத் தொடங்கியது. பிரேமா தனிமை என்னும் மனக் கனப்புத் தாளாமல் கால்களை இழுத்து இழுத்து நடந்தாள். அவள் நிலையைப் பார்த்துவிட்டு ஒரு முகிற் கூட்டம் கண்ணைக் கசக்கி நீர்த்துளிகளைச் சிந்தியபடி விம்மி அப்பாற்ச்சென்றது.

தன் சீத்தைத் துண்டை குறுக்குக் கட்டாகக் கட்டிக்கொண்டு உடம்பின் சூடு போக ஆற்றின் குளிர்ந்த நீரில் மூழ்கி மூழ்கி எழுந்தாள். மனதினதும் மேனியினதும் தாபத்தை நீரில்

கழுவிடலாம் என நினைத்தாள் போலும். உடம்பில் சவர்க்காரத்தைத் தேய்த்தவளின் கவனத்தை முனகல் சத்தம் ஈர்த்தது. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். பாதி உடல் ஆற்றிலும் பாதி கரையிலுமாக ஒரு மனிதன் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டாள்.

பிரேமாவதி ஓடிச்சென்று அந்த மனிதனை ஆற்றுக்கு வெளியே இழுத்து எடுத்தாள்.

“என்ன, என்ன நடந்தது?” எனச் சிங்களத்தில் கேட்டாள்.

ஆனால் அவனிடமிருந்து முனகல் மட்டும் தான் வந்தது.

“ஐயோ! யாரேனும் வாங்களன், ஒரு மனிசன் சுயநினைவில்லாமல் விழுந்து கிடக்கிறான்,” எனச் சிங்களத்தில் கத்தினாள். ஒருவரும் வரவில்லை. விடியற்காலை என்பதால் எவரும் எழுந்திருக்கவில்லை.

அப்போதுதான் அவன் வலப்பக்கக் காற்சட்டை இரத்தத்தில் தோய்ந்திருப்பதைக் கவனித்தாள். அவன் யார், எப்படிக் காயப்பட்டான், எதைப்பற்றியும் அவள் நினைக்கவில்லை. ஒருவர் அடிப்பட்டிருக்கிறார், அவருக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற மனிதாபிமானம் தான் அவள் மனதில் மேலோங்கியிருந்தது. சட்டென்று தன் உடம்பைத் துடைத்து உடையை மாற்றிக் கொண்டாள். அந்த மனிதனைத் தாங்கியபடி சிரமப்பட்டுத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

அவனைப் படுக்கையில் படுக்க வைத்தாள். கத்தரிக்கோல் கொண்டு அவன் காற்சட்டையை முழங்காலுக்குமேல் வெட்டினாள். காயத்தைப் பார்த்ததும் அது குண்டடிபட்ட காயம் என அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது. குண்டு தொடையின் பின்பக்கத்தால் போய் மறுபுறத்தால் வெளியேறியிருந்தது. இரத்தம் அதிகம் போயிருந்ததால் அவன் மிகவும் பலவீனமாக இருந்தான். “ஐயோ! இது பொலீஸ் கேஸே? ஏன் வீட்டே கொண்டு வந்தேனோ? பாவம், இப்போதைக்கு அவன் இங்கே இருக்கட்டும். விடிந்ததும் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.”

பிரேமாவதி தண்ணீரைக் கொதிக்கவைத்து ஆற்றினாள். காய்ந்து கட்டியிருந்த இரத்தத்தைக் கலைக்காமல் காயத்தைச் சுற்றிக்கழுவி விட்டு, தனக்குத் தெரிந்த மருந்துப் பச்சிலைகளை அரைத்து வைத்துக் காயத்திற்குக் கட்டுப்போட்டாள். குத்தரிசிக் கஞ்சிக் காய்ச்சி, ஒரு குழந்தைக்கு ஊட்டுவது போல் பருக்கிவிட்டாள்.

அவன் அசதியில் தூங்கிவிட்டான். பாவம் களைப்பில் குழந்தைப் போல் தூங்குகிறான். கொஞ்சம் பொறுத்திருந்து விட்டு பக்கத்து வீட்டாரின் உதவியுடன் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகலாம் என நினைத்தாள்.

கண்விழித்தவன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். இப்போது அவன் கொஞ்சம் தெளிவாகத் தென்பட்டான்.

“என்ன நடந்தது? எப்படிக் காலில் குண்டடி பட்டது?” எனச் சிங்களத்தில் கேட்டாள்.

அவன் பதிலளிக்கவில்லை. அவன் விழிகள் பயத்துடன் நாலா புறமும் நோக்கின.

“உதவிக்கு யாராவது கூட்டிக்கொண்டு வந்து உன்னை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்து விடுறேன்,” எனச் சிங்களத்தில் சொல்லிக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகலப் போனாள்.

“எப்பா.” வேண்டாம் என்றவன், அவள் கையைப் பிடித்து நிறுத்தினான். அந்தக் கண்களில் தெரிந்த கடுமையைக் கண்டதும் அப்படியே நின்றுவிட்டாள்.

“கெதரே வெனக் கௌத இன்னே?” வீட்டில் வேறு யார் இருக்கிறார்கள் எனக் கேட்டான்.

அவனின் சிங்கள உச்சரிப்பைக் கேட்டதும் பிரேமா அதிர்ந்து போனாள். உடம்பு வியர்த்தது. இவன் தமிழன் தான், குண்டு காயம் வேறு. அப்போ இவன் ஒரு கொட்டியாவா?

“வீட்டில் நான் மட்டும்தான்,” என்றாள் தமிழில். அவள் குரலில் நடுக்கம்.

மை தீட்டியது போன்ற அவன் அழகிய கண்களில் வியப்பும் லேசான பயமும் தெரிந்தது. சற்று முன் கடுமையுடன் பார்த்த அந்தக் கண்கள் அவளிடம் எதையோ இறைஞ்சிக் கேட்பது போலிருந்தது.

“நன்றி,” என்றவன் அவள் கை மேலிருந்த அழுங்குப் பிடியை விடவில்லை. அசதியில் அவன் கண்கள் மீண்டும் மூடின. ஆழ்ந்த நித்திரைக்குள் போகவும் அவளைப் பிடித்திருந்த கை தளர்ந்தது. மெல்லத் தன் கையை விலக்கிக் கொண்டாள். அவன் பிடித்திருந்த இடம் நொந்தது, சிவந்துமிருந்தது. அவ்விடத்தை விரல்களால் தேய்த்துக் கொண்டாள்.

சந்தேகமில்லை, அவன் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் தான். அவன் யாரெனத் தெரியாமல் வீட்டுக்குள்ளே கொண்டு வந்திட்டேனே. ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனால் நிச்சயமாக அவனை அதிகாரிகளிடம் ஒப்படைத்துவிடுவார்கள். அவர்கள் அவனை உயிரோடு விடுவாங்களா? வேண்டாம் பாவம். அவன் பிழைத்துப் போகட்டும். ஆனால் அதிகாரிகள் கண்டுபிடித்தால் என்ன நிலமை என்ன ஆகும். அனே தெய்யோ! அடைக்கலம் கொடுத்த தற்காக என்னையும் பிடித்துக்கொண்டு போயிடுவார்களே? எதற்கும் கண் முழிக்குமட்டும் பொறுத்திருப்போம். இப்படித்தான் என் கணவருக்கும் குண்டடி பட்டிருக்குமோ? யாராவது உதவி செய்திருப்பார்களா? அப்படியானால் திரும்பி வந்திருக்க வேண்டுமே? அவள் பலதும் நினைத்துக் குழம்பினாள்.

அன்று இரவு அவன் உடல் நெருப்பாகக் காய்ந்தது. நித்திரையில் அரற்றிக் கொண்டிருந்தான். பிரேமாவதி அவன் காய்ச்சலின் வெப்பத்தைக் குறைக்க ஈரத்துணியால் அவன் உடம்பை தலை முதல் கால் வரை துடைத்தபடி இருந்தாள். இரவு அவன் தூங்கவேயில்லை. விடிந்ததும் தனக்குத் தெரிந்த டிஸ்பென்சரிடம் போய், ஏதோ ஒரு புழுகைச் சொல்லி காயத்திற்கு மருந்து வாங்கி வந்தாள்.

இவன் சாவுக்கு நான் பொறுப்பாகாமல், பிழைக்க வைத்து அனுப்பி விடவேண்டியது தான்.

அவனருகேயிருந்து நேரத்திற்கு நேரம் மருந்து கொடுத்தாள். பிரேமாவதியின் கவனிப்பால் அவன் ஆபத்தான நிலையைக் கடந்துவிட்டான். காய்ச்சலும் குறைந்தது. அவன் தோளைப் பிடித்துப் படுக்கையில் எழுந்து அமர உதவினாள். கரையல் சோறும் கருவாட்டுக்குழம்பும் சமைத்து ஒரு தட்டில் போட்டு அவன் கையில் கொடுத்தாள். நல்ல பசி போலும், ஆவலோடு அவசரம் அவசரமாகச் சாப்பிட்டான்.

தண்ணீரை வாங்கிக் குடித்தபடி, “நான் யாரெண்டு தெரிஞ்சும் ஏன் என்னைக் காட்டிக் குடுக்கவில்லை?” எனக் கேட்டான்.

“நீ என் கையைப்பிடிச்சு, கெஞ்சியபின் எப்படி? என்னிடம் அடைக்கலம் கேட்டவரை காட்டிக்குடுக்க எனக்கு மனம் வரவில்லை. ராத்திரி உன் நிலமை மோசமாயிட்டுது. ஒரு பொய்யைச் சொல்லி மருந்து வாங்கிவந்து குடுத்தேன். நீ உயிர் தப்பினது பெரிய காரியம்.”

“நீங்க நல்லா தமிழ் பேசுறீங்கள்.”

“ஓம். இங்கேயிருக்கிற முஸ்லீம்களுடன் சேருகிறபடியால் பழகிக் கொண்டேன். அவர்களோடு சேர்ந்து தமிழ் சினிமா படமும் பார்ப்பேன். என் பெயர் பிரேமாவதி. உன் பெயர் என்ன?” எனக் கேட்டாள்.

“நீலன்.”

“வெறும் நீலன் தானா. கர்ணல், பிரிகேடியர் இல்லியா?” அவள் இதழ்களில் ஒரு புன்னகை.

“இல்லை,” என்றவனின் சோர்ந்த முகத்தில் பளிச்சென்று ஒரு புன்னகை. “என் காயம் இப்போது பரவாயில்லை. நான் போகவேணும். எனக்கு உதவி செய்வதால் உங்களுக்கு பிரச்சினை ஏதும் வரக்கூடாது?”

“உன்னால சரியாக எழும்பி நடக்க முடியாத இந்த நிலையில் எப்படி? எனக்கு எந்த ஆபத்தும் வராது. என்னைத் தேடி

இங்கே ஒருவரும் வாறதில்லை.” அவள் முகத்தில் பரிவு நிழலாடியது.

“கண்டுபிடித்தார்களோ அதிகாரிகள் என்னையும் உங்களையும் சும்மா விடமாட்டார்கள்.” அவள் கண்களை நேராக நோக்கினான். அதில் கரிசனை தெரிந்தது.

“பயப்பட வேண்டாம். அப்படி எதுவும் நடக்காது.”

எழுந்து நடமாட முடியாத நீலனைப் பிரேமாவதி கைத்தாங்கலாகப் பிடித்துத் தன் உடல் மேல் சாய்த்து அழைத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அந்தப் பரிவு, நெருக்கம் அவர்கள் உள்ளங்களில் பலவித உணர்வுகளை உண்டாக்கியது. அவளின் கவனிப்பால் நீலனின் காயம், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆறிவந்தது. அவன் படுக்கையில் இருந்த நாள்களில் அவர்கள் மணித்தியாலக் கணக்காகப் பல விஷயங்களைப் பற்றிக் கதைத்தார்கள். ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் அறிந்தும் கொண்டனர்.

“என்னைப் பாசமா பார்த்துக் கொண்டதற்கு நன்றி. என்னை ஏன் காப்பாற்றினீர்கள்?”

“உன்னை அதிகாரிகளிடம் காட்டிக்குடுத்தா நிச்சயமாக உன்னைக் கொல்லுவாங்க. நீ சாவதற்கு நான் காரணமாயிருக்க விருப்பமில்லை. உங்கள் சனத்திற்கும் எனக்கும் என்ன பகை? நீங்கள் உங்கள் நாட்டுக்காகப் போராடுகிறீர்கள். அதை நான் மதிக்கிறேன். எனக்குத் தெரிந்தளவில் உங்கள் இயக்கம் இராணுவத்தையும் அவர்களை ஏவி விடுபவர்களையும் தான் தாக்குகிறது.”

“இது எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?”

“பேப்பரிலே வாசிக்கிறேனே. அதோடு எங்க கமே மினுசு - எங்க சனங்கள் - பேசிக்கொள்ளாங்க. எனக்கு கல்யாணமாகி ஒரு வருசத்திக்குள் மகே மஹாத்தையா, காசுக்கு ஆசைப்பட்டு மிலிட்டரியிலே சேர்ந்திட்டார். சேர்ந்து ஒரு வருசத்திலே மிசிங் இன் அக்சன் என்று சொல்லிச்சினம்.”

“என்ன நீங்கள் மிலிட்டரிக்காரனின் மனைவியா? அப்படியிருந்துமா எனக்கு உதவி...?” குரலின் சுருதி உயர்ந்தது.

தொடர்ந்து, “அவர் காணாமற் போய் எவ்வளவு நாள்?”

“அவருது தெக்கக்.”

“இரண்டு வருஷமா? நீங்க பாவம். இந்தப் போரினால் எங்கள் பெண்கள் தான் தனித்துப் போகிறார்கள் என்றால், நீங்களுமா?”

“ஓவ். எங்கட ஆம்பிளைகளும் இந்த ஆமியில் சேர்ந்து, ஒன்றில் சாகினம் இல்லாட்டி காணாமல் போகினம். அதிலே சிலர் ஆமியை விட்டு ஓடி ஒழித்திருக்கினம். காசுக்காகச் சண்டைப் போடுபவர்கள்தானே மிலிட்டரியிலே சேரினம். சண்டையின்போது உயிருக்குப் பயந்து எங்காவது பதுங்கி நின்று கண்டபடி துப்பாக்கிச் சண்டை செய்வார்களாம். சின்னக் காயம்பட்டால் அதைக் காரணம் காட்டி பின்வாங்கி விடுவார்களாமே. அப்படித்தான் என் மஹாத்தையாவும் எங்காவது பதுங்கி இருக்கிறாரோ? உங்கட ஆக்கள் வேறு பட்டவர்களாமே. உடலையும் உயிரையும்விட நாட்டின் சுதந்திரத்தை மேலாக நேசிக்கும் இலட்சியவாதிகளாம். உங்க மனோபலம் தான் உங்களுக்கு யானைபலத்தைக் குடுக்கிறதாம்,” மூச்சுவிடாமல் பேசினாள்.

“அடேயப்பா இவ்வளவு தெரிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள்.” அவன் கண்கள் ஆச்சரியத்துடன் விரிந்தன.

“நானும் என் மஹாத்தையா வருவார் வருவார் எனக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்படி எத்தனை நாள் காத்திருப்பது? எனக்குப்போதிய காசு இருந்தென்ன. எல்லாரையும் போல என் மாத்தையாவின் அன்போடு, ஒரு தாயாகி வாழ ஆசை, ஆனால் அந்தச் சுகம் எனக்கில்லை.”

“சொந்தக்காரர்கள் இல்லையா?”

“சொந்தம் என்று பழக ஒருவருமில்லை. எனக்கென்று இருந்த பாட்டியும் போன அவருது செத்திட்டா. மிலிட்டரிக்காரன்

பெண்சாதி என எல்லாரும் மரியாதையோடு தான் பழகுகிறார்கள். சிநேகிதர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அவரவர் சனத்தோடு பொழுது போயிடும். என் ஆசைகள் எனக்குள்ளே கிடந்து அழுகிறது. பொழுது விடிந்து படுக்கைக்குப்போக மட்டும் தனிமைதான். நீ வந்த திலிருந்து இந்த நிலைமை கொஞ்சம் மாறிட்டுது.”

அவள் குரல் கரகரத்தது. கண்ணீர் சொட்டுச்சொட்டாகக் கன்னத்தில் வடிந்து அவள் தங்க நிறத்தாடையில் மழைத்துளிகள் போல நடுங்கியபடி சிந்தின. படுக்கை மேலிருந்த நீலனின் கரத்தின் மேல் சூடான இரு துளிகள் விழுந்தன. திடுக்கிட்டவன், அவனையறியாது படுக்கையின் மேல் இருந்த அவள் உள்ளங்கையை அழுத்தினான். இருவர் கை விரல்களும் இணைந்தன. அந்தத் தொடுகை அவள் மனதிற்கு இதமான அமைதியைக் கொடுத்தது. அவர்கள் பேசவில்லை. ஆனால் அவர்கள் கண்கள் பேசின. பிரேமாவதியின் அழகிய பெரிய கண்களின் கவர்ச்சியில் நீலன் மூழ்கினான்.

“நீலா, இப்ப நீ தான், என் யாழுவா.” கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு புன்னகைத்தாள்.

‘இப்படி ஒரு அழகிய பெண்ணோடு பழகும் சந்தர்ப்பம் இதற்கு முன் எனக்குக் கிடைக்கவில்லையே. தனக்கு ஆபத்து வரும் எனத் தெரிந்தும் எனக்கு உதவி செய்கிறாளே’ என மனம் நெகிழ்ந்தான் நீலன்.

“பிரேமா, ஒரு விதத்தில் நானும் தனித்தவன்தான். சக போராளிகளோடு ஒன்றாய்ப் போராடுகிறேன். ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் உதவி செய்கிறோம். ஆனால் என் உள்ளுணர்வுகளில் பங்குகொள்ள எனக்கு ஒரு துணைவியில்லை.”

நீலன் காயப்பட்டு மூன்று வாரத்திற்கு மேலாகிவிட்டது. இப்போ அவனால் எழுந்து நடமாடக் கூடியதாகவிருந்தது.

அன்று மிகவும் வெப்பமான நாள். பொழுது சாயவும் இரவு தன் கரும் கரங்களைப் பரப்பத் தொடங்கியிருந்தது.

“அனே நீலன், என்ட ஆத்திலே குளிப்போம்”

“யாராவது என்னைப் பார்த்திட்டா?”

“ராவானபின் ஆக்கள் இருக்கமாட்டினம். பயப்படாதே” என்றவள் அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்தாள்.

பிரேமாவின் கொச்சைத் தமிழை ரசித்துப் புன்னகைத்தபடி அவளுடன் சென்றான்.

பறவைகள் இரை தேடி முடித்து கூடுகளை நாடி வேகமாகப் பறந்தன. வானத்தில் இன்னும் நிலா வரவில்லை. நட்சத்திரங்கள் மட்டும் கூட்டம் கூட்டமாகச் சிமிட்டிச் சிமிட்டி நிலாவைத் தேடித் திரிந்தன. வயல் வெளியிலிருந்து கிளம்பிய ஆட்காட்டி ஒன்று சோகமாகச் சுற்றிச் சுற்றிக் கத்தியபடி தன் இணையைத் தேடி எங்கோ பறந்து சென்றது.

பிரேமாவதியும் நீலனும் கை கோர்த்தபடி ஆற்றுக்குள் இறங்கினர். அவர்கள் நீந்திச் செல்வதைக் கரையில் நின்ற கமுக மரங்கள் குனிந்து பார்த்து ரசித்தன. மூங்கில் மரங்கள் சலசலத்துச் சிரித்தன. மீன்கள் அவர்கள் கால்களுக்கிடையே உரசி உரசிச் சென்றன. இதமான மாலைத் தென்றல் அவர்களைத் தழுவித் தழுவி வீசியது. நிலவும் முகில்களுக்கிடையே மெல்ல அந்த இளம் சோடியை எட்டிப் பார்த்தது.

ஆற்றில் லாவகமாக நீந்திய நீலனின் உடம்பின் கம்பீரத்தைப் பிரேமா ரசித்தாள். இளம் வயது முதல் ஆயுதம் ஏந்திப் போராளியாகப் பயிற்சி பெற்றதின் தாக்கத்தை அவன் உடலில் துவளும் தசை நார்களின் எழுச்சியிற் கண்டாள். அவன் கருமேனியின் கவர்ச்சியைப் பார்த்து மகிழ்ந்தாள்.

நிலாவின் ஒளியில் பிரேமாவின் மேனி பொன் நிறமாக மின்னியது. வானின் நிலவுதான் ஆற்றில் நீந்துகிறதோ என

நீலனுக்குத் தோன்றியது. அவள் வாழிப்பான உடற்கூட்டையும், வனப்பையும் பார்த்து நீலன் வியந்தான்.

இரவு சாப்பிட்டபின் நீலன், “பிரேமா இப்போ என்னால் நல்லா நடக்கலாம். நான் ஊருக்குப் போக வேண்டும். உன் உதவியையும், உன்னையும் ஒருநாளும் மறக்க மாட்டேன்,” என்றான்.

ஆற்றில் இருவருமாக நீந்திய உவகையில் இருந்த பிரேமாவதியின் முகம் சட்டென்று வாடிபுது. ஏதோ பெரிதாக ஒன்று அவளிடமிருந்து பறி போவது போல் உணர்வு.

“போகணுமா?” என்றவள் அவன் கையை எடுத்துத் தன் கன்னத்தில் வைத்தாள்.

“நீலா நான் தனித்துப் போவன். என்னோடு இருந்திடன்.”

“பிரேமா, எனக்கும் உன்னைப் பிரிந்துபோக மனமில்லை. ஆனால் எனக்குக் கடமையிருக்கிறது. நான் கட்டாயம் போயாக வேண்டும்.”

பிரேமாவதி அவன் அருகே நெருங்கி அமர்ந்து, தோள் மேல் சாய்ந்தாள். மடித்து கட்டியிருந்த சாரத்தின் கீழ் அவன் தொடைக்காயம் தெரிந்தது. தன் தளிர் விரல்களால் அதைத் தடவினாள்.

“நீ தான் சரியான ஆம்பிளை. இப்படிக்காயம் பட்டப்பிறகும் உனது மினுஷுக்காக (சனத்துக்காக) சண்டை போடப் போறேன் என்கிறாயே.”

இவ்வாறு கூறியவள், அவன் நெஞ்சில் சாய்ந்து கழுத்தில் முத்தமிட்டாள். அவள் கூந்தலின் சுகந்தம், அவள் இளம் மேனியின் நெருக்கம் அவனை நிலை தடுமாற வைத்தது. பிரேமாவைத் தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டான். அவள் காதின் பின் புறத்திலிருந்த நாடியின் உறுதியற்ற துடிப்பு அவள் மன நிலையை உணர்த்தியது. அது அவனைக் கிறங்க வைத்தது.

அவன் இதயம் நெஞ்சக்கூட்டுக்குள் கிடந்து துடிப்பது பிரேமா விற்குக் கேட்டது.

அவள் ஒரு மிலிட்டிரிக்காரனின் மனைவி. அவன் மிலிட்டிரியால் தேடப்படும் ஒரு போராளி என்பதை மறந்தனர். அவள் அன்பிற்கு ஏங்கும் ஒரு பெண். அவன் ஒரு அன்புத் துணையைத் தேடும் ஆண். ஒருவரை ஒருவர் இதயபூர்வமாகக் காதலித்தனர் என்பது தான் அப்போதைய யதார்த்தம்.

அவர்கள் பேசவில்லை. இருவர் கண்களும் பேசின. இதயத்தின் மொழி பேசியதால் சொற்கள் தேவைப்படவில்லை. இனம் மறந்தனர்; வேற்றுமை மறந்தனர்.

“நீலா, உன்னைப் பிரிந்து என்னாலே இனி இருக்க முடியாது. உன்னோடு நானும் வாரேன்.” அவள் கண்கள் அவனை ஆழமாகப் பார்த்துக் கெஞ்சின.

“என்ன விளையாடுநீங்களா?” அவன் விழி விரிய கேட்டான்.

“ஐய் (ஏன்), உன்னுடைய மனுசர்கள் என்னை சேர்க்க மாட்டினமா?”

“அப்பிடியில்லை? உங்க கணவர் திரும்பி வந்தா?”

“என் மாஹாத்தையா திரும்பி வருவார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை. அவர் வந்தாலும் நான் அவரோடு வாழப் போறதில்லை. அவரை நான் காதலிக்கவில்லை. ஆனால் நான் ஓயாட்ட ஆதரே. நாட்டிற்காக உன் உயிரையே குடுக்கத் தயங்காத மனஉறுதியை நேசிக்கிறேன். உன் வீரத்தை, உன் உடலின் வலிமையைக் காதலிக்கிறேன். எல்லாத்திற்கும் மேலாக உன் நல்ல குணம் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. இப்போ நீ போயிட்டா நான் தனித்துப் போவேன்.”

அவளால் மேலே பேச முடியவில்லை. நீலனின் நெஞ்சில் சாய்ந்து, தன் கரங்களால் அவன் கழுத்தை வளைத்துப் பிடித்தபடி விம்மி விம்மி அழுதாள்.

வாஞ்சையோடு அவள் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தபடி நீலன் சிறிது நேரம் மௌனமாகவிருந்தவன்,

“பிரேமா, நானும் உன்னைக் காதலிக்கிறேன். எனக்கு நீ கடவுளால் குடுக்கப்பட்ட பரிசு; ஒரு பொக்கிஷம். ஆனால் என் முதல் காதலி என் மண்ணின் விடுதலை. அதற்குப்பின் தான் நீ.”

“நீலா, எனக்கு விளங்குது. உன்னோடு கொஞ்ச நாள் வாழ்ந்தாலும் எனக்கு போதும். இனி நீ இருக்கும் இடம் தான் எனக்கும்.”

“என்னோடு வந்திட்டா உன் வாழ்க்கையில் சந்தோஷமும் நிம்மதியும் வந்திடும் என நினைத்திடாதே. ஒரு போராளியின் மனைவியாக பல கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வேணும். வன்னியில் பொழுது புலர்ந்து எழுந்தால் எப்ப என்ன நடக்கும் எனத் தெரியாது. திடீரென யந்திர கழுகுகள் வானில் சுற்றும். அதற்கு பெண்கள், பச்சிளங்குழந்தைகள் என்ற இரக்கம் கிடையாது.”

“நீலா, ‘ஒன்பது ரூபாய் நோட்டு’ படத்திலே வார பாட்டு இருக்கே.

‘மார்கழியில் குளிச்சுப் பாரு குளிரும் பழகிப்போகும்,
மாதவனா வாழ்ந்து பாரு வறுமை பழகிப் போகும்.’

அந்த இரண்டு வரிகளையும் தன் இனிய குரலில் பாடிவிட்டு,

“உன்னோடு இருந்தா எதுவும் பழகிப்போகும்.” குரலில் உறுதி தொனிக்க சொன்னாள்.

“சரி நாளைக்கே கிளிநொச்சிக்குப் போவோம். வழியிலே வாற முதல் கோயில்லே தாலி கட்டி உன்னை என்னுடைய வளாக்கிக் கொள்கிறேன்.”

அவர்கள் அன்பின் சின்னமான முகிலனின் அழகுரல் பிரேமாவின் சிந்தனையைக் கலைத்தது.

ஓடிச் சென்று குழந்தையை வாரி அணைத்தவள், “புஞ்சி பண்டாவைப் பற்றி இப்போதாவது தெரியவந்ததே,” என ஒரு நிம்மதிப் பெருமுச்சு விட்டாள்.

கலைமகள் சஞ்சிகை
தீபாவளி மலர் 2009

7. வெற்றிடம்

பிள்ளைகளும் உறவினர்களும் போன பின் குமரேசன் சாய்வு நாற்காலியில் அசந்துத் தூங்கிவிட்டார். சிட்னியின் சித்திரை மாதச் சூரியன் மறையவும் இலேசாகக் குளிர்ந்தொடங்கியது.

வழக்கம்போல நித்திரை கலையாமலே, “பாக்கியம் கம்பளிப் போர்வையைக் கொண்டா, லைட்டைப் போட்டிட்டு, சூடா ஒரு டீ கொண்டா.” குரலில் அதிகாரம் தொனித்தது.

எந்தவிதப் பதிலும் வரவில்லை. குமரேசன் இப்போது நன்றாக விழித்துக் கொண்டார். அறையில் இருள் கவிந்திருந்தது. அத்துடன் அவரைச் சுற்றிலுமிருந்த ஓசை இல்லாத நிலை அவர் இதயத்தைக் குளிர்ந்த கரங்கொண்டு நசுக்கியது. கண்களில் ஈரம் கசிந்தது.

எவ்வளவு நேரம் அப்படியிருந்தாரோ அவருக்குத் தெரியாது. பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. அவர் பசி தாங்கமாட்டார். மேசைக்குச் சாப்பாடு வரக் கொஞ்சம் பிந்தினாலும், “என்ன, நேரத்திக்குச் சாப்பாடு வைக்க வேணும் என்ற எண்ணமில்லை யாக்கும். என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்?” எனக் குரலை உயர்த்திப் பேசுவார்.

“இன்னும் ஐந்து நிமிஷம் தான். சூடாயிருந்தால் நல்லா யிருக்குமே, அதான் மைக்ரோவேவில்...” என்பாள் பாக்கியம்.

“சரி சரி,” என்றபடி நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு அமர்வார். பாக்கியம் அவருடைய நீரிழிவு வியாதிக்கும், கொலஸ்ட்ரோலுக்கும் தக்க உணவாகப் பார்த்துப் பார்த்துப் பக்குவமாக எண்ணெய் இல்லாமல் சமைத்ததைப் பக்கத்தில்

நின்று பரிமாறுவாள். அவர் சாப்பிட்டு முடிந்த பின் தான் சாப்பிடுவாள்.

கடந்த சில நாள்களாகப் பிள்ளைகளும் உறவினரும் அவரின் சாப்பாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டனர். இப்போது எல்லோரும் தங்கள் வீடுகளுக்குப் போய் விட்டனர். சாய்வு நாற்காலியிலிருந்து எழு முடியவில்லை. உடலும் அதற்கு விட்டுக் கொடுக்காது போலிருந்தது. எப்படியோ உந்தி எழுந்து போய், மகள் கண்மணி குளிர்ப்பெட்டியில் வைத்திருந்த கறிகளையும், சோற்றையும் எடுத்து மைக்கிரோவேவில் வைத்தார். அதன் குமிழிகளை மாறி மாறி அமுத்தி, உணவை சூடாக்கிச் சாப்பிட்டார். “எந்த மருந்துக் குளுசைகள் எடுக்க வேணும்?” எதுவுமே அவருக்கு நினைவில் இல்லை. மருந்து எடுக்காமலே படுக்கைக்குப் போனார்.

அடுத்த நாள் காலை, விலகியிருந்த யன்னல் திரைச் சீலையினுடாக காலைச் சூரியனின் கதிர்கள் குமரேசனின் அறைச் சுவரில் வண்ணக் கோடிட்டன. அதன் ஒளி படுக்கையில் இருந்த வரின் கண்களைக் கூச வைத்தது. இமைகளை முடியபடி “இவ்வளவு நேரமாகிவிட்டதே? கோப்பியைக் காணவில்லையே?” என எண்ணியவர் விழித்துக் கொண்டார். அவர் வாழ்க்கையையே தலைகீழாக்கிய யதார்த்தம் நினைவுக்கு வந்தது.

கம கம வென கோப்பியின் மணம் முன் வர, நெற்றியில் குங்குமம் திகழ பாக்கியம் இனி வரப் போவதில்லை. கையை நீட்டிப் பாக்கியம் படுக்கும் இடத்தை தடவினார். அவ்விடம் சில்லென்று குளிரவும் சட்டெனக் கையை இழுத்துக் கொண்டார். பாக்கியத்தின் கடைசிப் பயணத்தில் விடை கொடுத்தனுப்பியபோது அவள் உடல் சில்லிட்டிருந்ததை நினைவூட்டியது. ஒரே வீட்டில் வாழ்ந்தும், ஒரே படுக்கையைப் பகிர்ந்தும் அவளுக்குள் இருந்த வியாதியை மரணம் வந்து அழைத்துக்கொண்டு போகும் வரை நான் உணர வில்லையே.

வழக்கமாகக் குமரேசன் கண்விழித்ததும் பாக்கியம் கோப்பி கொண்டு வரும்வரை அவள் படுத்திருந்த பக்கமாக உருண்டு படுப்பார். அவள் உடல் உஷ்ணத்தையும் அவளுக்கே உரித்தான இலேசான மல்லிகையின் சுகந்தத்தையும் அநுபவித்த படி படுக்கையில் இருப்பார். அவள் கோப்பி கொண்டு வந்ததும், மாடு கஞ்சித் தண்ணீரை உறிஞ்சுவது போல் அதை உறிஞ்சி உறிஞ்சிக் குடிப்பார். அதுவே ஒரு தனிச்சுகம்.

“ஐயோ பாக்கியம். என்னைத் தனியே விட்டிட்டுப் போயிட்டியே. நான் என்ன செய்யப்போறேனோ?” என வாய் விட்டுச் சொன்னார். குமரேசன் குழந்தை போல் தலையணையயில் முகத்தைப் புதைத்துக் கேவிக் கேவி அழுதார். அந்த அறைச் சுவர்களுக்கும் தளபாடங் களுக்கும் உயிர் இருந்தால் அவையும் அவரோடு சேர்ந்து கண்ணீர் வடித்திருக்கும். அவரைப் பார்க்கப் பரிதாபமாகவிருந்தது. தன் உணர்வுகளை வெளிப்படையாகப் பிள்ளைகளுக்கோ நண்பர் களுக்கோ காட்டாதவர் இப்போது பிணைப்பின் உணர்வுகள் உள்ளத்தில் குமிழிடப் பாக்கியத்தை நினைத்து அழுது தீர்த்தார். கண்ணீர் வற்றியபின் கட்டிலின் சட்டத்தில் சாய்ந்து அமர்ந்தார்.

சற்றும் எதிர்பாராமல் இடிவிழுந்த அந்த நாளை நினைத்ததும் அவர் மார்புக் கூடு விம்மி விம்மித் தணிந்தது. உடல் குளிர்ந்து நடுங்கியது. போர்வையைக் கழுத்தளவுக்கு இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டார்.

வழக்கம்போல் அன்று காலையில் பாக்கியம், பயறு அவித்துப் பக்குவமாக நல்லெண்ணெயில் தாழித்துக் கொடுத்ததைச் சாப்பிட்டு விட்டுப் புறப்பட்டார். ரோச்சஸ்டர் வீதியில் உள்ள ஆங்கிலப் பொதுசன நூல் நிலையத்திற்குப் போய்ப் பத்திரிகை களை வாசித்தார். அங்கிருந்து புறப்பட்டு வழியில் ஜனனி உணவகத்தில் ஒரு மசலா டீ ஓடர் பண்ணிக் குடித்தார். பிறகு பொடி நடையாகத் தமிழ் அறிவகத்திற்குப் போய் பத்திரிகை

களையும், சஞ்சிகைகளையும் படித்தார். மதியம் பன்னிரண்டு மணியாகவும் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டு விட்டார்.

வாசற்கதவு மணியின் விசையைத் திரும்பத் திரும்ப அழுத்தியும் பாக்கியம் கதவைத் திறக்கவரவில்லை. உள்ளே என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாளோ? இலேசாகக் கோபம் வரவும் கதவைத் தட தடவெனத் தட்டினார்.

இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டுப் பக்கத்து யூனிட்டிலிருந்த சீனப்பெண், லின் வெளியே வந்து, “உங்க மனைவியை அம்புலன்சில் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்” என ஆங்கிலத்தில் சொன்னவள் வீட்டுத் திறப்பையும் கொடுத்தாள்.

குமரேசனின் கையிலிருந்த ஈழமுரசு பத்திரிகை நழுவிக்கீழே விழுந்தது.

“யார் கூடப் போனார்கள்?” ஆங்கிலத்திற் கேட்டார்.

“வித் மணி.” லின் பதிலளித்தாள்.

“தாங்யூ,” என்றவர் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே போனார். என்னவாயிருக்கும். மீன் வெட்டுறேன் எனக் கையை வெட்டிக் கொண்டாளோ? அப்படிப் பயப்படும்படியாக எதுவாகவும் இருக்காது. கண்மணி டெலிபோன் பண்ணுவாள் தானே? மனதைத் தேற்றிக் கொண்டார்.

அவருக்கு நல்ல பசி. களைப்பாகவும் இருந்தது. நீரிழிவு நோயிற்கு எடுக்கும் மருந்தின் தாக்கமும் சேர்ந்து மயக்கமாக வந்தது. மேசை மேல் சாப்பாடு மூடி வைக்கப்பட்டிருந்தது. கையைக் கழுவி விட்டு, மட மடவெனச் சாப்பிட்டு முடியவும் தொலைபேசி மணி அடித்தது. அதைக் கையில் எடுத்தார்.

“ஐயோ... அப்...பா, அம்...மா எங்கள் எல்லாரையும் விட்டிட்டுப் போட்டா,” மறுமுனையில் கண்மணி அழுதபடி கூறினாள்.

“ஐயோ!... எப்படி?”

கண்மணியின் பதிலைக் கேட்க அவர் கையில் தொலைபேசி இருந்தால்தானே? உடல் நடுங்கிக் கை சோர, தொலைபேசி நழுவிக்கீழே விழ, வெளிறிய முகத்துடன் அப்படியே அமர்ந்து விட்டார்.

எவ்வளவு நேரம் தான் அப்படி இருந்தாரோ, அவருக்குத் தெரியாது. வாசற்கதவு தட்டப்படவும் எழுந்து போய்த் திறந்தார். உள்ளே வந்த கண்மணி தகப்பனை அணைத்துக் கொண்டு “ஐயோ அப்பா” எனக் கதறி அழுதாள். குமரேசன் கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந்தோட மவுனமாகப் பிடித்து வைத்த பிள்ளையாராக நின்றார். கண்மணியிடம் குமரேசன் வாய்திறந்து எதுவுமே கேட்கவில்லை. அவர் கண்கள் மட்டும் ‘எப்படி, இது எப்படி நடந்தது?’ எனக் கேட்டன.

“காலமை பத்து மணிபோல் அம்மா டெலிபோன் பண்ணி தன்னாலே ஒன்றுமே செய்ய ஏலாமல் இருக்குது. மத்தியானத்திற்கு ஏதாவது சமைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னா. நானும் கொண்டு வந்தேன். வாசற் கதவைத்திறந்த அம்மா, நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு கீழே சாய்ந்திட்டா. அம்புலன்ஸில் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோனேன். டொக்டர்கள் ‘இதற்கு முன்னமும் இரண்டு தரம் ஹார்ட் அற்றாக் வந்திருக்கு. அஞ்சியோகிராம் செய்யப் போறோம்’ என்றார்கள். ஆனால் அதற்கிடையிலே ஒரு மசிவ் அற்றாக் வந்து அம்மா போயிட்டா.”

சர்வதேசவாசிகளான அவர்களின் செல்வங்கள் ஒவ்வொரு வராக வந்திறங்கினர். கனடாவிலிருந்து மூத்தவன் காங்கேயன், லண்டனிலிருந்து கடைக்குட்டி லவான், அமெரிக்காவிலிருந்து இரண்டாவது மகள் அமலா, அவர்களுக்கு அம்மாதான் எல்லாம். எதையும் அம்மாவிடந்தான் மனம் விட்டுப் பேசுவார்கள். குரலை உயர்த்தி ஒரு வார்த்தைக்கூடப் பேசாத அன்பே உருவான பாக்கியத்தின் மேல் மருமக்களும், பேரப்பிள்ளைகளும் மிகுந்தப்

பாசம் வைத்திருந்தனர். பாக்கியம் போயிட்டாள் என்ற ஆறாத் துயரில் வாய்விட்டுக் குளறி அழுதனர்.

“ஐயோ, அம்மா! எங்களை விட்டிட்டுப் போயிட்டீங்களே. அடுத்த மாதம் உங்களைப் பார்க்க வரவிருந்தோமே,” அமலா இரண்டு கைகளையும் தலையில் அடித்து அழுதாள்.

“அப்பா! அம்மா எங்களை விட்டிட்டுப்போட்டா.” லவான் தகப்பனைக் கட்டிப்பிடித்து, தோள் மேல் முகம் புதைத்துக் கேவிக் கேவி அழுதான். குமரேசன் நட்ட மரமாக நின்றார். கண்ணீர் வற்றிய அவர் விழிகளும், மூக்கும், கொவ்வைப் பழமாகச் சிவந்திருந்தன.

பூவும் பொட்டுமாகக் கூறைச் சீலையைத் தானே சிங்களக் காதையர் கொண்டு போயிட்டாங்கள் - இறுதிப் பார்வைக்காக வைத்திருந்த பாக்கியம் அவர் கண்களுக்கு, அவரைக் கைப்பிடித்த அன்றிருந்த அதே அழகோடு திகழ்ந்தாள்.

இறுதிக் காரியங்களை மருமக்கள் பொறுப்பெடுத்து நடத்தினர். செத்த வீட்டில் குமரேசன் இருப்பதை அறியாமல் தூரத்து உறவினர்கள் தங்களுக்குள் பேசியது அவர் காதில் விழுந்தது.

“இந்த மனுசன் பாக்கியத்தை நல்லபடியாப் பாத்திருந்தால், அவள் இப்படிப் பொசுக்கென்று போயிருக்கமாட்டாள். முந்தியும் இரண்டு அற்றாக் வந்திருக்காமே?”

“ஓம் இவர் அடிக்கடி செக்கப்பிற்குக் கூட்டிக்கொண்டு போயிருந்தால் இப்படி ஆகியிராது.”

“பாக்கியத்திற்கு நெஞ்சு வலி வந்தபோது இவர் வீட்டிலில்லை யாமே. எப்போதும் போல் வெளியே போயிருந்தாரோ?”

“பாக்கியம் பார்த்துப் பார்த்து எல்லாம் செய்தாள். இவர் சொகுசாய் இருந்திட்டார். இனி என்ன செய்யப்போறாரோ?”

அவர்கள் பேசியது அவர் உள்ளத்தைத் துளைத்தது, மனதில் சவுக்கடிபோல் விழுந்தது.

‘நான் வீட்டில் இருந்திருந்தால் பாக்கியத்தின் சாவைத் தடுத்திருக்கலாமோ?’

எட்டுச் செலவு முடிந்து, வெளியூரில் இருந்து வந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராகப் போய்விட்டார்கள். அவர்களுக்குத் தங்கள் வேலை, வீடு, பிள்ளைகள் இல்லையா?

கண்மணியும் “அப்பா, கொஞ்சம் மர்க்கறியும் மீன் கறியும் சமைத்து .:பிரீஜில் வைத்திருக்கிறேன். சோறை மட்டும் சமைத்து கறிகளை மைக்ரோவேவில் சூடாக்கிச் சாப்பிடுங்கோ,” எனக் கூறிவிட்டுத் தன் வீட்டுக்குப் புறப்படத் தயாரானாள்.

“அடுத்த சனிக்கிழமை உங்களை வந்து பார்க்கிறேன். என்னப்பா?”

குமரேசன் தலையை மட்டும் அசைத்தார். பத்து வயதுப் பேரன் பரதன் “பாட்டா பாய்” எனக் கட்டி அணைத்துக் கொஞ்ச, உயிர் பெற்றவர் போல் அவனைக் கட்டி அணைத்தார். கண்ணீர் வழிந்தது.

“அழக்கூடாது பாட்டா. நான் இருக்கிறேன்,” எனப் பரதன் தன் பிஞ்சுக்கரங்களால் அவர் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டான். பாக்கியம் பாட்டி பரதனுக்குக் கூறுகிற அதே வார்த்தைகள்.

வாழ்க்கையில் தாண்டி வந்தவையெல்லாம் குமரேசன் மனத்துக்குள் அலையடித்துப் புரண்டன. பாக்கியம் அவர் வாழ்க்கையோடு இணைந்து நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலாகி விட்டது. (மனைவி அமைவதெல்லாம் இறைவன் கொடுத்த வரம் என்பார்கள்.) அவரைப் பொறுத்தவரையில் அது உண்மைதான். அவர்கள் இல்லற வாழ்க்கை, காதலோடு சேர்ந்து சந்தோஷமாக ஓடியது. ஆயிரத்துத்தொளாயிரத்து எண்பத்து மூன்றில் கொழும்பில் நடந்த இனக் கலவரம், அவர்கள் வாழ்க்கை என்னும்

ஓடத்தை ஆட்டிப்படைத்தது. எல்லாவற்றையும் தொலைத்துவிட்டுப் பிறந்த மண்ணான ஈழத்தை விட்டுச் சிட்னிக்கு ஓடி வந்தனர். புது ஊர், புது வேலை, புதுச் சூழ்நிலை எல்லாவற்றையும் அனுசரித்துப் போக முதலில் கஷ்டமாக இருந்தது. கொழும்பில் தலைமை அதிகாரியாக இருந்தவர். இங்கே வந்து வரி இலகாவிற்ச் சேர்ந்து ஒரு சாதாரணக் குமாஸ்தாவாக வேலை பார்க்க வேண்டியிருந்தது. மனதுக்குள் மிகவும் அவமானப்பட்டார். வெளியே பாக்கியத்திற்குக்கூடச் சொல்ல முடியாத வேதனையை அனுபவித்தார். எனினும் பாக்கியத்திற்காகவும் பிள்ளைகளுக்காகவும் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு வேலைக்குப் போய்வந்தார். இதனால் மனதில் ஒரு இறுக்கம் ஏற்பட்டது. எங்கே அதிகம் பேசினால் மனதில் உள்ள வேதனைகள் வெளியில் கொட்டி விடுவேனோ என்ற பயம். எதற்கெடுத்தாலும் கோபப்பட்டார். கலகலவெனப் பேசுவதைக் குறைத்துக் கொண்டார்; பொது வைபவங்கள், விழாக்களுக்குப் போவதையும் குறைத்துக் கொண்டார்.

குமரேசனுக்குப் பிள்ளைகள் மேல் பாசமிருந்தது. ஆனால் அந்தப் பாச உணர்வுகளைச் சொற்களால் செய்கையால் வெளியே காட்டுகிற பழக்கம் எமக்கு இல்லையே. அவருக்குப் பாக்கியத்தின் மேல் அன்பு எப்பொழுதும் இருந்தது. அதைச் சொல்லித்தான் புரிய வைக்க வேணுமா எனும் ஒரு நினைப்பு.

‘என் உணர்வுகளைப் பாக்கியம் நல்லாப் புரிந்து வைத்திருந்தாள். ஆனால் நான் இந்த ஊருக்கு வந்த பின் அவள் உணர்வுகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காமல் விட்டு விட்டேனோ? இப்ப மனம் வருந்தி என்ன ஆகப் போகுது. பிள்ளைகளும் கல்யாணம் கட்டிப் போயிட்டார்கள். பாக்கியமும் இந்த உலகத்தை விட்டுப் போயிட்டாள்.’ இப்படி எண்ணியவர், கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டு ஒரு பெருமூச்சுடன் படுக்கையை விட்டெழுந்து, குளிக்கச் சென்றார்.

சனிக்கிழமை கண்மணி மரக்கறி வகைகளுடன் மச்சக்கறி களையும் சமைத்துக்கொண்டு வந்தாள். கூடவே பேரன் பரதனும், வந்திருந்தான். குமரேசனுக்கு பேரனைக் கண்டதில் ஒரே சந்தோஷம். அவர் மடியில் அமர்ந்த பேரன் “பாட்டா பாட்டா” எனத் தான் வரைந்த ஓவியங்களைப் பற்றியும் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்ததைப் பற்றியும் சொன்னான்.

இவர்கள் இப்படியிருக்கக் கண்மணி வீட்டைத் துப்பரவு படுத்தினாள். தகப்பன் பாவித்த உடைகளை கூடையிலிருந்து எடுத்து வாரஷிங்மெசினில் போட்டு எடுத்துக் காயப்போட்டாள். அவள் பம்பரமாகச் சுழன்று எல்லா வேலையையும் செய்து முடித்தாள்.

“அப்பாடா!” என நாற்காலியில் அமர்ந்தாள். “சரி அப்பா, நான் போக வேணும்.” முகத்தில் வடிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டாள். “உடுப்புகள் காய்ந்ததும் உள்ளே எடுத்து வையுங்கோ. போடும்போது அயர்ன் பண்ணிப் போட்டுக் கொள்ளுங்கோ. மருந்துகளை ஒழுங்கா எடுங்கோ” எனக் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

அடுத்த சனிக்கிழமையும் கண்மணி வந்தாள்.

“பரதன் எங்கே?” ஆவலோடு குமரேசன் கேட்டார்.

“அவன் சிநேகிதனின் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்திற்குப் போயிருக்கிறான்.”

கண்மணியைக் கண்டு பிரகாசித்த குமரேசனின் முகம் வாடியது. வழக்கம் போலக் கண்மணி களைக்கக் களைக்க எல்லா வேலைகளையும் செய்து முடித்தாள்.

“அப்பா, மருந்துகள் ஒழுங்கா எடுக்கிறீங்களா? மருந்துகள் ஏதேனும் வாங்க வேணுமா?” கேட்டாள் கண்மணி.

“எல்லாம் வாங்கிட்டேன்.”

“அப்பா, நீங்க ஏன் தனியே இருப்பான்? எங்களோடு வந்திருங்களேன். உங்களை நல்லாய்ப் பார்த்துக் கொள்ளமுடியும். ஒவ்வொரு சனியும் வர எனக்கு வசதிப்படாது,” எனக் கண்மணி கேட்டாள்.

“இல்லையம்மா, உன் அம்மா வாழ்ந்த வீட்டில் அவள் நினைவுகளோடு வாழ்ந்திட்டுப் போறேன். கண்மணி, நீயும் தூரத்திலே இருக்கிறாய். உன்னாலே இப்படி வாறது கஷ்டம். என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே. நான் எல்லாத்தையும் பார்த்துக் கொள்வேன்” என்றார் குமரேசன்.

“இல்லை அப்பா, உங்களாலே முடியாது. இங்கே சிட்னிக்கு வந்த பின்னும் அம்மா கொழும்பிலே இருந்த மாதிரியே உங்களை வீட்டில் எந்த வேலையும் செய்யவிடாது கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டா. நீங்கள் கஷ்டப்படக்கூடாது என நினைத்தா. ஆனா இப்படித் திடீரென...” மேலே பேச முடியாது வார்த்தைகள் தொண்டையில் சிக்கின. கண்கள் இரண்டும் சிவந்து கலங்கின. பாக்கியத்தின் நினைவால் மனதுக்குள் அழுது கொண்டிருந்த குமரேசனின் விழிகளிலும் கண்ணீர்.

“அப்பா எல்லாம் எங்கட விதி. இப்படி நடக்கும் என யார் நினைத்தார்கள்? நீங்கள்தான் உங்களைக் கவனித்துக் கொள்ள வேணும். வீட்டைத் துப்பரவு பண்ணுவதற்கும் உடுப்புகளைக் கழுவி, அயர்ன் பண்ணுவதற்கும், முதியோர் சமூகப் பராமரிப்புச் சேவை மூலம் ஒருவரை ஒழுங்கு படுத்தியிருக்கிறேன்.”

மாதங்கள் உருண்டோடின. குமரேசன் நடைப்பிணமாக வாழ்க்கையை ஓட்டினார். முன்னம் போல காலையில் வெளிக்கிட்டு நூல் நிலையத்திற்கும், தமிழ் அறிவகத்திற்கும் போகும் பழக்கத்தை விட்டுவிட்டார். அவருக்கு எதிலேயும் மனம் பதிய மறுத்தது.

“காலையில் பாக்கியம் தேவாரம் பாடி மணியடித்துப் பூசை செய்யும் ஒலியும், கூடவே ஊதுபத்தியின் சுகந்தமும் சேர்ந்து

வீட்டில் ஒரு தெய்வீகக் களையை ஏற்படுத்தும். அவளுடைய சமையலின் மணமும், வீட்டு வேலைகள் செய்யும்போது அங்கும் இங்கும் நடந்து திரியும் மெதுவான காலடி ஓசையும் என் உள்ளத்தில் இன்ப மனநிறைவை கொடுத்தது. வாழ்க்கையில் ஒரு பற்றைக் கொடுத்தது. ஆனால் இப்போ வீட்டில் மயான அமைதி நிலவுகிறது. ஊரிலே இருந்திருந்தால் இப்படித் தனித்துப் போயிருப்பேனோ? உறவினர் அயலவர் என வீட்டிற்கு வந்து போயிருப்பார்கள். துணையாகச் சில நாள் தங்கிப்போவார்கள். ஆனால் இந்த ஊருக்குப் புலம்பெயர்ந்ததால் உறவுகள் சுருங்கிவிட்ட நிலையில், வந்து என்னோடு கொஞ்ச நேரம் ஆறுதலாகப் பேசிவிட்டுப் போக ஒருவருமில்லை. சொந்தப்பிள்ளைகள்கூட வேறு கண்டங்களில் வாழ்கிறார்கள்,” என மனதுக்குள் வருந்தினார்.

பாக்கியம் உயிரோடு இருந்தபோது தன் மனதில் உள்ளதை வாய்விட்டுச் சொல்லாதவர் இப்போது அவள் படத்திற்கு முன் அமர்ந்து அழுது புலம்பினார்.

“பாக்கியம் நீ இல்லாமலல் நான் அனுபவிக்கிற தனிமையிருக்கிறதே இது நோயை விடக் கொடியது. கண் கெட்டபின் சூரிய நமஸ்காரம் எதற்கு என்பார்கள். என் வாழ்க்கையில் நீ நிரப்பியிருந்த இடம் எவ்வளவு என்பதை இப்போதுதான் உணர்றேன். என் வார்த்தைகளால் உன் மனதை பல தடவை நோப்படுத்தியிருக்கிறேன். நீ எதிர்த்து ஒரு சொல் சொல்லமாட்டாய். நீ பாசத்தோடு பக்குவமாக எனக்கு உணவு தயாரிப்பாய். என் சௌகரியங்கள், என் தேவைகள், இதைச் சுற்றித்தான் உன் உலகம் இருந்தது. நானும் அது தான் இயல்பு என இருந்தேன். ஆனால் இப்போ ஐயோ! பாக்கியம் தனிமையெனும் பாதாள இருளில் என்னை விட்டிட்டுப் போயிட்டியே.”

கண்மணி தன் சகோதர சகோதரிகளுக்கு அனுப்பிய மின் அஞ்சலில், “அப்பாவை எவ்வளவோ கேட்டும் அவர் எங்களோடு வந்திருக்க மாட்டேன் என்கிறார். பனியில் வாழும் பென்குவின்

தன் பெண்துணை இறந்துவிட்டால் அந்த ஏக்கத்துடன் அதே இடத்தைச் சுற்றி வருகிறது. அதன் பின் அதிக நாள் உயிர் வாழ்வதில்லையாம், என வாசித்திருக்கிறேன். அதே நிலையில் தான் அப்பாவும் இருக்கிறார். அவரைச் சுற்றி அம்மா விட்டிட்டுப் போன வெற்றிடம் அப்படியே இருக்குது. நாளுக்குநாள் அந்த வெற்றிடம் பெரிசாகிக் கொண்டிருக்குது. அதில் அவர் மெல்ல விழுந்து கொண்டிருக்கிறார். அவரை இதிலிருந்து வெளியே கொண்டு வரவேணும். என்ன செய்யிறதென்று தெரியேல்லை?" என எழுதியிருந்தாள்.

கலப்பை சஞ்சிகை

ஆடி 2010

8. சொந்தம் விட்டுப் போகுமா ?

“அம்..ம்.....மா அம்.....மா..... கொஞ்சம் கி....ட்ட வாங்கோ,” படுக்கையில் இருந்த வதனி மிகவும் சிரமப்பட்டுத் தலையை நிமிர்த்தித் தாயை மெல்லிய குரலில் அழைத்தாள்.

அருகே சென்று மகளைப் பார்த்த விஜயநாயகியின் பெற்ற அடிவயிற்றில் எதோ பிசைந்தது; துக்கம் பீறிக்கொண்டு வந்தது. குழி விழுந்த கண்கள், உடம்பில் கிள்ளி எடுக்கச் சதையுமின்றி, திட்டுத் திட்டாக எலும்பு தெரிய, கிழிந்த நாராக, படுக்கையில் கிடந்தாள் அவள் மகள் வதனி. அதுமட்டுமா, மூக்கிலும், கைகளிலும் பிளாஸ்டிக் குழாய்கள் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. இது அவள் மகள் வதனியோ என ஐயப்படும் கோலத்தில் இருந்தாள். வதனிக்கு நல்ல சிவந்த மேனி; ஆனால் படுக்கையில் இருந்த வதனியின் மேனியோ கறுத்து சுருக்கம் விழுந்திருந்தது. அவளுடைய கிடனி நோய் முற்றி, கடந்த இரண்டு கிழமையாக வெஸ்மீட் தனியார் மருத்துவமனையில் தீவிர பராமரிப்பில் இருந்தாள். ஆனால் நாளுக்கு நாள் அவள் நிலைமை மோசமாகி போனதே தவிர குணமாகிற அறிகுறிகள் எதுவுமே தெரியவில்லை.

அந்நேரம் இரண்டு தாதிகள், “ஹவ் ஆர் யு டியர்.....?” என அன்பாகக் கூறியபடி உள்ளே வந்து வதனி தூங்குவதற்குப் படுக்கையை சௌகரியப்படுத்தினர். விஜயநாயகியின் மனதைக் கசக்கிக்கொண்டு வந்த விம்மலையும் கண்ணீரையும் அடக்கியவாறு அறையின் ஒரு பக்கமாகப் போய் நின்றனாள்.

அவர்கள் போன பின்னால் மகள் வதனி அருகே சென்று, “என்னம்மா வதனி, என்ன வேணும்?” மகளின் தலைமுடியைக் கோதியபடி கேட்டாள்.

தாயின் காதில் மட்டும் கேட்கக்கூடியதாக மூச்சுமுட்ட, நிறுத்தி நிறுத்தி ஏதோ கூறிமுடித்தாள் வதனி. விஜயநாயகி, மின்சாரம் தாக்கியதுபோல் பின்னால் ஒரு அடி எடுத்து வைத்தாள். அதிர்ச்சியில் கண்கள் விரிய, உடல் வெலவெலக்கத் தள்ளாடினாள். அவளுக்குத் தலையும் சுற்றியது, மெல்ல வதனியின் படுக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

மகள் வதனிக்கு இப்படி ஒரு ஆசை இருக்கும் என அவள் எதிர் பார்க்கவேயில்லை. அதன் விளைவுகளை நினைத்ததுப் பார்க்கவே உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது. பின்பு தன்னை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு, “எப்படி வதனி, இதன் பின்விளைவுகளை யோசித்தியா? நாங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து உன் கணவருக்குச் செய்த துரோகத்தை அவர் மன்னிப்பாரா? கோவித்துக்கொண்டு உன் குழந்தைகளையும் வெறுத்து, வேண்டாமெனப் போயிட்டார் என்டா என்ன செய்து? வேண்டாம் இந்த விஷப்பரீட்சை. அதோட மணிவண்ணன் இதை எப்படி எடுப்பானோ?” விஜயநாயகி தன் மனதில் பட்டதை அப்படியே சொல்லி விட்டாள்.

“அம்...மா, கி...ட்ட, வாங்கோ. என்னா...லே கனக்கப் பேச... முடியாது. நீ...ங்க சொல்லா...ட்டி என்ன. எல்...லா உண்...ண்...மையையும் ஒரு கடி...தமா எழுதி வைத்...திருக்கி...றேன். அதை நானே அவ...ரிட...டே குடுத்...திடு...றேன். என்...ன்...னுடைய கடைசி ஆ...ஆ...சையை நிறைவேற்றி வை...யுங்கோ.” மூச்சுச்சிணறச் சொல்லி முடித்தவளின் முகத்திலும் கழுத்திலும் வியர்வை முத்து முத்தாகத் துளிர்ந்து வழிந்தோடியது.

விஜயநாயகி மகளின் வியர்வையை மெல்லிய துணியால் துடைத்தபடி “சரி அம்மா உன் விருப்பத்தை அப்பாட்ட சொல்லுறேன், நீ கவலைப்படாதே” என்றாள்.

மருத்துவமனையிலிருந்து வீடு திரும்பிய விஜயநாயகி, கணவர் கந்தசாமியை ஒரு பக்கமாக அழைத்துச் சென்று, மகள் வதனியின் கடைசி ஆசை என்ன என்பதைச் சொன்னாள்.

“ஐயோ கடவுளே இது என்ன சோதனை?” என்றவர் தலையிலே கையை வைத்தபடி பொத்தெனக் கதிரையில் அமர்ந்துவிட்டார். இதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை நினைத்து அவர் உடம்பு வியர்த்துக்கொட்டியது.

“கடவுளே ஏன் எங்களுக்கு மாறி மாறி இப்படிக் கஷ்டம் வருகுது. இனப்போர் பிரச்சனை என ஊர்விட்டு ஊர் வந்தா இங்கே வியாதியாலே உயிரைப் பறிக்கிறீயே பிள்ளையாரே. எங்கள் மகளுடைய வாழ்க்கை நல்லா இருக்க வேணும் எண்டு முழுப் பூசணிக்காயை சோற்றிலே மறைப்பது போல் ஒரு பெரிய உண்மையை மறைத்து விவேக்குக்கு அவளைக் கட்டி வைத்தோம். நாங்கள் செய்த இந்தப் பாவத்தால் எங்கள் இரண்டு பேர்ப்பிள்ளைகளின் வாழ்க்கை அல்லவா பாழாகப் போகிறது? ஏனம்மா வதனிக்கு இப்படி ஒரு ஆசை?” மனைவியிடம் கேட்டார்.

“பாசம் தான், வேறென்ன? அவளுக்குப் பிறந்தது இரண்டும் பெண் பிள்ளைகளாச்சே. கொள்ளி போட மகனில்லேயே? அது தான் இப்பிடி ஒரு ஆசை.”

அடுத்த நாள் காலை விஜயநாயகியும், கந்தசாமியும் வதனியின் கணவர் விவேக்கும் குழந்தைகளோடு மருத்துவமனைக்குச் சென்றனர். வதனி மூச்சுவிடத் திணறிக் கொண்டிருந்தாள். வைத்தியர்கள் வதனி இரவு வரையிலும் உயிரோடிருப்பது நிச்சயமில்லை எனக் கூறிவிட்டார்கள். உள்ளே வந்த விவேக் வதனியின் அருகே அமர்ந்து அவளின் கையை வருடியபடி இருந்தான். மனைவியின் நிலையை நினைத்து அழுது, அழுது அவன் கண்கள் சிவந்திருந்தது. இடை இடையே பெரு மூச்செறிந்தபடி இருந்தான்.

விஜயநாயகியும் கந்தசாமியும் ஒரு முடிவோடு தான் வந்திருந்தனர். வதனி எழுதி வைத்திருந்த கடிதத்தை மேசை லாச்சியிலிருந்து எடுத்த விஜயநாயகி, “விவேக், வதனி இந்தக் கடிதத்தை உங்களிடக் குடுக்கச் சொன்னாள். அவளால் கனக்கக் கதைக்க முடியாது. ஆகையால் எல்லாத்தையும்

இதிலே எழுதியிருக்கிறாள். குழந்தைகளுக்குப் பசிக்கிறதாம், கண்டனுக்கு கூட்டிட்டுப் போறோம்,” என்றவள் குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு அறையை விட்டு வெளியேறினாள். கூடவே கந்தசாமியும் சென்றார். விவேக் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தான்.

“விவேக், என் கடந்தகால வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவத்தைச் சொல்லாமல் உங்களுக்குத் துரோகம் இழைத்து விட்டேன். உங்களைக் கல்யாணம் கட்ட முன்னமே ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகிவிட்டேன். ஆயிரத்தித் தொளாயிரத்தி என்பத்தி ஒன்பதில், சிங்களப்படை யாழ்ப்பாணத்தின் மேல் படையெடுத்து, அத்துமீறி வீடுகளுக்குள் புகுந்து இளம்பெண்களைக் கற்பழித்தனர். அப்படிப் பலியானவர்களுக்குள் நானும் ஒருத்தி.”

விவேக் அதிர்ந்து போனான். கையினின்று கடிதம் நழுவிக்கீழே விழுந்தது. “ஜயோ வதனி நீயுமா இந்த மிருகங்களிடம் சிக்கிப் பலியானாய்?” என முணுமுணுத்தவனின் கண்கள் குளமானது. ஆத்திரத்தில் இரத்தம் கொதிக்க உடல் நடுங்கியது. கீழே குனிந்து நடுங்கும் கரங்களில் கடிதத்தை எடுத்து தொடர்ந்துப் படித்தான்.

“அப்ப எனக்கு பதின்மூன்று வயதுதான். அறியாத பருவம். நான் கர்ப்பமாகவிருக்கிறேன் என்பது நாலு மாதம் போன பின் தான் அம்மாவுக்கே தெரியவந்தது, அம்மா சொல்லித்தான் எனக்குத் தெரிந்தது. அடுத்த நாள் நாங்கள் இந்தியா புறப்பட விருந்தோம். நாலு மாதம் ஆனதால் கருவைக் கலைக்கவும் முடியவில்லை. அதுதாயாகிற வயதா? நானே ஒரு குழந்தை, எனக்கு ஒரு குழந்தை. எனக்குக் குழந்தை பிறந்ததும் அப்பா அம்மா தான் பெற்றோர் என இந்தியாவில் பதிவு செய்யப்பட்டது. என் தம்பியாக வீட்டில் வளரும் மணிவண்ணன் தான் என் மகன். அவுஸ்திரேலியா வந்ததும் எங்கள் கடந்தகால வாழ்க்கையை எல்லோரும் மறந்து வாழ்ந்தோம். உங்களைக் கட்டி எந்த குறையுமில்லாமல் மிகவும் சந்தோஷமாகப் பதினைந்து வருடம் வாழ்ந்திட்டேன். ஆனால் விதி மறுபடியும் இந்த கிடனி வியாதியாக வந்து விளையாடிட்டுதே.

விவேக் நான் பிழைக்கமாட்டேன். எங்களுக்குப் பிறந்த இரண்டும் பெண் குழந்தைகள். என் தலைமகன் மணிவண்ணனே எனக்குக் கொள்ளி வைக்க வேணுமென ஆசைப்படுறேன். விவேக், இது நான் என் மகனுக்குச் செய்கிற கடனாக இருக்கட்டும். உங்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். நிச்சயம் நீங்கள் என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைப்பீர்கள் என நம்புகிறேன். இந்த உண்மையைத் தயவு செய்து மணிவண்ணனிடம் சொல்ல வேண்டாம்.”

இப்படிக்கு

உங்கள் அன்பு மனைவி

வதனி

கடிதத்தை வாசித்து முடித்த விவேக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான். கண்ணீர் கட்டுக்கடங்காமல் கன்னத்தில் வழிந்தோடியது. எழுந்து போய் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்த வதனியின் முகத்தை வருடி, நெற்றியில் முத்தமிட்டான். சூடான அவன் கண்ணீர் அவள் நெற்றியில் படவும், விழித்துக் கொண்டாள். குழி விழுந்த அவள் கண்கள் அவனைப் பாசத்தோடு பார்த்தன. விவேக் வதனியின் காதடியில் குனிந்து, “வதனி உன் ஆசையை நிச்சயமாக நிறைவேற்று வேனம்மா,” என்றான்,

அவளிடமிருந்து ஒரு நிம்மதி நிறைந்த பெருமூச்சு வெளி வந்தது. விவேக் அவளின் ஒரு கையைப் பிடித்தபடி பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

கன்டனிலிருந்து திரும்பி வந்த கந்தசாமியின் கண்கள் விவேக்கின் கண்களைச் சந்தித்தன. அவருடைய கேள்விக்கு விவேக்கின் கண்களில் பதிலையும் கண்டார். கந்தசாமி மருமகனை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டார். தங்கள் வாழ்க்கையில் வந்த சோதனைகளை நினைத்து இருவரும் கண்ணீர் வடித்தனர். மாமனாரை அடுத்த அறைக்கு அழைத்துச்சென்று அங்கு இருந்த கதிரையில் அமர்த்தி, தானும் பக்கத்தில் அமர்ந்தான்.

“மாமா நீங்கள் செய்ததுதான் சரி. இந்தச் செய்தி எனக்கு பெரிய அதிர்ச்சியாயிருந்தது. ஆனால் நீங்கள் என்னை ஏமாத்திடீர்கள் என்று கவலைப்பட வேண்டாம். எனக்கு உங்கள் மேலோ, வதனி மேலோ எந்தவித வருத்தமோ, கோபமோ இல்லை. நடந்த சம்பவத்திற்கு அவளோ நீங்களோ பொறுப்பில்லையே. வதனியின் வயிற்றில் உண்டான கருவை அழிக்காமல் போரினால் இழந்த எம் தமிழினத்தின் ஜனத்தெகையை ஈடுசெய்ய உதவியிருக்கிறீர்கள். இது ஒரு சாதனை என்றுதான் சொல்வேன்.”

அன்று சூரியன் மேற்கில் மறையவும், வதனி தன் கணவன், பிள்ளைகள் பெற்றோர் அனைவரையும் விட்டுவிட்டு நிம்மதியான ஒரு உலகிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள்.

கலங்கை சஞ்சிகை

தை 2011

9. அதிசயம்

போயிங் விமானம் நிமிடத்திற்குப் பல கிலோ மீட்டர்களை விழுங்கிக்கொண்டு பறந்தது. மரியா யன்னல் வழியே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். மேலே இளநீல வானம், கீழே வெள்ளை முகில்கள் பலதரப்பட்ட வண்ண உருவங்களில் உலா சென்றன. அந்தி சாய்ந்துகொண்டு வந்தது. கதிரவன் தன் இடம் நோக்கி மேற்கில் மறையவும் வானமும் முகில்களும் சென்றிறமாக மாறின. மரியா இந்த இயற்கை அழகை ரசித்ததாகத் தெரிய வில்லை. அவளின் கருவண்டை ஒத்த விழிகளில் சோகமும் தாபமும் தேங்கி நின்றன. தன் சுருண்ட கேசத்தை வாரி சிறு முடிச்சாகக் கட்டியிருந்தவளின் சங்குக் கழுத்தில் மெல்லிய வெள்ளிச் சங்கிலியில் ஒரு சிலுவை தொங்கியது. வேறு எந்த ஆபரணமோ, அலங்காரமோ இல்லை.

“தடாம் கிடாம், தடாம் கிடாம்,” என ஒலியுடன் சேர்ந்து மரியாவின் இருக்கையும் குலுங்கச் சிந்தனை கலைந்து திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் அருகில் அமர்ந்திருந்த அரேபியக் குதிரையை ஒத்த உயர்ந்த உடலமைப்போடு ஒரு மனிதன் கைகள் கால்களை உதறித் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். பயத்தில் திக்திக்கென அடித்த தன் நெஞ்சின் மேல் வலதுகையை வைத்துக்கொண்டு எழுந்து நின்றாள். அவன் வாயிலிருந்து நுரை வழிந்தது. மிரட்சியுடன் பார்த்து நின்ற மரியாவிற்கு அது காக்கா வலிப்புத்தான் எனப் புரிந்துவிட்டது. சட்டென்று விமானத்தாதியை அழைக்கும் மணிக் குமிழியை அழுத்தினாள். ஒருவரும் வரவேயில்லை.

மரியாவின் ஆறு வயது மகன் பீதியுடன் வாய் திறந்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனைக் கட்டி அணைத்து, “குஞ்சு, பயப்படாதே. கண்ணை மூடிக் கொண்டிரு” என்றாள். அவள் மேலும் தாமதிக்காது தன் கைப்பையை திறந்து ஒரு வெள்ளிப்பேனாவை எடுத்து வலிப்பினால் துடித்துக் கொண்டிருந்தவளின் பற்களுக்கு

கிடையே பிரயாசைப்பட்டு வைத்தாள். அதன்பின் தான் ஒரு விமானத் தாதி ஓடிவந்தாள்.

“விமானத்தில் வைத்தியர்கள் யாருமிருந்தால் தயவுசெய்து உதவிக்கு வரவும்.” தலைமை விமான ஓட்டுநரின் குரல் ஒலி பெருக்கியில் ஒலித்தது.

அன்று விமானத்தில் வைத்தியர் எவரும் பயணம் செய்ய வில்லைப் போலும். தாதிகள் தங்களுக்குத் தெரிந்த முதலுதவியை அளித்தனர்.

வலிப்புக் குறைந்த களைப்பில் அந்த மனிதன் மயக்கமாக விருந்தான். அவன் வாயிலிருந்த பேனாவைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து கொடுத்த தாதி, “மிக்க நன்றி. சரியான நேரத்திலே பேனாவை வாயில் வைத்து அவர் நாக்குக் கடிபடாமல் காப்பாற்றி இருக்கிறீர்கள்.” புன்முறுவலுடன் ஆங்கிலத்தில் கூறினாள்.

“நன்றி,” எனக்கூறிய மரியா பேனாவைப் பெற்றுக்கொண்டாள்.

ஆரவாரம் எல்லாம் ஓய்ந்தபின் ஒருவன் அங்கு வந்து, ஆழ்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தவனைச் சற்றுநேரம் நின்று பார்த்து விட்டுப் போய்விட்டான். இவனின் நண்பனாக இருக்கலாமென மரியா எண்ணினாள். அரை மணித்தியாலத்தின் பின் மீண்டும் அவன் வந்தான்.

“ஸ்டிவ் ஸ்டிவ்” எனப் பெயர் சொல்லித் தட்டி எழுப்பப் பார்த்தான்.

“அவர் அசதியில் தூங்குகிறார், தயவு செய்து தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம்,” என மரியா கேட்டுக் கொண்டாள்.

அவன் மரியாவை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு எதுவுமே பேசாது போய்விட்டான். பெரிய மீசையும், தாடியுமாக அவன் அப்படிப் பார்க்கவும் அச்சத்தில் அவள் உடல் நடுங்கியது.

தாதி இரவு உணவைப் பரிமாறியதும் மகனுக்கு அதை மரியா ஊட்டிவிடத் தொடங்கினாள். அந்நேரம் அந்தப் பெரிய மீசைக்காரன் மறுபடியும் வந்து “ஸ்டிவ்...ஸ்டிவ்” என அழைத்து அவனைத் தட்டி எழுப்பினான். மரியா திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

அவளுக்குப் புரியாத பாஷையில் இருவரும் பேசினார்கள். அவர்களின் பேச்சுக்குரலின் தோரணையிலிருந்து அவர்களுக்குள் ஏதோ விவாதம் நடைபெறுகிறதென்பதை மட்டும் அவள் புரிந்துகொண்டாள்.

பிள்ளைகள் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் மற்றச் சக பிரயாணிகளுக்கும் உணவு பரிமாறப்பட்டது. மரியா தன் மகன் முன்னால் இருந்த தொலைக்காட்சியில் டிஸ்னி அலைவரிசையை இயக்கி விட்டுச் சாப்பிடத் தொடங்கினாள். தாதி கொண்டுவந்த தட்டிலிருந்து எதுவுமே எடுத்துச் சாப்பிடாது ஸ்டீவ் மிகவும் சோர்வாக இருந்தான். மரியாவிற்கு அவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“நீங்கள் தனியாகவா பயணம் செய்கிறீர்கள்?” மெதுவாக ஆங்கிலத்தில் பேச்சுக் கொடுத்தாள்.

“ஓம். நீங்கள் தக்க தருணத்தில் உங்கள் பேனாவை என் வாயில் வைத்தீர்கள். இல்லையேல் இப்போ உங்கள் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியுமா?” இதைச் சொல்லும் போது அவனின் வாடிய முகத்தில் இலேசாகப் புன்னகை படர்ந்தது. அவன் நன்றாக ஆங்கிலம் பேசினான். ஆனால் பேசும் போது உச்சரிப்பில் ஒரு விதமான ஒலியழுத்தம் தொனித்தது.

மரியா உணவை அருந்தியபடி, “எனக்கு ஒரு தம்பியிருக்கிறான். அவனுக்கு வலிப்பு வருவதுண்டு. அதனால்தான் உங்களுக்கு வரக்கூடிய ஆபத்தை உணர்ந்து உதவினேன். சாப்பிடவில்லையா?”

“எனக்குப் பசியில்லை. ஒரே களைப்பாகவிருக்கிறது.”

“சூடான தேநீரில் மூன்று கரண்டி சீனியைக் கலக்கிக் குடியுங்கோ, தெம்பாகவிருக்கும்.”

“அப்படியா?” எனக்கேட்டவன் தேநீரில் சீனியைக் கலந்து குடித்தான்.

சிறிது நேரத்தின்பின், “நீங்கள் சொன்னது சரிதான். இப்போ மிகவும் உசாராக இருக்கிறது,” எனக் கூறினான்.

பிள்ளையைக் காண்பித்து, “உங்கள் மகனா? எங்கே போகிறீர்கள்? மரியாதையுடன் பேச்சுக் கொடுத்தான். பேச வேண்டும் என்பதற்காகப் பேசினானேயன்றி அவன் கவனம் பேச்சில் இருக்கவில்லை. மரியாவின் பதில் அவன் காதுகளில் விழவுமில்லை.

‘எங்கே என்று சொன்னீர்கள்?’ திரும்பவும் கேட்டான்.

“நியூயார்க்கிற்கு.”

“சொந்தக்காரர்களைப் பார்க்கப் போகிறீர்களா?”

“இல்லை. என் மகன்”... தன் மகனின் தலைமுடியைக் கோதியபடி தொடர்ந்தான். “என் மகனின் சிகிச்சைக்காகப் போகிறோம்.” அவள் குரலில் லேசான நடுக்கம்.

“அவனுக்கு என்ன?” சாய்ந்திருந்தவன் நிமிர்ந்து இருந்தான். அவன் முகத்தில் புருவம் உயர ஆர்வம் நிழலாடியது. தன் மனக்குதிரையைக் கடிவாளம் போட்டு நிறுத்திக் கொண்டான்.

பதில் கூறப் போன மரியாவின் கண்கள் கலங்கின.

“உங்களுக்கு சொல்ல விருப்பமில்லை என்றால் வேண்டாம்.”

“அப்படி ஒன்றுமில்லை. என் கவலை, எதிர்பார்ப்புகளை மனதிலே வைத்துக்கொண்டு அவஸ்தைப்படுவதை விட உங்களிடம் சொன்னால் இப்பயணத்தின் போது கொஞ்சம் ஆறுதல் பெறலாம். என் மகனுக்கு புற்றுநோய். இது ஓர் அரிய நோயாம். எலும்பு மச்சை டிரான்ஸ்பிலாண்ட் (Marrow transplant) செய்துதான் குணமாக்க முடியும். அதைத் தானம் செய்யத் தகுந்த தொண்டரும், சத்திர சிகிச்சையை வெற்றிகரமாய்ச் செய்யக்கூடிய வைத்திய நிபுணர்களும் நியூயார்க்கில் தான் கிடைத்திருக்கிறார்கள்.”

“அதற்கு நிறையச் செலவாகுமே?”

“ஓம். நாங்கள் பணக்காரர் இல்லை. எனதும், என் பெற்றோரின தும் சொத்துக்களையும், நகைகளை விற்றும், வட்டிக்கும் பணம் எடுத்து தான் இச்சிகிச்சைக்கு வேண்டிய பணத்தை சேர்த்தோம். எனக்கென்று இருப்பது என் மகன் மட்டுந்தான். அவனை எப்படியாவது காப்பாற்ற வேண்டும்.”

“உங்கள் துணைவர்?”

“அவர் இறந்திட்டார். என் கவலையெல்லாம் மகனின் சிகிச்சை வெற்றிகரமாக முடியவேண்டும் என்பதுதான். நான் வேண்டாத தெய்வமில்லை. நீங்களும் அவனுக்காகக் கடவுளிடம் வேண்டிக்கொள்கிறீர்களா? உங்களைப்போன்ற நல்லவர்களின் பிராத்தனை அவனுக்குத் தேவை.”

அவள் கோரிக்கை அவன் நெஞ்சைத் தொட்டது. அவனால் உடனே பதில் கூற முடியவில்லை.

“உங்களுக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லையா?” எனக் கேட்ட மரியா தன் நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டாள். ‘ஐயோ முன் பின் தெரியாதவரிடம் அதிக உரிமை எடுத்து இப்படி கேட்டு விட்டேனே,’ என நினைத்துக்கொண்டவள், “நான் உங்களிடம் அப்படிக்கேட்டிருக்கக்கூடாது, தயவுசெய்து என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்.”

மரியாவின் முகத்தில் தெரிந்த எதிர்பார்ப்பும் நம்பிக்கையும் அவன் மனதைக் கசக்கிப்பிழிந்து, நெஞ்சின் ஒரு மூலையில் திடீரென வலித்தது.

“நிச்சயமாக என் கடவுளிடம் வேண்டுகிறேன்.” அவனையும் மீறி வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

“மிக்க நன்றி. நீங்கள் வேலையாகவா போகிறீர்கள்?”

“ஓம்.” அவன் ஒரு வார்த்தையில் பதிலளித்தான்.

மரியா சற்றே கண்களை மூடிக்கொண்டு சாய்ந்திருந்தாள். அவள் மனத்தில் நம்பிக்கை எழுந்தது. அதன் அடிப்படையில் அவள் எண்ணப் பறவை சிறகடித்து விண்ணில் உயரப் பறந்தது. அந்தச் சிந்தனைகளை யாருடனாவது பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பினாள். அருகிலிருந்த ஸ்டீவிடம் அவற்றைக்கொட்டினாள்.

“ஸ்டீவ், சிகிச்சைக்குப் பின் என் மகன் திடமாகக் குணமாகி விடுவான். எனக்கு நல்ல நம்பிக்கை இருக்கிறது. கடவுள் எங்கள் பிராத்தனைகளைச் செவிமடுத்து ஏற்று நல்ல பலனைத்தருவார். இவன் நோய் குணமாகி ஊருக்குத் திரும்பியதும், மகனின்

படிப்பில் கவனத்தைச் செலுத்தப் போகிறேன். அவன் நல்ல புத்திக் கூர்மையுடையவன். படித்துப் பெரிய பதவியில் சேர வேண்டும் என்பதே என் ஆசை.”

இதைக் கூறும்போது அவள் மனக் கண்முன், தன் மகன் வாலிபனாக வளர்ந்து அழகான உடை அணிந்து கம்பீரமாக நடந்து வருவது போன்ற ஓர் பிரமை. அந்தக் கற்பனையின் உவகையில் அவள் கரும் விழிகளின் ஓரம் நீர் கசிந்தது.

“உங்கள் நம்பிக்கை வீண் போகாது.” மரியாவின் முகத்தில் படர்ந்திருந்த சந்தோஷத்தைக் கண்டதும் அவனையறியாமல் வார்த்தைகள் வெளி வந்தன.

“நன்றி. இருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் நன்றி சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறோம்,” எனக் கூறியவள் கலகலவெனச் சிரித்தாள். ஸ்டீவ் அவளுடன் சேர்ந்து சிரித்தான்.

“நான் ஒப்பனை அறைக்கு போறேன். என் மகனைக் கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்,” எனக் கூறிவிட்டுச் சென்றாள்.

தன்னை மறந்து சிரித்ததை நினைத்து ஸ்டீவ் ஆச்சரியப் பட்டான். “இப்படிச் சிரித்து எத்தனையோ வருடங்களாயிற்று.” டிஸ்னி படம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மரியாவின் மகனின் பால் வடியும் முகத்தைப் பார்த்தான். ஒரு நிமிடம் அவன் இதயத்துடிப்பு நின்று மீண்டும் அடித்தது. அவன் தோள் மேல் கையை வைத்து,

“ஹலோ! என் பெயர் ஸ்டீவ். உன் பெயர் என்ன?”

ஸ்டீவ் பக்கம் திரும்பி, “ஜேக்கப்” என்றவனின் கவனம் டிஸ்னி படத்திற்கே போனது.

‘தனக்கு வந்திருக்கும் பொல்லாத நோயின் தாக்கம் தெரியாமலோ, அல்லது குணப்படுத்திவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை யிலோ நிம்மதியாகப் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறான்.’ ஸ்டீவின் மனதில் பெரிய போராட்டமே நடந்துகொண்டிருந்தது. இருக்கையில் சாய்ந்து கண்ணை மூடிக் கைகளால் முகத்தை வழித்துக்கொண்டான். இருக்கையில் இருப்பதும் எழுவதுமாக ஒரு நிலை கொள்ளாமல் தவித்தான். எழுந்து குறுக்கும் நெடுக்கு

மாக நடந்தான். மரியா வந்த பின் தானும் ஒப்பனை அறை சென்று வந்தான்.

நல்ல தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த மரியாவை ஒலி பெருக்கியில் விமானத் தலைவரின் அவசரக்குரல் திடுக்கிட்டு எழ வைத்தது.

“தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் அடுத்து வரும் விமான நிலையத்தில் இவ்விமானம் தரை இறங்க இருக்கிறது. ஆகையால் நியூயார்க்கிற்குக் குறித்த நேரத்தில் போய்ச் சேரமுடியாதிருக்கும். இதனால் உங்களுக்கு ஏற்படும் அசௌகரியங்களுக்கு மன்னிப்புக் கோருகிறோம்,” என மிகத்தாழ்மையாகக் கேட்டுக் கொண்டார்.

பயணிகளிடம் மெதுவாக எழுந்த முணுமுணுப்பு அலை அலையாக எழுந்து இரைச்சலாக விமானத்திற்குள் ஒலித்தது. பக்கத்தில் இருந்த ஸ்டீவிடம் என்ன காரணமாக இருக்குமென கேட்பதற்குத் திரும்பிப் பார்த்தாள். ஸ்டீவைக் காணவில்லை. ஒப்பனை அறைக்கு சென்றிருக்கலாம், வரட்டும் எனக் காத்திருந்தாள். வராது போகவே, மீண்டும் வலிப்பு வந்து அங்கு விழுந்து விட்டாரோ? என அவள் தாயுள்ளம் ஸ்டீவைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டது.

விமானம் தரை இறங்கிய சிறிது நேரத்திற்குப்பின் வாசற் கதவு திறக்கப்பட்டது. இரண்டு காவல்துறை அதிகாரிகள் உள்ளே வந்தார்கள். மரியாவைக் கடந்து விமானத்தின் பிற பகுதியில் உள்ள ஆசனங்களை நோக்கி நடந்தனர். முன்னர் ஸ்டீவை வந்து பார்த்த மனிதனின் கரங்களில் விலங்கை மாட்டி அழைத்துச் சென்றனர். அவன் ஆத்திரத்துடன் ஆங்கிலத்தில், “என்ன செய்கிறீர்கள்? எதற்காக என்னைக் கைது செய்கிறீர்கள்?” எனக் கத்தியபடி இழுபட்டுச் சென்றான். அவனின் உரத்த குரல் கேட்டுப் பயந்த சில பிள்ளைகள் அழத் தொடங்கினர். மரியா பயத்தினால் விழித்த தன் மகன் ஜேக்கப்பை அணைத்து ஆறுதல் படுத்தினாள்.

மறுபடியும் விமான ஒலிப்பெருக்கியில், “இந்த விமானத்தில் இயந்திரக்கோளாறு ஏற்பட்டிருக்கிறது. பயணிகள் தயவுசெய்து உங்கள் உடமைகளை எடுத்துக்கொண்டு கிழே இறங்கி விமான நிலையத்தின் ஓய்வு அறைக்குச் செல்லவும். அங்கே உங்களுக்கு வேண்டிய உணவுகள், பானங்கள் பரிமாறப்படும். அடுத்த

பன்னிரண்டு மணித்தியாலங்களுக்குள் எல்லோரையும் வேறு விமானம் மூலம் நியுயார்க்கிற்கு அனுப்பி வைப்போம். பயப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. தயவுசெய்து எங்களுடன் ஒத்துழையுங்கள். உங்களுக்கு ஏற்பட்ட அசௌகரியங்களிற்கு மீண்டும் மன்னிப்புக் கோருகிறோம்,” என அறிவிக்கப்பட்டது.

* * *

நியுயார்க் போய்ச் சேர்ந்த மரியா பிரயாண அலுப்புப்போக நன்றாக நித்திரை கொண்டு எழுந்தாள். சிநேகிதி கொடுத்த ஆவி பறக்கும் தேநீரை, அருந்தியபடி நடந்து வந்தவள், மேசை மேலிருந்த பத்தரிகையில் ஸ்டீவின் புகைப்படத்தைப் பார்த்துத் திகைத்துப் போனாள். பாதி அருந்திய தேநீர்க் கோப்பையை நடுங்கும் கரங்களால் மேசை மேல் வைத்துவிட்டுப் பத்தரிகையை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

“யுனைடெட் ஏர் லைன்ஸ் பிரயாணிகள் அதிசயமாக உயிர் தப்பினர்.” தலைப்பை வாசித்த மரியாவிற்கு உடல் பட்டென்று குளிர்ந்து வியர்த்தது. கண்கள் இருண்டன. கால்கள் துவண்டன. நிற்க முடியாமல் சோபா மேல் அமர்ந்தவள் மிகுதியைப் படித்தாள்.

“நேற்று இரவு நியுயார்க் வந்திறங்கிய யுனைட்டட் ஏர்லைன்ஸ் போயிங் 777ஐ குண்டு வைத்துத் தகர்க்க இருந்த தற்கொலைப் பயங்கரவாதியின் மனமாற்றத்தினால் நூற்றுக்கணக்கானோர் உயிர் தப்பினர். இப்படத்தில் இருக்கும் ஸ்டீவ், மத்தியகிழக்கு நாட்டவரின் தோற்றம் கொண்டவர். இவரது உண்மையான பெயர் தெரியவில்லை. அவருடைய மனமாற்றத்தின் காரணத்தைக் கேட்டதற்கு அவர் கூறியதாவது :

“விமானம் புறப்பட்டுச் சிறிது நேரத்தில் எனக்குப் பல வருடங்களாக வராதிருந்த வலிப்புநோய் வந்தது. நான் சுய நினைவை இழந்து விட்டேன். அருகிலிருந்த ஒரு பெண் அளித்த முதலுதவியினால் எனக்கு எந்தவித விபத்தும் இன்றித் தப்பினேன்.

அவளின் மனிதநேயத்தைக் கண்டு வியந்தேன். அது சாதி, மத பேதங்களைத் தாண்டிய நேயம். நான் யாரோ, அவள் யாரோ. அவள் எந்த ஊரவளோ, அவள் தாய்மொழி யாதோ எதுவுமே எனக்குத் தெரியாது. அவள் சொல்லவுமில்லை; நான் கேட்கவும் இல்லை. என் வாயிலிருந்து நுரை கக்கியும் அருவருப்பின்றி, தன் பேனாவை வாய்க்குள் வைத்து என் நாக்குக் கடிபடாமல் பாதுகாத்தாள். பயணத்தின்போதும் அவள் என்னை அன்போடு கவனித்துக்கொண்டாள். என்னைப் பெற்ற தாயே என் அருகில் இருப்பது போன்ற உணர்வே எனக்கு ஏற்பட்டது.

அந்தப் பெண் தன் சொத்துக்கள் எல்லாம் விற்று, புற்று நோயினால் வருந்திக் கொண்டிருக்கும் தன் ஒரே பிள்ளைக்குச் சிகிச்சை பெறுவதற்காகப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தாள். தன் மகனின் எதிர்கால வாழ்வைப் பற்றிய கனவுகளை என்னிடம் சொல்லி மகிழ்ந்தாள்.

பளிங்கு போன்ற அவள் உள்ளத்தில் ஒளிவு மறைவு எதுவுமே இல்லை. தன்னைப் போலவே என்னையும் எண்ணிக் கள்ளம் கபடமின்றிப் பழகினாள். அவளுடைய அன்பு, பரிவு, சக மனிதர்கள் மேல் இருந்த நம்பிக்கை என்னை உருக்கிற்று. என்னை ஆக்கிரமித்திருந்த துவேஷம், இனவெறி எல்லாவற்றையும் மழுங்க வைத்து என் இதயத்தில் ஏதோ ஒரு மூலையிலே மடிந்து கிடந்த பரிவு, அன்பு, இரக்க உணர்வுகளை உயிர் பெற்று எழச் செய்துவிட்டது.

விமானத்தில் சில புதுத் தம்பதிகள் தங்களை மறந்து இன்பக்கடலில் மிதந்து தேன் நிலவு கொண்டாடச் சென்று கொண்டிருந்தனர். முதற் பேரப்பிள்ளையை ஆவலோடு பார்க்கப் பெருமையோடு பயணிக்கும் பாட்டன் - பாட்டி, வாழ்க்கையை சுவைக்கத் துடிக்கும் முகை அவிழ்ந்த மொட்டுகளை ஒத்த பாலர்கள், பல எதிர்பார்ப்புகளுடனும் ஆசைகளோடும் பல இனமக்கள் அந்த விமானத்தில் பயணம் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கும் என் இனத்திற்கும் என்ன பகை? இவர்களின் உயிரை நான் ஏன் அழிக்க வேண்டும்?

பலம் பொருந்திய நாடுகள், எம்போன்ற பலம் குன்றிய நாடுகள்மீது படையெடுப்பு நிகழ்த்துகின்றனர். ஆக்கிரமிப்பு

களையும் நடாத்துகின்றனர். இதனால் எம் மக்களின் இரத்தம் பூமித்தாயின் மடியில் ஆறாக ஓடுகிறது. இந்த ஆக்கிரமிப்பு களை எதிர்த்து சுதந்திரத்தையும், தனித்துவத்தையும் நிலைநாட்டக் கிளர்ச்சியும், பயங்கரவாதமும் எழுதல் யதார்த்தம். ஆனால் இந்தக் கண்முடித்தனப் பயங்கரவாதத்தால் அப்பாவி மக்களும் தாக்கப்படுகின்றனர். அழிந்தொழிவது பெறுமதி மிக்க மனித உயிர்கள். பயங்கரவாதத்தின் உச்சக்கட்டத்தில் நின்ற எனக்கு ஒரு விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது. போரில் தருமம் இருப்பதுபோல் பயங்கரவாத முறைகளிலும் ஒரு தருமம் இருக்கவேண்டுமென உணர்ந்தேன்.

அறிவும் சிந்திக்கும் ஆற்றலும்கொண்ட நான், அப்பாவி மக்கள் மீது மேற்கொள்ளவிருந்த வன்முறையை நினைத்து வெட்கப் பட்டேன். ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன்.

என்னுடன் வந்த கூட்டாளியின் மனதை மாற்றுவதென்பது இயலாத காரியம். அதனால் நானும் சரணடைந்து அவனையும் காட்டிக்கொடுத்தேன். பில்! என்னை மன்னித்துவிடு. உனக்கு என் மேல் ஆத்திரமாக இருக்கும். என்னைத் துரோகி எனவும் நீ நினைக்கலாம். ஆனால் நூற்றுக்கணக்கான அப்பாவி மனிதர்களினதும் குழந்தைகளினதும் உயிர்களைக் காப்பாற்றிய திருப்தி எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.”

இதை வாசித்த மரியாவின் நா வறண்டது. கைக்குட்டை யினால் முகத்திலும் கழுத்திலும் வடிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டாள். எழுந்தோடிப் போய் அடுத்த அறையில் தொலைக்காட்சியை ரசித்துக்கொண்டிருந்த ஜேக்கப்பை கடடி அணைத்து முத்தமிட்டாள். கண்ணீர் மடைதிறந்த வெள்ளமெனக் கன்னங்களில் வழிந்து அவள் மேலாடையை நனைத்தது. சாவின் விளிம்பில் நின்ற மகனையும் தன்னையும் காப்பாற்றிய கடவுளுக்குத் தன் கண்ணீரைக் காணிக்கையாக்கி நன்றி செலுத்தினாள். தடுப்புக் காவலில் சித்திரவதைக்கு உள்ளாகப் போகும் ஸ்டீவுக்காகவும் அவள் அழுதாள்.

கலைமகள் சஞ்சிகை, அக்டோபர் 2011

10. '... குடிசெய்து வாழ்வானைச் சுற்றமாய்ச் சுற்றும் உலகு'

மேற்கு வானத்தில் நீர் முட்டிச் சாம்பலும், கறுப்புமாக மாறிய முகில்களுக்குப் பின்னால், பகற்பொழுது உக்கிரமாக எறிந்துவிட்டு, மெல்லிய செங்கரங்களைப் பரப்பியபடி, சூரியன் மறைந்து கொண்டிருந்தான்.

வீட்டின் நுழைமாடத்தில் கைகளால் நெற்றியைப் பிடித்தபடி அமர்ந்திருந்த நான் ஆழ்ந்த பெருமூச்செறிந்தேன். என் வாழ்க்கையும் ஜெகத்சோதியாகப் பிரகாசித்துவிட்டு, இப்போது திரும்பி எழும்பி வரமுடியாத இருட்டிற்குப் போய்விட்டது.

“லொக்கு! லொக்கு! லொக்கு!” சில மாதங்களாக என்னை வாட்டி எடுக்கும் அந்தப் பொல்லாத இருமல் என்னை ஆட்கொண்டு உடலை உலுக்கி எடுத்தது. வாசலுக்கு முன்னால் படுத்திருந்த தெரு நாய் தலையை நிமிர்த்தி என்னைப் பார்த்துவிட்டு, மறுபடியும் சுருண்டு படுத்துக் கொண்டது. இந்தத் தெரு நாயிலும் கேவலமான நிலையில் நான் இப்போது இருந்தேன். இந்த நாயிற்கு நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து இது தான் அதன் நியதியாக இருந்திருக்கும். ஆனால் நானோ நேற்றுவரை வாழ்க்கையின் கோபுர உச்சத்தில் வாழ்ந்துவிட்டு இன்று தலைகுப்புற விழுந்து தரைமட்டத்திற்கு வந்து விட்டேன்.

“பிள்ளையாரப்பா! என் நிலமையைப் பார்த்தியா. சாப்பிட்டீங்களா? இனி என்ன செய்யப் போறீங்கள்? என்று என்னோடு சேர்ந்து என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட எந்த உறவுமில்லாமல், தவித்து நிற்கிறேன்.” கலைந்து வியர்வையால் நனைந்து பிசுப் பிசுப்போடு நெற்றியிற் கிடந்த என் ‘டைய்’ போட்ட முடியை ஒதுக்கிவிட்டு,

என் காதோரமாக வழிந்தோடிய வியர்வைத் துளிகளைப் புறங்கையால் துடைத்துக் கொண்டேன். கடந்தகால வாழ்க்கையில் சுவைத்துச் சுவைத்து அனுபவித்து வந்தவையெல்லாம் மனதுக்குள் முட்டிப் புரண்டு சுழிந்தன.

கொழும்பு நகரத்தில் பெயர் போன பணக்காரர்களில் நானும் ஒருவன். நகரத்தில் புகழ்பெற்ற வியாபாரி. அருள் பிரகாசத்தையும், மனைவி அருந்தியையும் தெரியாதவர்கள் இல்லை. என் வீடு... மகா விசாலமானது. கடல் போல என்று சொல்வார்களே அப்படி. எந்தநாளும் திருவிழாக் கோலமாகவே இருக்கும். விருந்துகளுக்கும், களியாட்டங்களுக்கும் குறைவேயில்லை. என் நண்பர்களும் பணக்காரர்களாகவேயிருந்தனர். ஒரு நாள் என் வீட்டில் விருந்து என்றால் அடுத்த நாள் ஒரு நண்பர் வீட்டில் விருந்தாக விருக்கும். வருடத்தில் இரண்டு, மூன்று முறையாவது வெளியூர்ப்பயணம் போவேன். விலையுயர்ந்த வாசனைப்பொருட்களும், பெயர் போனவர்கள் வரைந்து உற்பத்தி செய்த உடைகளும் வாங்கிக் கொண்டு வருவேன். அந்த உடைகளை அணிந்துகொண்டு வெளியே போகும்போது நண்பர்கள் பொறாமையுடன் பார்ப்பது எனக்குப் பெருமையாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருந்தது. என் அந்தஸ்தின் அடையாளமாக இரண்டு கறுத்த பென்சுக் கார்கள் அந்த நுழைமாடத்தில் பளபளத்தபடி நிற்கும். இப்படி உறவினர்கள் மத்தியிலும் நண்பர்கள் மத்தியிலும் தம்பட்டமடிப்பதில் சந்தோஷப்பட்டேன்.

என் பெயரைத் தங்கள் சஞ்சிகைகளில் கொட்டை எழுத்தில் போடும் அறக்கட்டளைகளுக்கு நிதி உதவி செய்தேன். அவர்கள் நடாத்தும் கலை நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஒரு பெரும் தொகையை அன்பளிப்பாகக் கொடுப்பேன். இதனால் அவர்கள் என்னை முதன்மை விருந்தினராக அழைத்து மேடையில் ஏற்றிப் பெருமைப்படுத்தினர். தற்பெருமை கருதிப் பணத்தை அள்ளிக் கொடுத்துப் பெயரையும், புகழையும் தேடித் தேடிப்போனேன். கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்குக் உதவி செய்கிற தாராள மனப் பான்மையை விட எனக்குப் பெருமையைத் தேடித் தரும் என்ற

சுயநலம் கருதித்தான் பணத்தைக் கொடுத்தேன்... அரசியல்வாதிகள் போல.

திடீரெனக் காடு வெந்த மணத்தோடு தடித்த மழைத்துளிகள் விழுந்து தெறித்தன. தொடர்ந்து 'சோ'வெனும் சத்தத்துடன் பெருத்த மழை கொட்டியது. நான் அதே இடத்திலேயே இருந்தேன்... நகரவேயில்லை. என் சிந்தனை மட்டும் நான் கடந்துவந்த பாதையை அசை போட்டபடி இருந்தது.

அளவுக்கு மிஞ்சிய செல்வத்தைக் கொடுத்த தெய்வம், எனக்குப் பிள்ளைச் செல்வத்தைக் கொடுக்கவில்லை. இது கொஞ்சம் வருத்தமாகவேயிருந்தது. ஆனால் என் மனைவி அருந்ததிக்கோ இது பெரிய மனவருத்தமாகவே இருந்தது. பல வைத்தியர்களைப் பார்த்தோம் எங்களுக்கு எந்தவிதமாகவும் பிள்ளை பிறக்க வாய்ப்பில்லை எனக் கூறினார்கள். ஒரு குழந்தையைத் தத்தெடுத்து வளர்க்கலாமே என நண்பர்கள் யோசனை கூறினர். ஏனோ என் மனம் அதற்கு இணங்கவில்லை. அருந்ததிக்கு விருப்பமிருந்ததோ தெரியாது; என் உணர்வுகள் தான் எனக்கு முக்கியம். என் மனைவியின் உணர்வுகள்.. அதைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை.... இதற்கும் என் சுயநலம் தான் காரணம்.

என் வாழ்க்கை எந்த விதக் கவலையுமில்லாமல் ஒரே கொண்டாட்டமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பணம் பணம் என வெறி பிடித்துத் திரிந்த நான் அகலக் கால் வைத்தேன். என் சொத்துக்களை எல்லாம் வங்கியில் அடைமானம் வைத்துப் பணம் புரட்டி, வெளியூர் நண்பனுடன் சேர்ந்து புது வியாபாரத்தில் இறங்கினேன். அதிர்ஷ்ட தேவதையின் அருளால் செல்வத்தில் புரண்ட நான் இவ்விஷயத்தில் கைவிடப்பட்டேன். புதிதாகத் தொடங்கிய வியாபாரம் நஷ்டத்தில் விழுந்தது. வங்கியில் பட்ட கடன் கட்ட முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, நான் சந்தைப் பங்குகளில் போட்டிருந்த முதலீட்டுப் பணமும் நஷ்டத்தில் வீழ்ந்தது. கடனை அடைப்பதற்கு என் உயிர் நண்பர்களிடம் பண உதவி கேட்டேன். என் நிலைமையை அறிந்ததும்

தங்களிடம் பணமில்லை என்றும் வேறு சாக்குப் போக்குகளைச் சொல்லியும் மறுத்துவிட்டனர். மாதங்கள் உருண்டோடின. வங்கிக் கடனைக் கட்டாதபடியால் பிணையாக வைத்திருந்த எல்லாச் சொத்துக்களையும், என் பென்சுக் கார்களையும் விற்பதற்காக ஏலத்தில் போட்டனர். நாங்கள் குடியிருந்த வீடும் ஏலத்திற்கு வந்ததும், இந்த அதிர்ச்சியையும் வேதனையையும் தாங்க முடியாமல். ஐயோ!..... என் மனைவி அருந்ததி என்னைத் தட்டத்தனியே விட்டு விட்டுப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள்.

அருந்ததியின் கடைசிக் கிரியைகளுக்குச் சொந்தங்களும் நண்பர்களும் கூட நின்றனர். நல்லபடியாக நடத்தினர். அதற்குப் பின் அவர்கள் என்னை வந்து பார்க்கவுமில்லை; தொலைபேசியில் அழைத்துப் பேசவுமில்லை. நெருங்கிய நண்பர்களைத் தொலைபேசியில் அழைத்தால், என் என்னைக் கண்டதும்... பணம் கேட்டு விடுவேனென்றோ, இந்தச் செல்லாக் காசோடு என்ன பேச்சென்றோ “ரிசீவரை” எடுக்காமலே இருந்துவிடுவார்கள். அப்படி வேறு யாராவது எடுத்தால் என் நண்பர் வீட்டில் இல்லை என்ற பதிலே வரும். என் பணக்கார நண்பர்கள் நரிகளைப் போல நயவஞ்சகக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்... அப்படியென்றால் நான் என்ன?

“லொக்கு! லொக்கு! லொக்கு! லொக்கு!” திரும்பவும் அந்த இருமல், நானே என் நெஞ்சைத் தடவிக்கொண்டேன். அதே தெரு நாய் உடம்பை நெறித்துத் திமிர்விட்டு எழுந்து நின்றது. என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தது. வாலைக் காலுக்கிடையே போட்டபடி எங்கேயாவது எச்சில் சோறு கிடைக்குமா எனத் தேடிச் சென்றது. ஆனால் நான் எங்கே போவேன்? நாளையோடு நான் குடியிருக்கும் இந்த வீடும் ஏலத்தில் வாங்கினவர்கள் கைக்குப் போய்விடும். அப்போது நான்.....? நடுத்தெருவிற்கு வந்துவிடுவேன்.

பெரும் மழை ஓய்ந்தது. தெருவில் ஓடிய வாகனங்களின் முன்விளக்கு வெளிச்சத்தில் விழுந்த சிறு தூறல்கள் வெள்ளிக் கம்பிகள் போல் நர்த்தனம் ஆடின. வேலை முடிந்து சனங்கள் வீடு திரும்பும் வாகன இரைச்சலும், ஊதொலியும் காதைத் துளைத்தன.

தெருவிளக்குகள் பளிச்சென எரிந்து கொண்டிருந்தன. நான் மட்டும் இருட்டில் இருந்தேன் என் எதிர்காலமே ஒரே இருட்டாகத் தெரிந்தது. என் வேதனையைச் சொல்லி அழ உறவுகள், நண்பர்கள் இல்லாமல் நிர்க்கதியாக நின்றேன். இதுவரை ஒருபோதும் உணர்ந்திராத தீவிரமான தனிமை உணர்வு என்னை ஆட்கொண்டது. நெஞ்சுக்குள் ஒரு பாறாங்கல்லை வைத்து அழுத்துவதைப் போலிருந்தது.

“ஐயா!” பாசமும், மரியாதையும் நிறைந்த குரல். நிமிர்ந்து பார்த்தேன். என் அழுது வீங்கின கண்களுக்கு மங்கலாக ஒரு உருவம் தெரிந்தது. உற்றுநோக்கினேன்..... அருந்ததியின் தூரத்து உறவு, செந்தூரன், பணிவோடு கைகட்டி நின்றான்.

“வா செந்தூரா.. என் நிலமையைப் பார்த்தியே? அருந்ததி அம்மா கூட என்னை விட்டிட்டு போயிட்டாவே” உள்ளிருந்து எழுந்த விம்மலை அடக்கவும் மூச்சுத் திணறி, மூச்சு வாங்கியது.

“ஐயா நான் ஒரு மாதமா கொழும்பிலே இல்லை. எல்லா விஷயமும் கேள்விப்பட்டதும் ஓடி வந்தனான். அம்மாநரை இறுதிக் காரியங்களுக்கு இல்லாமப் போட்டேனே,” விம்மலுக்கு இடையே பேசினான். தொடர்ந்து, “கவலைப்படாதேங்கோ ஐயா! உங்களுக்கு நான் இருக்கிறேன். எங்கட வீட்டுக்கு வாங்கோ,” என்றான் வாஞ்சையுடன்.

என் முகத்தில் படர்ந்திருந்த கவலை சிறிது குறைந்து குழப்பம் பரவ, “என்ன சொல்றாய்” எனப் புருவம் உயர, குரலில் ஆச்சரியம் மேலோங்கக் கேட்டேன்.

“ஓம் ஐயா, உங்களுக்கு எல்லா விஷயமும் தெரியாது. என்னைப் பெற்றோர் செத்தபின் அருந்ததி அம்மா, என்னைத் தன் மகன் போலப் பார்த்துக்கொண்டா. தலைவலி, காச்சல் வந்தால் அம்மா தன் மடியில் படுக்கவைத்து நெத்தியைப் பிடித்துவிடுவா. சாப்பாட்டுக்கும், உடுப்புக்கும், படிப்புக்கும் தேவையானச் செலவைக் குடுத்து அன்பையும் பொழிந்து என்னை வளர்த்துவிட்டது அம்மா தான். இன்று நான் வேலையாகிக் கை நிறையச் சம்பாதிக்கிறேன். சொந்த வீடும் இருக்கு. அருந்ததி

அம்மா உதவி இல்லாட்டால் நான் இப்பவும் வீட்டு வேலைக்காரனாகத் தான் இருந்திருப்பேன். ஐயா! நான் இப்போ குடியிருக்கும் வீடு அருந்ததி அம்மாவோட வீடு. நீங்க வாங்கோ ஐயா,” எனப் பாசத்தோடு அழைத்தான். குனிந்து என் கையைப் பிடித்துத் தூக்கி நிறுத்தினவனின் கண்களில் அன்பையும் கனிவையும் பார்த்தேன். அவன் பாசம் என்னை நெகிழவைத்தது.

“லொக்கு... லொக்கு,” திரும்பவும் அதே இரும்பல். என்னால் பேசமுடியவில்லை. கண்ணீர் அருவியாகக் கன்னங்களில் வழிந்தோடி என் அடர்ந்து வளர்ந்த தாடிக்குள் மறைந்தது. இது நாள் வரை தலை நிமிர்ந்து ராஜ நடைபோட்ட நான், எழுந்து நடக்கவும் கால் தடுமாறியது. செந்துாரன் என்னைக் கைதாங்கலாகப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு ஆட்டோவில் ஏற்றித் தன்னுடைய வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றான்.

வாசற்படியை மிதித்ததும் செந்துாரனின் மனைவி செல்வி “வாங்கோ, ஐயா!” என கண்களிலும், குரலிலும் அன்பு, பாசம் நிழலாட என்னை வீட்டிற்குள் அழைத்தாள். செந்துாரனின் மூன்று வயது இரட்டைக் குழைந்தைகள் அறைக்குள் இருந்து ஓடி வந்தனர்.

“வரதன்! பரதன்! பாட்டாவை எப்ப பார்ப்போம் எனக் கேப்பீங்களே. இதோ அவரே வந்திட்டார்,” என்றான் செந்துாரன். அவன் குரலில் சந்தோஷம் பெருமை எல்லாமே இழையோடியது.

அந்த இரட்டைக் குழைந்தைகளும், ஆறடி உயரத்தில் நின்ற என்னை அண்ணார்ந்து பார்த்து, “பாட்டா,” எனப் பாசத்தோடு அழைத்தனர். அந்த அழைப்பு என் இதயத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த பாச நரம்பொன்றை மீட்டிவிட்டதைப் போன்ற உணர்வு. நெஞ்சம் சந்தோஷத்தில் குளிர்ந்தது. எனக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை. குனிந்து அவர்களைக் கட்டி அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டேன்.

செந்துாரன் என் வீட்டிலே ‘பொடியனா’ வீட்டு வேலைக்கு வந்தபோது நான் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தேனோ நினைவில்லை. அருந்ததியின் தூரத்து உறவுப் பையன் வேலைக்குச்

சேர்ந்திருக்கிறான் என அவள் சொன்னது ஞாபகம். எப்பவாவது குசினிப்பக்கம் போனால் அவனைக் காண்பேன், “ஐயா” என்பான் “ஆ...ஆ” எனக் கவனியாமற் போய் விடுவேன். அப்படி அவனை உதாசீனம் செய்துவிட்டு இப்போது எப்படி?... அவன் அன்பு, உபசரிப்பு, தயவு. நான் மனதுக்குள்ளே கூனிக் குறுகிப்போனேன்.

என்னை இருத்தி, செந்தூரனும், செல்வியும் இரவுச் சாப்பாடு பரிமாறினார்கள். நான் இருந்த மனநிலையிலே சாப்பாட்டைப் பிசைந்து கொண்டிருந்தேன்.

செந்தூரன், “என்ன ஐயா சாப்பாடு பிடிக்கல்லையா?” “என்ன வேணும் சொல்லுங்கோ நான் டக்கென்று சமைத்துத் தாரேன்,” எனச் செல்வி கேட்டான்.

“ஐயோ சாப்பாடு நல்லா இருக்கு. செந்தூரா, நான்தான் தரம் கெட்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்திட்டேன். ஓடி ஓடி காசைத் தேடினேன். நல்ல மனிசரின்ற உறவைத் தேடாமல் வெறும் ஆடம்பரமான மனிசரைத் தேடிப்போனேன். செந்தூரா உன் விசயத்தில் எந்த அக்கறையும் காட்டாத என்னை... எவ்வளவு பாசமாகப் பார்த்துக் கொள்ளறாய். உங்களின்ட இந்த அன்புக்கும் பாசத்திற்கும் நான் அருகதையில்லாதவன். நான் ஏதாவது அநாதை ஆச்சிரமத்திற்குப் போயிடுறேன்.”

“ஐயோ! ஐயா அப்படி ஒண்டும் யோசியாதேங்கோ. என் அப்பாவும் அம்மாவும் ஒவ்வொருவராப் போன பின் அருந்ததி அம்மாளை என் தாயாகவும் உங்களை என் தந்தையாகவும் தான் நினைத்து வாரேன். என் அம்மா என்னை விட்டிட்ட போயிட்டா. நீங்களேனும் என்னோட இருங்கோ. ஐ...ஐ.. உங்களை அப்பா எனக் கூப்பிடலாமா?” எனக் கேட்டபடி சீமந்துத் தரையில் என் பக்கத்தில் அமர்ந்து என் முழந்தாள் மேல் கை வைத்தபடி என்னைப் பார்த்தான்.

“அப்பா” என்ற அந்தச் சொல்லிலே எவ்வளவு பாசம். அவன் கண்களில் அன்பு. என் உடம்பு புல்லரித்தது. மனதுக்குள்ளே இனம்புரியாத பாச உணர்ச்சி முட்டிப்புரண்டு கண்களினின்று

ஆனந்தக்கண்ணீராகக் கொட்டியது. நான் பேசவில்லை. பக்கத்தில் இருந்த செந்தூரனை..... என் பெறா மகனைப் பாசத்தோடு கட்டி அணைத்துக் கொண்டேன்.

செந்தூரன் வார்த்தைக்கு வார்த்தை அப்பா என அழைப்பதும், செல்வி மாமா என அழைப்பதும், என் பேரப்பிள்ளைகள் பரதனும் வரதனும் “பாட்டா பாட்டா” என வந்து என் மடியில் ஏறி, இருந்து பிஞ்சுக் கரங்களால் என் கழுத்தைக் கட்டிப்பிடித்து, போட்டியிட்டிக் கன்னத்தில் முத்தமிடுவதும், “பாட்டா கதை சொல்லுங்கோ, கடற்கரைக்குப் போவோமா?” என மழலைச் சொற்களாலும் என்னைப் பினைந்தெடுத்தனர். அந்த வீடு சின்னது தான். ஆனால் அவர்கள் உள்ளமோ விசாலமானது. வீட்டில் ஆடம்பரமோ களியாட்டங்களோ இல்லை. ஆனால் அன்புக்கும் பாசத்திற்கும் குறைவே இல்லை. பாசத்தில் இவர்கள் கோடிஸ்வரர்.

பகல் முழுவதும் வியாபார அழுத்தமும், காசு கணக் கெடுப்பதும், இரவிலே விருந்தும் கொண்டாட்டமுமாக ஆடம்பரமாகச் சீவித்த எனக்குக் குடும்பமாய் உறவுகளுடன் வாழும் இந்த வாழ்க்கை வார்த்தைகளால் சொல்ல முடியாத ஒரு ஆத்ம திருப்தியைக் கொடுக்கிறது. காசு பணத்தை விடச் செந்தூரனின் குடும்பத்தின் பாசமும், உறவும் என் மனத்திற்கு இதமான நிம்மதியைக் கொடுக்கிறது.

சாமி அறையில் தொங்கிய என் மனைவி அருந்ததியின் படம் கண்ணிற்பட்டது. “இஞ்சாருங்கோ, இனி எனக்கு எந்தக் கவலையுமில்லை,” எனச்சொல்லி முறுவலிப்பது போலிருந்தது.

தினக்குரல்

12 மே 2013

II. முடிவு உண்டா?

அதிகாலையின் நிசப்தத்தை ஊடுருவிக்கொண்டு வெகு தொலைவிலிருந்து “அல்லாஹு அக்பர்” எனப் பள்ளிவாசலின் அழைப்பு ஒலித்தது. தினமும் அதிகாலையில் இப்படியாக ஒலிக்கும் போது என் மனதில் இனம்புரியாத ஒரு நிம்மதி ஏற்படுகிறது. அது ஏன் என என்னால் விளக்க முடியவில்லை.

இரவு படுக்கையில் படுத்தால் சரியாக நித்திரை கொள்வதில்லை. கண்ணயர்வதும் பின்பு முழித்துக் கொள்வதுமாக என் இரவுகள் கழியும். அன்றும் அப்படித்தான் பள்ளிவாசலின் தொழுகை அழைப்பு ஒலித்தது. “அம்மா! ஒருபடியாக விடிந்து விட்டது” என முணுமுணுத்துக் கொண்டு எழுந்தேன். தலையணையைக் கட்டிலின் சட்டத்தில் சாய்த்து அதன் மேல் முதுகைச் சாய்த்தபடி காலை நீட்டிக்கொண்டு படுக்கையில் அமர்ந்தேன். படுக்கைக்குப் பக்கத்து மேஜை மேல் இருந்த மணிக்கூடு 1987 டிசம்பர் 18 காலை 5.00 மணி எனக் காட்டியது. மணிக்கூட்டுக்குப் பக்கத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து என் மனைவி பாக்கியம் எழுதிய கடிதம் கண்ணில்பட்டது. மேஜை விளக்கைப் போட்டுவிட்டு மனைவியின் கடிதத்தை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். இந்தக் கடிதத்தைப் பல தடைவை படித்துவிட்டேன். எனினும் திரும்பத் திரும்ப வாசிக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

பல நாள்களுக்குப் பின் மனைவியிடமிருந்து இந்தக் கடிதம் வந்திருந்தது. கடிதம் எழுதிய திகதியோ ஒக்டோபர் 22. ஆனால் கடிதம் முந்தநாள்தான் என் கைக்கு வந்து சேர்ந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கடிதம் வந்து சேருவதென்றால் இப்போதைய நிலவரத்தில் ஆகக் குறைந்தது இரண்டு மாதமாவது ஆகும்.

நைஜீரியாவின் கடுணா மாநிலத்தில் விஞ்ஞான மாஸ்டராக வேலை செய்து வருகிறேன். நான் மட்டும் முதலில் நைஜீரியா வந்து சேர்ந்தேன். இடம் வசதி, மூன்று பிள்ளைகளின் படிப்பு வசதிகள் எப்படி எனப் பார்த்து, பின்பு மனைவி பிள்ளைகளை வரவழைப்பது என நினைத்துக் கொண்டு தான் இங்கு வந்தேன். ஆனால் நிலைமை வேறு விதமாக முடிந்து விட்டது. எனது மூத்த மகன் செந்தாமன், ஒரே ஒரு மகன். வயது பதினெட்டு. இயக்கத்தில் சேர்ந்துவிட்டான். மகன் இயக்கத்தில் சேர்ந்ததும் பாக்கியம் ஊரை விட்டு வர மறுத்துவிட்டான்.

“நாங்க எல்லோரும் ஊரை விட்டுப் போய்விட்டா அவன் தனித்துப் போவான். அப்பா, அம்மா, சகோதரிகள் அவனுக்காக காத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள் எனத் தெரிந்தால், அவன் ஒரு நாளைக்காவது எம்மோடு வந்து சேருவான்,” எனச் சொல்லி ஊரிலே தங்கிவிட்டான்.

நான் காசு உழைக்கிற இயந்திரமாக நைஜீரியாவில் வேலை பார்த்து வருகிறேன். இரண்டு வருஷத்துக்கு ஒருமுறை லீவில் ஊர் போய் வருவேன். ஊருக்குப் போவதென்றால் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு போவது போல்தான்.

‘தட தட’ வென வாசற்கதவை எனது ஸ்டூவர்ட் (Steward) இஸ்மெயில் தட்டுவது கேட்டது. மனைவியின் கடிதத்தை மேசை மேல் போட்டுவிட்டு, போய் வாசற்கதவைத் திறந்தேன். “சனு மாஸ்டர்” அவன் கூற, நானும் “சனு” எனக் கூறி அவனை வரவேற்றேன். சனுவென்றால் நைஜீரியாவின் ஹவுசா மொழியில் வணக்கம் எனப் பொருள்படும். அவன் குடும்பத்தோடு குடியிருப்பதற்கு வீட்டுக்கு ஒரு அறுபது அடி தூரத்தில் குவார்ட்ஸ் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. காலையும் மாலையும் வந்து வீட்டு வேலைகளைச் செய்துவிட்டுப் போவான். அவன் சுமாராக ஆங்கிலம் பேசுவான்.

சூடையில் நான் போட்டுவைத்திருந்த அழுக்குத்துணிகளை வெளியே கொண்டுபோய்ப் பிளாஸ்டிக் வாளியில் ஊறப்போட்டான். பின்பு உள்ளே வீட்டைத் துப்புரவு பண்ணத் தொடங்கினான். நானும் சுடு தண்ணீர் கீசர் சவிட்சைப் போட்டு மெல்லிய சுடுநீரில் குளித்து, பள்ளிக்கூடம் செல்ல ஆயத்தமானேன். இது டிசம்பர் மாதம். ஹமட்டான் (Hamattan) காலம். நல்ல குளிர். வெளியே பனியுடன் பாலைவனத்துத் தூசி சேர்ந்து பத்து அடிக்கு அப்பால் என்னவிருக்கிறதென்று தெரியாது பனி மூடிக்கிடந்தது.

‘ஒரு கம்பளிச் சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு வெளியே புறப்பட்டேன். இஸ்மெயில் வீட்டுக்குள் செய்ய வேண்டிய வேலைகளை முடித்து விட்டு வெளியே துணி தோய்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் வீட்டைப்பூட்டிக் கொண்டு, இஸ்மெயிலிடம் மாலை நாலரை மணிக்கு வந்தால் போதும் என்று ஆங்கிலத்தில் கூறிவிட்டு எனது மசிடா வாகனத்தில் கவர்மண்ட் காலேஜ் நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

காரில் புறப்பட்டதும் எனது மனச் சிந்தனை காரைவிட வேகமாக ஓடியது. மகன் இயக்கத்தில் சேர்ந்துவிட்டான். மனைவியும் இரண்டு பெண் பிள்ளைகளும் ஆண் துணையில்லாமல் தனியே இருக்கிறார்கள். நான் இங்கே ஆபிரிக்கா கண்டத்தில் தட்டந்தனியே இருக்கிறேன். மனைவி மக்களுக்கு ஏதாவது நடந்தால் எனக்குத் தெரியவருவதற்குப் பல மாதங்கள் ஆகலாம். யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கடிதப் போக்குவரத்து செய்யவோ, டெலிபோன் பேசவோ அப்போதைய நிலையில் வசதிகள் குறைவு.

உற்றார் உறவினர் இழப்பும், பொருளாதார இழப்பும் இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையில் தினமும் நடந்து கொண்டிருந்தது. தமிழரின் தன்மானத்தைக் காக்கவும் தமது அடிப்படை உரிமைகளை விட்டுக்கொடுக்காமல் தலைநிமிர்ந்து நிற்கவும் வேண்டுமென்றால் நம் தமிழ் மக்கள் இத்தகைய இன்னல்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலை.

தமிழ் இனத்தின் இளைய வீரர்கள் வீரத்துடன் போராடுவதைப் பார்க்கவும் கேட்கவும் ஒரு விதத்தில் பெருமையாகவிருந்தது. ஆனால், இதனால் விளையும் உயிர் இழப்பும் பொருளாதார சேதமும் தேவையா எனக் கேள்வியும் எழுகின்றது.

ஈழத்திலிருந்துப் பிற நாடுகளுக்கு இடம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்களின் வருங்கால சந்ததியர், ஈழத்தின் சரித்திரத்தில் தமிழ்மக்கள் சிங்கள அரசின் அட்டுழியத்தை எதிர்த்துப் போராடி, பல வீரச்செயல்களைச் சாதித்தனர் என்றும், ஈழத்தின் இளம் சந்ததியினர் எத்தனை எதிர்ப்புகள் வந்தும் தம் உரிமைகளை விட்டுக் கொடுக்கவில்லை எனவும் எழுதியிருப்பதை வாசித்து வியப்படைவார்களா? தாம் ஈழத்தமிழ் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லுவதில் பெருமை கொள்வார்களா?

பள்ளிக்கூடக் கொம்பவுண்டு கேட்டை அடைந்ததும் எனது சிந்தனையும் ஒரு முற்றுப்புள்ளிக்கு வந்தது. காரை எனக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு பள்ளிக்கூட வாத்தியார்களின் அறையை நோக்கி நடந்தேன். வழியில் நின்ற எனது விஞ்ஞான மாணவர்கள் “குட் மோர்னிங்” எனக் கூறி என்னை வரவேற்றனர். மாணவிகள் விக்டோரியா ராணி காலத்தில் எப்படி ஒரு காலை மடித்து தலையை ஒரு பக்கம் சாய்த்து நமஸ்காரம் செய்தார்களோ அதேபோல் என்னை வரவேற்றனர்.

ஆசிரியர்களின் அறையில், கணித மாஸ்டர் வெற்றிவேல் என்னைப் பார்த்ததும், அருகே வந்து, “கொழும்புக்குக் கால் போட்டீரோ?” என்று கேட்டார்.

“இல்லை” என்றேன்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் கார்பட் ஷெல்லிங் நடக்கிறதாம். அநேகமான போராளிகள், பொதுமக்கள் இறந்தும், பலர் படுகாயம் அடைந்துமிருக்கிறார்களாம்.”

கையிலிருந்த என் பேனா நழுவிக்கீழே விழுந்தது.

“உம..க்..கு எப்படி இது தெரியும்?” என் குரல் நடுங்கியது.

“மிஸஸ் அந்தோனி கொழும்புக்கு டெலிபோன் பண்ணிய போது இப்படியான செய்தி கிடைத்ததாம்” என்றார்.

எனக்கு இரண்டு காதுக்கும் பின்னாலே குளிர்ந்து கொண்டு வந்தது. தலையும் சுற்றிக்கொண்டு வந்தது. மெதுவாகப் பக்கத் திலிருந்த கதிரையில் அமர்ந்தேன்.

என் நிலைமையைப் பார்த்துவிட்டு வெற்றிவேல் மாஸ்டர், “இப்பவே ஏன் கவலைப்படுகிறீர்? பள்ளிக்கூடம் முடிந்தவுடன் NETக்குப் போய் கொழும்பில் இருக்கும் உமது சகலனுக்கு டெலிபோன் பேசலாம். எனக்கு அங்கே வேலை பார்க்கும் அல்ஹாஜியை நல்லாத்தெரியும். அவரிடம் சொல்லி டிலேயில்லாமல் கால் எடுத்துத் தரலாம்,” என்றார்.

நெஜீரியாவின் கடுணா பிரதேசத்தில் டெலிபோன் வசதி குறைவு. சர்வதேச அழைப்பு எடுக்க வேண்டுமென்றால் ‘NET’ என்று கூறப்படும் நிலையத்தில் போய்த்தான் எடுக்க வேண்டும். இருபத்து நாலு மணிநேரமும் அது இயங்கிக்கொண்டு தான் இருக்கும். அங்கு வருவோர் எல்லோரும் எக்ஸ்பற்றியட்ஸ் -பிற நாட்டவர்களாகத் தான்-இருப்பார்கள். நிலையத்தில் வேலை செய்யும் நபர்கள் யாரையாவது தெரிந்தால், அல்லது ஒரு சின்ன “சம் திங்” அவர்கள் கையில் வைத்தால் க்யு வரிசையை விட்டு தனிப்படச் சலுகை கிடைக்கும். வெற்றிவேல் மாஸ்டர், அல்ஹாஜி என்று அழைத்த நபர் மெக்கா சென்று வந்திருந்தார். அவருக்கு மரியாதை கொடுத்தே அப்படி அழைத்தார்.

பள்ளிக்கூடம் முடிந்ததும் மத்தியானம் இரண்டு மணியளவில் வெற்றிவேல் மாஸ்டரும் நானும் எனது வாகனத்தில் NET நிலையத்தை அடைந்தோம். எனது நல்ல நேரம் வெற்றிவேல் மாஸ்டருக்கு தெரிந்த அல்ஹாஜி அன்று கடமையில் இருந்தார். கொழும்பில் எனது சகலனின் தொலைபேசி இலக்கத்தை எழுதிக் கொடுத்தேன். அத்துடன் ஒரு பத்து நயாராவை அன்பளிப்பாக அவர் கையில் வைத்துவிட்டேன். கொழும்புத் தொடர்பு பத்து

நிமிடத்திற்குள் கிடைத்தது. என் சகலனே பேசினார். யாழ்ப்பாணத்தில் போராளிகள் ஐம்பதுக்கு மேலே கொல்லப்பட்டதாகவும், அத்துடன் அதிகப் போராளிகள் படுகாயம் அடைந்துள்ளார்கள் என்றும், பொதுமக்களும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்றும் கூறிக்கொண்டு போனார். எனக்கு விளங்கிவிட்டது, ஏதோ துயரச் செய்தியைச் சொல்லத் தயங்குகிறார் என்பது.

“செந்தாழனுக்குப் படுகாயம். அவனுடைய இரண்டு கால்களையும் குண்டடிப்பட்டதால் அம்புடேட் (amputate) பண்ணி விட்டார்களாம். அவன் உயிருக்கு ஆபத்தில்லையாம்.” எனக் கூறினார்.

தொலைபேசி என் கையை விட்டு நழுவினது. மெல்லப் பக்கத்தில் இருந்த சோபாவில் அமர்ந்தேன். வெற்றிவேல் மாஸ்டரும் அல்ஹாஜியும் பக்கத்தில் வந்து என் தோளைத் தட்டித் தேற்றினர். அவர்களுக்குச் செய்தி என்னவென்று தெரியாவிட்டாலும், என் நிலையைப் பார்த்துத் துக்ககரமான செய்தி என விளங்கிக் கொண்டார்கள்.

“உம்முடைய நிலையிலே நீர் இப்ப காரை ஓட்ட வேண்டாம்,” என வெற்றிவேல் கூறினார்.

வெற்றிவேல் மாஸ்டர் எனது காரை ஓட்டிக்கொண்டு எனது வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார். போகும் வழியில் செந்தாழனைப் பற்றிய செய்தியைச் சொன்னேன். அவருக்கு எனக்கு என்ன சொல்லித் தேற்றுவதென்று தெரியவில்லையோ என்னமோ, எதுவுமே பேசவில்லை.

அதன்பின் நான் அடிக்கடி என் சகலனிடம் தொலைபேசியில் எனது மகனது சுகத்தையும் மனைவி, பெண்பிள்ளைகள் பற்றியும் அறிந்து கொள்வேன். செந்தாழனின் கால்கள் முழங்காலுக்குக் கீழ் வெட்டி எடுக்கப்பட்டபின் அவன் நிரந்தரமாக நம் வீட்டில் தங்கி விட்டான் என்ற செய்தியும் கிடைத்தது.

நான் என் மனைவியின் கடிதத்தை எதிர்பார்த்து ஆவலுடன் காத்திருந்தேன். கடிதமும் வந்தது. பிரித்துப் படித்தேன். கடிதத்தில் சில எழுத்துக்கள் பாக்கியத்தின் கண்ணீர்த்துளிகளால் நனைந்து ஆங்காங்கே அழிந்திருந்தது.

“கண்ணே மணியே என்று ஒரு மகனைப் பெற்றோம். அவன் படித்துப் பெரிய உத்தியோகம் பார்ப்பான் எமது கடைசி காலத்தில் ஆதரவாகவிருப்பான் என்று எண்ணினேன். ஆனால் அவன் இப்ப இரண்டு கால்களையும் இழந்து வீட்டோடே வந்திருக்கிறான். ஆனாலும் அவனுடைய தமிழ் ஈழத்தாகம் இன்னும் தனியாவில்லை. நீங்கள் அனுப்பிய பணத்துடன் இயக்கமும் பணம் போட்டு அவனுக்கு ஒரு சக்கர வண்டி வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நானும் அவனுக்கு என்று வீட்டின் முன் அறையை ஒதுக்கிக் கொடுத்திருக்கிறேன். எந்நேரமும் தன் அறையிலிருந்து ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருப்பான். இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வந்து அவனைத் தங்கள் வாகனத்தில் அழைத்து கொண்டு போவார்கள். செந்தாமரன் இயக்கத்தின் அதிரடிப்படைக்கு ‘கம்பற் திட்டம்’ போட்டுக் கொடுப்பதில் முக்கிய நபராம்.

கால்கள் போனாலும், எனது மகன் உயிரோடு வீடு வந்து சேர்ந்து விட்டானென்று இப்போது நிம்மதியாகவிருக்கிறேன். ஆனால் நமது இரண்டு பெண்பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தைப் பற்றித் தான் ஒரே கவலை. மல்லிகா எந்நேரமும் அண்ணன் பக்கம் தான் பேசுவாள். சிலவேளைகளில் அண்ணனுக்கு ஒத்தாசையாக எழுத்து வேலைகளும் செய்து கொடுக்கிறாள். இது எங்கே போய் முடியப்போகிறதோ?” என எழுதியிருந்தாள்.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த நான், தமிழ் ஈழத்துக்காகப் போராடும் எனது மகனின் மன உறுதியை நினைத்துக் பெருமைப்பட்டேன். இந்த வயதில் நான் யாழ்ப்பாணம் போய் என்னத்தைக் கிழிக்கப்போறேன். உத்தியோகம் இருக்கும் வரை உழைத்து, பணத்தை ஊருக்கு அனுப்புவதைவிட வேறு என்ன

செய்யமுடியும்? ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் அந்தச் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த எனது பெண்களின் எதிர்காலம் ஒரு கேள்விக்குறியாகத் தோன்றியது.

எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் ஒரு முடிவு உண்டு அல்லவா? அது போல் எமது ஈழத்தமிழரின் பிரச்சினைக்கும் ஒரு முடிவு இல்லாமலா போகும்? இப்படி நினைத்து எனது மனதைத் தேற்றிக் கொள்வேன்.

கலப்பை சஞ்சிகை

12. மாதங்கி

“ஐயோ வலிக்குதே முழங்கை வலிக்குதே” எனக் கதறினாள் மாதங்கி. படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகம் கையை விட்டு நழுவி நிலத்தில் விழுந்தது.

உள்ளே சமையல் வேலையாயிருந்த அவள் தயார் சுமித்திரா என்னவோ ஏதோவெனப் பதறியடித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தாள்.

“என்னம்மா, மாதங்கி என்னாச்சு?” அவள் முகத்திலும் குரலிலும் கவலை தோய்ந்திருந்தது.

“ஐயோ அம்மா முழங்கை ரொம்ப வலிக்குதே, தாங்கல்லே.” வலது முழங்கையைத் தடவியபடி கூறிய மாதங்கியின் முகத்தில் வேதனையின் கோடுகள் தெரிந்தன. கன்னத்தில் கண்ணீரும் வழிந்தது. சுமித்திரா ஆதரவாக அவள் முழங்கையைத் தடவி விட்டாள்.

“நான் மூவு தைலம் தடவிடுறேன், சிறிது நேரத்தில் சரியாயிடும்,” எனக் கூறிய சுமித்திரா தைலத்தை அவள் முழங்கையில் மெதுவாகத் தடவி விட்டாள். தாயின் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்துக்கொண்டாள் மாதங்கி. மாதங்கியின் அழகிய கண்களின்றி நீர் முத்து முத்தாக அவள் பட்டுக் கன்னங்களில் வழிந்தோடியது.

அவள் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி, “இப்ப எப்படி இருக்குதம்மா?” எனக் கேட்டாள் சுமித்திரா.

“வலி கொஞ்சம் குறைந்திருக்குதம்மா” தாயின் இடுப்பை அணைத்தபடி படுத்துக் கொண்டாள்.

‘இப்படி நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து திடீரென எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் அங்கே நோவுது இங்கே நோவுது எனக்

சூறுவதோடு இல்லாமல் இரண்டு நாட்களுக்குப் படுக்கையில் கூடப் படுத்திருக்கிறேனே?" என்னை வழக்கமாகப் பார்க்கிற டாக்டர் பார்த்துவிட்டு மனோவியாதி வைத்தியரிடம் அனுப்பி வைத்தார். அவரும் இது ஒரு வகையான மன இயல் நடத்தை எனச் சொல்லுகிறார். முழங்கை உண்மையாகவே வலிக்கிறதே. கையை எதிலும் இடித்துக் கொள்ளவுமில்லையே. வெளிக்காயமும் இல்லையே. இப்படியே போனால் எனக்குப் பயித்தியம் என்றே முடிவெடுத்து விடுவார்கள்' என்று மாதங்கி பெருமூச்சு விட்டாள்.

முழங்கை வலி குறைந்து கொண்டு வந்து, மூன்று நாளில் முற்றாகக் குணமாகியது. மாதங்கி இப்படிக் காயமேயில்லாமல் பலமுறை இங்கே வலிக்கிறது, அங்கே வலிக்கிறது எனக் கூறி அழுது ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணியிருக்கிறாள். அவள் பெற்றோர் சுமித்திராவும் விநாயகரும் இதனால் மிகவும் வருத்தப்பட்டனர். இது ஒருவிதமான மன இயல் வியாதி என வைத்தியர்கள் சொன்னதும் மேலும் கவலைப்பட்டனர். மாதங்கி கணனி தொழில்நுட்பத்தில் பட்டமும் பெற்று, சென்னையில் ஒரு பெரிய நிறுவனத்தில் திட்ட மேலாளராக, நல்ல சம்பளத்துடன் வேலை பார்த்து வந்தாள்.

மாதங்கிக்கு இருபத்தி ஐந்து வயதாகியும் கல்யாணம் ஆகாமல் இருக்கிறாள் என்பது பெற்றோருக்குப் பெரிய கவலையாக விருந்தது. அவளுக்குப் பல வரன்களைப் பார்த்தனர். ஆனால் மாதங்கி தனக்குப் பிடிக்கவில்லை எனத் தட்டிக்கழித்துக் கொண்டு வந்தாள்.

"என்னங்க இப்படி வாற நல்ல வரன்களை எல்லாம் பிடிக்கல்லை எனத் தட்டிக்கழிக்கிறாளே," சுமித்திராவின் முகத்திலும் குரலிலும் ஏமாற்றமும் இயலாமையும் தொனித்தது.

"அவள் யா...ரையாவது விரும்பு...கிறாளோ?" விநாயகர் தன் மனதில் எழுந்த சந்தேகத்தைக் கேட்டார்.

"அப்படி இருக்குமோ? அவளிட்ட கேட்போமா?"

"சுமித் இதைப் பக்குவமாகக் கேட்கணும்."

“சரிங்க...” என்றாள் சுமித்திரா.

வட இந்திய பெண்களைப் போல் சிவந்த நிறமான மாதங்கியிடம் ஒரு தனி அழகிலிருந்து அலை அலையாய் வாரி, தோளிலே தவழ்ந்து நின்ற கரும் கூந்தல், அரச குலத்துப் பெண்களின் கண்களைப் புலவர்கள், கயல்விழியாள் என வர்ணிப்பார்களே, மாதங்கியின் கண்கள் அதற்குச் சாட்சி, கூர் நாசி, சற்று மேல் எழும்பிய இதழ்கள், சிரிக்கும்போது கன்னங்களில் விழும் குழி. நேர்த்தியான வெண் பற்கள், அவள் அழகுக்கு மேலும் மெருகூட்டியது.

மாதங்கியுடன் கூட வேலை பார்த்த சில வாலிபர்கள் அவள் அழகில் மயங்கி அவளுடன் நெருங்கிப் பழக முனைந்தனர். ஆனால் அவளுக்கு அவர்கள்பால் எந்த ஈடுபாடும் தோன்ற வில்லை. பல ஊர்களுக்குப் பயணம் செய்து அந்த ஊர்களைச் சுற்றிப் பார்க்க விரும்பினாள். முக்கியமாகப் பக்கத்துக் நாடான சிறீலங்காவிற்கு பயணம் செய்ய வேணும் என ஆசைப்பட்டாள். தினமும் செய்திகளில் அந்த நாட்டிலே தமிழருக்கு நடக்கும் அநீதி பற்றியும், அதை எதிர்த்துப் போராடுகிற விடுதலைப் புலிகளைப்பற்றியும் கேட்டிருந்தாள். அங்கே போவது ஆபத்து என்று தெரிந்ததும், அங்கே போக விரும்பினாள்.

‘வேலை நிமித்தம் மலேசியாவின், கோலம்பூருக்கோ, சிறீலங்காவின், கொழும்புக்கோ போய் உயர் பயிற்சி பெற விரும்புவோர் விண்ணப்பிக்கவும்’ என தலைமைப் பீடத்திலிருந்து ஒரு அறிக்கை வெளிவந்தது. மாதங்கி கொழும்பு போக விருப்பம் என விண்ணப்பித்து விட்டு ஆவலோடு காத்திருந்தாள். இதைப்பற்றி வீட்டில் எதுவுமே சொல்லவில்லை. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் பெற்றோரிடம் சொல்லுவோம் என முடிவெடுத்திருந்தாள்.

மாதங்கள் உருண்டோடின. மாதங்கி ஆவலோடு எதிர்ப் பார்த்திருந்த கொழும்பு நியமனம் கிடைத்தது. மாதங்கிக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி.

வேலைவிட்டு வீட்டுக்குள் சிறுபிள்ளை போல் துள்ளிக் கொண்டு வந்தவள், தாயைக் கட்டி அணைத்தபடி, “அப்பா,

அம்மா ஹயர் ட்ரெயினிங்கிற்கு கொழும்புக்கு போறதற்கு அபலை பண்ணயிருந்தேன். என்னையும் சிநேகிதி சிநேகாவையும் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். எனக்கு ஒரே சந்தோஷம்,” குரலில் மகிழ்ச்சி துள்ளியது. முகம் பூரிப்பில் மலர்ந்திருந்தது.

விநாயகரும் சுமித்திரையும் இதைக்கேட்டதும் அதிர்ச்சியில் எதுவுமே சொல்லவில்லை. ஆவலோடு பெற்றோரின் பதிலை எதிர்பார்த்த மாதங்கி.

“என்ன அப்பா, அம்மா எதுவுமே சொல்லாமல் இருக்கீங்க?” குரலில் சுரத்தை இல்லாமல் கூறியவள், காற்றுப்போன பலூன் சுருண்டு விழுவது போலத் தொப்பெனக் கதிரையில் விழுந்தாள்.

“நீ வெளிநாட்டுக்கு எல்லாம் போக வேண்டாம். பேசாமல் இதை மறுத்திடு. வேறு ஒருவரை அனுப்பட்டும்.” சுமித்திராவின் குரலில் கவலையும் இரங்கலும் ஒலித்தது.

“ஐயோ! அம்மா! நான், இந்த வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்க வேணும் எனக் கடவுளிடம் வேண்டிக் கொண்டிருந்தேன். நீங்க...”

“மாதங்கி வேண்டாம். நாங்கள் உனக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். இந்த நேரத்திலே.... எதற்கு... வேண்டாம்,” விநாயகர் தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னார்.

“ஆறு மாதத்திற்குத் தானே? போயிட்டு வந்தபின் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளேன் பிளிஸ்! கல்யாணம் கட்டிப் பிள்ளை குட்டிகள் என வந்திட்டா வெளிநாட்டுக்கெல்லாம் போக முடியாது. பிளிஸ்! பிளிஸ்!” தாயினதும் தகப்பனதும் முகத்தை மாறி மாறித் தடவிக் கெஞ்சினாள்.

எப்படியோ கெஞ்சிக் கூத்தாடிப் பெற்றோரின் சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டாள் மாதங்கி. கொழும்புக்குப் புறப்படும் நாள் நெருங்க நெருங்க மாதங்கியின் மனதில் இனம் புரியாத ஆவலும், மனதுக்கு நிறைவான ஏதோ கிடைத்ததைப் போல் ஓர் உணர்வும் ஏற்பட்டது.

“உன் பயணத்திற்கு முன் கபாலீஸ்வரன் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் அம்பாள் பெயருக்கு அர்ச்சனை செய்ய வேணும்” எனக் கூறி மாதங்கியையும் விநாயகரையும் கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனாள் சுமித்திரை.

ஆட்டோவில் போகும் வழியில். “போயும் போயும் சீறிலங்காவிற் கா போகப் போறாய்? அங்கே தானே நிலைமை சரியில்லையே. எப்பவும் எதுவும் நடக்கலாம்.” மாதங்கிக்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்திடுமோ என்ற ஆதங்கத்தில் சுமித்திராவின் குரல் சற்று அபசுரமாகியது.

“இல்லையம்மா நான் போவது தலைநகரமான கொழும்புக்கு. அங்கே ஒரு பிரச்சனையுமில்லை,” அம்மாவைச் சமாதானப்படுத்தினாள் மாதங்கி.

“அப்போ அந்த வெள்ளை வானில் ஆட்களைக் கடத்திற தெல்லாம் கொழும்பில் தானே?” தாயின் முகத்தில் குழப்பம் தெரிந்தது.

“போடி விசரி. அதெல்லாம் பணக்காரன்களைத் தான் வெள்ளை வானில் கடத்திக்கொண்டு போய் அடைத்து வைத்துப் விட்டு பணம் கேட்பார்கள். எங்களிட்ட என்ன இருக்கு? ஹிப்பில்லா ரோட்டிலே ஒரு சின்ன வீடு, வேறென்ன? பெரிசாப் பணமிருக்கா?” என்றார் விநாயகர்.

“என்னமோ அவள் அங்கே போறதை நினைத்தால் என் மனம் திக்குத் திக்கென அடிச்சக் கொள்ளுறது,” சுமித்திரை நெஞ்சில் கையை வைத்தபடி சொன்னாள்.

“அம்மா! கவலைப்பட வேண்டாம். எனக்கு ஒண்ணும் ஆகாது.” மாதங்கி நம்பிக்கையோடு சொன்னாள்.

மாதங்கியையும் சிநேகிதி சிநேகாவையும் வரவேற்கக் கொழும்பு பண்டாரநாயக்க விமான நிலையத்திற்கு நிறுவனத்தின் கொழும்புக் கிளையிலிருந்து சுனில் வாகனத்துடன் வந்திருந்தான். கொழும்பு நகரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டபோது பிற்பகல் நாலு மணிக்கு மேலிருக்கும். வழி வழியே பரிசோதனைச் சாவடிகள்,

மிலி்ட்ரிகாரர்கள் கையில் துவக்குடன் வாகனங்களை நிறுத்திக் கடவுச்சீட்டுகளைப் பரிசோதித்தனர். தங்களுக்குள் மாதங்கிக்குப் புரியாத மொழியில் பேசினர். புறப்படுமுன் சிறீலங்காவைப் பற்றி எல்லா விசயங்களும் வாசித்து அறிந்திருந்த மாதங்கி. “சிங்களத்தில் பேசுகிறார்கள்...,” எனச் சிநேகாவின் காதில் கிசுகிசுத்தார்.

அங்கு நின்ற அரும்பு மீசை மிலி்ட்ரிகாரர்கள் பதினெட்டு வயதுக்கு உட்பட்டவர்களாகத் தெரிந்தனர். அதிலே ஒருவனுக்கு மீசை கருங்கோடு இட்டு வரவுமில்லை. அவனைப் பார்த்துவிட்டு சிநேகா. “பாவம், இன்னும் பால மணம் மாறாத முகமாகத் தெரிகிறது...,” மாதங்கியின் காதுக்குள் மெதுவாகச் சொன்னார்.

“ஆமாம்” எனத் தலை அசைத்தார் மாதங்கி.

சென்னையின் வெப்பத்திற்கு பின் கொழும்பின் குறைந்த வெப்பநிலை உடலுக்கு இதமாகவிருந்தது. மேற்கு வானத்தில் சூரியன் மெல்ல மறையவும், வாகனத்தின் திறந்த யன்னலின் ஊடாகச் சுகமான காற்று மாதங்கியின் முகத்தில் உரசவும் அவள் அழகிய முகத்தில் சந்தோஷம் பரவியது.

இன்ட கொண்டினற் ஹோட்டலில் அவர்கள் தங்குவதற்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் அறைகளைக் காட்டிவிட்டு. “காலையில் ஒன்பது மணிக்கு உங்களை எங்கள் காரியாலத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டுப் போக வாரேன்,” என ஆங்கிலத்தில் கூறி விடை பெற்றார் சுனில்.

மாதங்கியும் சிநேகாவும் தினமும் மாலையில் வேலை முடிந்தபின் சுனிலுடன் கொழும்புப் பட்டணத்தைச் சுற்றிப்பார்த்தனர்.

ஒரு நாள் காலிமுக மைதானத்திற்குச் சென்றார்கள். கடலோரமாக ஒன்றரைக் கிலோ மீட்டருக்கு நீண்டிருந்த அந்த உல்லாச நடைபாதை, மாதங்கிக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

“இந்த நடை பாதையைப் பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஓர் வரலாற்றுச் சின்னமாகவே கருதுகிறார்கள். இன்று கொழும்புப் பட்டணத்திலே இது ஒரு பெரிய திறந்த வெளியாகவும் உல்லாச

விருந்திடமாகவும் உபயோகிக்கப்படுகிறது,” என நடைபாதையில் நடந்தபடி ஆங்கிலத்தில் விவரித்தான் சுனில்.

மறுநாள் கோட்டை நகரக் கடைகள், சிறி ஐயவார்த்தனபுரத்தில் அமைந்துள்ள புதிய பாராளுமன்றம், தெஹிவளை மிருகக் காட்சிச் சாலை எனச் சுனிலுடன் சென்றனர்.

பொது விடுமுறை நாளான ஒரு வெள்ளிக்கிழமை சுனில் வாகனமொன்றை ஒழுங்குபடுத்தி, கதிர்காமக்கந்தனைத் தரிசிக்க அழைத்துச் சென்றான். முருகன் வள்ளியை கதிர்மலையில் கண்டு காதலித்து, மணந்து, பின்பு கோயில் கொண்ட முருகக் கடவுளை, பயபக்தியோடு கும்பிட்டனர் மாதங்கியும் சிநேகாவும், தரிசனம் முடிந்து கொழும்பு திரும்பும் வழியில் சுனில் அவர்களை பிரசித்தி பெற்ற ஹிக்கடவே ஹோட்டலுக்கு அழைத்துச் சென்றான். கடற்கரையை நோக்கியபடி வெளியே அமர்ந்து மதிய உணவு ருசித்தபடி அவர்கள் முன்னே விரிந்து கிடந்த பரந்த கடற்கரையின் இயற்கை காட்சியை ரசித்தனர். “சோ”வென்ற இரைச்சலுடன் நீலக்கடல் அலை அலையாக எழுந்து வெள்ளை நுரையாக வந்து, வளைந்து, நெளிந்து பரந்த பொன் நிற மணற் கரையில் மோத, மறுபுறத்தில் பச்சைப் பசேலன்று கரையோரத்தை ஆங்காங்கே தென்னம் பிள்ளைகள் அலங்கரித்தன. இதையெல்லாம் ரசித்தபடி காலனி களை கையில் எடுத்துக்கொண்டு மாதங்கியும் சிநேகாவும் கைகோர்த்தபடி ஆனந்தமாக ஓடினர். அடி எடுத்து வைக்கவும் உள்ளங்கால்களை உறிஞ்சியபடி ஈர மண் அவர்கள் வெறும் கால்களை இறுகத் தழுவ தங்களை மறந்து இன்புற்றனர். பெரிய அலைகள் கரை வந்து மோதிச் சிதறமுன் ‘கீ...ய்...ய்’ என கத்தியபடி விலகி ஓடியும், சிறு நண்டுகள் அவசர அவசரமாக மண் குழிகளுக்குள் ஓடி மறைவதையும் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தனர்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை, சிலின்கோ கட்டடத்தில் அமைந்திருந்த, சுவைக்குப் பெயர் போன ஆகாசக்கடைக்கு, சிநேகாவும் மாதங்கியும் இரவு உணவு அருந்துவதற்காகப் போனார்கள். ஆகாசக் கடையில் தயாரிக்கப்படும் அரிசிமா அப்பத்தையும்

வட்டிலப்பத்தையும் சுவைப்பதற்கு விரும்பியே உல்லாசப்பயணி களும், கொழும்பு வாசிகளும் அங்கே செல்வார்களாம். இதை யெல்லாம் மாதங்கி இணையத்திலே வாசித்திருந்தாள். அதை விபரமாகச் சிநேகாவிற்கு சொன்ன மாதங்கி தொடர்ந்து, “சிநேகா ஒருமுறை நான் திருவனந்தபுரம் போன போது ஒரு உணவு விடுதியில் அப்பம் சுவைத்து உண்ட நினைவு இன்னும் மனதில் இருக்கிறது. கேரள நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள், இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் இங்கு குடியேறினார்கள் என்று இணையத்தளத்தில் வாசித் திருக்கிறேன். இந்த அப்பம் கேரளாவிற்கும் சிறீலங்காவிற்கும் உள்ள தொடர்பைக் காட்டுகிறது,” என்றாள் மாதங்கி.

அந்தக் கட்டடம் அண்மையில் சீரமைக்கப்பட்டிருந்தது. கட்டடத்தின் பதின்மூன்றாம் அடுக்கிற்கு லிப்டில் போய்க் கண்ணாடியால் அடைக்கப்பட்டிருந்த வெளி பல்கனிக்குப் போனார்கள். கொழும்புக் கடற்கரை ஓரம், துறைமுகம், பேரே ஏரி ஆகியவை ஒன்றாக 130 மீட்டர் உயரத்திலிருந்து, நகரத்தின் பரந்த பரப்புக் காட்சியை வியந்து ரசித்தனர். மனித நடமாட்டமோ சாலையின் அழுக்கோ எதுவுமே தெரியாமல் தூய்மையான இயற்கை அழகு மட்டுமே அங்கே விரிந்து கிடந்தது. உணவு அறைக்குள் போனவர்கள் அங்கே நாட்டின் பழம் பாரம்பரியத்தை நினைவூட்டுவதாக தொங்கிய அழகிய சர விளக்குகளை ரசித்தனர்.

வெளியே தெரிந்த இயற்கை அழகை பார்த்தபடி மாதங்கியும், சிநேகாவும் அப்பத்தைச் சுவைத்தனர். பின்பு வட்டிலப்பத்துக்கு ‘ஓடர்’ செய்துவிட்டு ரெஸ்டொரன்ட் வாசற்பக்கம் திரும்பிய மாதங்கியின் கவனத்தை உள்ளே நுளைந்த மூன்று வாலிபர்களில் ஒருவனின் கம்பீரத்தோற்றம் கவர்ந்தது. அவனின் தோற்றம் அவள் மனதிலே என்னவென்று சொல்லத் தெரியாத ஓர் உணர்வை ஏற்படுத்தியது. அவன் சுமார் ஆறடி உயரமாகவும், மாநிறமாகவும், பின்னால் வாரி விட்ட முடியும், கூர்ந்த நாசியுமாக எவரையும் வசீகரிக்கக் கூடியக் காந்தக் கண்களும், சற்றுத் தடித்த இதழ்களுமாகத் தென்பட்டான். சுருங்கச் சொன்னால் கல்லூரி மாணவிகளின் கனவில் தோன்றும் உருவம்.

தன்னை யாரோ பார்க்கிறார்கள் என உணர்ந்ததைப் போல் அவன் மாதங்கியின் பக்கம் திரும்பினான். இருவர் கண்களும் ஒரு கணம் சந்தித்து விலகின. அந்தக் கண்களில் தான் என்ன காந்தம்! மாதங்கியின் மனதில் ஏதோ இன்ப உணர்வு எழுந்து உடலெங்கும் பரவியது. மனமெல்லாம் பூப் பூத்தது.

மூவரும் மாதங்கிக்கு எதிரே இருந்த ஒரு மேசையடியில் அமர்ந்தனர். மாதங்கியின் மனதைக் கவர்ந்த மன்மதன் மற்ற இருவருக்கும் ஏதோ சொல்ல ஒருவர் மாறி ஒருவர் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தனர். இது என்னடா தெரியாத ஊரிலே வந்து வில்லங்கத்தைத் தேடிக் கொண்டேனோ எனப் பயந்திட்டாள் மாதங்கி.

அவளுக்கு எதிரே அமர்ந்திருந்த சிநேகாவிடம். “திரும்பிப் பார்க்காதே. எனக்கு எதிரில் மூன்று வாலிபர்கள் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். எங்களைப் பார்த்து ஏதோ பேசிக் கொள்கிறார்கள். ஐ... ஐ... ஐயோ, அவன் எங்களை நோக்கி வாறான்,” என்றான் மாதங்கி பதற்றத்துடன் அவள் குரல் நடுங்கியது.

அருகில் வந்தவன், “ஹலோ! என் பெயர் மாதவன். எனக்குத் தெரிந்த முகமாகவிருக்கிறது. முன்னம் சந்தித்திருக்கிறோமா?” என மாதங்கியைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

மாதங்கி உடனே பதில் சொல்லவில்லை. அவனுடைய ஆண்மையான தாழ்ந்த ஆண் குரலைக் கேட்டதும் அவள் இதயம் கூட்டில் அகப்பட்ட புறாப் போலப் படபடவெனச் சிறகடித்தது.

எனினும் அதை அடக்கிக் கொண்டு, “இல்லை என நினைக்கிறேன். நாங்கள் சென்னையிலிருந்து வந்திருக்கிறோம். நீங்கள் இந்த ஊரா?”

“ஓமோம். தொந்தரவு குடுத்ததற்குச் சொரி,” என்றவன் முகத்தில் குழப்பம் படர, நெற்றியை வலது கை விரல்களால் தடவியபடி திரும்பிப் போய்விட்டான். தான் அமர்ந்திருந்த மேசைக்குப் போனவன், “அந்த இரண்டு பெண்களும் சென்னையைச் சேர்ந்தவர்களாம்” என்று நண்பர்களிடம் கூறினான்.

“அப்படியா? பார்த்தா எங்கட ஓ..பிசிலே வேலை பார்க்கிற கார்த்திகா மாதிரி இருக்கிறாளே,” என்றான் அவன் நண்பன் குமார்.

“ஓம், அவளை மாதிரியேதான். ஆனால் அந்தப் பெண்ணின் பேச்சிலிருந்த தெரியுது இந்தியன் என்று. கார்த்திகா யாழ்ப்பாணத்துப் பெட்டை,” என்றான் மாதவன்.

அவன் அப்பாற்போன பின்னும் மாதங்கியின் இதயத்தில் ஏற்பட்ட படபடப்புக் குறையவில்லை.

வட்டிலப்பமும் சாப்பிட்டு முடிந்துவிட்டது. இனியும் அங்கே அமர்ந்திருக்க முடியுமா? விவரச் சிடடைக் கேட்டுப் பணத்தைக் கட்டிவிட்டு சிநேகாவும் மாதங்கியும் ஆகாசக் கடையை விட்டு வெளியேறி ஒரு ஆட்டோவில் ஏறித் தங்கள் ஹோட்டல் விலாசத்தைக் கொடுத்தனர்.

பகலின் வெப்பம் தணிந்து இரவின் பனியுடன் சேர்ந்து காற்று இதமாக முகத்தில் படர, வாரிவிட்ட அவள் தலைமுடியை காற்றின் விசை குழப்புவதும் தெரியாது, மாதங்கி தான் சந்தித்த மன்மதனின் நினைவில் இருந்தாள்.

“உண்மையில் அந்த மன்மதன் உன்னை வேறு யாரோ என நினைத்தரோ அல்லது உன் பியூட்டியால் கவர்ப்பட்டு ஒரு சாக்கைச்சொல்லிக் கொண்டு பேச வந்தாரோ,” எனக் கேட்டாள் சிநேகா.

“.....”

“என்ன மாதங்கி அப்படி என்ன யோசனை?”

“ஆ. தெரியல்லே. தனக்குத் தெரிந்தவர் என நினைத்திட்டார் போலும்.” பதிலளித்தாள் மாதங்கி.

“ஆனாலும் ஆள் நல்ல உயரமாத வாட்ட சாட்டமாக இருக்கிறார்.”

“.....”

“மீண்டும் யோசனையா? ம் ம் ம்.” பெருமூச்செறிந்தாள் சிநேகா.

மாதங்கியோ அவனை மீண்டும் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமா என்ற சிந்தனையிலிருந்தாள்.

மாதங்கியும் சிநேகாவும் கொழும்பு வந்து இரண்டு மாதங்களாகிவிட்டன. அடிக்கடி அவர்களுடைய பெற்றோர் தொலைபேசியில் அழைத்துச் சுகம் விசாரித்துக் கொண்டனர். அன்று 'ஹொலிடேய் இன்' ஹோட்டலில் ஒரு கருத்தரங்கு. இது முழு நாள் நிகழ்ச்சி நிரல் கொண்டது. மதிய உணவும் உண்டு எனச் சொல்லி மாதங்கியையும், சிநேகாவையும் நிர்வாக அதிகாரி அழைத்திருந்தார்.

எங்கு போனாலும் மாதங்கியின் கண்கள் அவள் மனதை கவர்ந்த அந்த மாதவனைத் தேடின. அன்றும் அப்படித்தான். தூரத்தில் தெரிவது அவன் தானா? இதயம் மன எழுச்சியால் படபட என அடிக்க நன்றாகப் பார்த்தாள். சந்தேகமேயில்லை. அவனே தான். அவள் மனமெல்லாம் பூப்பூத்தது. சிநேகா மாதங்கிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கவில்லை. இது மாதங்கிக்கு வசதியாகப் போயிற்று. மதிய உணவுக்காக ஒரு மணித்தியாலம் கொடுக்கப் பட்டது. உணவு பரிமாறும் பெருவிருந்து அறைக்கு எல்லோரும் லிப்டில் கீழே இறங்கினர். மாதங்கியும் எப்படியோ பிரயாசைப்பட்டு அந்த மன்மதன் ஏறிய லிப்டுக்குள் தானும் ஏறிக்கொண்டாள். அவளைக் கண்டதும் அவன் புருவம் உயர்ந்தது, முகத்தில் குழப்பம் தவழ்ந்தது.

லிப்டை விட்டு வெளியேறிய மாதங்கி அவனை அணுகி, "என் பெயர் மாதங்கி. உங்கள் பெயர் மாதவன் தானே?"

"....."

என்னை மீண்டும் சந்தித்த வியப்பில் இருக்கிறானோ? என எண்ணியவள்,

"இரண்டு வாரத்திற்கு முன் ஆகாச ஹோட்டலில் மீட்பண்ணினோம். நினைவிருக்கா?"

"ஓமோம். எப்படி மறக்க முடியும்? சாயலில் நீங்கள் என் ஓ.பிசில் வேலை பார்க்கும் கார்த்திகா போலவே இருக்கிறீர்கள்.

அதனால் தான் கார்த்திகாவிற்சுச் சொந்தமா என அறிய வந்தேன்,” என்றான் மாதவன்.

“அப்படியா. நீங்களும் நானும் தகவல் தொழில்நுட்பம். IT போலத் தெரிகிறது. எந்தக் கம்பனி?”

“ஐ பி எம். நீங்க?”

“மைக்ரோ சொஃட்”

அந்த நேரம் “வா சாப்பிடலாம்,” என அன்று ஆகாச ரெஸ்டொரான்டிலே மாதவன் கூட இருந்த குமார் அருகில் வந்தான். மாதங்கியைக் கண்டதும் முகத்தில் குழப்பம் தெரிந்தது.

இதை அவதானித்த மாதவன், “குமார் மீட மாதங்கி. மைக்ரோசொஃப்ட்டுக்கு வேலை செய்கிறா. ஹயர் டிரேயினிக் காக இங்கே வந்திருக்கிறா,” என நண்பனுக்கு அவளை அறிமுகப்படுத்தினான்.

“நீங்கள் எங்களோடு வேலை பார்க்கும் கார்த்திகா மாதிரியே இருக்கிறீர்கள். அவளும் இந்த செமினாருக்கு வந்தாளோ தெரியாது,” என சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான் குமார்.

“ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. என்னைப் போலவே இன்னொருத்தியா? அந்தப் பெண்ணைச் சந்திக்க முடியுமா?”

“அதற்கென்ன ஒரு ரெஸ்டொரன்டில் நாங்க நாலுபேரும் சந்திப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். உங்களுடைய மொபைல் நம்பரைக் குடுங்க. இது என் மொபைல் நம்பர்,” எனக் கூறி அவனுடைய நம்பர் கொண்ட கம்பனி அட்டையைக் கொடுத்தான். மாதங்கியும் தன் மொபைல் நம்பரைக் கொடுத்தான்.

“திரும்பவும் சந்திப்போம்,” என மாதங்கியிடம் கூறிவிட்டு நண்பனுடன் விருந்து மேசையை நோக்கிப் போனான்.

மாதங்கிக்கு மாதவனுடன் மணித்தியாலக் கணக்கா பேசிக் கொண்டேயிருக்கலாம் போலத் தோன்றியது. ஆனால்.....? அவளைத் தேடித் தோழி சிநேகா வரவும் இருவருமாக உணவைப் பரிமாறிக் கொண்டு வந்து ஒரு மேசையடியில் அமர்ந்தனர்.

“அந்த மன்மதனுடன் நீ பேசிக் கொண்டிருந்தியே?”

“ஆமாம். அவரும் ஐ ரி தான்.”

“எந்தக் கம்பனியாம்?”

“ஐ பி எம்.”

என்ன சாப்பிடுகிறோம் எனத் தெரியாது தட்டிலே இருந்ததைச் சாப்பிட்டாள் மாதங்கி. மாதவனைப் பற்றிப் பல விஷயங்கள் அறிய ஆசைப்பட்டாள். சந்தோசத்தோடும் எதிர்பார்ப்போடும் துடித்த தன்மனதைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு கருத்தரங்கில் கவனம் செலுத்தினாள்.

மாலையில் தங்கியிருந்த ஹோட்டலை அடைந்து, இரவு உணவு அருந்தியபின், “சிநேகா எனக்குக் களைப்பாயிருக்கிறது. காலையில் சந்திப்போம்,” எனக் கூறியவள் தன் அறைக்குள் புகுந்துகொண்டாள். எட்டாவது மாடியிலிருந்த அவளது அறையின் யன்னல் வழியே தெரிந்த நீலவானில், பூரண நிலவு, நட்சத்திரங்களுக்கிடையேக் கம்பீரமாகப் பவனி வந்து கொண்டிருந்தது. இதை ரசிக்கிற மனநிலையில் மாதங்கியிருக்கவில்லை. யன்னல் திரைச் சீலையை மூடிவிட்டுப் படுக்கையில் காலை நீட்டி அமர்ந்து கொண்டாள். அவள் மனதில் கேள்விகளும் ஆசைகளும் முட்டிப் புரண்டன. தனிமையில் அதைத் தெளிவுபடுத்திடலாம் என நினைத்தாள்.

அவன் உருவம் என் மனதில் ஒருநாளும் உணராத நிறைவையும் கிளுகிளுப்பையும் தருகிறதே. எந்த ஒரு ஆடவனது கம்பீரமோ, பேச்சோ என்னை ஈர்த்ததில்லையே? இவர் மட்டும் ஏன்? கார்த்திகாவைச் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்வதாக மாதவன் சொல்லியிருக்கிறார். அப்போ அவரை மீண்டும் சந்திக்கலாமே. அந்த நினைப்பு அவளுக்கு ஒருவிதமான அமைதியைக் கொடுத்தது. இப்போது மாதங்கியின் எண்ணங்கள் கார்த்திகா பக்கம் திரும்பியது. மாதவன் ஒரு ஆண். சாயலில் நான் கொஞ்சம்

கார்த்திகா போல் தெரிந்திருக்கலாம். அவரால் நான் கவரப்பட்டது போல் அவருக்கும் என் மேல் ஒரு ஈர்ப்பு ஏற்பட்டிருக்குமோ?

ஒரு வாரம் கழித்து மாதவன், மாதங்கியின் தொலைபேசியில் அழைத்து, “மிஸ் மாதங்கி, ஓ சாரி நீங்கள் மிஸ் தானே...?”

“யூ ஆர் ரைட். மிஸ் தான்,” எனக் கலகலவெனச் சிரித்தாள். அது மாதவனின் காதில் சலங்கையின் ஒலியாக ஒலித்தது.

“நல்லது. காலி ரோட்டில் அமைந்துள்ள “கிரீன் கபின்” ரெஸ்டொரன்டுக்கு நாளை ஈவினிங் ஒரு ஐந்தரை மணிக்கு வாங்கோ. குமார், கார்த்திகா, நான் மூவரும் வாறோம்” என்றான்.

“ஓ கே. சந்தோஷம். நீங்கள் என்னை மாதங்கி என்றே அழைக்கலாம். வேலை முடிந்ததும் என் சிநேகிதி சிநேகாவுடன் நேரே அங்கே வந்திடுறேன்,” அவள் குரலில் ஒரே உற்சாகம்.

அடுத்த நாள் மாலையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள் மாதங்கி. மீண்டும் மாதவனைச் சந்திக்கப் போகிறோம் என்ற ஆவல், இன்பம்.

2

அன்று மாதங்கி தன் அலங்காரத்தில் மிகுந்த கவனம் எடுத்துக் கொண்டாள். வாரிய அவள் கரும் கூந்தல் அலை அலையாகத் தோளில் விழுந்து, முடியின் நுனி சுருண்டு நின்றது. குருத்துப் பச்சைச் சேலையில் கரும் நீல நிறத்தில் வேலைப்பாடு செய்த கரையும், அதே நீல நிறத்தில் ரவிக்கையும் அவள் சிவந்த மேனிக்கு எடுப்பாகவிருந்தது. நெற்றியில் நீல நிற ஸ்டிக்கர் பொட்டும், அதே நீல நிறத்தில் கை வளையலுமாக சேலையை நிலத்தோடு அரைய அரைய உடுத்திக்கொண்டு மாதங்கி ரெஸ்டொரன்டுக்குள் நடந்து வரவும் அங்கு இருந்தவர்களின் கண்கள் அவள் பக்கம் திரும்பின.

“அந்த மன்மதனுக்காக நீ போட்ட அலங்காரம் அவரை மயக்குதோ இல்லையோ ரெஸ்டொரன்டில் உள்ளவர்கள் மயங்கிட்டாங்கள்,” என மாதங்கியின் காதுக்கு மட்டும் கேட்கக்கூடிய தாய்ச் சொன்னாள் சிநேகா.

ரெஸ்டொரன்டைச் சுற்றி ஒரு கண்ணோட்டம் விட்டாள் மாதங்கி. மாதவனோ, குமாரோ வந்ததாகத் தெரியவில்லை.

“அவர்கள் இன்னும் வரவில்லை,” என்றாள் மாதங்கி.

“நீ தான் உன் மன்மதனைப் பார்க்கப் போறோம் என்ற ஆவலில் அரை மணித்தியாலம் முன்னமா வந்திட்டாய்,” என்றாள் சிநேகா.

“சும்மா இரடி,” என அவள் கையைத் தட்டினாள் மாதங்கி.

இருவரும் வாசலை நோக்கியபடி ஒரு மேசை அருகில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

சரியாக ஐந்தரை மணிக்குக் குமாரும் கார்த்திகாவும் உள்ளே வந்தனர். பின்னால் மாதவனும் வந்தான்.

மேசையடிக்கு வந்த மாதவன், “மாதங்கி, இதோ உங்கள் டபில் (Double) கார்த்திகா,” என அவர்களை அறிமுகப்படுத்தினான்.

மாதங்கியும் கார்த்திகாவும் குலுக்கிய கையைப் பிடித்தபடி கண்கள் விரிய, புருவங்கள், உயர, ஆச்சரியத்துடன் ஒருத்தரை ஒருத்தர் பார்த்தபடி நின்றனர்.

“..... அடேயப்பா! கண்ணாடியில் என்னைப் பார்க்கிற மாதிரியிருக்கு. டிரஸ் தான் வேறாயிருக்கு,” எனக் குரலில் ஆச்சரியம் தொனிக்கச் சொன்னாள் கார்த்திகா.

“இப்படியும் ஒரு அதிசயம் இருக்குமோ. அச்சிலே வார்த்த மாதிரியல்லவா இருக்கிறோம். வேறு வேறு ஊரிலேயிருந்தும், எந்தவித உறவுமில்லாமல் எப்படி?” என வியந்தாள் மாதங்கி.

இவர்களைப் பார்த்தபடி நின்ற மாதவனும் குமாரும் அவர்கள் உருவ ஒற்றுமையைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டனர்.

கார்த்திகாவின் சுரிதாரும், மாதங்கியின் சேலையும், அவள் கூர்நாசியை அலங்கரித்த வைர மூக்குத்தியும் அவர்களை வேறுபடுத்தியது. கார்த்திகா இலங்கைத்தமிழிலும், மாதங்கி சென்னைத் தமிழிலும் பேசினார். வேறு ஒரு வித்தியாசத்தையும் கவனித்தனர் மாதங்கி சிரித்தபோது அவள் கன்னத்தில் குழி விழுந்தது. கார்த்திகாவின் கன்னத்தில் குழி விழவில்லை.

“சாரி சிநேகா, கார்த்திகாவைக் கண்டதும் உன்னை மறந்தே போயிட்டேன்,” எனச் சிநேகாவை அணைத்தபடி மாதங்கி, “மீடமை குலோஸ் பிரென்ட் சிநேகா. அவரும் என்னுடன் டிரெயினிங்குக்காக வந்திருக்கிறார்,” என அவளை அறிமுகப்படுத்தினாள்.

“ஹாய்,” என மூவரும் அவளுடன் கைகுலுக்கிக் கொண்டனர்.

“குடிக்க என்ன ஓடர் பண்ண?” எனக் கேட்டான் மாதவன்.

“ஏதாவது புரூட் யூஸ்,” என ஒரே நேரத்தில் பதிலளித்தனர் மாதங்கியும் கார்த்திகாவும்.

“அடேயப்பா இதிலேயும் ஒற்றுமையா?” எனக் குமார் கேட்க எல்லோரும் சிரித்தனர்.

மாதங்கியும் கார்த்திகாவும் தங்கள் சொந்தங்களைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டனர்.

“எனக்கு அம்மா மட்டும் தான். அப்பா 1991 இனப் பிரச்சினையில் இறந்துப் போனார். அம்மாக்கு நான் ஒரு பிள்ளை தான்,” என்றாள் கார்த்திகா.

மாதங்கியும், “நானும் என் பெற்றோருக்கு ஒரே பிள்ளை. நான் வேலை பார்க்கும் கம்பனி இங்கே உள்ள தங்கள் கிளையில் ஆறு மாத மேற்ப் பயிற்சிக்காக அனுப்பியிருக்கிறார்கள். நான் வெளி நாடு போவது அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் பிடிக்கேல்லை. ஆனால் நான் பிடிவாதமாகப் புறப்பட்டு வந்திட்டேன்,” எனக் கூறினாள்.

நால்வரும் ஐடி என்பதால் தங்கள் தங்கள் வேலைகளைப் பற்றியும், கம்பனி பற்றியும் பேசினர். பேச்சிற்கிடையே மற்றவர்கள்

கவனியாதபடி மாதங்கி எதிரே அமாந்திருந்த மாதவனின் கம்பீரத்தை ரசித்தபடியே இருந்தாள்.

“கொழும்பு பிடித்திருக்கா? எல்லா இடமும் பாத்த நீங்களா?” மாதவன் கேட்டான்.

“ஆமாம் புடிச்சிருக்கு. கம்பெனியிலிருந்து ஒருவர் முக்கிய இடங்களுக்கு கூட்டிட்டுப் போனார்,” என பதிலளித்தாள் மாதங்கி.

விடைபெறும் போது மாதங்கியும் கார்த்திகாவும் தங்கள் அலைபேசி எண்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

“மாதங்கி, கட்டாயம் நீங்களும் சிநேகாவும் ஒரு நாள் எங்கள் வீட்டுக்கு வர வேணும். உங்களை பார்த்தால் அம்மா சந்தோசப்படுவா,” என்றாள் கார்த்திகா.

ஹோட்டலிலுள்ள தன் அறையை அடைந்த மாதங்கி இரவு உணவுகூட உண்ணாமல் கதவை தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டாள்.

சிநேகா வந்து கதவைத்தட்டி, “மாதங்கி, மாதங்கி” என அழைத்தாள்.

“எனக்குத் தலை வலிக்கிறது. மாத்திரை போட்டிருக்கிறேன். காலையில் சந்திப்போம்,” எனப் பதிலளித்துவிட்டு பல்கனியில் இருந்த வட்ட வடிவமான மூங்கில் தடி நாற்காலியில் காலை நீட்டிய படி அமர்ந்தாள். காலையிலிருந்து சரீர் என எரித்த சூரியன் செந்நிறமாக மாறி சாம்பலும் வெள்ளையுமான மேகங்களுக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டிருந்தான். மறையும் போது கூட நான் இன்னும் இருக்கிறேன் எனக் காட்டுவதுபோல தன் செந்நிற கதிர்களால் மேகங்களை வெளிக்கோட்டி இருந்தான் கதிரவன். மாதங்கி இருந்த மனநிலையிலும் அந்த இயற்கை அழகை சிறிது நேரம் ரசித்தாள். ஹோட்டலின் பத்தாவது மாடியில் அமர்ந்திருந்த வளின் உடலை உவர்ப்புக் கலந்த காற்று உலை மூச்சுப் போல் மெதுவாகத் தொட்டது. அவள் மனமோ, தூரத்தில் தெரிந்த கோல்பேஸ் கடல் அலைகளைப் போல் மேலே எழுவதும் விழுவது மாகவிருந்தது.

கண்டதும் காதல் என்பார்களே, அதைப்போல் எனக்கு மாதவன் மேல் காதலா? நிச்சயமாக அவர்தான் என் வாழ்க்கைத் துணைவராக வரவேணும். இதனால் தான் அப்பா அம்மா பார்த்த எல்லா வரன்களையும் தட்டிக் கழித்தேனோ. மாதவன்..... மாதங்கி, பெயரிலேயே எங்களுக்குள் எவ்வளவு பொருத்தம்? நான் அவரை விரும்பினால் மட்டும் போதுமா? மாதவன் மனதில் என்னைப் பற்றி என்ன நினைத்திருக்கிறாரோ?

மாதங்கியின் இரவுகளை மாதவனின் நினைவுகள் ஆக்கிரமித்திருந்தது. மாதவனைப் பார்த்து இரண்டு வாரத்திற்கு மோலாகிவிட்டது. பல தடவை மாதவனை அவனது கையடக்கத் தொலைபேசியில் அழைத்தாள். அது தற்காலிகமாக நிறுத்தப் பட்டிருக்கிறது என்ற பதிலே வந்தது. மாதவிக்குப் பைத்தியமே பிடித்துவிடும் போலிருந்தது. வேறு வழியில்லாமல் கார்த்திகாவின் கையடக்கத் தொலைபேசியை அழைத்துப் பேசினாள்.

“கார்த்திகா, மாதங்கி இங்கே. எப்படி இருக்கிறீங்க?” எனக் கேட்டாள்.

“ஓ! மாதங்கியா? உங்களை மறக்கமுடியுமா? நீங்கள் எப்படியிருக்கிறீங்கள்? உங்களைச் சந்தித்தபின் வடக்கில் உள்ள எங்கள் ஊரான கட்டுடைக்கு அம்மாவோடு போயிருந்தேன். நேற்றுத் தான் வீடு திரும்பினோம். ஒரே ரஷ் தான். உங்கள் மொபைல் நம்பர் என்னட்ட இருக்குதுதானே? நானே உங்களை ரிங் பண்ணுறேன். அம்மாவும் உங்களைச் சந்திக்க விருப்பப்படுவா. இப்போ நான் வெளியே போகவேண்டியிருக்கு. சொரி,” எனக்கூறித் தொலைபேசியைத் துண்டித்தாள்.

மாதவனைப் பற்றி ஏதாவது அறியலாம் எனப் பார்த்தால் கார்த்திகாவிற்கு என்னுடன் பேசுவதற்குக்கூட நேரமில்லாமல் பறக்கிறாளே, இன்னுமொருமுறை மாதவனின் என்னை அழுத்தினாள். ‘தொலைபேசி தற்காலிகமாக நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது,’ இன்னும் அதே பதில்தான் வந்தது. எப்படியாவது மாதவனுடன்பேச வேணும். அவரிடம் நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன் என்று

எப்படிச் சொல்லுவது? என் உள்ளத்தில் இருக்கிறதைச் சொல்லா விட்டால் என் நெஞ்சே வெடித்திடுமே என மனதுக்குள் துடித்தான்.

அன்று இரவு மாதங்கியை, கார்த்திகா தொலைபேசியில் அழைத்து, “மாதங்கி, அம்மாவும் உங்களைச் சந்திக்க ஆசைப் படுறா. நாளைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை. சிநேகாவுடன் மத்தியானம் சாப்பிட வாங்கோ,” என்றவன் வெள்ளவத்தையில் உள்ள தனது வீட்டு விலாசத்தையும் கொடுத்தான்.

“ஓ! தாய்யு. நான் வாரேன். ஆனால் சிநேகா அவளுடைய பிரெண்ட்ஸ் வீட்டுக்குப் போறா,” எனப் பதிலளித்தாள் மாதங்கி. ஒருவேளை மாதவனை அங்கே சந்திக்கலாம் என்ற நம்பாசையில் சந்தோசப்பட்டாள்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை மாதங்கி காலையில் எழுந்ததும் சுறுசுறுப்பாகக் குளித்து, தான் உடுத்திய உடைகளிலும் கவனம் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள். அவள் ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்ததும், ஆட்டோக்காரன், “என்னம்மா கார்த்திகா எப்படி இருக்கிறீர்கள்? வீட்டுக்குத் தானே?” எனக் கேட்டான். மாதங்கி திகைத்துப்போனாள்.

“ஆமா, என மட்டும் பதிலளித்தாள். அவள் ஆச்சரியத்துடன் அவள் பக்கம் திரும்பிப்பார்த்து, “எப்பம்மா இந்தியனாக மாறினீங்கள்?” எனக் கேட்டான்.

“நீங்கள் நினைப்பதைப் போல் நான் கார்த்திகா இல்லை. ஆனால் அவள் வீட்டுக்குத் தான் போக வேணும். இது தான் விலாசம்,” எனக் கூறியபடி ஒரு கடுதாசித் துண்டை நீட்டினாள். அதை வாங்கிப்படித்த ஆட்டோக்காரன் எதுவுமே பேசவில்லை. மாதங்கியின் பேச்சிலிருந்து அவள் கார்த்திகா இல்லை எனப் புரிந்துவிட்டது.

மாதங்கி ஆட்டோவை விட்டு இறங்கிப் பணத்தைக் கொடுத்தபோது, “நீங்கள் கார்த்திகாவுக்கு உறவா?” எனக் கேட்டான்.

“இல்லை,” எனப் பதிலளித்தாள் மாதங்கி.

மாதங்கி வாசற்கதவு மணியை அழுத்தவும், கார்த்திகா கதவைத் திறந்தாள்.

“மாதங்கி! வாங்க வாங்க” என உள்ளே அழைத்த கார்த்திகா, மாதங்கியைச் சோபாவில் உட்கார வைத்துவிட்டு “அம்மா! அம்மா!” எனக் குரலை உயர்த்தித் தாயை அழைத்தாள்.

ஆவலோடு அறைக்குள் வந்த கார்த்திகாவின் தாய் லோகினி, மாதங்கியைப் பார்த்ததும் திகைப்போடு நாடியில் கைகளை வைத்து கண்கள் அகல ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தபடி நின்றாள். சோபாவை விட்டு எழுந்த மாதங்கி “அம்மா என்னை ஆசீர்வதியுங்கள்,” எனக் கூறியபடி லோகினியின் காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்தாள்.

“நல்லா இரு,” எனத் தூக்கிவிட்ட லோகினி. அவளை அப்படியே கட்டி அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். பின்பு சற்றுத் தள்ளி நின்று பார்த்தாள்.

“கார்த்திகாவின் அம்மாவான எனக்கே உங்கள் இருவருக்கு எந்தவித வித்தியாசமும் தெரியவில்லை,” என்றாள்.

மதிய உணவுக்குப் பின் லோகினி, மாதங்கியைத் தன் பக்கத்தில் இருத்தி அவள் குடும்பத்தைப் பற்றி விசாரித்தாள்.

“உன்னுடைய சொந்த ஊர் எது?”

“பூர்வீக கிராமமா? புதுக்கோட்டை.”

“உன் ஊர் - இல்லை கிராமம் புதுக்கோட்டை என்றால் சென்னைக்கு எப்ப வந்தனீங்க?”

“எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து சென்னையில் தான். எப்பாவது புதுக்கோட்டைக்குப் போய் பாட்டா பாட்டியைப் பாத்திட்டு வருவோம்,” என்றாள்.

மூவரும் சினிமா, அரசியல் எனப் பல விஷயங்களைப் பற்றி நேரம் போவது தெரியாமல் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். மாதங்கியின் மனமோ மாதவனைப் பற்றி அறிய ஆவலாக ஏங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கடைசியில் மனம் பொறுக்காமல்,” மாதவன்..... குமார்.... எப்படி?” எனக் கேட்டாள்.

“நல்லா இருக்கினம்... மாதவன் தன் ஊரான காரை நகருக்குப் போயிருக்கிறார். இன்னும் இரண்டு நாளில் திரும்பி வந்திடுவார்,” எனப் பதிலளித்தாள் கார்த்திகா.

மாதங்கி, லோகினியிடம் விடைபெற்ற போது, “மாதங்கி, எங்களை மறக்க வேண்டாம். அடிக்கடி எங்களை வந்து பார். இன்டைக்குப் போல ஞாயிற்றுக்கிழமைமயளில் மத்தியானம் லஞ்சுக்கு வா. ஏதாவது உதவி தேவைப்பட்டால் கேள்,” என்று சொல்லி மாதங்கியை வழியனுப்பினாள்.

“சரிங்க,” எனப் பதிலளித்தாள் மாதங்கி.

மாதங்கி போன பிறகு “என்னம்மா மாதங்கி மேல் அன்பைப் பொழியிறீங்கள்?” எனக் கேட்டாள் கார்த்திகா.

“உன்னைப் போலவே இருக்கும் அவள் மேல் பாசம் வராமல் எப்படி?” எனப் பதிலளித்தாள் லோகினி.

அடுத்து வந்த ஞாயிற்றுக்கிழமையும் மாதங்கி சிநேகாவையும் அழைத்துக்கொண்டு கார்த்திகா வீட்டிற்குப்போனாள். கார்த்திகா, மாதங்கி சிநேகா மூவருக்கும் பேசுவதற்குப் பல விஷயங்கள் இருந்தன. அவர்களுடைய விருப்பு வெறுப்பு எல்லாம் பொதுவாகவே யிருந்ததால், அவர்களிடையே ஒரு சிநேக பந்தம் ஏற்பட்டது.

விடைபெறும் போது லோகினி அம்மா, “அடுத்த ஞாயிறு நீங்கள் கட்டாயம் லஞ்சுக்கு வரவேணும். அன்றைக்கு கார்த்திகாவைக் கல்யாணம் கட்டப்போறவரையும் நீங்கள் சந்திக்கலாம். எங்கடை ஊர்தான். இப்போது ஊருக்குப் போன போது எல்லாருமாப் பேசி இந்த கல்யாண முடிவை எடுத்தோம்,” என்றாள்.

“அப்படியா. நிச்சயமாக வாறோம்,” எனக் கூறி மாதங்கியும் சிநேகாவும் விடைபெற்றனர்.

அந்த ஞாயிறு மாதங்கி, கார்த்திகா, அவளின் தாயார் லோகினி, அவள் அண்ணன், லோகினி அம்மாவின் வீட்டு

வரவேற்பறையில் அமர்ந்திருந்தனர். எல்லோரும் கார்த்திகாவின் வருங்காலக் கணவனின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தனர். சிநேகாதன் சிநேகிதி வீட்டுக்குப் போக வேண்டியிருந்ததால் வரவில்லை. வெளியில் வெயில் கொப்பளித்துக் கொண்டிருந்தது. உட்கூரை விசிறி சுற்றிக்கொண்டிருந்தது. காற்றோட்டமாக இருக்கட்டும் என வாயிற்கதவு திறந்தபடி இருந்தது. வாசலில் சப்பாத்துச் சத்தம் கேட்டதும் மாதங்கி நிமிர்ந்து பார்த்தாள். வாசலில் மாதவனைக் கண்டதும் அவள் இதயத்துடிப்பு ஒரு கணம் நின்று பின்பு படபடவென அடித்தது.

“எல்லாரும் எனக்காகச் சாப்பிடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீங்களா?” எனக் கேட்டபடி வந்து கார்த்திகாவிற்கு பக்கத்தில் அமர்ந்தவன் அவள் கையை எடுத்து தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டான். மாதங்கி திகைத்துப் போனாள். அப்போ இவர்தான் கார்த்திகாவின் வருங்கால கணவரா? அதிர்ச்சி, ஏமாற்றம், வேதனை எல்லாமே அவள் உள்ளத்திலே எழுந்து அவளை நிலை குலைய வைத்தது. அவள் முகம் வெளிறிப்போயிற்று.

மாதங்கியும் அங்கே அமர்ந்திருப்பதைக் கவனித்த மாதவன், “ஹலோ மாதங்கி எப்படி இருக்கிறீங்க? உங்களுடைய டிரெயினிங் எப்படிப் போகுது?” என்றான்.

மாதங்கி மனதில் பொங்கிய வருத்தம், வலி எல்லாவற்றையும் அடக்கிக்கொண்டு, “நல்லாப்போகுது, நானும் நல்லாயிருக்கிறேன்,” என பதிலளித்தாள்.

அதற்குப் பின் எல்லோரும் சேர்ந்து பொது விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினர். மாதங்கி எல்லோருடனும் சாதாரணமாகப் பேசினாலும் காதல் ஏமாற்றத்தின் வேதனையால் மனம் ஒடிந்து மனதுக்குள்ளே அழுது கொண்டிருந்தாள்.

உணவைப் பரிமாறிக்கொண்டு வந்து எல்லோரும் சுற்றியிருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். மாதங்கியையும் மீறி அடக்கி வைத்த கண்ணீர் சடுதியாக கண்களின்றும் பெருகித் தாடையால் வழிந்து சாப்பாட்டுத் தட்டில் தெறித்தது. இனியும்

தாங்கமுடியாது என்னும் நிலை வந்ததும் பாத்ருமுக்குள் புகுந்து கொண்டாள். மனதில் இருந்த வேதனையைக் கண்ணீராக வெளியே கொட்டினாள். முகத்தைக் கழுவிச் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

அவள் சிவந்த முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு லோகினி அம்மா, “மாதங்கி, ஏன் முகம் சிவந்திருக்கிறது?” எனக் கேட்டாள். “பயங்கர தலை வலி. பனடோல் மாத்திரை போட்டால் சரியாயிடும்,” என்றவள் தன் பையிலிருந்து மாத்திரையை எடுத்துத் தண்ணீருடன் விழுங்கினாள்.

“என் ஹோட்டல் அறைக்குப் போயிட்டுப் படுத்தெழும்பினால் சரியாப் போயிடும்,” எனக் கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டாள் மாதங்கி.

ஹோட்டல் அறையை அடைந்த மாதங்கியின் முகம் கசங்கிய மலர் போல வாடியிருந்தது. மாதவனுக்கும் கார்த்திகாவிிற்கும் நெருங்கிய உறவு இருக்குமோ என அவள் சந்தேகப்பட்டாள். ஆனால் இப்படித் திருமணம் அளவுக்குப் போயிருக்கும் என எண்ணவேயில்லை. என் மனதில் எழுந்த காதல் உணர்வுகள் எல்லாத்திற்குமே அர்த்தமே இல்லாமல் போய்விட்டதே என எண்ணியவளின் உடலில் உள்ள சக்தியெல்லாம் போய்த் தக்கையாகிவிட்டது போன்ற தேய்ந்த உணர்வில் தொப்பென்று படுக்கையில் விழுந்து விம்மி விம்மி அழுதாள். என்னென்னவோ எதிர்பார்த்து ஆசையில் பூரித்துப் போயிருந்த உணர்வுகள் வேதனையால் துவண்டு போயின. அவள் மனதில் கண்ட கணவுகள் கோட்டைகள் எல்லாம் சரிந்து சிதைந்து போயின. மாதங்கி கண்ணீர் வற்றும் வரை அழுது தீர்த்தாள்.

கதிரவன் மறைந்து பல மணி நேரமாகிவிட்டது. மாதங்கியின் அறையில் இருள் கவிந்திருந்தது. இருட்டிவிட்டது என்ற உணர்வே யில்லாமல் அவள் கடடலில் சுருண்டு படுத்திருந்தாள். இருட்டியும் திரைச்சீலையால் மூடப்படாத யன்னலினூடாக வெளியே ஜெக சோதியாக ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த கட்டட விளக்குகளையும் கட்டடங்களையும், அவள் கண்கள் வெறுமையோடு நோக்கின.

அழுது அழுது அவள் கண்கள் சிறுத்து, சிவந்திருந்தன; முகமும் கண்டிச் சிவந்திருந்தது. அழுவதற்கு அவளிடம் கண்ணீர் இல்லை. நெஞ்சுக்குள் ஒரு மழுங்கின வலி. அந்த வலி மாதவன் மாதவன் என முனகுவது போல் ஓர் உணர்வு.

சினேகிதி, சினேகா கதவைத்தட்டி, “மாதங்கி மாதங்கி! சாப்பிட வாயேன்,” என அழைத்தாள். பதில் வராததால் திரும்பவும் அழைத்தாள்.

“எனக்குத் தலை வலிக்கிறது. நீ போய்ச் சாப்பிடு,” எனப் பதில் அளித்தாள் மாதங்கி. அழுது அழுது நாசி அடைத்துப் போனதால் அவள் குரல் ஜலதோசம் பிடித்தவள் போல் ஒலித்தது.

சினேகாவிற்கு மாதங்கி அழுதிருக்கிறாள் எனப் புரிந்துவிட்டது. எதுவும் பேசாது லி.:ப்டில் இறங்கிப் போய் மடமடவெனச் சாப்பிட்டுவிட்டு மாதங்கியின் அறைக்கு சூடான பால் கொண்டு வரச் சொல்லி விண்ணப்பித்தாள். பின்பு மாதங்கியின் அறையடிக்கு வந்து கதவை விடாமல் தட்டித் திறக்க வைத்தாள்.

கதவைத் திறந்த மாதங்கி திரும்பிப் போய்ப் படுக்கையில் இருந்த தலையணைகளை மடியில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அமர்ந்துகொண்டாள்.

“அறை விளக்குக் கூடப் போடாமல்... என்ன நடந்தது மாதங்கி?” எனக் கேட்டபடி படுக்கைக்குப் பக்கத்தில் இருந்த விளக்கைப் போட்டாள் சினேகா. யன்னல் திரைச் சீலையை மூடினாள்.

அழுது சிவந்திருந்த அவள் முகத்தை விளக்கு ஒளியில் கண்ட சினேகா, “என்னடி இது, என்ன நடந்தது?” என பக்கத்தில் அமர்ந்து கவலை தோய்ந்த குரலில், அவள் முகத்தை நிமிர்த்திக் கேட்டாள்.

“ஐயோ சினேகா! எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சுதுடி. என் வாழ்க்கை சூன்யமாயிட்டுது. மாதவனும் கார்த்திகாவும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் காதலிக்கினமாம். கூடிய சீக்கிரம் அவர்கள் திருமணம் நடக்கப்

போகிறது. என் மனசிலே பொங்கி நிற்கும் காதலை அவரிடம் சொல்ல முன்னமே அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைச்சாச்சு. உணரப்படாத காதலின் வேதனை மிகவும் கொடுமானது. நான் என்ன செய்யப்போறேனோ?” எனக் கூறியவள், கரங்களில் முகத்தைப் புதைத்தபடி அழுதாள்.

மாதவனைக் கண்ட நாள் முதல் மாதங்கிக்கு அவன் மேல் ஒரு ஈர்ப்பு பிரியம் இருந்தது என்பது சிநேகாவுக்கு தெரியும். ஆனால் இப்படி - மனம் உடைந்து போற அளவுக்கு ஆசை வைத்திருக்கிறாளே, எனக் குழம்பினாள் அவள்.

“மாதங்கி, நீ மாதவனை அப்படி ஆழமாகக் காதலிக்கிறாயா? இந்த மன்மதனைச் சந்தித்து..... என்ன..... ஓர் இரண்டு மாதம் தானே? அவன் பெற்றோர் யார்? எப்படிப்பட்டவர்? எதுவுமே உனக்கு தெரியாமல் என்ன காதல்? அவன் கம்பீர தோற்றத்தைப் பார்த்து மயங்கிட்டாய். அவ்வளவுதான். இப்படி அழுது அழுது உடம்பைக் கெடுத்திடாதேயடி நாள் போகப் போக அவன் நினைவு உன் மனசை விட்டுப் போயிடும்.”

“முடியலே... சிநேகா! நீ நினைப்பது போல இது இன்ஃட்டுவேசன் (Infatuation) அல்ல. அவனை எனக்கு முன்னமே தெரியும் போன்ற ஒரு உணர்வு. போன ஜென்மத்திலே அவனும் நானும் அந்நியோன்யமாகப் பழகியிருக்க வேணும். நான் அவனை உண்மையாகவே காதலிக்கிறேன். அதில் எனக்கு எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால்... அவன்வேறு ஒரு பெண்ணை விரும்புகிறான். கல்யாணமும் பண்ணிக்கப் போறான். என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? அவனை மறக்கப் பார்க்கணும். என் உள்ளத்திலிருந்து அவனை எடுத்திடனும். ஆனால்... என்னால் முடியலயே. இங்கே ரொம்ப வலிக்கிறதடி,” என நெஞ்சைத் தொட்டாள். திரும்பவும் கண்களினின்று கண்ணீர் வழிந்தோட விம்மி விம்மி அழுதாள் மாதவி.

அறை சர்வர் கதவைத் தட்டவும், சிநேகா எழுந்து போய்க் கதவைத் திறந்து பால் டம்பளரை வாங்கிக் கொண்டாள். மாதங்கியின் அழகை சற்று ஓய்ந்ததும், வற்புறுத்திப் பாலைக்

குடிக்க வைத்தாள். அறையிலிருந்த தெலைக்காட்சியை முடுக்கி விட்டாள். அதில் 'ஹரி பொட்டர்' படம் ஒன்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. மாதங்கி அதைப் பார்த்தாளோ என்னவோ ஆனால், மாதவனை நினைத்தபடி தூங்கிவிட்டாள். அதற்கு முதல் சிநேகாவும் அங்கேயே தூங்கிவிட்டாள்.

அடுத்த நாள், காலை குளித்துவிட்டு வேலைக்குப் புறப்பட்ட மாதங்கியின் மனதில் ஒருவிதமான அமைதி படர்ந்தது. ஆனால் அவள் மனதின் அடித்தளத்தில் மாதவன் மேல் இருந்த காதல் அப்படியேயிருந்தது.

இது நடந்தபின் அந்த ஞாயிறு காலை கார்த்திகா, மாதங்கியைத் தொலைபேசியில் மதிய உணவுக்கு வருமாறு அழைத்தாள். "மாதங்கி நேரம் இருந்தால் வாரேன்" எனத் தயங்கித் தயங்கிப் பதில் சொன்னாள். அதற்கிடையில் லோகினி ரிசீவரை கார்த்திகா விடமிருந்து வாங்கி, கட்டாயமா வரவேண்டும் என அன்புக்கட்டளை இட்டாள். அவளும் சரியெனப் போய் வந்தாள். அதற்குப் பின் ஒவ்வொரு ஞாயிறும் அவர்கள் அழைத்ததும் மறுக்காமல் போனாள். மாதவன் கார்த்திகாவைத் காதலிக்கிறான் எனத் தெரிந்தும் மாதவனைச் சந்திக்கலாம் என்ற ஆசையில் போய் வந்தாள்.

அவள் சிநேகிதி சிநேகா, "என்னடி மாதங்கி? எப்படித்தான் உன் சக்களத்தி கார்த்திகா வீட்டுக்குப் போய் போய் வாரியோ? நானா இருந்தா அவள் கண்ணைப் பிராண்டி எடுத்திருப்பேன்." என மாதங்கிக்கு வராத கோபத்தைத் தானே கொட்டித் தீர்த்தாள்.

"அது தானடி. என்னாலேயும் நம்ப முடியவில்லை. கார்த்திகாமேல் எனக்கு ஆத்திரம் ஏதும் வரவில்லை சற்றுப் பொறாமையாகத்தான் இருக்கு. விரோதம் ஏதுமில்லை. மாதவன் கார்த்திகாவைக் காதலிக்கிறான் எனத் தெரிந்தும் அவன்மேல் எனக் கிருக்கும் காதல் குறையவேயில்லை. அவனைத் தூரவிருந்து பார்த்துக் காதலித்துக் கொண்டே இருப்பதில் ஒரு மனத்திருப்தி தான். நெஞ்சின் ஆழத்தில் அவன் எனக்கில்லை என்ற அந்த உணர்வு பாராங்கல்லாக ஒரு மூலையில் கனக்கிறது." அவள் குரல் கரகரத்தது. பற்களால் சொண்டைக் கடித்தபடி விம்மலை அடக்கிக்

கொண்டு, மறுபக்கம் திரும்பி இமைகளிற் சில்லுகளாகத் துளிர்ந்து நின்ற கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

இப்படிப் பல தடவை மாதவனை லோகினி அம்மா வீட்டில் சந்தித்தாள். அந்தச்சந்திப்பே அவளுக்கு ஒரு வித நிம்மதியைக் கொடுத்தது.

ஒவ்வொரு ஞாயிறும் மாதங்கி, கார்த்திகாவைச் சந்தித்து வந்ததால் அவர்களிடையே ஒரு பந்தம் ஏற்பட்டது. இந்தப் பந்தம் சிநேகமாக மாறியது. இந்த நட்பு மாதங்கிக்கு, ஒருவித ஆறுதலைக் கொடுத்தது. எப்படியோ மாதங்கள் உருண்டோடியது. மாதங்கி வந்த வேலை முடிந்து, அவள் சென்னைக்குத் திரும்ப வேண்டிய நாளும் வந்தது.

“மாதங்கி, நான் சென்னைக்கு வந்து கார்த்திகாவின் கல்யாணத்திற்குப் புடவை நகை வாங்க வேண்டியிருக்கு. அங்கிருந்து சிதம்பரம், மதுரை மீனாட்சியையும் தரிசிக்கப் போறேன். உன்னையும் உன் அப்பா அம்மாவையும் வந்து பாக்கிறேன்,” எனக் கூறி வழியனுப்பினாள் லோகினி.

3

கொழும்பிலிருந்து திரும்பிய மாதங்கியின் முகத்திலும் நடவடிக்கையிலும் வழக்கமான உற்சாகம், சந்தோசம் எதுவுமே இருக்கவில்லை. இதை அவதானித்த அவள் பெற்றோர் காரணம் புரியாமல் குழம்பினர். மாதங்கிக்கே தனது இந்த மனநிலை புரியவில்லை. கொழும்பில் மாதவன் தனக்கில்லை எனத் தெரிந்த பின் ஒருவாறு மனதைத் தேற்றிக்கொண்டவளுக்கு இப்போது திரும்பவும் வாழ்க்கையே சூன்யமான ஒரு உணர்வு.

வாரத்திலே ஒருமுறையாவது கார்த்திகாவோடும் சில நாள்களில் லோகினி அம்மாவோடும் பேசிக்கொள்வாள். அப்போது

மாதவனைப் பற்றியும் அறிந்துகொண்டாள். தினமும் அலைபேசியில் குறுஞ்செய்தி மூலம் மாதங்கியும் கார்த்திகாவும் சுகம் விசாரித்துக் கொண்டனர்.

பெற்றோர் கல்யாணப் பேச்செடுத்ததும் மாதங்கியின் கண்கள் கலங்கின. சில தருணங்களில் விம்மி விம்மி அழுதபடி தன் அறைக்குள் போய்விடுவாள். அவள் இப்படிச் சஞ்சலப் பட்டதால் பெற்றோர் கல்யாணப் பேச்சை எடுக்காமல் விட்டு விட்டனா.

வாசல் மணி அடிக்கவும், மாதங்கி ஓடிச்சென்று கதவைத் திறந்தாள். வாசலில் கார்த்திகாவின் அம்மா லோகினியைக் கண்டதும் மாதங்கியின் முகம் மலர்ந்தது.

“வாங்கோ அம்மா! வாங்கோ,” என அவளை உள்ளே அழைத்து வந்தாள்.

லோகினி தான் கொண்டு வந்த டப்பாவை நீட்டி, “மாதங்கி உனக்கென்று முறுக்குச் சுட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன்,” என்றாள்.

அதை வாங்கிய மாதங்கி, திறந்து முறுக்கு ஒன்றை எடுத்துச் சுவைத்துப் பார்த்தாள்.

“பிரமாதம்! எனக்கு முறுக்கென்டா ரொம்பப் பிடிக்கும். ஐயோ உங்களை நிற்க வைத்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கேனே. வாங்கோ வந்து உட்காருங்கோ,” எனக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் அமர வைத்தாள்.

“அம்மா! அப்பா! யார் வந்திருக்கிறாங்க பார்த்தீங்களா? எனத் தன் பெற்றோரை அழைத்தாள்.

சுமித்திராவும் விநாயகரும் உள்ளேயிருந்து ஆவலோடு வந்து லோகினியை வரவேற்றனர்.

“வாங்கோ வாங்கோ. எங்களைப் பார்க்க வந்ததில் சந்தோஷம். மாதங்கி உங்களைப் பற்றியும் கார்த்திகாவைப் பற்றியும் நிறையச் சொல்லியிருக்கிறா. முக்கியமாக அவர்கள்

இருவருடைய உருவ ஒற்றுமையைப் பற்றியும் சொன்னாள்” என்றாள் சுமித்திரா.

“ஓமோம். கார்த்திகாவின் அம்மாவான நானே மாதங்கியை முதலில் பார்த்தவுடன் திகைத்துப் போனேன்,” என்றாள் லோகினி.

‘ஆமாம் மொபைல் .:போனில் கார்த்திகாகூட நின்று எடுத்த படங்களை மாதங்கி காண்பித்தா,” என்றார் விநாயகர்.

எல்லோருமாகச் சேர்ந்து பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினர். சாப்பிட்டுத்தான் போகவேண்டும் என லோகினியை மறித்து மதிய உணவைப் பறிமாறினாள் மாதங்கி.

“எப்படி எங்கக் காரக்குழம்பு.....?” என உணவு பரிமாறிய படி கேட்டாள் மாதங்கி.

லோகினி புன்னகைத்து விட்டு, “நல்லாயிருக்கு. நீ எப்படி எங்க வீட்டில் அந்த உறைப்பு குழம்பைச் சாப்பிட்டியோ?”

“காரம் தூக்கலாகத் தான் இருந்தது, ஆனால் தயிரையும் போட்டு பிசைந்து சாப்பிட நன்றாயிருந்தது,” என்றாள் மாதங்கி.

சாப்பிட்டு முடிந்த கையோட மாதங்கி, “லோகினி அம்மா, ஒரு முக்கிய வேலையா வெளியே போகவிருக்கு. நீங்க அப்பா அம்மாவோடு பேசிக்கொண்டிருங்க. நாளைக்கு திரும்பவும் சந்திப்போம்,” எனக் கூறிவிட்டு வெளியே புறப்பட்டுப் போய் விட்டாள்.

“உங்களுக்கு கார்த்திகா ஒரு மகள் தானா? ஆண்பிள்ளைகள் இல்லையா?” எனக் கேட்டாள் சுமித்திரா.

“அந்தப் பாக்கியம் எங்களுக்கு இருக்கவில்லை. இன்னுமொரு பெண் குழத்தை பிறந்தது. ஆனால்... அவளை துலைச்சுப் போட்டேன்.”

“ஐய் ஐயோ! என்ன நடந்தது?” சுமித்திராவின் குரலில் பரிதாபமும் ஆவலும் இழையோடியது.

லோகினியின் கண்களில் நீர் கோர்த்தது. தொண்டையைச் செருமி அங்கு சிக்கிப்போயிருந்த சோகத்தை வெளியே கொட்டினாள்.

“அது பெரிய கதை. சொல்றேன். என் கணவரும் நானும் பிறந்து வளர்ந்தது எல்லாம் சிறீலங்காவின் வடக்கில் உள்ள கட்டுடை கிராமத்திலே. இவர் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியிலே டி.ஆர்.ஓவாக வேலை பார்த்து வந்தார். கல்யாணமாகி எங்களுக்கு இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறந்தன. குழந்தைகள் பிறக்கும்போது இணைந்திருந்தனர். இதை ஆங்கிலத்திலே கொன்ஜோயின்று டுவின்ஸ் (Conjoint twins) என்று சொல்வார்கள். இவர்கள் என் வயிற்றில் ஒரே பிலாசான்டாவை (Placenta)வை பங்கு போட்டுத்தான் வளர்ந்தனர்.

“எங்கள் நல்ல காலம். அப்போது யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரியில் வேலை பார்த்த கைநொகொலசிஸ்ட் (Gynaecologist) எல்லா சோதனைகளையும் செய்து பார்த்துவிட்டு, பயப்பட வேண்டாம். இந்தக் குழந்தைகளை எந்தவித ஆபத்தும் வராது. இப்படி பிறக்கும் குழந்தைகளுக்கு சத்திரை சிகிச்சை செய்து பிரித்து விடலாம். இதனால் குழந்தைகளுக்கு எந்த வித ஆபத்தும் வராது. இப்படி பிறக்கும் குழந்தைகளுக்கு அநேகமாக இருவருக்கும் சேர்ந்து ஓர் இருதயம் அல்லது ஓர் ஈரல், ஒரு கிட்னி என்று இருந்தால் இருவரையும் பிரிக்க முடியாமல் இருக்கும். ஆனால் உங்களுடைய குழந்தைகளின் குடல்கள் தான் ஒன்றாகவிருக்கின்றன. ஆகையால் நீங்கள் குழந்தைகளை ஒரு வயதானாலும் கொழும்பு பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கும் ஸ்பெசலிஸ்ட்டே கொண்டுபோங்கோ. அவர் நிச்சயமாக சத்திரசிகிச்சை செய்து பிரித்துவிடுவார் என்றார். அப்படியே ஒரு வருசத்திலே கொழும்புக்குப் போய் சத்திர சிகிச்சை நல்ல படியா நடந்தது. பிள்ளைகளும் நல்லா வளர்ந்தார்கள்.”

“ஓட்டிப்பிறந்த இரட்டைப் பிறவிகளைப் பற்றி டிவியிலும் பேப்பரிலும்தான் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் அப்படிப்பட்ட இரட்டைக் குழந்தைகளைப் பெற்ற தாயையே நேரில் கண்டுட்டேன்,” என வியந்தாள் சுமித்திரா.

“அப்புறம், எப்படி ஒரு குழந்தையைத் தொலைத்தீங்கள்?”
விநாயகர் அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டார்.

“ஆயிரத்தி தொளாயிரத்தி எண்பத்தி மூன்றின் இனப் பிரச்சினைக்குப்பின் சிங்களப்படை யாழ்ப்பாணத்திற்குள் புகுந்து எங்களை நிம்மதியாக வாழவிடவில்லை. நீங்கள் அவர்கள் செய்த அநியாயங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே! ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்து ஏழில் இந்தியாவின் அமைதிப்படை யாழ்ப்பாணத்திற்குள் புகுந்தது. அவர்களுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையே நடந்த சண்டையிலே எங்கள் வீடு தரைமட்டமாயிற்று. நாங்கள் உயிர் தப்பினது கடவுளின் அருளால் தான். ஒரு அகதி முகாமில் தஞ்சமடைந்தோம். யாழ்ப்பாண மண்ணில் இருந்தால் எங்கள் உயிருக்குத்தான் ஆபத்து என நினைத்த என் கணவர், மத்தவை போல இந்தியாவிற்கு அகதிகளாகப் போக முடிவெடுத்து அதற்கான ஒழுங்குகளையும் செய்தார். என் மூன்று வயது கூட நிரம்பாத குழந்தைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு என் நகைகளையும், மாத்து உடைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு ஒரு அமாவாசை இரவு கொழும்புத்துறை கடற்கரைக்குப் போய்த் தயாராக கடலில் நின்ற தோணிகளில் ஏறினோம். தோணிகள் என்றால் வெறும் மீன் பிடிக்கும் தோணிகள்தான். முன்னம் பிழைப்பிற்காகக் களவாக இந்தியாவிலிருந்த வந்தவங்களை நாங்கள் கள்ளத்தோணி என ஏளனம் செய்தோம். இப்போ நாங்கள் உயிருக்குப் பயந்து கள்ளத் தோணியாக இந்தியாவிற்குள் போறோம் என எங்கள் தமிழரின் விதியை நொந்து கொண்டேன்.”

“ஐயோ ஏன் அப்படி ஆபத்தா... நீங்கள் கொழும்புக்கு வந்து பிலைட் எடுத்துச் சென்னைக்கு வந்திருக்கலாமே?” சுமித்திரா இடை மறித்துக் கேட்டாள்.

“எப்படிக் கொழும்புக்குப் போறது. தண்டவாளமேயில்லை... ரயில் ஓடுவதற்கு. விமானப் போக்குவரத்தும் இல்லை. வாகனத்திலே போகலாமென்றால் வானத்திலிருந்து ராணுவத்தின் குண்டு எப்போ எங்கள் மேல் விழும் எனத் தெரியாத நிலை. கொழும்புத்துறைக் கடற்கரை பக்கத்திலேதான். இரண்டு நாள் பயணத்திற்குப்

பின் தூரத்தில் கொடிக்கரை தெரிந்தது. “அப்பாடா” எனப் பெருமூச்செறிந்தேன், ஆனால் அந்நேரம் கொஞ்சம் வேகமாக வீசி கொண்டிருந்த காற்று புயலாக மாறி, இடியும் மின்னலுடன் மழை கொட்டத் தொடங்கியது. கடல் அலைகள் கொந்தளித்தது. கண் மூடித்திறக்கும் நேரத்தில் எங்கள் தோணி கவிழ்ந்திட்டுது. அவர் கார்த்திகாவையும் நான் கல்யாணியையும் மடியில் அணைத்தப்படி இருந்தோம். நீந்தத் தெரியாத. நான் கடலில் மூழ்கி தத்தளித்த பொழுது ஐயோ கையிலிருந்த கல்யாணியைத் தவறவிட.....” லோகினி உணர்ச்சிவசப்பட்டு வார்த்தைகள் தொண்டைக்குள் சிக்கியன. கண்களிலும் நீர் கோர்த்து தழும்பின. இருபது வருடங்களுக்கு முன் நடந்த சம்பவம் அவள் கண்முன் நிழலாட பேச முடியாது சிறிது நேரம் மௌனமானாள்.

சுமித்திராவும் விநாயகரும் என்ன சொல்லி அவளை ஆறுதல் படுத்துவது எனத் தெரியாது சிறிது நேரம் பேசாதிருந்தனர். அந்தத் தாயின் அகத்தவிப்பை அவர்களால் உணரமுடிந்தது.

“நீங்கள் சஞ்சலப்படுகிறீர்கள். இவ்வளவும் சொன்னது போதும். இந்தாங்கோ தண்ணி குடிங்கோ,” எனச் சுமித்திரா ஒரு டம்ளரில் தண்ணீரை நீட்டினாள்.

அதை வாங்கிக் குடித்தபடி, லோகினி, “இல்லை இதைப் பற்றிப் பேசினாத்தான் என் மனப் பாரம் குறையும். எப்படியோ எங்களோடு தோணியில் வந்தவர்களின் உதவியுடன் நான் உயிர்தப்பினேன். ஆனால் கல்யாணியைப் எங்கு தேடியும் கிடைக்கல்லை. எப்படியோ அரையூர் முகாமுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கு இருந்தபடி எங்கள் குழந்தையைத் தேடினோம். கல்யாணி கிடைக்கவேயில்லை. அவள் உடல் கூடக் கிடைக்கவில்லை.” லோகினி விக்கி விக்கி அழுதாள்.

குழந்தையைப் பறிகொடுத்த அந்தத் தாயின் பாச உணர்வை இன்னுமொரு தாயால் தான் உணர முடியும். சுமித்திரா லோகினிக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து மெதுவாகத் தோளைத் தடவி விட்டாள்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி லோகினி, “என்னாலே கல்யாணியை மறக்கவே முடியாது. கல்யாணியின் வயித்திலே ஒப்பரேசன் செய்தபோது ஏற்பட்ட தளும்பைக் கொண்டு இப்ப கூட என்னால் அவளை அடையாளம் காண முடியும்,” என்றாள்.

விநாயகரும் சுமித்திராவும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் ஒரே அர்த்தத்துடன் பார்த்துக் கொண்டனர். மாதங்கியின் வயிற்றில் இருந்த தளும்பு எப்படி வந்திருக்கும் எனக் கணவனும் மனைவியும் பல முறை குழம்பியிருக்கின்றனர். இப்பொழுது அவர்களுக்கு காரணம் புரிந்துவிட்டது. முப்பத்தைந்து வருட தாம்பத்திய வாழ்க்கையில் அவர்களிடையே கருத்து வேறுபாடே இருந்ததில்லை. இப்போதும் இருவரும் ஒரே முடிவுக்கே வந்தனர்.

“அம்மா லோகினி உங்க இரட்டை குழந்தைகள் பிறக்கும் போது உடம்பின் எந்தப் பகுதி இணைந்திருந்தது என்று சொன்னீங்கள்?” எனக் கேட்டார் விநாயகர்.

“தொப்புளுக்கும் நெஞ்செலும்புக்கும் இடையில் இணைந்திருந்தார்கள். இந்த மாதிரி இரட்டையரை சைபோபாகஸ் (Xiphopagus) என வைத்தியர் சொல்லினம்,” என்றாள் லோகினி.

“அப்படியா.? நாங்கள் உங்களுடைய கதையை கேட்டபின் எங்க.....ளுக்கு ஒரு உ.....ண்மை தெரிய வந்திருக்குது,” எனச் சுமித்திரா தயக்கத்துடன் சொன்னாள். சற்றுத் தள்ளியிருந்த விநாயகர், எழுந்து வந்து சுமித்திராவிற்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். அவர் முகத்தில் பயமும் கவலையும் படர்ந்திருந்தது.

“சொல்லுங்கோ...,” என்ற லோகினி, ஆவலுடன் மூக்குக் கண்ணாடியைத் தள்ளியபடி ஆசனத்தில் முன்னகர்ந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

“மாதங்கி..... எங்களுக்குப் பிறந்த குழந்தை..... இல்லை. எங்களுக்குக் கல்யாணமாகிப் பத்து வருடங்கள் ஆகியும் குழந்தைப் பாக்கியம் இல்லாமல் இருந்தோம். எங்கள் பூர்வீக ஊரான புதுக் கோட்டையில் இருந்த அநாதை ஆசிரமத்திரத்தில் ஒரு ஆண்

குழந்தையைத் தத்தெடுப்போம் எனப் போனோம். போன இடத்தில் ஒரு மூன்று வயதுப் பெண் குழந்தை எங்களைப் பார்த்து கன்னத்தில் குழி விழச் சிரித்தபடி வந்து என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டது. உடனேயே நாங்கள் அந்தக் குழந்தையைத் தத்தெடுப்பது என்று முடிவெடுத்தோம். மாதங்கி..... தான் அந்தக் குழந்தை. அவள் வயிற்றில் வலது பக்கத்தில் ஆப்பரேசன் செய்த தழும்பு இருக்கிறது. குழந்தையைத் தொலைத்த ஒரு தாயின் தவிப்பு, ஏக்கம் எங்களுக்குப் புரிகிறது. ஆகையால் நாங்கள் உண்மையைச் சொல்லிடோம்,” எனக் கூறிய சுமித்திரா பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த கணவன் விநாயகரின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு லோகினியின் முகத்தை ஆவலோடு பார்த்தாள்.

லோகினியின் முகம் ஆயிரம் வார்ட் பல்ப் போல் பிரகாசிக்க, “நான் கடலில் துலைத்த குழந்தை மாதங்கியா இருக்குமோ என அவளைக் கண்டவுடனே ஒரு ஐமிச்சம். உங்களிடம் என் சோகக் கதையைச் சொன்னேன். நீங்களும் எல்லா உண்மையையும் சொல்லிடீங்கள். என் குழந்தை கல்யா.....மாதங்கியைப் பாசத் திற்கும், படிப்பிற்கும், எந்தக் குறையும் வைக்காமல் வளர்த்திருக்கிறீங்கள். உங்களுக்கு நான் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறேன்,” என்றவள் சுமித்திராவின் இரண்டு கரங்களையும் ஆதரவாக பற்றிக் கொண்டாள். புடைவைத் தலைப்பால் கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டாள்..

“அம்மா லோகினி, தயவுசெய்து மாதங்கியை எங்களிடமிருந்து பிரித்துக் கூட்டிக்கொண்டு போயிடாதேங்கோ.” விநாயகர் குரல் நடுங்க, முகம் வெளுக்க, கண்களில் நீர் தளும்பி வழியக் கேட்டார்.

“எப்படி ஐயா. மாதங்கி உங்கள் மகள். அன்பைக் கொட்டி வளர்த்திருக்கிறீங்கள், எந்தக் குறையும் வைக்காது அவளை இந்த நிலமைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறீங்கள். நான் அவளைப் பெத்தவள் மட்டும் தான். அவளை அரவணைத்து, நல்லது கெட்டது எல்லாத்துக்கும் துணையாக நின்று வளர்த்த அப்பா அம்மா நீங்கள் தானே? அவள் நல்லாயிருக்கிறாள். இது போதும். ஆனால் நான் அடிக்கடி அவளை வந்து பாத்திட்டுப் போகலாமா? நீங்களும்

கொழும்புக்கு வந்தா எங்களுடன் தங்க வேணும்,” எனக் கண்களில் நீர் துளிர்ச் கூறினாள்.

“கட்டாயம். நாங்கள் அவள் சொந்தப் பெற்றோர் இல்லை என மாதங்கி அறிந்தால் மனம் ஓடிந்து போவாள். இப்போதைக்கு இந்த உண்மை அவளுக்குத் தெரிய வேண்டாமே,” என இழுத்தாள் சுமித்திரா.

“ஆமாம் அது தான்..... நல்லது,” என்றார் விநாயகர்.

“ஓமோம் சொல்ல வேண்டாம். காலம் உண்மையை வெளிப்படுத்தினால் சரி. இல்லையேல் இப்படியே இருந்திட்டுப் போகட்டும்,” என்றாள் லோகினி.

“எங்கள் மனநிலமையை உணர்ந்து, மதித்து நடந்து கொள்ளுறீங்கள். உங்களுக்கு நல்ல மனசு. ஆமா நீங்கள் அகதி முகாமிலிருந்து எப்போ சிலோன் திரும்பினீங்கள்?” எனக் கேட்டார் விநாயகர்.

“அகதி முகாமில் ஒரு வருடம் தான் இருந்தோம். இந்திய படை வடக்கை விட்டு போய்விட்டனர் என்று கேள்விப்பட்டதும் எங்க ஊருக்கே திரும்பிப் போயிட்டோம். கஷ்டமென்றாலும் சொந்த ஊர் போல வருமா? ஆனால் விதி எங்களை எங்கே விட்டது. ஏதோ வேலையா டவுனுக்கு போயிருந்த கணவர் குண்டடிபட்டு இறந்து போனார். எந்தத் துணையுமில்லாமல் இருந்த எங்களை என் அண்ணன் தன்னோடு கொழும்புக்கு வரச்சொல்லிக் கூட்டிக் கொண்டு போனார். நான் கல்யாணம் கட்ட முன் டீச்சராக வேலை பார்த்தபடியால் ஒரு பள்ளிக்கூடத்திலே டீச்சராக வேலை செய்து ஒருவாரு வாழ்க்கையை ஓட்டி இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறோம்.”

“உங்கள் லைஃபிலே ஒன்று மாறி ஒன்றா கஷ்டங்களை தான் அனுபவித்திருக்கிறீர்கள். ஆமா, கார்த்திகாவிற்குத் தனக்கு ஒரு இரட்டைப் பிறவி இருந்தது தெரியுமா?” எனக் கேட்டார் விநாயகர்.

“கல்யாணியைத் துலைத்த பின், கல்யாணி, கல்யாணி வேணும் எனக் கேட்டுக் கார்த்திகா அழுதாள். கல்யாணி சாமிட்டே

போயிட்டா இனி வரமாட்டாள் என நாங்கள் நம்பினதையே அவளுக்குச் சொன்னோம். அவளும் கேப்பதை விட்டு நாளடைவில் கல்யாணியை மறந்திட்டா. ஏன் கல்யாணியை நினைவுபடுத்துவான் என்று நாங்களும் கல்யாணியைப் பற்றி வீட்டிலே கதைப்பதில்லை. எங்களிடமிருந்த எல்லா போட்டோக்களும் வீட்டோடு சேர்ந்து அழிந்து போச்சு. ஆகையால் கார்த்திகா தனக்கு ஒரு இரட்டைப் பிறவி இருந்ததென்பதை மறந்திட்டா போல. மாதங்கியை கண்டதும் அவளுக்கு கல்யாணியின் நினைவு வரவில்லையே,” என்றாள் லோகினி.

“அப்படியா?”

“எனக்கு நேரமாகுது. கார்த்திகாவிற்கு வாற தையில கல்யாணம். நீங்கள் கட்டாயம் வரவேணும். மாதங்கியும் கூட்டிக் கொண்டு வாங்கோ. இன்னும் இரண்டு மாதம் தான் இருக்கு. நிறைய வேலையிருக்கு. கல்யாணத்திற்குத் தேவையான சாரி நகைகள் எடுக்க மாப்பிள்ளையின்ட அப்பா அம்மாவோடு தான் சென்னைக்கு வந்தனான். அப்ப நான் போட்டு வாறன்,” எனக் கூறியபடி புறப்பட்டாள்.

“நீங்கள் வந்ததில் சந்தோஷம். சென்னையில் உங்களுக்கு ஏதாவது வேணுமென்னா தயங்காமல் கேளுங்கோ,” எனச் சொல்லி லோகினியை வழியனுப்பி வைத்தனர் விநாகர் தம்பதிகள்.

வெளியே புறப்பட்டுப் போன மாதங்கி ஒரு முக்கியமான கடிதத்தை எடுப்பதற்காக வாசற்கதவைத் திறந்துக் கொண்டு உள்ளே வரவும், “மாதங்கி எங்களுக்குப் பிறந்த குழந்தை இல்லை”, எனச் சுமித்திரா சொல்லுவதைக் கேட்டு வாசலோடு நின்றாவிட்டாள். தான் லோகினியின் மகள், கார்த்திகா தன்னுடன் ஒட்டிப் பிறந்த இரட்டைப் பிறவி என்ற எல்லா உண்மையையும் கேட்டுவிட்டாள். அதிர்ச்சியில் நிலைகுலைந்து போனாள். அவர்கள் பேசிக் கொண்டதைக் கேட்கக் கேட்க அவள் இதயம் படபடவென அடித்துக் கொள்ள ஒரு கையால் நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டாள். ஒரு விதமான குளிர்ந்த நடுக்கம் காதுக்குப் பின்னால் தொடங்கி முதுகு வழியாக ஓடியது. மாதங்கியின் முகம் வெள்ளரிக்காய் போல்

வெளுத்தது. அவள் சர்வ அங்கமும் வியர்த்துக் கொட்டியது. முழங்கால்கள் நடுங்கின. நிற்கமுடியாமல் வாசலுக்குள் இருந்த நாற்காலியைப் பிடித்துக்கொண்டாள். உள்ளே லோகினி விடை பெறுவது கேட்டதும், அவர்கள் பேசியது அவளுக்குக் கேட்டிருக்கும் என தெரிந்துவிடக் கூடாதென்பதற்காகச் சட்டென்று வெளியேறி விட்டாள். வீதியில் வந்த ஆட்டோவொன்றை மறித்து ஏறிக் கொண்டாள்.

“எங்கே அம்மா?” ஆட்டோக்காரன் கேட்டான்.

“நே.....ரே போங்க,” எனப் பதில்ளித்தாள். காதலிலே தோல்வி. அந்த வலியால் ரணமான உள்ளத்தின் காயம் ஆறமுன் இந்த அதிர்ச்சி. பேதைப் பெண் பேதலித்துப் போனாள்.

வானத்தில் மேகம் கறுத்துக் கிடந்தது. மழைக் குணமாக விருந்தது. பகல் பொழுதில் பூமியைப் பொசுக்கி விடுவது போல் எரித்த சூரியனின் வெப்பம் தணிந்திருந்தது. முன்னால் தெரு விளக்கு வெளிச்சத்தில் ரோடு பளிச்சென்று தெரிந்தது. ரோட்டுக் கரைச் சிறு பெட்டிக் கடைகள், மாட்டுவண்டிகள், மிதிவண்டிகள், நடைபாதையில் மனிதர் எனக் கடந்து ஆட்டோ வேகமாகச் சென்றது. மாதங்கியின் கண்களுக்கு இது எதுவுமே தெரியவில்ல. நேர் எதிரா வீசிய குளிர்மையான காற்று வியர்வையால் நனைந்திருந்த அவள் முகத்தையும் உடலையும் வருட மனதிற்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக விருந்தது.

முகத்தில் வடிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, “அண்ணே, நுங்கம்பார்க்கம் ஸ்டெர்லிங் ரோட்டுக்குப் போங்கோ,” எனக் கூறி சிநேகிதி சிநேகாவின் விலாசத்தைக் கொடுத்தாள்.

வாசற்கதவைத் திறந்த சிநேகா, கலைந்த முடியும், வாடிய முகமும் ஆகக் கண்களில் கண்ணீர் ததும்ப நின்ற மாதங்கியைக் கண்டதும் திகைத்துப் போனாள்.

“என்ன மாதங்கி என்ன ஆச்சு? உள்ளே வா,” என தோளில் கையைப்போட்டு அணைத்தப்படி தன் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

சிநேகாவின் படுக்கையில் அமர்ந்த மாதங்கி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். மாதங்கிக்கு பக்கத்தில் அமர்ந்து அவள் முதுகை வாஞ்சையோடு தடவினாள் சிநேகா. அழுது தீர்க்கட்டும் என எதுவுமே கேட்காமல் பேசாமல் இருந்தாள்.

மனம் இலேசாக மட்டும் அழுத மாதங்கி, “ஐயோ... சிநேகா என் பிறப்பைப்பற்றிய உண்மை எனக்கு இப்ப கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்புதான் தெரிய வந்தது” எனக் கூறியபடி சுரிதார் துப்பட்டாவால் முகத்தைத் துடைத்து, மூக்கையும் சீறித் துடைத்துக் கொண்டாள்.

வாயைப் பிளந்தபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்த சிநேகா, “என்னடி சொல்றாய்?” என்றாள்.

“ஆமான்டி. என்னை மூன்று வயதுக் குழந்தையாக, அம்மாவும் அப்பாவும் புதுக்கோட்டை அநாதை ஆச்சிரமத்திலிருந்து எடுத்து வளர்த்திருக்கிறார்கள். சிலோனில் பிரச்சினை மூட்டம், உயிருக்குப் பயந்து என்னைப் பெற்ற பெற்றோர் மீன்பிடித் தோணியில் இராமேசுவரம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்களாம். வழியில் தோணி கவிழ்ந்து, விபத்தில் என்னை மட்டும் காணவில்லையாம். விதி என்னைக் கொண்டே ஒரு அநாதை ஆச்சிரமத்திலே சேர்த்திருக்கிறது. அதிலே விசேஷம் என்னவென்றால் என்னைப் போலவேயிருக்கும் கார்த்திகா என்னோடு ஒட்டிப்பிறந்த இரட்டைப் பிறவியாம்.”

“சினிமாவிலே வாரமாதிரி அல்லவா இருக்கு உன் கதை? இதை எல்லாம் யார் உனக்குச் சொன்னாங்க?” சிநேகா கேட்டாள்.

“என்னைப் பெற்ற அம்மா, என் அப்பா அம்மாவிடம் எல்லா விவரமும் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை அவர்களுக்குத் தெரியாமல் நான் கேட்டிட்டேன். இந்த உண்மை எனக்குத் தெரியாமல் இருப்பது தான் நல்லது என அவர்கள் முடிவெடுத்தபின், நான் அங்கே நிற்கமுடியவில்லை. எங்கே போவதெனத் தெரியாமல் நேரே உன்னட்ட வந்திட்டேன்.”

“நீ செய்ததுதான் சரி. பாவம் நீ. முதலில் காதலில் ஏமாற்றும், இப்போ உன் பிறப்பைப் பற்றிய அதிர்ச்சி. இந்த இளம்வயதிலே நெஞ்சிலே சுமக்க முடியாத வேதனைகளை சுமக்க வேண்டி யிருக்கிறதே!”

“சினேகா, முதன்முதலாகக் கார்த்திகாவைப் பார்த்ததும் எங்கள் உருவ ஒற்றுமை எனக்கு அதிர்ச்சியாகவிருந்தது. அவளைத் தான் மாதவன் காதலிக்கிறான் எனத் தெரிந்தும் அவள் மேல் பொறாமை ஏற்படவில்லை. அவளோடு பழகப் பழக ஏதோ உயிர்ப்பந்தம் ஒன்று அவள் பால் ஈர்த்தது. லோகினி அம்மாவைக் காணும்போது எல்லாம் ஏதோ ஒரு பாசம், ஏக்கம் என் நெஞ்சை வாட்டியது. அப்போ அதற்கெல்லாம் காரணம் தேடவில்லை. இப்போது எல்லாத்திற்கும் விடை கிடைத்துவிட்டது. அம்மாவும் அப்பாவும் என்னை ஆசிரமத்திலிருந்து எடுத்து தங்கள் பிள்ளையாக வளர்க்காவிட்டால் நான் ஒரு அநாதையாக அல்லவா வளர்ந்திருப்பேன்? என் அம்மாவையும் அப்பாவையும் விட்டு... நான் ஒரு நாளும் போகமாட்டேன். அவர்கள்தான் என் பெற்றோர்.” பேசும் போது மாதங்கியின் உதடுகள் துடித்தன. கண்களில் திரும்பவும் நீர் திரையிட்டது.

“மாதங்கி உன் பிறப்பைப் பற்றிய உண்மை, அதோடு நீ ஓட்டிப் பிறந்த இரட்டைப் பிறவி என எல்லாவற்றையும் ஒரேயடியாக கேட்டு உன் மனசு கலங்கிப் போயிருக்கிறது. உன் மனநிலை எனக்குப் புரியுது. காலம் போகப்போக இதை நீ ஏற்றுக்கொள்வாய்” என அவளைச் சமாதானப்படுத்தினாள் சினேகா.

“ஆமாம் சினேகா, விதியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மற்றவர்களுடன் விதியைப் பற்றி பேசியிருக்கிறேன். ஆனால் விதி இப்படி என் வாழ்க்கையிலே விளையாடும் என நான் நினைக்கவே யில்லை,” என்றாள் மாதங்கி.

“மாதங்கி இதையெல்லாம் மனசிலே போட்டு வேதனைப் பட்டுக் கொண்டிருக்காதேயடி. யு கொட்டு பி ஸ்றொங் (you've got to be strong) நீ எப்பவும்போல உன் அப்பா அம்மாவோடு சந்தோஷமாயிரு,” என ஆறுதல் சொன்னாள் சினேகா.

சினேகா, மாதங்கியை வற்புறுத்தி இரவு டிபன் உண்ண வைத்து, வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தாள்.

வீட்டுக்கு வந்த மாதங்கி, “அம்மா நான் சினேகா வீட்டிலே சாப்பிட்டிட்டேன். ஒரே களைப்பாயிருக்கு. நான் படுக்கப் போறேன்,” எனக் கூறிவிட்டு நேரே தன் அறைக்குப் போய்விட்டாள்.

இரவு படுக்கை உடைகளை அணியப் போனவள், நிலக்கண்ணாடி முன் நின்று தன் வயிற்றின் வலது பக்கத்தில் இருந்த தழும்பை இலேசாகத் தடவிப் பார்த்தாள். இந்தத் தழும்பு எப்படி வந்தது எனத் தாயிடம் சிறுவயதில் கேட்டதற்கு, ‘நீ கீழே விழுந்து ஆழமான வெட்டுக்காயம், தையல் போட வேண்டியிருந்தது,’ என்று சொல்லி மழுப்பிவிட்டாள். பாவம் அம்மா, அவளுக்கே இந்தத் தழும்பு எப்படி வந்ததென்று தெரியாதுதானே. தழும்பை தடவியபடியே, ‘இவ்விடத்திலே தானே என் சதோதரி கார்த்திகாவுடன் சேர்ந்து எங்கள் தாயின் வயிற்றிலும், பிறந்த பின் ஒரு வருஷம் சதையும் சதையும் சேர்ந்து இருந்திருக்கிறோம்,’ என நினைக்க அவள் உடம்பின் குருதி ஓட்டம் தூண்டி விரைவுபட்டு உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்செறிந்தது.

அடுத்த நாளே மாதங்கி சென்னையிலுள்ள அறிவகத்திற்குச் சென்று இரட்டைப்பிறவிகள் பற்றியும், அவர்கள் குணாதிசயங்களைப் பற்றியும் புத்தகங்களிலும் இணையத்தளத்திலும் ஆராய்ச்சி செய்தாள். தன்னுடைய வாழ்க்கையில் நடந்த சில சம்பவங்களின் உண்மை இப்போது புரியத்தொடங்கியது.

கார்த்திகாவின் வலதுகையில் ஒரு மெல்லிய கீறல் போன்ற காயத்தை மாதங்கி அவதானித்திருந்தாள். அதற்கும் தனக்கும் தொடர்பு இருக்குமோ என்னும் சந்தேகம். உடனே கார்த்திகாவின் அலைபேசியின் எண்ணெய் அழுத்திப் பேசினாள். லோகினி அம்மா தங்களை வந்து பார்த்ததைப் பற்றியும் கலியாண ஏற்பாடுகளைப் பற்றியும் பேசிவிட்டு, “கார்த்திகா உன் வலது கையில் இருக்கிற தழும்பு எப்போ எப்படி ஏற்பட்டது?” எனக் கேட்டாள்.

“அதுவா? ஒரு வருஷம் இருக்கும் என நினைக்கிறேன். கடைக்குப் போட்டு வரேக்கே படிக்கட்டில் தடுக்கி விழுந்திட்டேன்.

முழங்கையடியில் பெரிய வெட்டுக்காயம். தையல் கூடப் போட்டவை. ஏன் கேக்கிறாய்?”

“இல்லை எங்கள் பேச்சைவிட இந்தத் காயத்தையும் கொண்டு எங்களை யார் யார் என்று மட்டுக்கட்ட முடியுமல்லவா? வேறு என்ன வேறுபாடுகள் இருக்கும் என நினைக்கிறீர்கள்?” எனக் கேட்டாள் மாதங்கி.

மறுமுனையில் கார்த்திகா “வேறே... ஆ... எனக்குப் பன்னிரண்டு வயதிலே அபென்டிக்ஸ் ஒபரேசன் செய்த தழும்பு இருக்கிறது. அதை விட வயித்தின் இடது பத்தத்திலே ஒரு பெரிய தழும்பு இருக்குது. நான் இரண்டு வயதா இருக்கும் போது கீழே விழுந்து ஏற்பட்ட காயமாம் என அம்மா சொன்னா,” என்றாள்...

“ஹலோ! ஹலோ! மாதங்கி என்ன பேச்சைக் காணோம்,” எனக் கேட்டாள் கார்த்திகா.

யோசனையிலிருந்து விடுபட்ட மாதங்கி, “இல்லை லைன் கிளியர் இல்லை. நாளைக்குத் திரும்பவும் பேசுவோம்,” என அலைபேசியை துண்டித்தாள்

‘அப்போ, ஒரு வருடத்திற்கு முன் அடி எதுவும் படாமால் நான் கைவலி என துடித்த அதே நேரம் கார்த்திகா படிக்கட்டில் விழுந்து தையல் போட வேண்டி வந்திருக்கிறது. ஒட்டிப்பிறந்த இரட்டையர்கள் பல கிலோ மீட்டர்களுக்கு அப்பால் இருந்தாலும் ஒருவர் அனுபவிக்கும் அதே உணர்வுகளை அனுபவிப்பார்கள் எனச் சான்றுகள் இருப்பதாக இணையத்தளத்தில் பார்த்தேனே? அதைப்போல் கார்த்திகா மாதவனைக் காதலிக்க ஆரம்பித்ததும் என்னை அறியாமல் ஏதோ ஒரு சக்தி என்னைக் கொழும்புக்கே போக வைத்திருக்கிறது. மாதவனைக் கண்டதும் முன்னம் அறிமுகமானவர் போன்ற உணர்வு. அதோடு அவரைக் காதலிக் கிறேன் என்னும் உணர்வு. ஆனால் மாதவன் கார்த்திகாவைத் தான் காதலிக்கிறான். எனக்கு அவர் மனதில் இடமேயில்லை. அவர் கார்த்திகாவை மணக்கப் போறார். அவர் மேல் உள்ள காதலை வளர்க்கிறதை விட்டு, யதார்த்தத்தை உணர்ந்து நடக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திலிருக்கிறேன்.’

அன்று மாலை லோகினி அம்மா அவர்களைப் பார்க்க வந்தாள். “ஞாயிற்றுக்கிழமை என்றபடியால் எல்லாரும் வீட்டிலே தான் இருப்பீங்கள். எனக்குத் தெரியும், அதுதான் உங்களைப் பாத்திட்டுப் போகலாம்,” எனச் சென்னாள்.

மாதங்கி முதல் நாள் வரவேற்ற அதே ஆவலோடு லோகினி அம்மாவை வரவேற்றாள். ‘பத்து மாதம் என்னைத் தன் வயிற்றில் சுமந்து ஈன்றெடுத்த தாய் இவள்தானே. தன் உதிரத்ததைப் பாலாகச் சுரந்து தந்தவளும் இவள்தானே. அவள் மார்பை அணைத்தபடி எத்தனை முறை பால் குடித்திருப்பேனோ.’ இந்த எண்ணம் மனதில் ஓடவும் அவள் உடல் புல்லரித்தது. ஆனால் தன் உணர்வுகளை வெளியே காட்டாது இயல்பாகவே நடந்து கொண்டாள்.

‘என் மகள் கல்யாணி கிடைச்சிட்டாள். அவளைக் கண்ட முதல் நாளே அவள் என் மகள் எனத் தெரிந்துவிட்டது. அன்றும் என்னால் மகள் என்ற உறவோடு அணைக்க முடியவில்லை இன்றும் அதே நிலைதான். அவளைப் பெற்ற தாய் நான்தான் எனத் தெரிந்தால் எப்படி நடந்துகொள்வாளோ?’ என நினைத்த லோகினியும் வெளியில் எதுவுமே காட்டாது, “மாதங்கியுடன் அம்மா, அப்பா எல்லாரும் கார்த்திகாவின் கல்யாணத்திற்கு வர வேணும். ஒரு வாரத்திற்கு முன் வாங்கோ. எங்கள் வீட்டிலேயே தங்கலாம்,” என்றாள் லோகினி.

“நல்லது. ஒரு வாரத்திற்கு முன்னதாகவே வந்திடுறோம். ஆனால் எங்களுக்கு உங்க வீட்டுக்குப் பக்கத்திலே ஒரு ஹோட்டலில் ரும் புக் பண்ணிடுங்கோ. அது தான் எங்களுக்கு சௌகரியமாகவிருக்கும். குறை நினைக்க வேண்டாம்,” என்றார் விநாயகர்.

“சரி புக் பண்ணேன். மாதங்கிக்கு எப்ப கல்யாணம்? மாப்பிள்ளை பார்க்கிறீங்களா?” எனக் கேட்டாள் லோகினி.

விநாயகர் தம்பதிகள் பதிலளிக்க முன் மாதங்கி முந்திக் கெண்டு, “முதல்லே கார்த்திகா கல்யாணம் முடியட்டும். அதற்கப் புறம் எனக்கு மாப்பிள்ளை பாருங்கோ,” என அந்தப் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள்.

சுமித்திராவும் விநாயகரும் கவலையோடு ஒருத்தரை ஒருத்தர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

கார்த்திகாவின் கல்யாணத்திற்கு ஒரு மாதந்தான் இருந்தது. மாதங்கிக்கும் தங்கள் இருவருக்கும் சேர்த்து விநாயகர் விமான சீட்டும் வாங்கி ஆசனமும் புக் பண்ணியிருந்தார். தீரென ஒருநாள் மாதங்கி வயிற்று வலியெனத் துடித்தாள். வீட்டில் கை மருந்து கொடுத்துப் பார்த்தும் வலி குறையவில்லை. பெற்றோர் அவளை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அங்கே எல்லா பரிசோதனையையும் செய்துவிட்டு அவள் உடலில் எந்தப் பிழையுமில்லை என வைத்தியர்கள் கூறிவிட்டனர். மேலும் அவளுடைய பழைய ரிபோர்ட்டுகளைப் பார்த்துவிட்டு இது மனநிலை சம்பந்தமானது எனவும் கூறினர். மருந்து கொடுத்திருந்தபடியால் வயிற்றுவலி சற்றுக் குறைந்திருந்தது.

மாதவிக்கு தன் வயிற்று வலிக்கு என்ன காரணம் எனப் புரிந்துவிட்டது. படுக்கையில் இருந்தபடியே தன் அலைபேசியில் லோகினி அம்மாவை அழைத்தாள்.

“லோகினி அம்மா எப்படியிருக்கிறீங்கள்?” எனக் கேட்டாள்.

மறுமுனையில் லோகினி அழுகைக்கிடையில், “ஐயோ மாதங்கி கார்த்திகாவின் கிடனியிலே ஏதா கோளாறாம். அவள் யூரின் போகாமல் வலியிலே துடிக்கிறா. அவளுக்குக் கிடனி டிரான்ஸ்பிலான்ட் (transplant) செய்ய வேணுமாம்,” என்றாள்.

“ஐயோ!” என்ற மாதங்கியால் அலைபேசியை சரியாகப் பிடிக்க முடியவில்லை. இரு கைகளாலும் பற்றிக்கொண்டாள். “நான் உடனே புறப்பட்டு வந்திருவேன்,” என்றவள் அலைபேசியைத் துண்டித்தாள். அந்நேரம் விநாயகரும், சுமித்திராவும் அறைக்குள் வந்தனர்.

மாதங்கி வயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு, “அம்மா லோகினி அம்மாவோட இப்பதான் பேசினேன். கார்த்திகாவின் இடது கிடனியில் ஏதோ பிரச்சினையாம். யூரின் போகாமல் வலியிலே துடிக்கிறாளாம். அவளுக்கு கிடனி டிரான்ஸ்பிலான்ட் பண்ணணுமாம் இல்லையேல்..... உயிருக்கு ஆபத்தாம். நான் உடனே கொழும்பு

போகணும்,” என்று தொட்டம் தொட்டமாகத் சொன்னவளின் கண்கள், தாயின் கண்களைச் சந்தித்தன. சமித்திராவும் கார்த்திகாவிடற்கு கிடனி டிரான்ஸ்பிலான்ட் என்றதும் ஏன் இப்படி உடனே போகணும் என்கிறாள்? அப்படின்னா தன் பிறப்பைப் பற்றிய உண்மை தெரிந்துவிட்டதோ? யார் சொல்லியிருப்பார்கள்? தாயின் கண்களில் திடீர் பயத்தையும் ஏன் என்ற கேள்வியையும் கண்டாள் மாதங்கி.

“அம்மா!..... எனக்கு எல்லா உண்மையும் தெரியும். அன்றைக்கு, லோகினி அம்மாவும், அப்பாவும், நீங்களும் பேசிக் கொண்டிருந்த நேரத்திலே வெளியே போயிருந்த நான் ஒரு கடிதம் எடுப்பதற்காக வந்தேன். எல்லா உண்மையையும் கேட்டிட்டேன். உங்க விருப்பப்படியே தெரிந்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.”

இதைக் கேட்ட சமித்திரா ”ஐயோ மாதங்கி! உண்மை தெரிந்ததும் உன் மனசு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கும்?” என்றவள் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த மகளை இறுக அணைத்தபடி பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

தாயின் தோள் மேல் சாய்ந்தபடி மாதங்கி, “ஆமாம் அம்மா. சிறீலங்காவின் உள்நாட்டுப்போரால் ஆயிரக்கணக்கானோர் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். நான் மட்டும் என்ன விதிவிலக்கா? நீங்களும் அப்பாவும் என்னை அநாதை ஆசிரமத்திலே இருந்து எடுத்து உங்க மகளாகச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்க்காவிடில் நான் ஒரு அநாதையாகவே இருந்திருப்பேன். அந்த விதத்தில் நான் அதிர்ஷ்டசாலி. இருபது வருஷத்துக்கும் மேலாகப் பாசத்தை ஊட்டி வளர்த்திருக்கிறீர்கள். சிறு வயதுமுதல் எனக்குத் தெரிந்த பாசமுள்ள அப்பா அம்மா நீங்கள் மட்டுந்தான். வேறு ஒரு தாய்க்கோ தந்தைக்கோ என் மனசிலே இடமில்லை. உங்களைப் பிரிந்து என்னால் வாழ முடியாது. நீங்கள் இருவரும் தான் என் பெற்றோர். ஆனால் கார்த்திகா என்னோடு ஒட்டிப் பிறந்தவள். அவளுக்கு ஒரு ஆபத்தென்றால் என் மனமும் உடம்பும் தாங்காது,” எனத் தாயின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சிக் கேட்டாள் மாதங்கி. உடல் வலியாலும் மன வேதனையாலும் அவள் முகம் வாடிக் களையிழந்திருந்தது.

“என்ன கார்த்திகாவிற்ரு வந்திருக்கும் கிடனி வியாதி போல் உனக்கும் வந்திருக்கோ?”

“இல்லை அம்மா,” என ஒட்டிப் பிறந்த இரட்டைப் பிறவி களைப் பற்றித்தான் அறிந்த உண்மைகளையும் சொல்லி, தான் முன்னம் காரணமில்லாமல் வயிற்றையும் கையையும் பிடித்துக் கொண்டு அழுததெல்லாம் இதனால் தான் என்பதையும் விளக்கிச் சொன்னாள் மாதங்கி.

தொடர்ந்து, “அம்மா, கார்த்திகாவும், நானும் ஒரு தாயின் ஆழமான கரு அறையினுள் ஒன்பது மாதம் ஒன்றாயிருந்திருக்கிறோம். ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி ஒரே மூலவளத்தை, நீர்மத்தை, சிரிப்பைப் பகிர்ந்தோம். எங்கள் சிரிப்பால் மற்றவரின் இதயத்தையும் உள்ளத்தையும் சிரிக்க வைத்தோம். பேச்சேயில்லாமல் எங்கள் உலகத்தை ஒளிமயமாக்கினோம். நாங்கள் பேசவில்லை. எதற்காக ஒருவர் தனது கைகள் கால்களுடன் அல்லது தலையுடன் பேசினும். நான் வேறு அவள் வேறு இல்லை. அவள் என்னில் ஒரு பகுதி. நான் அவளின் ஒரு பகுதி. அவளுக்கு ஒண்ணு என்றால் என் மனசும் உடலும் தாங்காது. இதோ பார்க்கறீங்களே,” என வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டாள். “தயவு செய்து என்னைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்,” எனத் தாயின் கைளைப் பிடித்துக்கொண்டு மன்றாடினாள்.

இப்படி மாதங்கி சொன்னதும் மகளின் மனநிலையை பார்த்து விநாயகர் தம்பதிகள் குழம்பிப் போயினர்.

“மாதங்கி நீ எங்கள் மகள். உன் உணர்வுகள் எங்களுக்குப் புரிகிறது. நீ தனியே போக வேண்டாம். கூடவே நாங்களும் வாறோம்,” என்று கூறிய சுமித்திரா மகளை வாரி அணைத்து உச்சியில் முத்தமிட்டாள். இருவர் கண்களிலும் நீர் கோர்த்து கன்னங்களில் வழிந்தது.

எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த விநாயகர், ஆமாம். நாங்கள் எல்லோரும் போவோம்,” என்றவர் மாதங்கியை அணைத்து உச்சியில் முத்தமிட்டார்.

“உங்களைப் போன்ற பெஸ்டு அப்பா கிடைப்பதற்கு நான் கொடுத்து வைத்தவள்.” அவள் குரல் தழு தழுத்தது.

அவர்களுடைய அதிர்ஷ்டம் அடுத்த நாளே பயணிக்க ஏயர் இந்தியா விமானத்தில் மூன்று ஆசனங்கள் கிடைத்தன. மாதங்கியை மருத்துவமனையை விட்டு நேரே விமான நிலையத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுவது என முடிவெடுத்திருந்தனர்.

மாதங்கியின் விஷயம் கேள்விப்பட்டு அவளைப் பார்க்க சிநேகா மருத்துவமனைக்கு வந்தாள். எல்லா விஷயமும் கேட்ட சிநேகா, “என்னைத் தப்பா எடுத்துக்கொள்ளாதே. கார்த்திகா உயிர் பிழைப்பது கஷ்டம் என சொல்லுகிறார்களே.....”, “அப்போ.....” எனத் தயங்கித் தயங்கிக் கேட்டாள்.

வயிற்று வலியாலும் கார்த்திகாவின் நிலமையையும் கேட்டு அழுது சிவந்த கண்களுடன் சிநேகாவை முறைத்துப் பார்த்தாள் மாதங்கி.

“சிநேகா, ஏன் இப்படியெல்லாம் உன் எண்ணம் போகுது என்பது எனக்குத் தெரியும். உனக்கு என் சந்தோஷம் தான் முக்கியம். ஆனால் நான் அப்படி நினைக்கவேயில்லை. கார்த்திகா சீக்கிரம் சுகமாக வேணும். அவளும் மாதவனும் கல்யாணம் கட்டி பல வருடங்கள் சந்தோஷமாக வாழ வேணும்,” என சிநேகாவின் அந்தப் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள் மாதங்கி.

பண்டாரநாயக்க சர்வதேச விமான நிலையத்தில் இறங்கி, வெளியே வந்தனர், விநாயகரின் குடும்பத்தினர். விமான நிலைய டக்ளி ஒன்றை ஒழுங்குபடுத்தி நேரே கிரீலன்ட்ஸ் ஹோட்டலுக்குப் போய்க் குளித்து உடை மாற்றிக்கொண்டனர். வயிற்று நோவுக்கு குளுசை எடுத்திருந்தாலும் மாதங்கி மெதுவாக முன்கிண்படியே இருந்தாள்.

கொழும்பு ‘அப்பலோ’ மருத்துவமனைக்குச் செல்ல, ஒரு ஆட்டோவை வழிமறித்து ஏறிக்கொண்டனர். மூவரும் எதுவுமே பேசவில்லை, ஆனால் அவர்கள் மனதில் பதிலே கிடையாத பல கேள்விகள். சுமித்திரா மெல்ல பக்கத்தில் இருந்த மகளின் கையை எடுத்து தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டாள். மாதங்கியின்

கண்களைச் சந்தித்த சுமித்திராவின் கண்களில் 'அடுத்து நீ என்னச் செய்யப் போகிறாய்' என்ற கேள்வி தேங்கி நின்றது.

மருத்துவமனையை அடைந்த மாதங்கி, கார்த்திகா இருக்கும் அறை எது எனவறிந்து கொண்டு நேரே அங்கு போனாள். சுமித்திரா வும் விநாயகரும் அவளைப் பின்தொடர்ந்தனர். அவர்களால் அவளைப் பின் தொடர்வதைவிட வேறு ஏதும் செய்யமுடியவில்லை. மாதங்கியின் மனம் செய்கை எல்லாம் கார்த்திகாவைக் காப்பாற்றும் ஒரே நோக்கோடு இயங்கியது.

அறைக்கு வெளியே, இரண்டு நாள்களாக சவரம் செய்யாது கருகருவென முகத்தில் வளர்ந்த தாடியுடன் மாதவன் அமர்ந்திருந்தான். வியர்வைத் துளிகள் சிறு பனித்துளி போல், மிளகு நிறத்தில் கரகரத்த அவன் மேற்சொண்டின் மேல் துளிர்ந்திருந்தது. கலைந்த தலைமுடியும், கசங்கிய உடைகளுடனும், நித்திரையில்லாமல் சிவந்த கண்களுடனும் இருந்தான். மாதங்கியின் மனதை ஏதோ கசக்கிப் பிழிந்தது. மாதவன் மேல் வைத்திருந்த காதல் கட்டு மீறி மாதங்கியின் மனதில் பொங்கி வழிந்தது. அவனை அணைத்துக் கவலைப்பட வேண்டாம். எல்லாவற்றையும் நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன் எனக் கூற வேண்டும் போலிருந்தது. எனினும் தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டாள். ஆனால் கண்களில் திரண்ட கண்ணீரை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

அவளைக் கண்ட மாதவன், "மாதங்கி எப்படி இங்கே?" ஆச்சரியத்தில் கண்கள் விரியக் கேட்டான்.

"அதெல்லாம் சொல்றேன் மாதவன், முதல்லே கார்த்திகா விற்கு உடம்பு எப்படி?" என அவசர அவசரமாகக் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி கேட்டாள் மாதங்கி.

"ஐயோ அவள் உயிர்பிழைப்பதே கஷ்டமாம். எனக்கு இப்பதான் தெரியும் அவள் ஒரு கிட்னியோடு தான் பிறந்தாளாம். அந்த ஒரு கிட்னியும் இப்போ மோசமான நிலையில் இருக்குதாம். இருபத்தி நாலு மணித்தியாலம் டைம் குடுத்திருக்கினம். அதற்கிடையில் அவளுக்குப் பொருந்துற மாதிரி கிட்னி எப்படி கிடைக்கும். ஐயோ மாதங்கி, கார்த்திகா எங்களை எல்லாம் விட்டிட்டுப்

போய்டுவாளோ!” என்று சொல்லிக்கொண்டே உடல் குலுங்கக் குலுங்க அழுதான்.

ஆறடி உயரமான மாதவன், சிறுபிள்ளை போல் அழும் காட்சி மாதங்கியின் இதயத்தைக் கத்தியால் கூறு போடுவது போலிருந்தது. கண்களினின்று கண்ணீர் கட்டுக்கடங்காமல் வழிந்தோடி அவள் மேலாடையை நனைத்தது. வழிந்துகொண்டிருந்த கண்ணீரை அடக்கவேணும் துடைக்கவேணும் என்னும் மனநிலையில் அவள் இல்லை. ஒரு வேகம் அவளை ஆட்கொண்டிருந்தது. அது தணியமட்டும் அவள் ஓய்வதாகவில்லை.

மாதவனின் தோளைப் பிடித்து உலுக்கி, “லோகினி அம்மா எங்...கே...!” கத்தினாள் மாதங்கி.

மாதங்கியின் வேகத்தைக் கண்டு பேச்சு வராமல் திகைப்போடு உள்ளே எனக் கையால் சைகை காட்டினாள். இந்த அரவம் கேட்டு லோகினி அம்மா வெளியே வந்தாள். மாதங்கி அவளிடம் ஓடிச்சென்றாள்.

“லோகினி அம்மா எனக்கு எல்லா உண்மையும் தெரியும்.”

“ஓம். சுமித்திரா பிளேனிலே ஏற முன் உனக்கு எல்லாம் தெரியவந்திட்டுது என டெலி.:போன் பண்ணிச் சொன்னா.”

“அப்போ ஏன் தாமதிக்கிறீர்கள். அம்மா நான் ஒரு முடிவோடுதான் வந்திருக்கிறேன். என் கிடனி நிச்சயமாக கார்த்திகாவிற்கு ஒத்துப்போகும். என்னை டாக்டரிடம் கூட்டிக் கொண்டு போங்க,” மூச்சு விடாமல் பேசினாள்.

லோகினி அம்மா மாதங்கியை அணைத்துக் கன்னத்தில் மாறி மாறி முத்தமிட்டாள். நடப்பதையெல்லாம் எதுவும் பேசாது பார்த்துக் கொண்டிருந்த விநாயகர் தம்பதிகளை, கண்களில் நீர் மல்க, “நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்பது போல் பார்த்தாள் லோகினி.

“அம்மா! அப்பா! இதற்கு நீங்களும் சம்மதிக்கிறீர்கள் தானே?” எனக் கேட்டாள் மாதங்கி.

சென்னை விமான நிலையத்திற்கு போகுமுன்னமே மாதங்கியின் பெற்றோருக்கு அவளின் முடிவு இதுவாத்தான் இருக்கும் எனத் தெரியும். ஆகையால் அவர்கள் தங்களுக்கு எந்த ஆட்சேபனையும் இல்லை எனக் கூறினர்.

கார்த்திகாவின் கிட்னி மாற்றல் சத்திர சிகிச்சை நல்லபடியாக நடந்து முடிந்தது. மாதங்கி ஐந்து நாள் மருத்துவமனையில் தங்க வேண்டியிருந்தது.

சத்திரசிகிச்சை நடந்து கொண்டிருந்த போதுதான் மாதவனுக்கு, மாதங்கியும் கார்த்திகாவும் ஒட்டிப்பிறந்த இரட்டையர்கள் என்று லோகினி சொல்லித் தெரியவந்தது.

சத்திரசிகிச்சை முடிந்து நாலாவது நாள் மாதங்கி படுக்கையில் நிமிர்ந்து அமர்ந்திருந்தாள். கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே வந்த மாதவன், அவள் அருகில் சென்று “மாதங்கி!” என்று அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு,

“தாங்கு தாங்கு. என் கார்த்திகாவை எனக்குக் காப்பாற்றித் தந்ததற்கு. கார்த்திகாவும் நானும் உங்களுக்கு எப்போதும் கடமைப் பட்டிருப்போம். உங்களுக்குத் தாராள மனம்,” என்றான்.

“மாதவன், கார்த்திகா என்னோடு ஒட்டிப் பிறந்தவள். நான் வேறு அவள் வேறு இல்லை. அவள் வேதனை, சந்தோஷம் எல்லாம் என்னைப் பாதிக்கும். நான் இதை எங்கள் இருவரின் நன்மைக்காகவே செய்தேன். இதிலே ஒரு தியாகமும் இல்லை. அது சரி டாக்டர்கள் என்ன சொல்லுறாங்கள். உங்க திருமணம் சொன்ன தேதியில் நடக்கும்தானே?”

“ஓம். இன்னும் இரண்டு கிழமையிலே எழுந்து நடக்கலாம் என்று டொக்டர் சொல்லுறார்.”

“அப்போ என்ன இன்னும் இரண்டு கிழமையில் வீட்டிலே கலியாணக் களை கட்டிடும்.”

மாதங்கி கல கலவெனச் சிரிக்க மாதவனும் சேர்ந்து சிரித்தான். ஐந்து நாட்களுக்கு முன் கண்ட மாதவனுக்கும் இப்போது அவள் முன் சவரம் செய்த முகத்தோடும், ஒழுங்காக வாறப்பட்ட

முடியுடனும் கண்களில் குறும்பு தவழச் சிரிக்கும் மாதவனைப் பார்த்த அவள் முகத்தில் இதுநாள்வரை இல்லாத ஒருவித ஒளியும், சந்தோஷப் புன்சிரிப்பும் நிரம்பி வழிந்தது. 'மாதவனின் இந்தச் சந்தோஷத்திற்காக நான் எதுவும் செய்வேன்,' என நினைத்தாள் மாதங்கி

மாதவன் அறையை விட்டு வெளியே போகவும், சுமித்திராவும் விநாயகரும் உள்ளே வந்தனர். மாதங்கியின் கண்களில் எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் மாதவன் மேல் உள்ள காதல் பெருகி வழிவதைப் பார்த்தனர். கொழும்பிலிருந்து திரும்பி வந்த மாதங்கி திருமணப் பேச்சை எடுத்தாலே கண்கலங்கியதின் காரணமும், இந்தக் கடந்த ஐந்து ஆறு நாள் களாக நடந்தவையிலிருந்தும், இப்போது மாதங்கியின் கண்களில் தெரிந்து காதலைக் கண்டபின்னும் அவர்களுக்கு எல்லாமே தெளிவாகப் புரிந்தது.

“எங்கள் மகள் மனசுக்கும் கண்ணுக்கும் நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்ணும் என்பதே எங்கள் ஆசை. ஆனால் கடவுள் தன்னுடைய கண்ணாம்பூச்சி விளையாட்டுக்கு எங்கள் மகளுடைய வாழ்க்கையைத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார் போல். அவளுடைய கஷ்டம் ஒன்னா இரண்டா,” என்ற சுமித்திராவின் தாடையில்கண்ணீர் கோடு கோடாக பெருகியது.

பக்கத்தில் நின்ற தாயின் கையைப் பிடித்துக் கொண்ட மாதங்கி, “அம்மா! அப்பா! எல்லாக் காதலும் கலியாணத்திலே முடியுமா? இல்லை. கார்த்திகா மேலுள்ள பாசம், அன்பு வெறும் வார்த்தைகள் இல்லை. ஆனால் அது ஒரு தியாகம். ஊனமுறும் வரை குடுத்துக் கொண்டேயிருக்கும். என் சகோதரி, தான் விரும்புகிறவரோடு சந்தோஷமாக இருக்கப்போறாள் என்பது என் மனசுக்கு நிறைவாகவும், சந்தோஷமாகவும் இருக்கிறது. அம்மா வாழ்க்கையில் வருகிற கஷ்டங்களையும், ஏமாற்றங்களையும் சவாலாக எடுத்து அதைத் தாண்டி வாழ்ணும். அந்த மன உறுதி எனக்கு இருக்கிறது,” என்றாள்.

தீனக்குரல்
நவம்பர் 2013

'காடு வெந்த மணத்தோடு தடித்த மழைத்துளிகள் விழுந்து தெறித்தன' என்று வாசமும் காட்சியுமாக விரியும் மொழி இருக்கிறது. இங்கு காடு வெந்த மணம் என்பது முக்கியம். 'அன்பின் ஆழம்' என்னும் தலைப்புச் சிறுகதை மொழியும், இனமும், தலமும் மறந்து அன்பெனும் பெரும் போதை ஆட்கொண்ட ஆண்-பெண் பற்றியது. 'வெற்றிடம்' எனும் கதை சென்னையிலும் நடக்கலாம், சர்வதேசப் பெரு நகரிலும் நடக்கலாம். 'அதிசயம்', 'குடிசெய்து வாழ்வானைச் சுற்றமாய்ச் சுற்றும் உலகு' என நிதானமான, சமன்பாடுள்ள கதைகளும் உண்டு.

தீ வி ர ம ன ன சோ த ன ன முயற்சிகளுக்கு முனையாமல், மொழியைக் கொண்டு பயம் காட்டாமல், படம் காட்டாமல், தெளிந்த ஒழுக்காகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் இந்தக் கதைகளை முயன்று தேவகி கருணாகரனுக்கு வாழ்த்துக்கள்.

நாகூர்நாடன்

978-93-81322-24-6

